

NOBLE-MYANMAR
LITERARY FESTIVAL
LITERATURE FOR PEACE!

သုမောင်

ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ

Pearl S. Buck
Letter from Peking

အောင်မြင်စွာ

PEARL S. BUCK
(Pearl Sydenstricker Buck)
(1892-1973)

Pearl S. Buck ကို အနောက်တက္ကသိုလ်မှာ ဟောဆိပ်ဘို (Hillsboro) တွင် ၁၈၉၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၆ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သည် အက်ဘ်စလမ်း (Absalom) နှင့် ကာရိုလိုင်း ဆိုက်ဒန်စထရစ်ကာ (Caroline Sydenstricker) တို့သည် တရုတ်ပြည်တွင် အခြေစိုက်သည့် တောင်ပိုင်းသာသနာပြုများ ဖြစ်သည်။ Pearl S. Buck သည် မွေးချင်းခုနစ်ယောက်အနက် လေးယောက် ပြောကိသမိဖြစ်ပြီး ထိုခုနစ်ယောက်ထဲမှ အသက် ရှစ်ကျိပ်ရစ်သည် သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမမိဘများ၏ အမေရိကန်အလည်အပတ် ခရီးစဉ်ပြီးဆုံးခါနီးတွင် မွေးဖွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သုံးလသမီးအရွယ်တွင် သူမကို တရုတ် နိုင်ငံသို့ မိဘနှစ်ပါးက ပြန်ပို့သွားရာ တရုတ်နိုင်ငံတွင် သူ့ဘဝ၏ အစောပိုင်း နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ခန့် နေထိုင်ခဲ့သည်။

သူမတို့မိသားစုသည် ကျီးယန်စု စီရင်စုရှိ ဇန်နီယန်တွင် နေထိုင်ခဲ့ကြပြီး ယန်စီမြစ်နှင့် ကရန်းတူးမြောင်းဆုံရာတွင် တည်ရှိ သော ဗြူးငယ်လေးတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သူမ၏ ဖခင်သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ ကူးပြောင်းသူများကို ရှာဖွေရင်း တရုတ်နိုင်ငံ ကျေးလက်ဒေသများတွင် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ ကူးသန်းသွား လာရင်း လနစ်ဖို့ကာ ခရီးထွက်တတ်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူသည်လည်း ကိုယ်တိုင်ထောင်ထားသော အခမဲ့ဆေးခန်းလေးတွင် တရုတ် အမျိုးသမီးများကို ဦးဆောင်ခဲ့သည်။

သူမသည် ကလေးဘဝကစ၍ပင် တရုတ်စကားနှင့် အင်္ဂလိပ်စကားပြောခဲ့သည်။ သူမကို မိခင်ဖြစ်သူနှင့် တရုတ်သူနဲ့ ကျွတ်တာတစ်ဦးဖြစ်သည် မစ္စတာခန်း (Kung) တို့က နေထိုင်စဉ်

ခွန်ပွင့်တအုပ်တိုက်

ပခလ ★ ဒုမ္မဒုမ္မ
။မိဟင်ဂဏုခဆေပလးနိထာ၊ I E
ငိဝ္ဗလလ၊နိလးငြိဏု

သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် တရုတ်အမျိုးသားရေး ဝါဒီများ ဦးဆောင်သည့် သက်ဦးဆံပိုင်စနစ် ဆန့်ကျင်ရေး လူထု လှုပ်ရှားမှု (Boxer Uprising) အတွင်းတွင် ကာနိုလိုင်းနှင့် ကလေး များသည် ရှန်ဟိုင်းသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ကြရသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူကို စောင့်စားရင်း ရှန်ဟိုင်းတွင် လပေါင်းများစွာ ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူမတို့မိသားစု အမေရိကန်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၁၀ ခုနှစ်တွင် သူမသည် ဗာနိုးနီးယား၊ လင့်ချ်ဘတ်ရီ ရန်ဒိုမာကွန် အမျိုးသမီးကောလိပ် (Randolph-Macomb Woman's College) သို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၁၄ ခုနှစ်တွင် ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ အမေရိကန်တွင် နေလိုသော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူ သောလုမြောပါန့်ဖြစ်နေသည်ဟု သတင်းကြားရသောကြောင့် ဘွဲ့ပြီး မကြာမီမှာပင် တရုတ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ကော်နယ်တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရ တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဇိုက်ချီးစေရီးယားပညာရှင် ဂျွန်လုစင်ဘက် (John Lossing Buck) နှင့် ၁၉၁၅ ခုနှစ်တွင် တွေ့ခဲ့ပြီး ၁၉၁၇ ခုနှစ်တွင် သူတို့ နှစ်ဦးလက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ လက်ထပ်ပြီးနောက်တွင် အနီဟေ့ စီရင်စုရှိ နန်ဆူရွာရှိသို့ ပြောင်းခဲ့ကြသည်။ ဆင်းရဲသော ထိုဒေသတွင် ကုန်ကြမ်းများစုဆောင်းခဲ့သည်။ ထိုကုန်ကြမ်းများကို 'ကောင်းသောမြေကမ္ဘာ' (The Good Earth) ဝတ္ထုနှင့် အခြား ဝတ္ထုတိုများတွင် သုံးစွဲခဲ့သည်။

သူမတို့မိသားစု၏ ပထမဆုံးကလေးမှာ ကာရိုး (Carol) ဖြစ်ပြီး ၁၉၂၁ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ကာရိုးသည် နှိုးဖိုးဝိဇ္ဇာအနေ အထားမမှန်သည့်ရောဂါ (PKU) ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးမှု နှေးကွေးခဲ့သည်။ ထို့အပြင် Pearl S. Buck သည် ဆီးကြိုတ်ကြောင့် သားအိမ်ကို ဖယ်ထုတ်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၂၅ ခုနှစ်တွင် သူမနှင့် လူစင်တို့သည် ဂျွန်နီစ် (Junice) ဟူသော သမီးလေးတစ်ယောက် ကို ပေးစားခဲ့သည်။ သူတို့အိမ်ထောင်သည် မူလကတည်းက စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် အိမ်ထောင်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ၁၈ နှစ်မျှ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၂၀ ခုနှစ်မှ ၁၉၃၃ ခုနှစ်အထိ သူမနှင့် ခင်ပွန်းသည် နန်းကင်းတက္ကသိုလ်တွင် စာသင်ရင်း နန်းကင်းတက္ကသိုလ်ဝင်း အတွင်းပင် အခြေချနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ၁၉၂၁ ခုနှစ်တွင် သူမ၏ မိခင်ကွယ်လွန်သွားရာ ဖခင်ဖြစ်သူသည် သူမတို့နှင့် အတူလာ ရောက်နေထိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၀ ခုနှစ်ဝန်းကျင်တွင် သူမတစ်ယောက်

ခံစားခဲ့ရသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ နေရာပြောင်းရွှေ့ရမှုများသည် ၁၉၂၃ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ဖြစ်ပွားသော နန်းကင်းအဖြစ်အပျက်တွင် အဆိုးရွား ဆုံးဖြစ်သည်။ ရှန်ကေရီတီ၏ အမျိုးသားတပ်များ ကွန်မြူနစ်အင်အားစုများ၊ စစ်ခေါင်းဆောင်များစွာပါဝင်သော ရွှပ်ထွေးလှသည်တိုက်ပွဲတွင် အနောက်နိုင်ငံသားများစွာ အသတ်ခံ ခဲ့ရသည်။ သူမတို့မိသားစုသည် နေ့ဘက်များတွင် ပုန်းအောင်း နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက်တွင် အမေရိကန် လက်နက်ကိုင် လေ့တစ်စီးက သူတို့ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သည်။ ရှန်ဟိုင်းသို့ ခရီး ထွက်ပြီးနောက်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ အနီးဝန်သို့ သွားခဲ့သည်။ ထိုနေရာ တွင် တစ်နှစ်နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ အခြေအနေများ အေးအေးဆေးဆေး မဖြစ်သေးသော နန်းကင်း သို့ သူမတို့မိသားစု ပြန်သွားခဲ့သည်။

သူမသည် ၁၉၂၀ ခုနှစ်ဝန်းကျင်တွင် Nation, The Chinese Recorder, Asia နှင့် Atlantic Monthly စသည့် မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ဝတ္ထုတိုများ အက်ဆေးများ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ သူမ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုဖြစ်သော 'အရှေ့လေ၊ အနောက်လေ' (East Wind, West Wind) ဝတ္ထုတို ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် ဂျွန်ဒေးကုပွလီက ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဂျွန်ဒေးကုပွလီ၏ ထုတ်ဝေသူ ရစ်ချတ်ဝက်ရှ် (Richard Walsh) သည် ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် သူမရော ရစ်ချတ်ဝက်ရှ် ကွာရှင်ပြီးနောက် သူမ၏ ဒုတိယမြောက်ခင်ပွန်းဖြစ်လာသည်။

၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် ဂျွန်ဒေးသည် သူမ၏ ဒုတိယမြောက်ဝတ္ထု The Good Earth ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်မှာ အရောင်းရ အကောင်းဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်လာသကဲ့သို့ ၁၉၃၁ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၃၂ ခုနှစ်အတွက် ပူလစ်စာဆုရခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၃၅ တွင် ဟိုဝဲလ်ဆု (Howells Medal) ရခဲ့ပြီး ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်အဖြစ် အသက်သွင်းခဲ့သည်။ ရသစာပေမထုတ်သည့် အခြားသော စာအုပ်များစွာကိုလည်း ဆက်လက်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ သူမ၏ ပထမဆုံးစာအုပ်ထွက်ပြီး ဆယ်စုနှစ်မပြည့်သေးသည့် ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် စာပေနိဘယ်ဆုရခဲ့သည်။ သူမသည် ပထမဆုံး နိဘယ်ဆုရ အမေရိကန်အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်သည်။ သူမ ကွယ်လွန် သည့် ၁၉၇၃ ခုနှစ်အထိ ဝတ္ထုရှည်များ၊ ဝတ္ထုခေါင်းချုပ်များ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ၊ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိများ၊ ကဗျာ၊ ဗြဲစာတော်၊ ကလေးစာပေ၊ တရုတ် ဘာသာပြန် စသည့် စာအုပ်စာပေများ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။

တရုတ်ပြည်၏ အခြေအနေများကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ခင်ပွန်းသည်နှင့် သမီးလေး ကာရိုးတို့နှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေထိုင်ရန် အတွက် ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် အပေရိကန်သို့ အပြန်ပြန်လာခဲ့သည်။ သူမသည် ဂရင်းဟေးလယ်တောဟုခေါ်သည့် လယ်တောအိမ်ကြီးတစ်လုံး ဝယ်ယူခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းနှစ်များတွင် သူမနှင့် ရစ်ချတ်တို့သည် ကလေးခြောက်ယောက်မွေးစားခဲ့သည်။ ဂရင်းဟေးလယ်တောအိမ်မှာ ယခုအခါတွင် သပိုင်းဝင်အိမ်အဖြစ် သတ်မှတ်ခံထားရပြီး နှစ်စဉ် ဧည့်သည် ၁၅၀၀၀ ခန့်လာရောက်လည်ပတ်လျက်ရှိသည်။

အပေရိကန်သို့ စတင်ပြောင်းရွှေ့လာပြီးကတည်းက ပြည်သူ့အခွင့်အရေး အမျိုးသမီးအခွင့်အရေးလှုပ်ရှားမှုတွင် တက်ကြွလှုပ်ရှားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမသည် Crisis နှင့် Opportunity မဂ္ဂဇင်းနှစ်ခုလုံးတွင်ပင် အက်ဆေးများရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၄၀ ခုနှစ်ဝန်းကျင် အစပိုင်းကတည်းကပင် ဟိုးဝပ်ထက္ကသိုလ် (Howard University) ၏ အကျိုးတော်ဆောင်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ အာရှနှင့် အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုတို့ကြား နားလည်မှုတိုးလာစေရန်အတွက် အရှေ့တိုင်းနှင့် အနောက်တိုင်းဆွဲအစည်း (The East and West Association) ကို သူမနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ရစ်ချတ်တို့က ထူထောင်ခဲ့သည်။ အာရှတိုက်မှကလေးများနှင့် သွေးဆနွှာကလေးများကို မွေးစားခွင့် မပြုနိုင်ဟု ကလေးမွေးစားရေး ဝန်ဆောင်မှုဌာနက ဆုံးဖြတ်ခဲ့သောကြောင့် သူမသည် Welcome House ဟုခေါ်သော နိုင်ငံတကာနှင့် လူမျိုးရေးမခွဲခြားသည့် အဖွဲ့ကို ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ခန့် လုပ်ကိုင်ပြီးနောက်တွင် Welcome House သည် ကလေးပေါင်း ငါးထောင်ခန့်ကို မွေးစားခဲ့သည်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် မွေးစားခွင့်မရနိုင်သော အပေရိကန် အာရှကလေးများကို ထောက်ပံ့ရန်အတွက် သူမသည် ပဲလ်အက်စ်ဘတ်ဖောင်ဒေးရှင်း (Pearl S. Buck Foundation) ကို ထူထောင်ခဲ့သည်။ အဆိုပါဖောင်ဒေးရှင်းသည် အာရှတိုက်ရှိ နိုင်ငံဒါဝင်ဝက်ခန့်ရှိ ကလေးထောင်ပေါင်းများစွာကို ငွေကြေးထောက်ပံ့ပေးခဲ့သည်။

Pearl S. Buck သည် သူမ၏ ၈၁ နှစ်မြောက် မွေးနေ့မတိုင်မီ နှစ်လအလို ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သူမကို ဂရင်းဟေးလယ်တောတွင် မြှုပ်နှံခဲ့သည်။

သုမောင်
(၁၉၅၁-၂၀၁၀)

စာပေ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ အနုပညာလောကတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော သုမောင်ကို ဦးဖေသန်း၊ ဒေါ်ခင်ညိုတို့က ရန်ကုန်မြို့၌ ၁၉၅၁ ခုနှစ် မတ်လ ၁၃ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။

ဖခင်ဦးဖေသန်းသည် သာဓုကလောင်အမည်ဖြင့် စာပေနှင့် ရုပ်ရှင်လောက၌ ထင်ရှားသူဖြစ်သည့်အပြင် မြန်မာနိုင်ငံရေး သမိုင်း၌ တို့ဖမာအစည်းအရုံးသို့ ဝင်၍ ၁၃၀၀ ပြည့် ရေန်မြေ သပိတ်တွင် အသေခံခေါင်းဆောင်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သဖြင့် သခင်ဖေသန်းဟူ၍လည်း အမည်ရသူဖြစ်သည်။ မိခင်ဒေါ်ခင်ညိုမှာ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သုမောင်၏ အမည်ရင်းမှာ ဦးမလဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်က စိန်ပေါလ်ကျောင်း (ယခု အထက ၆ ဗိုလ်တထောင်) တွင် မူလတန်းနှင့် အလယ်တန်းပညာများကို သင်ယူခဲ့ပြီး ၁၉၆၆ ခုနှစ်၌ စိန်ပေါလ်မှ စက်မှုလက်မှုကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့၍ ပညာသင်ယူခဲ့သည်။ ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ဒီဇယ်အင်ဂျင်နီယာသင်တန်းကို အောင်မြင်သည်။

ယုဝတီကျာနယ်တွင် စာပြင်အဖြစ် လုပ်ကိုင်ရာမှ ကဗျာတို့၊ ဝတ္ထုတို့များ ရေးသားသည်။

သုမောင်၏ ပထမဆုံးဝတ္ထုတိုမှာ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ထုတ် ဝတ်မှုန်မဂ္ဂဇင်း၌ပါဝင်သော 'သနပ်ခါးရေကျကျ' ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကလောင်အမည်သည် အုပ်စိုးဖြစ်သည်။ ၁၉၇၇ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလထုတ် ဇူမဟူဇင်းတွင် 'ငယ်အိမ်မက်' ဝတ္ထုကို သုမောင်အမည်ဖြင့် စတင်ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် 'အချစ်' လုံးချင်းဝတ္ထုကို စတင်ရေးသားသည်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်ကာလအထိ အချစ်နှင့်သက်ဆိုင်ရာအကြောင်းအရာများကို ဦးစားပေး ရေးသား

ခဲ့သည်။ ဝတ္ထုတိုများကိုလည်း စာနယ်ဇင်းအစုံ၌ ရေးသားခဲ့ရာ
၎င်းတို့ကို စုပေါင်း၍ ပေါင်းချုပ်အဖြစ် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ပေးပို့ခြင်း
သာမက ကျွန်တော်၏စခင်များအကြောင်း၊ ကွမ်းစကား၊ ချစ်
ကောက်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ စာအုပ်များကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ထို့အပြင် နံနက်စာ၊ အရက်သမားအများတစ်ပါး၊ မျိုးရိုးထံမှ
ဆိုးပေကြီးများ စသည့် ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်စာအုပ်များကိုလည်း
ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် 'ကျွန်တော့်အဖေ၏ အမေအကြောင်း'
စာတမ်းပေါ်၌ စာဖတ်သူအကြိုက်၊ မန္တလေးစာပေဆုကို ရရှိခဲ့သည်။
သုမောင်သည် မိသားစုကို အခြေခံ၍ မိသားစုများ၏ ဘဝ၊ ရသစာ
များကို ရေးသားရာတွင် ပို၍ထင်ရှားသည်ဟု စာဖတ်ပရိသတ်က
ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။

၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ အိုင်အိုဝါး
တက္ကသိုလ်၌ ကျင်းပသော နိုင်ငံတကာစာရေးဆရာများ စာပေ
ရေးရာလုပ်ငန်းဆီအစဉ် (International Writing Programme)
သို့ တက်ရောက်ကာ စာတမ်းတင်ခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ပြည်တွင်း
အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ သွားရောက်၍ စာပေဟောပြောပွဲများတွင်
ပါဝင်ဟောပြောခဲ့သည်။

သုမောင်သည် ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ချစ်စံနု၊ နှောင်းတမြေမြေ
အကြင်တို့လင်မယား စသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းများတွင် စတင်
ပါဝင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ၄၀ ကျော်ရှိခဲ့ပြီး ၁၉၉၀
ပြည့်နှစ်အတွက် 'ခုနှစ်စဉ်အလွမ်း'ဇာတ်ကားဖြင့် အကောင်းဆုံး
အမျိုးသားသရုပ်ဆောင် အကယ်ဒမီဆုကို ရရှိခဲ့သည်။ သရုပ်
ဆောင်အဖြစ်သာမက ဒါရိုက်တာအဖြစ်နှင့် 'သူငယ်ချင်း
သုံးယောက်ရှိလေသည်' ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားနှင့် 'စိန်ခြယ်မြာရောင်
လင်း' ရုပ်သံဇာတ်လမ်းများကို ရိုက်ကူးခဲ့သည်။

သုမောင်သည် စာပေနှင့် ရုပ်ရှင်သာမက ဂီတဘက်၌
လည်း တေးဆိုသူအဖြစ် တေးသီချင်းများစွာကို သီဆိုခဲ့သည်။
နှောင်းတမြေမြေဇာတ်ကားတွင် ဇာတ်ဝင်တေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်သော
'ပန်းဦးပန်းမယ့်သူ' သီချင်းကို စတင်သီဆိုရာမှ တေးသီချင်းပုဒ်
ရေ ၂၀၀၀ ကျော် သီဆိုခဲ့သည်။ ၁၉၉၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင်
ဟောင်ကောင်နှင့် မကာအိုသို့ သွားရောက်၍ မြန်မာတေးသီချင်း
များ သီဆိုဖျော်ဖြေခဲ့သည်။

သုမောင်သည် ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် မေလ ၁၆ ရက်နေ့တွင်
ရန်ကုန်မြို့နေအိမ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

စွန်ပွင့်စာအုပ်အမှတ် (၁၁၃)

သုမောင် ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ

Pearl S. Buck
Letter from Peking

မြင့်မြင့် ★ စာပေ
31, တန်းတပင်အနောက်လမ်း၊
လှည်းတန်း၊ ကမာရွတ်

အမှတ် (77/D) ဓမ္မပါလလမ်း၊ ဟောပြောနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း - ၀၉ ၅၀၉ ၈၆၀၆၊ ၀၉ ၅၀၄ ၃၁၆၄

သုဇမာဏ်
ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ
Pearl S. Buck
Letter from Peking

ရန်ကင်းမြို့၊ ဝမ်းမြင့်ဦး

ထုတ်ဝေသည့် အကြိမ်
ပထမအကြိမ်
(စာသင်တန်းအုပ်စု - အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၇၆)
ဒုတိယအကြိမ်
(သီဟရတနာစာပေ - ဇွန်၊ ၂၀၁၅)
တတိယအကြိမ်
(ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက် - ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၄)

ထုတ်ဝေသည့် ကာလ
ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၀၄

အုပ်စု
၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါင်းမာတင် (မြ - ၀၃၇၃၇)၊ ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်
အမှတ် 77/D၊ ဓမ္မဒီပလမ်း၊ ဝဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

မူတိုက်နှင့် အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးစိန်ထောင်းအောင် (၀၅၂၂၂၂ သစ်အောင်စက်)
အမှတ် (၁၃၅)၊ ၄၂ လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

တန်ဖိုး
၃၅၀၀ ကျပ်

၀၀၈.၀၀

ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ / သုဇမာဏ်
- ရန်ကင်း၊ ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်၊ တတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၄၊
၂၉၀ - စာ၊ ၂၀ * ၁၃၅ စင်တီမီ
(၁) ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မူတိုက်နှင့် အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးစိန်ထောင်းအောင်

ကွန်ပျူတာစာပေ
ဇွန်ပွင့်ကွန်ပျူတာ

ထုတ်ဝေသည့် အကြိမ်
ပထမအကြိမ်

(စာသင်တန်းအုပ်စု - အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၇၆)

ဒုတိယအကြိမ်

(သီဟရတနာစာပေ - ဇွန်၊ ၂၀၁၅)

တတိယအကြိမ်

(ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက် - ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၄)

ထုတ်ဝေသည့် ကာလ
ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၀၄

အုပ်စု
၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါင်းမာတင် (မြ - ၀၃၇၃၇)၊ ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်
အမှတ် 77/D၊ ဓမ္မဒီပလမ်း၊ ဝဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

မူတိုက်နှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးစိန်ထောင်းအောင် (၀၅၂၂၂၂ သစ်အောင်စက်)

အမှတ် (၁၃၅)၊ ၄၂ လမ်း၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

တန်ဖိုး

၃၅၀၀ ကျပ်

၀၀၈.၀၀

ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ / သုဇမာဏ်
- ရန်ကင်း၊ ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်၊ တတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၄၊
၂၉၀ - စာ၊ ၂၀ * ၁၃၅ စင်တီမီ
(၁) ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ

ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ

'အချစ်'ဆိုသော ဝတ္ထုထွက်ပြီးစ အချိန် ...

ကာတွန်းငွေကြည် ။ ။ "ကိုင်း 'အချစ်' တော့ပြီးပြီ
'အချစ်' ဆက်ရေးဗျာ"

သုမောင် ။ ။ "အကြောင်းအရာတွေ
စုဆောင်းပေးလေ"

ကာတွန်းငွေကြည် ။ ။ "အို ... ကိုယ့်ဘာသာ
စုဆောင်းပေါ့ဗျာ ကိုယ်တွေ့
ဆိုပြီး"

သုမောင် ။ ။ "မဖြစ်ဘူးဗျာ ကျွန်တော်က
ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ရေးရင်
သိပ်မထက်ဘူး။ သူများ
အကြောင်းရေးမှ ထက်တာ
'အချစ်'ဟာလဲ ကျွန်တော့်
ကိုယ်တွေ့မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့
'အချစ်'လဲ ကျွန်တော့်
ကိုယ်တွေ့ မဖြစ်ချင်ဘူး"

ကာတွန်းငွေကြည် ။ ။ "ဘယ်သူ့ကိုယ်တွေ့မှ မဖြစ်
တာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊
ကိုင်း ... ဆိုစမ်းပါဦး
ဘာဆက်ရေးနေသလဲ"

သုမောင် ။ ။ "ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ"

ကာတွန်းငွေကြည် ။ ။ "ဘာ ခြင်္သေ့မင်းမှ ပေး
သောစာ ဟုတ်လား"

သုမောင် ။ ။ "အာ ... 'ရှင်နေမင်းမှ
ပေးသောစာ'ပါဗျာ ...
ဟိုဥစ္စာဗျာ LETTER

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

FROM PEKING”

ကာတွန်းငွေကြည် ။ ။ “ဘာလဲ ‘အချစ်’တုန်းကလို ‘LOVE STORY’ ကို အနီးငယ်မျှ မှီးပါသည် လား... ဟား... ဟား”

သုမောင် ။ ။ မရိနဲ့ ကိုငွေကြည် ဒီတစ်ခါ တော့ အနည်းငယ်မျှ မှီးပါ သည် မဟုတ်တော့ဘူး”

ကာတွန်းငွေကြည် ။ ။ “အများကြီး မှီးပါသည် လား”

သုမောင် ။ ။ “မဟုတ်ဘူးဗျာ တိုက်ရိုက် ဘာသာပြန်သည် ဟား ဟား... ”

ကာတွန်းငွေကြည် ။ ။ “ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ... ရေးရင်း ရေးရင်း လက်တက်လာဖို့ အရေးကြီးတယ် ... ပထမအုပ်ထက် ဒုတိယ အုပ်မှာ လျော့သွားရင် မကောင်းဘူး။ ခင်ဗျားကတော့ နိပ်သဗျို၊ ပထမအုပ်က အနီးငယ်မျှ မှီးပါသည်။ ဟော နောက်တစ်အုပ်ကျ တော့ တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန် သည် ဖြစ်လာရော၊ တက် လာတဲ့သဘောပေါ့ဗျာ... တက်သမှ ခုန်တက်တာ ဗျာ... ဟားဟားဟား”

သုမောင် ။ ။ “နောက်တစ်အုပ်ဆိုရင်

တော့ မူရင်းစာရေးဆရာရဲ့ စာလုံးတွေကို ဒီအတိုင်း ကူးပေးလိုက်ရုံပေါ့ဗျာ... ”

အမှန်မှာ လုံးချင်းဝတ္ထုရေးတော့မည်ဟု ကြံရွယ်စက ဘာသာပြန်ဖြင့် စမည်ဟု ကျွန်တော် စိတ်ကူးခဲ့ပါသည်။ ဘာသာပြန်ရခြင်းသည် ပင်ကိုယ်ရေးရခြင်းထက် လွယ်ကူ မည်ဟု အပေါ်ယံရုပ်၍ တွေးခဲ့မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ ကို ဘာသာ ပြန်နေစဉ် ကာလ၌ ကျွန်တော်သည် ‘LOVE STORY’ ဟူသော အချစ်ပုံပြင်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မြည်းခွင့်ရလိုက် ပါသည်။

အလုပ်တစ်ခုခုကို အစပျိုးရန် ကြံရွယ်နေသူသည် ဘာကစလုပ်ရမည်ဟု ယောင်ချာချာ ဖြစ်လေ့ရှိတတ်သည့် သဘာဝအတိုင်း ကျွန်တော်သည် ရေးလက်စ ‘ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ’ ကို အသာခေါက်ပြီး ‘အချစ်’ကို တစ်လှည့် လက်တည့်စမ်းမိပြန်ပါတော့သည်။

LOVE SOTRY ကို ဖတ်ပြီးစဉ်က ကျွန်တော့်မှာ တန်းနုံးတခွေခွေ နေမထီ ထိုင်မသာပင် ခံစားလိုက်ရပါ သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ‘အချစ်’ ဟူသော အမည်တစ်လိုက် သည် လုံးချင်းကို ရေးဖြစ်သွားပါသည်။ ‘အချစ်’ သည် ဘာသာပြန်မဟုတ်ပါ။ မူရင်းဝတ္ထုကို ခံစားရသဖြင့် ဖြည့်စွက်၊ ကောက်နုတ်ရေးသားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မူရင်းဝတ္ထု၏ အချက်အလက်အချို့နှင့် တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ပတ်သက်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုအဆုံးသတ်တွင် ‘အနည်းငယ်မျှ မှီးပါသည်’ ဟု ဝန်ခံ လိုက်ရပါသည်။

‘အချစ်’ စာအုပ်ထွက်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်သည် ‘အချစ်’ ၌သာ နစ်မြောနေရင်း ဘာမှဆက်မရေးဖြစ်လောက်

အောင် သာယာနေမိပါသည်။ နောက်ပိုင်း ဒုတိယမြောက် လုံးချင်းစာအုပ် ဆက်၍မရေးလျှင် မဖြစ်သော အခြေအနေများ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ရေးလက်စဖြစ်သော 'ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ' ကိုဆက်၍ ကိုင်ရပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် မိမိစာကို မိမိဘာသာပင် စိတ်ဝင်စား၍ မရတော့ပါ။ ဘာကြောင့်မှန်းလည်း မသိပါ။ အကြောင်းရှာသော်လည်း မရပါ။

ဤသို့ဖြင့် ဒုတိယမြောက်စာအုပ်သည် 'သိပ်ချစ်တယ် မဟုတ်လား' ဟူသော ပင်ကိုယ်ရေးစာအုပ်ဖြစ်လာရပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် 'အချစ်'၌ နှစ်မြောနေဆဲမို့ 'ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ'ကို စိတ်ဝင်စားမရ ဖြစ်လေသလားဟု။ မဟုတ်ပါ။ ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာသည်လည်း အချစ်အကြောင်းမျှပင် ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ ကျွန်တော်၏ တတိယမြောက် စာအုပ်သည် 'ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ' ပင် ဖြစ်ရတော့မည်သို့ ... အခြေအနေက ဖန်တီးလာပြန်သည်။ ကျွန်တော် ကြိုးစား၍ ရေးပါသည်။ ပင်ပန်းလှချေ၏။ စိတ်ဝင်စား၍ မရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤတစ်ကြိမ်၌မူ ကျွန်တော်သည် ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားမရသည်ကို သိရတော့၏။ ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရာ၌ မိမိ၏ ခံစားမှု၊ မိမိ၏ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရေး၏။ ဘာသာပြန်ခြင်းသည် မူရင်းစာရေးသူ၏ အဘော်၊ သူ၏ ခံစားမှု၊ ဂုဏ်၊ စေတနာတို့ကို မိမိက တစ်ဆင့် တစ်ပါးသူအား အဆင်အပြေဆုံး၊ အရှင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ပြန်ပြောရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသဘောကို ကျွန်တော်သည် မေ့လျော့နေခဲ့ပြီး မိမိစိတ်အလိုအရ ရေးသားမိခြင်းသည် ကျွန်တော်၏ အမှားဖြစ်တော့၏။ ထို့ကြောင့် ရေးပြီး

သမျှသောစာပေများကို ပယ်ဖျက်၍ မူရင်းစာရေးဆရာမကြီး Pearl S. Buck ၏ အဘော်၊ စေတနာနှင့် ခံစားရမှုကို ပေါ်လွင်စေရန် ကြိုးစားရေးရပါတော့သည်။ ထိုအခါတွင်လည်း အခက်အခဲအမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံရပါသည်။ ဘာသာစာပေ ကွဲပြားသဖြင့် ဝေါဟာရအထားအသို ဓလေ့စရိုက်တို့ကို ဝိပြင်စွာ နားလည်နိုင်စေရန် ကြိုးစားရ၏။ သူတို့ဘာသာစကားအရ ရှည်လျားစွာ ပြောပြသော အကြောင်းအရာကို ကျွန်တော်တို့ဘာသာစကားအရ စကားပုံတစ်ခုဖြင့် ပြီးစေရသည်ရှိသလို သူတို့ဘာသာစကားဖြင့် တစ်လုံးတည်း ရေးပြထားသည်ကို ကျွန်တော်တို့က ရှည်လျားစွာ နားလည်ရသည်လည်း ရှိ၏။

အဆိုးရွားဆုံးသော အချက်နှစ်ချက်မှာ ...

၁။ မူရင်းစာရေးဆရာသည် ကမ္ဘာကျော် မိန်းမစာရေးဆရာဖြစ်နေပြီး ကျွန်တော်မှာ နိုင်ငံပင် မကျော်သော ယောက်ျားလူငယ် စာရေးသူဖြစ်နေသဖြင့် အသက်အရွယ်အားဖြင့်ရော ပင်ကိုယ်သဘာဝအရပါ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သည်အတွက် မိန်းမသားတစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို အငှားခံစားပြီး ရေးရသည်မှာ ပင်ပန်းလှပါ၏။

၂။ မူရင်းဝတ္ထုသည် တရုတ်နှင့် အမေရိကန်ပေါ် အခြေခံရေးထားခြင်း ဖြစ်၏။ တရုတ်နှင့် အမေရိကန်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာက သူတို့အဖြစ်ကို သိ၏။ သို့ရာတွင် ဤစာအုပ်သည် နိုင်ငံရေးစာအုပ်ကားမဟုတ်။ အခြေအနေတစ်ခု၊ အချိန်အခါတစ်ခုကဲ့သို့ အများနည်းတူ မလွဲမရှောင်သာ ဖြစ်ပျက်ရသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု၊ မိမိအချစ်အတွက် ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘဲ လက်ပိုက်ပြီး ငိုကြွေးနေရသော တွယ်ရာမဲ့ ခံစားမှုကို ရေးဖွဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ရှိစေ

မူရင်းစာရေးဆရာသည် မိန်းမသားတစ်ဦး ဖြစ်သည် အလျောက် ရုတ်တရက် ဝမ်းသာတတ်ခြင်း၊ ရုတ်တရက် ဝမ်းနည်းတတ်ခြင်းသဘောတို့ကို ရေးဖွဲ့၏။ ထိုအခါ ... ဘက်လိုက်သည်သဘောမျိုး မဟုတ်သော်လည်း မိမိ၏ ခံစားရမှုအပေါ် သည်းညည်းမခံနိုင်လွန်းသဖြင့် တစ်စုံတစ်ဦးကို အပြစ်ဆိုမိသည်တို့ ပါဝင်နေ၏။ သာဓေနာဓေ ဟူသော ဓေတနာမျိုးကား မပါဝင်ချေ။ တွယ်ရာမဲ့ နေသော ရေနစ်သူသည် ပိမိ၏အသက်ကို နှပျော့သဖြင့် ရေအောက်ထဲရှိ ကျွပ်ငယ်၏အသက်ကို မနှုတ်ပြောတတ်ဘဲ ဆွဲယူနှုတ်ပစ်သကဲ့သို့သာတည်း။ သို့ရာတွင် သူသည် ကျွန်တော်မဟုတ်သလို သူနှင့် ကျွန်တော်၏ အခြေအနေမှာလည်း အလွန်ကွာခြားလှပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တစ်စုံတစ်ဦးကို သာဓေနာဓေဟူသော ဓေတနာမျိုးကို သူ့ထက် ကျွန်တော်က ကင်းအောင် ကြိုးစားရပါသည်။ ထိုအခါ၌ မူရင်းစာရေးသူ၏ ဆိုလိုရင်း ပျက်မသွားအောင်လည်း ဂရုစိုက်ရပြန်ပါသေးသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်အဖို့ အပင်ပန်းဆုံးဖြစ်သည်တကား။

ကာတွန်းကိုငွေကြည်ခင်ဗျား ...

'ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ' စာမူ ပြီးစီးနေပါပြီ။ ဤစာမူကို ကျွန်တော် ရေးသားနေစဉ်က ခင်ဗျားပြောခဲ့သောစကားကို မှတ်မိပါလိမ့်မည်။ ခင်ဗျားက ကာတွန်းဆရာပီပီ ကျွန်တော့်ကို လှောင်လိုက်သည်ပဲဖြစ်စေ၊ အတည်ပြောလိုက်ခြင်းပဲဖြစ်စေ ခင်ဗျားစကား မှန်ကန်ကြောင်း ကျွန်တော် ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။

ဘာသာပြန်ရခြင်းသည် ကျွန်တော်အဖို့ ပင်ကိုယ်ရေးရခြင်းထက် ပင်ပန်းလှပါသည်ဗျား။

သုမောင်
၁၃-၃-၇၆

၁၉၅၀ ခုနှစ်။
ကော်တင်ဘာလ။
၂၅ ရက်နေ့။

စားမောင့် တောင်တန်းကြီးများအကြားရှိ ရွာကလေး။

ကျွန်မကို ဒီရွာကလေးမှာ မွေးခဲ့ပါသည်။ ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံးလည်း ဒီရွာကလေးမှာပင် ပျော်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မသည် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုဖြတ်၍ တိုင်းတစ်ပါးသို့ အပြီးတိုင် ထွက်ခွာသွားရမည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မချစ်သော ရွာကလေးကို ခွဲခွာ၍ သွားစရာ အကြောင်းမရှိဟုသာ ထင်ထားခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မချစ်သော ချစ်သူ၏မြို့ရွာကို ကျွန်မ၏မြို့ရွာဟုပင် မှတ်ယူရသောကာလသို့ တစ်ခါက ရောက်ရှိခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မ သူ့ကိုချစ်လျှင် သူ့မြို့သူရွာ သူ့အရပ်ကိုလည်း ချစ်ရပေမည်။ ချစ်လည်း ချစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မချစ်သူနောက် ကောက်ကောက်ပါခဲ့

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ရသည်။ ချစ်သူ၏မြို့ ချစ်သူ၏အရပ်မှာလည်း ကျွန်မ ပျော်ခဲ့ရပြန်သည်။
ဘယ်လောက်ဆန်းကြယ်သနည်း။

သို့ရာတွင် ပို၍ ဆန်းကြယ်ခြင်းကား ကျွန်မချစ်သူ၏ရင်ခွင်မှ တစ်ဖန်
ပင်လယ်ကိုဖြတ်၍ ဇာတိ မွေးရပ် ရင်ခွင်သို့ ပြန်လာခဲ့ရသော အမှတ်မထင်
ဖွယ် ဖြစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ထိုစဉ်ကလည်း ကျွန်မ ပျော်ပွေ့မိနေပြီ
ဖြစ်သော ချစ်သူ့ရင်ခွင်မှ ရုတ်တရက် ခွဲခွာရလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားမိခဲ့
ချေ။ ကျွန်မက သူ့ကိုချစ်၍ သူကကျွန်မကို ချစ်နေလျှင် ကျွန်မတို့ ခွဲခွာစရာ
အကြောင်းမရှိဟုပင် ရိုးသားသော သာမန် လူသားတစ်ယောက်အနေဖြင့်
ထင်ထားမိခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟူသည် တစ်ဦး
တစ်ယောက်ချင်း ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှုသာဖြစ်ပါသည်။ 'စစ်' ဟူသည်ကား
လူအများကို တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် တစ်ခုတည်းသောခံစားမှုကို ဖြစ်စေ
သည်ဖြစ်ရကား

စစ်ဖြစ်သောအခါ ကျွန်မသည် နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်အနေဖြင့်
ချစ်လှစွာသော ချစ်သူ့နိုင်ငံမှ ပြန်လာခဲ့ရပြီး ကျွန်မဇာတိ ဗားမောင့်
ရွာကလေးသို့ တစ်ဖန်ပြန်ရောက်ခဲ့ရသည်မှာ ယနေ့အထိပင် ဖြစ်ရပါ
တော့သည်။

သကြားပင်ကလေးများက အပိုးခုံးခုံးကလေးသဖွယ် မိုးကာထားကြသော
လမ်းကလေးသည် ကျွန်မတို့ဗားမောင့်ရွာကလေး၏ အထင်ကရလမ်း
ကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်မလျှောက်လာခဲ့ရာ
နာရီဝက်လောက်ကြာသောအခါ ပြားနတ်မောင် စာပို့လုလင်ကလေးနှင့်
တွေ့ရပါသည်။ ပျော်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်းရှင်။ စာပို့လုလင်ကလေးသည်
တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်တွင် သုံးကြိမ်မျှသာ ကျွန်မတို့ရွာ စာတိုက်ကလေးသို့
ရောက်ပါသည်။ ဗားမောင့်တောင်တန်းကြီး၏ သေးငယ်လှသည့် အစက်
ကလေးတစ်စက်မျှသော ဝေးသီခေါင်လှသည့် ကျွန်မတို့ ရွာကလေးသို့
တစ်ပတ်လျှင် သုံးကြိမ်မျှ 'စာ' အဆက်အသွယ် ရောက်ဖော်ရနေသည်
ကိုပင် စာပို့လုလင်ပြားနတ်ရှင်ကလေးကို ကျေးဇူးတင်ရမည်ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မသည် ကျေးဇူးတင်ချင်လွန်းသဖြင့် တစ်ပတ်လျှင်
သုံးရက်တိတိ နံနက်အစောကြီး အိပ်ရာမှ ထရပါသည်။ နံနက်အစောကြီး
အိပ်ရာမှ ထရခြင်းကို ကျွန်မက ဒုက္ခဟု မမြင်ပါ။ တစ်ညလုံးပင်
မအိပ်ဘဲလျက် နံနက်စောစောကို စောင့်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်မမအိပ်ဘဲ

နေနိုင်ပါသည်။ မျှော်လင့်ချက်ရှိလျှင် ညမအိပ်ဘဲလျက် အသက်ရှင်နိုင်ပါသည်။ စာပို့လုလင်ရောက်တတ်သော ယင်းတစ်ပတ်မှ သုံးရက်သည် ဝေးလှစွာသော ပင်လယ်ရပ်ခြား ကျွန်ုပ်တို့ချစ်သူထံမှ 'စာ' ရောက်လာနိုင်သော ရက်များဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ချစ်သူ၏စကား၊ ချစ်သူ၏ လက်ဆောင်၊ ချစ်သူ၏ ချီဆုံး အနမ်းကလေးများသဖွယ်သော 'စာ'ကို မျှော်ရခြင်းသည် ပျော်စရာကောင်းသော အလုပ်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယင်း 'စာ' များသည် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရောက်ဖို့ရာမှာ အလွန်မတန်မှ ခဲယဉ်းလှပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ ဗားမောင့် တောင်တန်းကြီးများကြားမှ ရွာကလေးသို့ မဆိုထားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည် 'အမေရိကား' သို့ ရောက်ဖို့ရန်ပင် ခက်ခဲလှပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်လင့်နေသော ချစ်သူထံမှ စာများသည် တရုတ်နိုင်ငံ ပီကင်းမြို့မှပေးသော 'စာ' များဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ချစ်သူ 'ဂျယ်ရီ' ထံမှ နောက်ဆုံးရောက်ခဲ့သော စာသည်ပင် လပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ပါပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်ပတ်လျှင် စာလာရက် သုံးရက်တိုင်း စာပို့လုလင်ကလေး ရှိရာသို့ နံနက်အစောကြီး အမျှော် အမောကြီးစွာဖြင့် ရောက်ရှိခဲ့သည်များဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် စာပို့လုလင် ထံမှ မျှော်လင့်သော စာမရခဲ့သောနေ့များတိုင်း အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘာမှမလုပ်ချင် မကိုင်ချင်အောင် စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။

သည်နေ့တော့ မောရကျိုးနပ်ပါဘိ။ မျှော်ရကျိုးနပ်ပါဘိ။ ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ကျွန်ုပ်တို့နည်းတူ စာပို့လုလင်ကလေးသည် ပီတိဖြာသော အပြုံးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ချစ်သူထံမှ စာကလေးကို အသင့်ထုတ်၍ပေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

"ရော့ . . . ရော့ . . . မမ အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်နေတဲ့ စာကလေးခင်ဗျ"

ဝမ်းသာလွန်းလို့ သူ့ရှေ့မှာတင်ပဲ စာကို ဖောက်လိုက်မိပါသည်။ နောက်မှ သတိရလာပြီး စာပို့လုလင်ကလေး ထွက်သွားတဲ့အထိ 'ဒီစာပို့လုလင်ကလေးနယ် မြန်မြန်သွားတာမဟုတ်ဘူး' ဟူသော 'ကျေးဇူးဒေါသ' ကလေးဖြင့် စောင့်နေရပါတော့သည်။

သကြားပင်အုပ်အုပ်ကလေးက ချစ်သူ့စာကို ထိုင်ဖတ်နေဖို့ အလွန်ပဲကောင်းလှပါသည်။ ဆောင်းဦး၏ နံနက်နေ့ခြည်ကလေးက ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ပေါ်သို့ ပြောက်ကျားကျနေပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လက်ဖြင့် ချစ်သူ့စာအိတ်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ စိုးရွံ့နေ၍တော့မဟုတ်ပါ။ သူ ကျွန်ုပ်တို့ကို စိုးရွံ့စရာ ဘာမျှရေးမည်မဟုတ်မှန်း ကျွန်ုပ်တို့ သိပါသည်။ ဘယ်တုန်းကမျှလည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို စိုးရွံ့စရာ မပြုခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့က သူ့ကိုချစ်သည် မဟုတ်လားရှင်။ သူကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို ချစ်သည်မဟုတ်လားရှင်။ ကျွန်ုပ်တို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလွန်ပဲ ချစ်ကြသည်မဟုတ်လားရှင်။ အမြဲတစေလည်း သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ ချစ်နေပါမည် ရှင်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့လက်ကလေးများက ဘာကြောင့် တုန်ယင်နေရပါ သနည်း။

ဆောင်းဦးလေပြည်ကလေးက ပြေးဆော့လာပါသည်။ သကြားပင်မှ အရွက်ကလေးများ ကျွန်ုပ်တို့အနားမှာ ဝေ့ဝဲရင်း ကြွေကျလာကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သူ့အသံကို ကြားလာရသည်။ ဆောင်းဦးလေသည် သူ၏ ထွက်သက် ခလေးများလားရှင်။

ချစ်လှစွာသောအချစ်

မောင်ရေးစရာရှိတဲ့ အကြောင်းတွေ မရေးခင် 'မင်းကိုသာ မောင်အချစ်ဆုံး' ဆိုတာ မင်းမေ့မသွားဖို့ သတိကလေးပေးပါရစေ . . .။ မူအခါမှာ မောင် ဘာတွေပဲ လုပ်နေလုပ်နေ ဘာတွေပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ . . . ကမ္ဘာပေါ်မှာ မင်းကိုသာ မောင်အချစ်ဆုံးဆိုတာကိုလဲ မမေ့ပါနဲ့။

နောက်နောင် မောင့်ဆိုက စာတွေ မင်းထံ ရောက်မလာခဲ့ရင်လဲ မင်းတစ်ခုတော့ သိထားပါ။

မောင်နှလုံးသာက မင်းဆို စာရေးနေပြီဆိုတာ။

ကျွန်ုပ်တို့ချစ်သူ၏ စာသည် အထက်ပါ ချစ်စရာစာလုံးကလေးများဖြင့် အချေအတင်ပါသည်။ ထိုစာလုံးကလေးများကိုဖတ်ပြီးရုံဖြင့် သူ့ဘာတွေ ဆက်ရေးတော့မည်ကို ကျွန်ုပ်တို့သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့စာကို

ဆိုးအောင် အခေါက်ခေါက်အခါခါပင် ဖတ်နေမိပါသည်။ ကျွန်မအိမ်သို့ ပြန်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဂျယ်ရီ၏ အသံများသည် ကျွန်မနား၌ ဖွဲ့ထင်ထပ်၍လိုက်ပါလာပါတော့သည်။

'ရယ်နီ' ကျောင်းသွားပြီဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ အိမ်ကလေးမှာ တိတ်ဆိတ်သွားရပြန်ပါသည်။ ခု 'ရယ်နီ' ကျောင်းသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ဝမ်းသာသွားပါသည်။

ကျွန်မသည် ခုအချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေချင်နေပါသည်။ ကျွန်မအခန်းထဲက စာရေးစားပွဲကလေးမှာ ကျွန်မ တိုင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မချစ်သူဘီယိုလာသော စောစောက စာကလေးကို ငွေရောင်သေတ္တာကလေးထဲ ထုံးစံအတိုင်းထည့်ပြီး သော့ခတ်ထားလိုက်ပါသည်။ သေတ္တာကလေးဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မချစ်သူ၏ စာကလေးကို ကျွန်မ မေ့ထားပါရစေလားရှင်။ ကျွန်မနုလုံးတွေ ခုန်လွန်းလို့ ကျွန်မ ရင်တွေတုန်လွန်းလို့ပါရှင်။

ခုမနက်လည်း အရင်မနက်များကဲ့သို့ပင် ကျွန်မ အစောကြီး အိပ်ရာမှ ထခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့ရွာမှ တောင်သူလယ်သမားများမှာ တရုတ်ပြည်ကြီးက တောင်သူလယ်သမားများကဲ့သို့ပင် ညတိုင်း နေဝင်လျှင် အိပ်ရာဝင်ပြီး နံနက် ၄ နာရီလောက်မှ အိပ်ရာမှထကြပါသည်။ သို့ပေမည် ကျွန်မကတော့ ဂျယ်ရီနှင့် လက်ထပ်ပြီးကတည်းက အိပ်ရာဝင် နောက်ကျတတ်နေပါပြီ။ ဂျယ်ရီသည် သူများတကာတွေ အိပ်မောကျသည့်အချိန်၏ တိတ်ဆိတ်မှုကလေးကို ခုံမင်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီနှင့် အတူ တရုတ်ပြည်ကြီးမှာ ကျွန်မတို့နေခဲ့ကြစဉ်က ကျွန်မတို့၏ အိမ်ကလေးမှာ အလွန်ပဲချစ်ဖို့ကောင်းလှပါသည်။ မိုးချုပ်သည်နှင့် လမ်းမဆီမှ အသံဗလံအားလုံး တိတ်သွားတတ်ပြီး ဂီတသံကလေးများသာ တစ်ချက်တစ်ချက် ကျွန်မတို့ ခြံဝင်းရှေ့က အုတ်ခုံရံကိုကျော်၍ လေဟုန်စီးလာတတ်ပါသည်။ ယင်းတယော ဂီတသံကလေးကို ဖန်တီးနေသူကတော့ ကျွန်မတို့ ရပ်နီးချင်း ဝိုးထည်ဆိုင်နှင့်ကပ်လျက် အိမ်တွင်နေသော ကုန်သည် "မစ္စတာဟူးဝါး" ဆိုသူပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဇွေအခါဆိုလျှင် ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီတို့သည် ရွှေငါး

များ မွေးထားသည့် ဓေကန်ကြီးနံဘေး ထင်းရှူးအပင်ကလေးအောက်တွင် ထိုင်ရင်း လေညှင်းခဲ စကားပြောကြပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်မတို့၏ သားကလေး ရယ်နီကိုပါ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ခေါ်ထားတတ်ပါသည်။ ကလေးများအိပ်ချိန်မျိုးမှာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ရှင်။ 'ရယ်နီ' သည် ကျွန်မတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သားကလေးပါ။ ကျွန်မတို့မှာ ရှိခဲ့ဖူးသည့် သမီးကလေးကတော့ ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ ဆုံးပါးသွားခဲ့ ရပါသည်။

အဲသည့်တုန်းကများ မနက်ပိုင်းမှာ သမီးကလေးဟာ ရီမော့ဖြူကစားနေပြီး ပကတိအကောင်းပါ။ ညကျတော့ . . . ကောက်ကာင်ကာ ဆိုသလို ကျွန်မတို့လင်မယားကို ခွဲခွာသွားပါသည်။ ဘာရောဂါနှင့် သမီးကလေး ဆုံးပါးသည်ကို ကျွန်မတို့ မသိကြပါ။ ဝမ်းနည်းရသည်တော့ ဖွဲ့ပါသည်ရှင်။ ဂျယ်ရီကပေးသော ဝမ်းနည်းမှုနှင့်စာလျှင်တော့ သမီးကလေးက ပေးသော ဝမ်းနည်းမှုသည် အသေးအဖွဲ့ပါလေ။

သမီးကလေးဆုံးပါးပြီး အချိန်ကြာမြင့်သည်အထိ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းရတုန်း။ တမ်းတရတုန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကလေးလည်း နောက်ထပ် တော်တော်ကြာကြာထိ မရခဲ့ပါ။ သို့ပေမည် ဂျယ်ရီ၏ တမ်းတပူဆွေးမှုကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ထိန်းနိုင်လာပါတော့သည်။ လပေါင်းများစွာပင် ဂျယ်ရီမေ့ရာ အအိပ်အစားပျက်ခဲ့ရသည်။ နဂိုကမှ ပိန်ရှည်ရှည် နိုင်လှသည့် ဂျယ်ရီမှာ အရိုးရှုပ်ပမာသာ ကျန်ပါတော့သည်။ သူ၏ သမီးကလေးအပေါ် တမ်းတပူဆွေးမှုသည် ကျွန်မမျက်ရည်ကို ကျွန်မ နှိပ်အောင် ထိန်းထားစေနိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။

သူ၏ ဝမ်းနည်းကြေမှုသည် သည်တစ်သက် ဆုံးခန်းတိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

"မောင် . . . မင်းတို့တိုင်းပြည်မှာ နေဖို့ကောင်းတယ် . . . အမေရိကားမှာဆိုရင် တို့သမီးကလေး ခုလိုမသေနိုင်ဘူး။ မင်းတို့နိုင်ငံက ခွဲခြားပြီးနေပြီမဟုတ်လား . . . ဟင် . . . မောင်ဟာ မင်းအပေါ် အခွင့်အရေးတွေ ယူလွန်းအားကြီးတယ်ကွယ်"

ကျွန်မရင်ထဲ လှုပ်ကန်ခဲ့သွားပြီး ကျွန်မခေါင်းသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲ အလိုလိုခွေကျသွားပါသည်။

“ဒီမှာမှမဟုတ်ဘူး။ မောင် တယ်ကိုသွားသွား။ မောင်နောက်ကို ‘ကျွန်မ’ လိုက်နေမှာပါ... နေရာဒေသက အရေးမဟုတ်ပါဘူးကွယ်... မောင်ရင်ခွင်မှာ ခုလိုအမြဲနေရရှိသာ အဓိကပါ”

သူ့ကျွန်မကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မစကားအတွက် ထူးဆန်းသလိုလည်း ဖြစ်နေပါသည်။

“အမေရိကန်မတွေနဲ့ တရုတ်မတွေ အဲဒီနေရာမှာ ကွာတယ်။ မောင်အဖေဟာ မင်းလိုမိန်းမမျိုးမရခဲ့ရဘူး။ မောင်အမေဟာ အမျိုးနဲ့ တိုင်းပြည်ကို အလွန်ပဲချစ်တယ်”

“ဒါတွေ ကျွန်မမသိဘူး။ မောင်ပျော်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်မ ပျော်မှာပဲ။ မောင်က အမေရိကားမှာဆိုရင် မပျော်ဘူးမဟုတ်လား”

သူမဖြေပေမင်း ကျွန်မသိပါသည်။ ‘ဗားမောင်’ မှာကတည်းက သိခဲ့ပါသည်။ ပီကင်းတွင်နေစဉ် သန့်စင်လတ်ဆတ်သော ဗားမောင် တောင်တန်းကြီးများကို သတိရ လွမ်းဆွတ်နေမိခဲ့သော်လည်း ကျွန်မ ဖော်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ပီကင်းသည် မြို့များစွာအိရတနာတစ်ပါးသဖွယ် ဖြစ်ပါ သည်။ နေဝင်းထိုင်ခင်း ချမ်းသာပါသည်။ ရာဇဝင်နှင့်အစဉ်အလာနှင့် တည်ရှိခဲ့သော မြို့ကြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ပီကင်းတွင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး ဖော်ဖော်ခွင်ခွင်နေတတ်သော တရုတ်မြို့သူမြို့သားများကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မဘဝကို ဆုံးခန်းတိုင်အထိ ပီကင်းမှာမြှုပ်နှံရန် ကျွန်မ ဝန်မလေးခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့ လင်မယား အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေဖြစ်၍ သားစဉ်ပြေးဆက် များ ရရှိသည်အထိ ၎င်းမှ... ကျွန်မချစ်လင် ဂျယ်ရီ၏ အုတ်ဂူနံဘေး တွင် ကျွန်မအလောင်းကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ရန်အထိပင် စိတ်ကူးယဉ်ထားခဲ့ ပါသည်။

သို့သော်... ခု... ကျွန်မ... ဗားမောင် တောင်တန်းကြီး များအကြားသို့ ပြန်ရောက်နေရပြန်ချေပြီ။ ကျွန်မသားကလေး ရယ်နီပင် (၁၇)နှစ်သားရှိပေပြီ။ ကျွန်မတို့သားအမိ လယ်တောအိမ်ကလေးတွင် နှစ်ယောက်တည်းနေလာခဲ့ရာမှ ယခု သူ့ထံမှ စာရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကိုတွေ့ရဦးမည်ဟု မည်သို့မျှော်လင့်ရပါအံ့တော့နည်း။

ဆိုခဲ့ပြီးသလို သည်နေ့မနက်ကိုလည်း ယခင်မနက်များနည်းတူ

ကျွန်မ အစပျိုးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ အိပ်ရာမှ (၆)နာရီထပ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ပိုင်သော ခွားမလေးကောင်ထံမှ နို့ရည်များ ညှစ်ယူပြီး ခွားနို့ ကုန်သည်ကို ပိုင်းဝန်းကူညီသယ်ပိုး၍ ပေးလိုက်ပါသည်။ သားကလေး ချယ်နီအတွက်တော့ဖြင့် မတ်ခွက်ကြီးနဲ့ တစ်ခွက်အပြည့် ချန်ထားသေး သပေါ့ရှင်...၊ ပြီးမှ ကျွန်မသည် ရယ်နီနီးလာလျှင် အသင့်ဖြစ်ရန် နံနက်စာများချက်ပြုတ်ခြင်းဖြင့် မီးဖိုထဲ အလုပ်ရှုပ်ရပါတော့သည်။ ရယ်နီ သည် ညတိုင် နို့ညှစ်သောအလုပ်၌ ကူညီပါသည်။ ဤနေရာ၌ သူသည် အဖေတူသားဖြစ်သည်။ ညတိုင်မှသာ အလုပ်လုပ်တတ်ပြီး မပြီးမချင်း အေးဆေးစွာ လုပ်တတ်ပါသည်။ ခုလိုမနက်ပိုင်းမှာတော့ အိမ်အလုပ် မှန်သမျှ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လုပ်ရပါသည်။ သည်တော့လဲ ငယ်ငယ် တုန်းက အချိန်တွေကို သတိရနေမိသည်။ ကျွန်မကို သည်မြေကြီးပေါ်၌ ပင် မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ သည်မြေကြီးဆိုရာ၌ ကျွန်မအဘိုးပိုင် မြေကြီးကို ဆိုလိုပါသည်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်မအဘိုးက အဖေကိုပေးခဲ့ပြီး ခုတော့ ကျွန်မပိုင်မြေကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မအဖေသည် ပစ္စည်းအသေးစားများ တီထွင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် သူ့အဖေပေးခဲ့သော လယ်မြေများကို ပင်၍ စက်မှုလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရန် ထွက်ပြေးခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ သူတီထွင် သောပစ္စည်းထံမှ နှစ်ခုသုံးခုလောက်ကတော့ လူသုံးများ အောင်မြင်ခဲ့ပါ သည်။ ဥပမာ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥ၊ ဆေးကျောက်စက် စသဖြင့်။ သို့ပေမင် အဖေအပါအဝင် ကျွန်မတို့ မိသားစုမှာ အဖေအဖေ၊ ကျွန်မအဘိုး အဖေ ပေးခဲ့သည့် လယ်မြေများကို မှီခိုခဲ့ရသည်သာ များပါသည်။

အဘိုးပိုင်လယ်မြေဆိုသော်လည်း တကယ်တော့မူ အဘိုးကိုယ်တိုင်က လယ်သမား၊ ယာသမား မဟုတ်ပါ။ နာမည်ကြီးရှေ့နေတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ အိမ်ထောင်ကျသောအချိန်တွင် အဖေ ဆုံးပါးနှင့်ပြီး ဖြစ်သလို သားကလေးရယ်နီ မွေးခါနီးတွင် အမေဆုံးပါး ရွာပါသည်။ အမေသည် ကျွန်မအတွက် လယ်မြေများကို ဆက်လက်ပေး အပ်ခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်မပီကင်းတွင်ရှိနေစဉ်ကာလ၌ ကျွန်မတို့လယ်မြေ များကို “မက်ဂရီးပ်” ဆိုသူ ပိတ်ဆွေတစ်ဦးက စောင့်ရှောက်ထားပေး ပါသည်။

ကျွန်မတို့လမ်းခွဲရသောအခါ (ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ) ကျွန်မသည် ဤမြေ ဤယာသို့ မပြန်လျှင် ဘယ်အရပ်သို့ သွားရပါမည်နည်း။

ဆိုခဲ့သလို ကျွန်မ မီးဖိုခန်း၌ အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် ရယ်နီ အိပ်ရာမှ နိုးလာပါသည်။ ကြည့်စမ်း . . . သည်ကလေးနယ် တစ်ညလုံး ပြတင်းပေါက်ဖွင့် အိပ်ခဲ့သည်ထင်၏။ ပါးအို့ကလေးတွေ လေစိမ်းတိုက်သမို့ နီခဲ့လို့ . . .

“ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ မေမေ”

“ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ သားရယ်”

ဤအလေ့အကျင့်ကောင်းကလေးကို သူ့အဖေက ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“မင်းမိဘတွေရွေ့က ခွဲခွာသွားရခါနီးတိုင်း ဘယ်ကိုသွားသွား နှုတ်ဆက်သွားရမယ်၊ ပြန်လာတဲ့အခါတိုင်း မိဘတွေရဲ့အခြေအနေကို အရင်ဆုံး မေးရစမ်းရမယ်၊ ဒါဟာ သားသမီးဝတ္ထုရားပဲ”

ဂျယ်ရီ၏အသံကို ခုပင်ကြားယောင်နေမိပါတော့သည်။

“မေမေ နေကောင်းရဲ့လား။ ညကကော အိပ်ပျော်တယ် မဟုတ် ထား”

“နေလို့လဲကောင်း၊ အိပ်လို့လဲပျော်ပါတယ်ကွယ်၊ ခုလိုသားက မေးဖော်ရတော့ ပိုလို့တောင် နေကောင်းပါသေးတယ်”

ကျွန်မနှင့်သားတစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ပြုံးပြီး အကြာကြီး ကြည့်နေမိပါသည်။ သူ့အဖေ သင်ပြပေးခဲ့သည့် ဝတ္ထုရားကလေးများကို ကျင့်သုံးမိသည့်အလျောက် ဂျယ်ရီကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ သတိရနေမိကြပါသည်။ ရယ်နီအနေဖြင့်တော့ အဖေလို။ ကျွန်မအနေဖြင့် တော့ဖြင့် ချစ်သူလို။ ရယ်နီသည် သူ့အဖေနှင့် ရုပ်သွင်တူသည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ အရပ်ရည်ရည်၊ ဆံပင်နှင့် မျက်လုံးမည်းမည်းနှင့် အသားအရေမှာ လည်း ချောမွတ်နူးညံ့လိုက်သမှ တရုတ်ဘိုးဘွားများက အမွေပေးခဲ့လေ သလားပင် ထင်ရသည်။ ဝါဝင်းသောအရောင် အဆင်းလည်းရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် ရယ်နီကို ဘေးတိုက် ခပ်စောင်းစောင်းမှ ကြည့်လျှင် ပို၍ ချောသည်။ လူတစ်ဖက်သားကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ နိုင်နင်းပြီး ကြိုခိုင်သန်မာ

သူ့မျက်နှာထားလည်း ရှိလေသည်။

“သားအတွက် မနက်စာအသင့်ဖြစ်ပြီ ထိုင်တော့”

ရယ်နီ၏ နံနက်စာကတော့ သူ့သွေးသားအထိမ်းအမှတ်ကို ပြနေ သည်။ ဂျုံစေ့ဖြုတ်ရည်ကို ညှိညစ်သောသကြား၊ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော နူးနို့တို့ဖြင့်ရောမွှေစားသောက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သကြားဖြူးကို သူ့အဖေ ဂျယ်ရီက စားခွင့်မပေးပေ။ ပီကင်းတွင် ကျွန်မတို့ နေထိုင်စဉ်က ညစ်ညူးသကြားများသာ စားခဲ့ရပါသည်။ သို့ရာတွင် အမေရိကန်တို့အသက် သည် နွားနို့ဖြစ်သလို ရယ်နီသည်လည်း အမေရိကန်ကလေးပင် မဟုတ်ပါ သာ။ သူ့တွင် တရုတ်သွေးပါသော်လည်း လေးပုံတစ်ပုံသာပါခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်မှာ တရုတ်လူမျိုးနှင့်မတူဘဲ ခြစ်နေပါသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အရိုးအဆစ်များက ကြီးမားကျယ်ပြန့်ကြ ခဲ့သည်။ သူ့ခြေတံလက်တံများမှာလည်း ကြီးမားပေမည် ပုံပန်းကျနလှ ပါသည်။ သူ၏ ဖခင်ထံမှ ပျော့ပျောင်းတင့်တယ်သော ပုံသဏ္ဍာန်ကိုကား ခယ်နီမရရှာပေ။

“ကြက်ဥ သုံးလုံးပေးပါဦး မေမေ”

ကျွန်မ ကြက်မွေးထားခြင်း၏ ရလဒ်ကတော့ ရယ်နီအဖို့သာ ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်မ မိဘကပေးခဲ့သော အမွေသည် ရယ်နီ စားချင်သလောက် ကြက်ဥနှင့် အသားများ ဝယ်ယူနိုင်ရန်အတွက် မလောက်နိုင်ပါ။ ဝက်ဆီ ဘက်သားလည်း ရယ်နီက အလွန်ကြိုက်တတ်သဖြင့် မနည်းကြီး နှစ်သိမ့် ထားခဲ့ရပါသည်။

ကြည့်ပါဦး ပြောရင်းနှင့်ပင် ကျွန်မအကြောင်းသို့ကို ရောက်မလာနိုင် ပါ။ ဒါတော့ ကျွန်မ ဘယ်လို တတ်နိုင်မည်နည်း။ ရယ်နီသည် ဂျယ်ရီ၏ သားမဟုတ်လား။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမေ့ဖျောက် ချန်လှုပ်ထား၍ ဖြစ်မည် နည်း။ ရယ်နီအကြောင်း၊ ဂျယ်ရီအကြောင်း၊ ကျွန်မအကြောင်း တို့သည် အတူတူပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မထင်ထားခဲ့ပါသည်။ သို့ပေမည် ဂျယ်ရီထံမှ ရောက်လာသော 'စာ' သည် ကျွန်မအထင်ကို မည်မျှ ပြောင်းလဲပစ်လိမ့် မည်ကို ကျွန်မ မသိ။ ကျွန်မဘဝကို မည်မျှအထိ ပြောင်းလဲပစ်လိမ့်မည်ကို ကျွန်မ မသိ။

ကျွန်မတို့ ထမင်းစားခန်း ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လျှင်ကား ထမင်းကို ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။ ရယ်နီသည် သူ့ကုလားထိုင်မှာထိုင်၍ စားရင်းသောက်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကျောင်းကြို ကားလာသည်ကို အခန့်သင့်ပင်မြင်နိုင်သည်။ အစ၌ ရယ်နီသည် ယခု ထိုင်သော ခုံတွင်ထိုင်ခွင့်မရှိချေ။ ယခု ရယ်နီထိုင်နေသောခုံသည် အမြဲပင် သီးသန့်ထားသော ခုံ ဖြစ်ပါသည်။

ဂျယ်ဒီနှင့် ကျွန်မတို့သားအမိ နောက်ဆုံးခွဲခွာခဲ့ရသော ရှန်ဟဲ သင်္ဘောသိပ် တံတားပေါ်တွင် ဂျယ်ဒီ ပြောခဲ့သော စကားကလေးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ 'သုံးလတည်းပါးအချစ်ရယ် မောင်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်' သို့ပေမည် သုံးလပြည့်သောနေ့အထိ သူ့စာထဲတွင် သူ့လိုက်လာမည့်အကြောင်း တစ်လုံး တစ်ပါးမျှ မပါလာတော့ချေ။ နောက်ပိုင်းတော့ စာပင် မှန်မှန် ရောက်မလာ တော့ချေ။ သို့ပေမည် ကျွန်မသည် မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် စောင့်ခဲ့ပါသည်။ သူ့အတွက် ထမင်းစားခုံ သီးသန့်ပင် ချန်ထားခဲ့သည် မဟုတ်လားရှင်။ နောက်ပိုင်းမှ သားရယ်နီက သူ့ကျောင်းကား လာနေသည်ကို ကြိုတင် မြင်နိုင်ရန် အဖေအတွက် ချန်ထားသောနေရာကို အဖေမလာခင်အတွင်း ထိုင်ပါရစေဟု ခွင့်တောင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ ဘာမျှ ပြန်မပြောခဲ့ပေ။

ဂျယ်ဒီ၏ နောက်ဆုံးစာ . . . သို့မဟုတ် သူ့သားကို သူ့အတွက် သီးသန့် ချန်ထားသော ခုံနေရာအပြီးအပိုင်ပေးလိုက်ဖို့ ရာဇသံသည် ကျွန်မထံသို့ လာနေလေပြီဟု ထိုစဉ်ကတည်းက ကျွန်မစိတ်က အလိုလိုသိ နေပြီထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သားကတောင်းသော အခွင့်အရေး အတွက် ကျွန်မ ခေါင်းညှိတ် ခေါင်းခါ မပြုပါခဲ့ . . . ။

"ဟော . . . ကျောင်းကားလာပြီ"

ရယ်နီသည် စားလက်စများ အဆုံးသတ်ပြီး ကျောင်းသွားရန် ပစ္စည်းများ ပြင်ဆင်၍ သူ့အဖေသင်ထားသည့်အတိုင်း ကျွန်မကို နှုတ်ဆက် ပြေးဆင်းသွားပါတော့သည်။

"သွားပြီ၊ မေမေရေ"

ဂျယ်ဒီသည် ရယ်နီက ကျွန်မကို မေမေ(မားသား)ဟုပင် ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲစေပါသည်။ ရှန်ဟဲမြို့တွင် ကျွန်မတို့နေစဉ်ကာလက အိမ်နီးချင်း

အထွေထွေကလေးများထံမှ မိခင်ကို မေမေ(မိ) မေ(မား)ဟူ၍ သုံးစွဲ ခေါ်ဝေါ်ခြင်း အကျင့်များကို ရယ်နီ ကောင်းကောင်းကြီး တတ်မြောက်ခဲ့ပါ သည်။ သူ့အဖေက တားမြစ်လေသည်။

"မေမေဆိုတဲ့စကားလုံးဟာ သိပ်လှတယ် အဲဒီစကားလုံးလှလှ ကလေးကို မင်းမဖျက်ဆီးပစ်ရဘူးသား"

ဂျယ်ဒီသည် သူ့သားကို ဆုံးမသည့်အခါတိုင်း တရုတ်လိုပြောပြီး ဆုံးမတတ်သည်။ ရယ်နီကလေးကလည်း လိုက်နာခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါ သည်။ ဂျယ်ဒီသည် အရှေ့တိုင်း၏အလှကို သားဖြစ်သူအား သိစေချင်ဟန် ဆူပူသည်။

သားကလေးကျောင်းသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်မအိမ်သည် ပိုပြီး နှင်းခြောက်ခြောက် ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် လုပ်ကိုင်စရာ ဆိပ်မှုကိုစွဲအဝဝကို လုပ်ကိုင်ပါသည်။ အပေါ်ထပ် ကျွန်မအခန်းကိုလည်း ဆိပ်ရာသိမ်းရန် ရောက်ရှိပါသည်။ ကျွန်မအခန်းဆိုပေမည် ယခင်က ကျွန်မမိဘများနေသော အခန်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအခန်းတွင် ပြတင်း ပေါက်ငါးခုမျှ ရှိသည်ဖြစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်ရပ်သို့ မြင်ရနိုင်ပါသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နာရီနှင့်အမျှ ပတ်ဝန်းကျင်ပြောင်းလွဲမှုကို သို့လျှင် ကျွန်မ သတိထားသိရှိခဲ့ရပါသည်။ ကနေ့မနက်လည်း ရွှေဝါရောင် ဖိုးလမင်းကြီး အနောက်ဘက် သစ်တောများအတွင်းသို့ မဝင်ချင်ဝင်ချင် ဝင်ရောက်သွား ရသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ဖိုးလမင်း၏ အရောင်အဝါတို့သည် လည်း တောင်တန်းကြီးများ၏ အရိပ်ရှည်ကြီးများကို လှပစွာ ဖြစ်ထွန်း စေပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် ပီကင်းတွင် နေထိုင်စဉ်က ခြံဝင်း အုတ်နံရံ ရှည်ကြီးများကို ကွက်ကနဲ သတိရမိပါသည်။ ကျွန်မသည် ထိုအုတ်နံရံ ကြီးများကို အလွန်ပဲ နှစ်သက်ပါသည်။ သို့ပေမည် ပီကင်းက အုတ်နံရံ ကြီးနှင့် ဗားမောင့်က ရှုမျှော်ခင်းကို ယှဉ်ရပါမူ ကျွန်မသည် ဗားမောင့်မှ ရှုမျှော်မဆုံးသော ရှုမျှော်ခင်းကို ပို၍ မက်မောကြောင်း ဝန်ခံရမည် ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ရှိပါစေ။ ဂျယ်ဒီနှင့် အတူတူဆိုလျှင်တော့ မည်သည့် အရပ်ဒေသ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးပင်ဖြစ်စေ ကျွန်မအဖို့ လှပမှုများသာ ဖြစ်ပါ

လိမ့်မည်။

ဂျယ်ရီနှင့်အတူတူ မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မမြို့ ကျွန်မရွာ ဟားမောင့်သည်သာ အလှအပ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မအခန်းထဲမှ ရှိရှိသမျှသောအပျိုကလေးရိုက် အရှုပ်အပွေများကို ရှင်းလင်းရသည်မှာ လွန်စွာမပင်ပန်းလှပါ။ ဝိကင်းတွင် ကျွန်မတို့နေခဲ့စဉ် ကဆိုလျှင် ဝေယျာဝစ္စပြုလုပ်ရန် အိမ်ဖော်ငါးယောက် ငှားထားခဲ့ရပါသည်။ ဂျယ်ရီကိုယ်တိုင်ကလည်း အိမ်ဖော်ငှားထားစေချင်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လက်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်မျိုးကို မလုပ်စေချင်ပါ။ ထိုအချက်ကိုဖြင့် ကျွန်မကောင်းကောင်းကြီး သိထားပါသည်။ ကျွန်မ လက်ကလေးများသည် လှပသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း သူနှင့် ကျွန်မ ချစ်ကြင်စကားတည်းက သူတဖွဲ့တဖွဲ့ပြောပြခဲ့ပါသည်။

“အချစ်ရဲ့လက်ကလေးတွေက သိပ်လှတယ်ကွယ်”

“တကယ် . . . တကယ်”

ကျွန်မသည် ထိုစဉ်က ကျွန်မလက်ကလေးများကို သူ့မျက်နှာ ဈေးတွင် ထောင်ပြရင်း ယင်းသို့လျှင် မေးခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မလက်ကလေးတွေ လှပသည်အကြောင်းသူ (ထပ်၍၊ ထပ်၍) ပြောသည်ကို ကြားချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သူကတော့ . . .

“အပေရီကန်မတွေဟာ များသောအားဖြင့် လက်မလှကြဘူး . . . ကိုယ့်အပေဆိုရင် သူ့လက်ကလေးတွေဟာ သိပ်သိပ်မေ့နူးညံ့တာ၊ အမေကတော့ တရုတ်မ မဟုတ်လား”

“တရုတ်မတိုင်းဟာ လက်ကလေးတွေ နူးညံ့သိပ်မေ့သလား”

“အင်း”

သူက ကျွန်မလက်ကလေးတွေ လှပသည်အကြောင်း နောက်ထပ် ၍ မပြောတော့ပါ။ ကျွန်မကတော့ သူပြောခဲ့သည်ကို မေ့၍မရပါ။ သူ့ အပေကိုသို့ပင် ကျွန်မလက်ကလေးများ နူးညံ့လှပခြင်းသည် သူ ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့သည်အကြောင်းလေလား။ ကျွန်မလက်ကလေးတွေ လှပနေခြင်းသည် သူ့အပေကို သတိတရရှိစေသဖြင့် ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့သည်လားတော့ ကျွန်မ

မပြောတတ်ပါ။ သို့ပေမည် ကျွန်မ လက်ကလေးများအကြောင်း သူ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ပါ။ ကျွန်မလည်း ခုအချိန်မှ ဘယ်လို မေ့၍ ရနိုင်ပါတော့မည်နည်း။

ခုနောက်ဆုံးလာသောစာနှင့် ဒုတိယနောက်ဆုံးလာသော စာပင် သုံးလန်းပါးမျှ ကြာခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ယခုစာသည်လည်း ရှန်ဟဲမှ လာသော စာမဟုတ်ဘဲ ဟောင်ကောင်မှပင်လာသော စာဖြစ်နေပါသည်။ စာအိတ်ပေါ်မှ ကျွန်မအိပ်လိပ်စာမှာလည်း သူ့လက်ရေးဖြင့် ရေးထားခြင်း မဟုတ်ပါ။

“မောင့်ဆီကစာတွေ တစ်စောင်ခွဲတစ်စောင် အကြာကြီး ခြားနေ ဘာအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ဘာလို့ ကြာနေတယ်ဆိုတဲ့ အခက်အခဲတွေကို မောင်လဲပြောမပြတတ်ဘူး။ ဟောဒီစာ မင့်ဆီကို ဘယ်လိုရောက်မယ် ဆိုတာတောင် မောင်မပြောနိုင်ဘူး။ အကယ်လို့ စာရလို့ စာပြန်ချင်လဲ မောင့်လိပ်စာနဲ့ မပြန်နဲ့၊ ဒီစာအိတ်ပေါ်က ဟောင်ကောင်လိပ်စာနဲ့ပြန်၊ ဒါတောင် မောင်ဆီ ဘယ်လောက်ကြာမှ ရောက်မယ်မသိရဘူး” စသဖြင့် သူ့စာတစ်စောင်ထဲမှာ ပါပါသည်။

အစက သူနှင့်ကျွန်မ ခွဲခွာကြရလျှင် နေ့တိုင်းစာရေးကြမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြပါသေးသည်။ ခွဲပင်ခွဲကြရသော်လည်း နေ့စဉ်စာမှန်မှန် ရေးကြမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်သောအခါ ပျော်သလိုလိုတော့ ဖြစ်မိ သည်။ သို့ပေမည် ဂျပန်မဝင်ခင် တော်တော်နှင့် ကျွန်မတို့ မခွဲခွာကြရပါ။ နောက်မှ မြောက်ပိုင်းပြည်နယ် ဂျပန်လက်သို့ ကျွန်မတို့တော့မည် သေချာ ြီဟု သိလာရသောအခါမှ ကျွန်မတကယ်ပင် ထိုစိုက်တုန်လှုပ်ရပါတော့ သည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စာရေးကြမည်ဟူသော စိတ်ကူးယဉ်မှုကလေးသည် အပရီကန်ဖြစ်သွားရပါသည်။ လက်တွေ့နှင့် စိတ်ကူးသည် တန်ဖိုးချင်း အလဲအဖယ်ပြု၍ မရစကောင်းပါရင့်။ ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မတို့သားအမိကို ‘ဝိကင်း’ ‘ဟန်းကော’ ရထားလမ်း ဖြတ်တောက်မပစ်ခင် ‘ချုံကင်း’ သို့ သွားရောက်နေထိုင်ရန် ပြောလာပါသည်။ ဖြစ်လာသော ဂျပန်စစ်ကိုပဲ ဒေါသဖြစ်ရမလား။ ကျွန်မကို ချုံကင်းသွားနေခိုင်းသော ဂျယ်ရီကိုပဲ ဒေါသဖြစ်ရမလား ကျွန်မ မသိပါ။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတော့ သိပါသည်။

ကျွန်မ ဝမ်းနည်းသွားပါသည်။

“မောင်မပါဘဲနဲ့ . . .” ကျွန်မ ငိုပါသည်။

“မကြာပါဘူးကွာ၊ မောင်လိုက်လို့ ရရချင်းလိုက်လာခဲ့မှာပဲ၊ လောလောဆယ်က ကျောင်းကို မောင်မရှိဘဲ ဒီအတိုင်းပစ်ထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ကျွန်မ ချစ်လင်သည် တက္ကသိုလ်တစ်ခု၏ ကျောင်းအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ခမျာအလုပ်တာဝန် အလွန်ကြီးမားသည်ကိုတော့ ကျွန်မအသိဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့်သားကလေး ရယ်နီနှင့်ယောက်တည်း ချုံကင်းသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရပါတော့သည်။ ခရီးက လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်ပါ။ ရထားတစ်စီးလုံး စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေပါသည်။ အချို့လူများ ခေါင်ဦးပေါ်တွင်ပင် တက်စီးကြရပါသည်။ ဟန်းကောမြို့မှ ဟိုတယ်များသည်လည်း စစ်ပြေးလူချမ်းသာများနှင့် နောက်လိုက်အခြေအရံများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေပါပြီ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့ အသားဖြူလူမျိုးများ ဩဇာဂုဏ်ရှိန် တွာဆင်းနေချိန်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မနှင့်သားကလေး ရယ်နီအတွက်ပင် တစ်ကိုယ်စာနေရာကလေးကို အချိန်မီ လာဘ်ထိုးနိုင်၍သာ ရလိုက်နိုင်သည်။ ‘ဟန်းကော’ မှ တစ်ဖန် ‘ယန်စီမြစ်၏ မြစ်လက်တက်တစ်ခုကို မီးသင်္ဘောကလေးဖြင့် အန္တရာယ်ကြီးစွာ ဖြတ်သန်းပြီး ချုံကင်း’သို့ ရောက်ရှိရပါတော့သည်။

သူပြောသည့်အတိုင်းပင် လ၊အနည်းငယ်အတွင်း ချုံကင်းသို့ သူနှင့်သူ့တပည့်အချို့ ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မနှင့်သားကလေးရယ်နီတို့သည် မြို့စွန်တောင်ခြေတွင် အိမ်ငယ်ကလေးတစ်လုံး ရရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။ လူတိုင်းလူတိုင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသောအခါ သမယကြီးတွင် ကျွန်မတို့သားရ ဖျော်ရွှင်စွာ ပြန်လည် ဆုံစည်းမိခြင်းသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာပြန်ပါတော့သည်။

ကျွန်မအိမ်ကလေးထဲ သူ ရုတ်တရက်ဝင်လာတော့ သူ့အရပ်နည်းနည်း ရှည်လာသည်ဟု ကျွန်မ ပထမဆုံးထင်လိုက်ပါသည်။ အမှန်မှာ သူ့အနည်းငယ်ပိန်သွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်ချစ်လင် ပိန်ခြင်း၊ ဝခြင်း စသည်တို့ကို စက္ကန့်အမျှ ဂရုစိုက်တတ်သောအချစ်၏ တန်ခိုးသည်

ခွဲခွဲနီတိုင်းတွင် ရှိပါသည်။

ဂျယ်ရီနှင့် သူ၏ကျောင်းသားများကို ရပ်ရွာလူကြီးများက ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ပေးကြပါသည်။ ထိုအိမ်ကြီးတွင် သူ့ကျောင်းသားများကို နေသားတကျ ပြုလုပ်ခြင်း၊ စားရေးသောက်ရေးစီစဉ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီးမှ ကျွန်မထံသို့ သူ့ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်မိလိုက်ပါသည်။ သူ့အတော်ပင် ပင်ပန်းနေမှန်း သူ့နှလုံးခုန်သံက သိသာစေပါသည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း တလုပ်လုပ်နှင့် ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိပါရှင်။ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့သဖြင့်လည်း ပြောမိပြောရာ ပြောချမိပါတော့သည်။

“မောင်ဒီမှာ အနားယူရမယ်နော် . . .”

ကျွန်မအိမ်ကလေးကို သူ့လျှောက်ကြည့်ပါသည်။ ပီကင်းကအလာမှာ ကျွန်မနှင့် အိမ်ထောင်ပစ္စည်း ဘာတစ်ခုမှ မသယ်လာနိုင်ခဲ့သော်လည်း ရရာပစ္စည်းကလေးများဖြင့် ကျွန်မတို့ခန်းကို ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ တရုတ်ပြည်ကြီး၏ မည်သည့် ဒေသ၌မဆို ဆိုင်ရှိလျှင် ကျွန်မလိုချင်သော ပစ္စည်းကို ကျွန်မရှာဖွေတတ်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ တရုတ်လက်မှုပညာရှင်များသည် လှပသောအသုံးအဆောင်ကလေးများကို သေသပ်ကျနစွာ လုပ်ကိုင်တတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

“မင်းဟာ အိမ်ခန်း အပြင်အဆင်တော့ တကယ်တော်တဲ့ ပိန်းမပဲ” ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချရင်း နှမ်းနယ်နေသော သူ့ခေါင်းကို နောက်မိုပေါ်သို့ မော့မော့ကလေးမိုချရင်း ပြောပါသည်။

“ဒီအိမ်ကလေးဟာ မောင်တို့ဖို့ ခုချိန်မျိုးမှာ နတ်ပြည်ပဲ” သူသည် မျက်လုံးကလေးတွေမေးပြီး စိတ်ခုံးခုံးချ အပန်းဖြေနေပါတော့သည်။

အဲဒီအကြောင်းကိုတော့ ဆက်မပြောပါရစေနဲ့ အဲဒီတုန်းက ဘာဝံကို သတိရပြီး ကျွန်မငိုလိုက်မိမှာစိုးလို့ပါ။

ဖေဖော်ဝါရီ တစ်ရက်နေ့ဖြစ်ပါသည်။

ဗားမောင့်တောင်တန်းကြီးများ ကျွန်ုပ်တို့ရွာကလေးပါ နှင်းဖြူဖြူ ပဝါပါးနှင့် အုပ်ထားသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးရက်လောက်က တော့ လေနေ့ကလေးတိုက်ခတ်ပြီး နေရောင်ခြည်ကလေး မသိမသာ ပွင့်လာခဲ့ရာ တောင်တန်းပေါ်မှာရော၊ မော်တော်ကားလမ်းမများမှာပါ နှင်းခဲများ အရည်ပျော်ခဲ့ပါသေးသည်။ ရာသီဥတု၏ လိမ်လည်မှုသာ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်မ ကောင်းကောင်းကြီးသိပါသည်။ ဆောင်းဥတု မကုန်တတ်သေးပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ မတ်လ၊ ဧပြီလအထိပင် ကိုရွှေဆောင်းက ခွာမသွားချင်လှပါ။

သည်နေ့လည်း နှင်းဖြူများဆိုင်းလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့ ခြံဝင်းတံခါး လွန်ပြီး ဘာကိုမျှမမြင်ရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မအမေသည် တော့စတုန်မြို့ကြီးသို့ဖြစ်သည့်အလျောက် တောတောင် သဘာဝ အခြေအနေကို ကြောက်ရွံ့ဟန်တူပါသည်။ ကိုယ့်ဝင်းကိုယ်ခြံကလေးဖြင့် သတ်သတ်မှတ်မှတ် နေချင်သည်ဟု အကြောင်းပြုသဖြင့် အမေသည် အမေအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ဝင်းခြံစည်းရိုးကို ကာပေးခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်မ အမေသည် ချောမောလှပသူတစ်ဦးဟု ကျွန်ုပ်မထင်ပါသည်။ အတင်းအဖျင်း အပြောသန်သူခိုပေလားမသိ။ အဖေ့နေနက်နှစ်အတန်ကြာမှ အမေဆုံးပါး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အမေသည် ကိုယ်ကာယတောင့်တင်းသလို စိတ်ထား လည်း တင်းမာပါသည်။ သူ့ခြံသူ့ဝင်းထဲတွင်ပင် အနေများပြီး အဖေခတ် ပေးထားသော ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လှပါသည်။

ကျွန်ုပ်မက . . . ဂျယ်ရီနှင့် လက်ထပ်ချင်သည်အကြောင်း ဖွင့်ပြော စဉ်က အမေမကျေနပ်လှပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို နှစ်သက်ဟန်မတူပါ။ အဖေကို သူ့ချစ်သည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဂျယ်ရီမက်လွှဲကံယဒ်ဆိုတဲ့ နာမည်လှလှကလေး ကြည့်ရပုံဖြင့် မျိုးရိုးကောင်းပုံရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့အိမ်ထောင်ရေးဟာ မိန်းကလေး တွေအဖို့ ခါးသီးတတ်လှတယ်”

ကျွန်ုပ်မက ဂျယ်ရီနှင့် ဘာကြောင့် သဘောမတူနိုင်ကြောင်း မေးသော အခါ အထက်ပါအတိုင်း အမေက ဖြေပါသည်။

ထိုအခါ ဂျယ်ရီသည် တရုတ်သွေးတစ်ဝက်ပါသူဖြစ်ကြောင်း ဆက်ပြောခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်မ ချင့်ချိန်ရပါတော့သည်။ ရုပ်ရည်အားဖြင့်တော့ ဂျယ်ရီမှာ ပြောစရာမရှိပါ။ မျက်ခုံးထူထူ မျက်လုံးသွယ်သွယ်နှင့် ယောက်ျား သိမှာတော့ အတော်ပင် ယောက်ျားချောချောသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်မ ပြောခဲ့ ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မကိုယ်ကျွန်ုပ်မတော့ မိန်းမထဲမှာ မိန်းမချော ချောသူဟု မပြောခဲ့ပါ။ ဂျယ်ရီကလည်း ကျွန်ုပ်မလှသည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မပြောဖူး ခဲ့ပေ။ . . .

“မင်းအသားအရေဟာ သိပ်နူးညံ့တယ်”

“မင်းနှုတ်ခမ်းကလေးတွေက သိပ်ချိုမြိန်တာပဲ”

အဲဒီလိုစကားလုံးမျိုးများနှင့်သာ ကျွန်ုပ်မကို သူ သတ်မှတ်ပါသည်။ သူသည်ဟု မပြောခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်မကတော့ သူလူချောတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကို ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ပြောခဲ့သည်ချည်းဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တော့ ရုပ်ရည်လှပခြင်းဟူသည် သွေးသား နိုးနှောမှု၏ မျက်လှည့် ဆန်သော ရလဒ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ဂျယ်ရီသည် တရုတ်သွေးတစ်ဝက်ပါသူဖြစ်ကြောင်း အမေ့ကို ပြောပြရန် ကျွန်ုပ်မ ခဏမျှသာ ချင့်ချိန်မိပါသည်။ ကျွန်ုပ်မအမေသည် သူမသိ သည့် အရာများကိုပင် ရမ်းသမ်းချင့်ချိန်တတ်သဖြင့် ဂျယ်ရီ၏အကြောင်း ကို အမှန်အတိုင်း ပြောထားသင့်သည်ဟု ကျွန်ုပ်မ ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမှတ်တမဲ့သဘောမျိုးဖြင့် ကျွန်ုပ်မ ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“ဂျယ်ရီရဲ့အဖေဟာ ပီကင်းမှာနေတယ် အမေရဲ့ . . . သူဟာ အမေရိကန်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ပီကင်းက တရုတ်အမျိုးသမီး ဘစ်ယောက်နဲ့ရပြီး ဂျယ်ရီကိုမွေးတာဆိုတော့ ဂျယ်ရီဟာ တရုတ်သွေး ဘစ်ဝက်ပါတဲ့ တရုတ်ကပြားပေါ့”

ကျွန်ုပ်မစကား ကြားရတော့ ကျွန်ုပ်မအမေရဲ့ ပါးစပ်ကလေး ဝိုင်း သွားသည်။ ကျွန်ုပ်မကို ထိတ်လန့်စွာကြား ကြည့်လိုက်သည်။

“အို . . . အယ်လစွဘက် မဟုတ်သေးပါဘူးအေ”

ကျွန်ုပ်မအမေက ကျွန်ုပ်မကို အယ်လစွဘက်ဟု ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မ အဘွားနာမည် ‘အယ်လစွဘက်ဂျွန်နီ’ မှတစ်ဆင့် ရသောနာမည် ဖြစ်ပါ

သည်။ ဂျယ်ရီကတော့ ကျွန်မကို အိမ်(၁၀)ဟု ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်မကို သူချစ်စနိုးခေါ်သောအမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မကို သူလက်ထပ်ခွင့်တောင်းစဉ်က ...။

“အိမ် ... မင်းဟာ မောင့်အချစ်ဦးပါ”

“ဒါဖြင့် ... မောင့်ကို ကျွန်မက ... အက်ဒမ်(အာဒမ်)လို့ ပြန်ခေါ်ရမလား”

ကျွန်မ အရွမ်းကလေးဖောက်၍ ပြောသောအခါ သူကလည်း ... အရွမ်းတစ်ဝက် သံသယတစ်ဝက်ဖြင့် ...။

“အင်း ... ခရစ်ယာန်နာမည်နဲ့ တရုတ်နာမည် ပြဿနာတော့ မောင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပေါ်လာတော့မှာပဲ”

“အို ... မောင်ဟာ တရုတ်စစ်စစ်မှ မဟုတ်ပဲဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ တရုတ်သွေးတစ်ဝက်ပါတဲ့အတွက် တရုတ်ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို မြတ်နိုးတာ ဟာ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ အရေးကြီးတာက ကျွန်မအဖေခွဲ တွေ့တဲ့ အခါမှာသာ တစ်ဝက်ပါနေတဲ့အဖေရိကန်သွေးနဲ့ စကားပြောပါ ... ဟုတ်လားနော် ...”

ကျွန်မ သူ့ကို နားလည်သော်လည်း အမေက နားမလည်နိုင်မည်ကို ကျွန်မကြီးသိနေသဖြင့် ယင်းသို့ပြောရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တရုတ်အမျိုးသား ဟန်ပန်ဖြင့် လေးစားမှုပြုလျှင်လည်း လေးစားစရာရောက်သည်ကို ကျွန်မ အမေသည် သိရှိမည်မဟုတ်ပေ။ ထိုစဉ်က ကျွန်မအဖေမရှိတော့သည် အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်မအမေသည် ဂျယ်ရီကို တွေ့ရလျှင် သဘောကျမည့်သူ ဖြစ်ပါသည်။ တရုတ်သွေး တစ်ဝက်ပါနေ သည်ကိုပင် ဝမ်းမြောက်မည်လား မပြောတတ်ပါ။ ကျွန်မအမေသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ မျက်စိဖွင့် နားစွင့်နေသူဖြစ်ပါသည်။ အဖေသေသောအခါ ယင်းအဖေ့ကို ကျွန်မရလိုက်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ ကျွန်မအမေရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သောအခိုက် ၌ကား ဂျယ်ရီသည် ဝီဘီ အမေရိကန် လူချော လူခန့်ကလေးတစ်ယောက် အသွင်ဆောင်နေပါသည်။ တရုတ်နှင့်ပတ်သက်သော လက္ခဏာဟူ၍ လူကြီးသူပုဂ္ဂိုလ်တွင် ရှိသေသမျှဖြုတ်ခြင်း၊ ပင်ကိုယ်သဘာဝ၊ ယဉ်ကျေး

သိမ်မွေ့နေခြင်း၊ ဖြောင့်စင်းနက်ကျောနေသော ဆံပင်ကို ပြောင်လက် ညီညာအောင် ဖြီးသင်ထားခြင်းတို့သာလျှင် ရှိ၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ နိုးသားပြီး ကြည်လင်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ၏အကြည့်များကတော့ တရုတ်ဆန်နေပါသည်။ လူကြီးသူပုဂ္ဂိုလ်တွင် အနေကျဉ်းကြပ်နေသော သဘောကို ဆောင်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်မကြည့်ရ သည်မှာ ကျွန်မ၏ချစ်သူဘဝမျိုးဖြင့် ကျွန်မအမေရှေ့တွင် တမင်ကလာ အမြင်ကျဉ်းပြနေပုံမျိုး ပေါ်လွင်နေသည်။ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါ။

ကျွန်မအမေကဖြင့် သူ့ဘဝနှင့်သူ တကယ်ပဲ အမြင်ကျဉ်းသူဖြစ်ပါ သည်။ ဂျယ်ရီအမေ့ကို လာတွေ့သောနေ့က အမေသည် အေးစက် တည်ငြိမ်သောအသွင်ကို ဆောင်နေပါသည်။ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်လျက် နည်းခန်းတွင် ဂျယ်ရီကို တွေ့ဆုံပါသည်။ မဟော်ဂနီစားပွဲပေါ်တွင် ခွလင်ပန်း၊ အစိုးတန်လှသော ကြွေလက်ဖက်ရည်ကရားနှင့် ပန်းကန်လုံး၊ ပန်းကန်ပြားများကို အသင့်ပြင်ထားပါသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ယင်းကြွေပန်းကန်လုံး၊ ပန်းကန်ပြားများသည် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အမေ၏ အမေလက်ထက်ကတည်းက သိမ်းဆည်းထား ခဲ့သော တရုတ်ပြည်မှလာသည် နှစ်ပေါင်းရာချီ၍ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော ပစ္စည်းများပင် ဖြစ်နေခြင်းတည်း။

“အမေ ... ဒါ ... ကျွန်မပြောတဲ့ဂျယ်ရီ”

ကျွန်မက မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ ဖြူရော်ခရော်နိုင်သော လက်ဖြင့် အမေက ဂျယ်ရီကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား ...”

အမေသည် သာမန်လူဆင်းရဲတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ကြီးကျယ်မြင့်မားသည့်ဟန်ပန်မျိုးဖြင့် ဂျယ်ရီကို နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခုလို ခေါ်ခေါ်ခွဲ တွေ့ဆုံခွင့်ရတဲ့အတွက်လဲ အများကြီးဝမ်းသာမိပါတယ်” ဂျယ်ရီသည် တကယ်ပဲ ဝမ်းသာနေသော လေသံမျိုးဖြင့် ပြော ပါသည်။

အမေသည် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ မကျစေရန် ပြုံးနေရုံမှတစ်ပါး တာဝန်

မကျေဟုထင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဂျယ်ရီအနေရမခက်စေရန် ကျွန်မကပင် ဧည့်ဝတ် ပျူငှာလုပ်နေရပါသည်။

ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မတို့အိမ်ကို သေချာစွာ မျက်စိ ကစားလိုက်ပြီ။ ကျွန်မအမေ ကျေနပ်နိုင်မည့်စကားမျိုးကိုရွေးပြီး ပြောရှာပါသည်။

“ကျွန်တော် ဒီအိမ်မျိုးကိုကြိုက်တယ်၊ ခုလိုကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရှိတဲ့ ရွေးဟောင်းအိမ်ကြီးတွေဟာ ကျွန်တော် မျက်စိထဲမှာ လှနေတာပဲ”

ကျွန်မအမေကတော့ သည်စကားအတွက်ပင် ကျေနပ်ဟန်သိပ်မရှိ။ “အိမ်သိပ်ကြီးတာ မကောင်းပါဘူးကွယ်”

“အိမ်သိပ်သေးတာလဲ ဘာမှလုပ်လို့ကိုင်လို့ မရတော့ဘူးခင်ဗျ။ ဒီအိမ်ကတော့ သူ့အခန်းပွဲစည်းပုံ သူ့အဆောင်အယောင်တွေနဲ့ တကယ့်ကို ရတနာတစ်ပါးပါပဲ”

ကျွန်မအမေက လက်ဖက်ရည်ပွဲကို ပြင်လိုက်ပါသည်။ “မောင်ရင်က တရုတ်လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်နေကျလားတော့ မသိဘူး တို့အိမ်ကတော့ အိန္ဒိယလက်ဖက်ခြောက်ပဲ အမြဲသုံးတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျ။ အဓိကက မလိုင်ပါရင် ကျွန်တော် ကြိုက်တာ ပါပဲ”

အမေစကား ဘယ်အထိရောက်သွားကြောင်း ဂျယ်ရီကောင်းကောင်း ကြီးသိပုံရလေသည်။ သူပြန်ပြောသော စကားများကလည်း လိမ္မာပါးနပ်လှ ပေသည်။

အမေစကားသည် တရုတ်ပို့ တရုတ်လက်ဖက်ခြောက် ကြိုက်သလား ဟုဆိုလိုပြီး ဂျယ်ရီကတော့ အီမေရိကန်ပို့ မလိုင်ကြိုက်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်း ပြစ်ပါသည်။

လက်ဖက်ရည်နှင့် ဘာလီပေါင်း ကိတ်မုန့်များ စားသောက်ကြသော အခါ အမေသည် ပီဘီအင်ဂျင်လူမျိုးစတိုင် ဖမ်းနေပါတော့သည်။ ဂျယ်ရီ သည် ‘ဘာလီပေါင်း’ စားရင်းက . . .

“ဟာ . . . စကော့တလန်လူမျိုး ကျွန်တော်အဘွားဆုံးပြီးကတည်းက ဒီဘာလီပေါင်းမျိုး တစ်ခါမှမစားခဲ့ရဘူး”

“မင်းအဘွားက စကော့တလန်လူမျိုးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သူ့မိသားစုတစ်စုလုံး ဟာဂျီနီးယားနယ်ကိုပြောင်းပြီး နေထိုင်ကြပေမယ့် သူဟာ စကော့တလန်လူမျိုးအစစ်ပါ”

ကျွန်မအမေ အထင်ကြီးစေမည့် စကားကြောငယ်သို့ ဂျယ်ရီရောက် ခဲ့နေပေပြီ။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အဘွားဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ လာဆုံး ဘယ်၊ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကလေးတုန်းက အဘွားဟာ ကျွန်တော်တို့မြို့ကို သာလည်ရင်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အင်မတန်နေချင်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ မြို့တော် ကြီးကို သူ့သဘောကျသွားပုံရတယ်။ တစ်ခါတည်း မပြန်တော့ဘဲ အဲဒီမှာတင် ခေါင်းချသွားတယ်။ အဘွားကို လူဖြူတွေထုံးစံအတိုင်းပဲ ကျွန်တော်တို့ မြို့က လူဖြူသင်္ချိုင်းမှာ သပြိုဟ်လိုက်တယ်”

“မင်းတို့ရဲ့ အင်မတန်နေချင်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ မြို့တော်ကြီးဆို ဘာက . . .”

“တရုတ်ပြည်ကြီးရဲ့ ရွေးဟောင်းအထင်ကရ မြို့တော်ကြီး ပီကင်း ပါပဲခင်ဗျာ . . .”

ဂျယ်ရီသည် ကမ္ဘာ့အထင်ကရ မြို့တော်ကြီးများဖြစ်သော လန်ဒန်၊ ပဲရစ်၊ ရောမ စသော မြို့တော်ကြီးများကဲ့သို့ပင် ပီကင်းကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြား ဖွာ ပြောလိုက်လေသည်။ ကျွန်မအမေသည် ဂျယ်ရီ၏ စကားအလိမ္မာတွင် ဘုပ်နှောင်မိနေလေပြီ။

“ဒီလက်ဖက်ရည်တော်တော် ကောင်းတာပဲ အိန္ဒိယလက်ဖက် ခြောက်ဟာ တရုတ်လက်ဖက်ခြောက်လိုပဲ မကောင်းတာများတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် ကပဲ အစပ်အဟပ်တည့်အောင် ဖျော်တတ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် ဒီကိစ္စအတွက်တော့ သေသေချာချာကို သင်ထားတယ်”

အမေသည် ဟန်မပျက်ပင် အိမ်ခြံဆည်လျက် ကိတ်မုန့်များကို ဂျယ်ရီအားတည်လေသည်။

“ခဏလေးပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ခဏလေးပါ။ ကျွန်တော်အဘွားက ဘာလီ ပေါင်းစားလို့ မပြီးမချင်း ကိတ်မုန့်မစားရဘူးလို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက

သင်ထားလို့ပါ”

အနောက်နိုင်ငံသားတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာများကို ဂျပန်ရိုက ပြသလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမေသည် မပြုဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ သို့ပေမယ့် အားရှိသော အပြုံးမျိုးတော့မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မကတော့ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“ဂျပန်ရိုက . . . ရှင်ဟာ အရွယ်ရောက်နေပြီမဟုတ်လား . . .”

ကျွန်မက အမှတ်မဲ့ပြောလိုက်ရာ အမေသည် ကျွန်မကို ကွက်ကနဲ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ညည်းကိုယ်၌လည်း အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ မစွတာဂျပန်ရိုမကလို့ ယင်ယင်ဟာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာလဲ မှန်တာပဲ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ညည်းဒါလောက် မျက်နှာရှင်နေဖို့ မကောင်းဘူး”

“ကျွန်မ မှားသွားတယ် အမေ”

ကျွန်မ ဤသို့တောင်းပန်ရန် အမြဲတမ်းအသင့် ဖြစ်နေစေဖို့ ကျွန်မအဖေက လေ့ကျင့်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“လစ်(စ်) [ကျွန်မအဖေက ကျွန်မကိုလစ်(စ်)ဟု အများစွတ်ခေါ်ခေါ်ဖူးပါသည်] မှားသွားတဲ့အကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ရတာ ပိုက်ဆံမကုန်ပါဘူး ကွယ် . . . အေး . . . ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်သားကိုတော့ ကျေနပ်သွားစေတယ်။ ဒီစကားလေးဟာ နေ့စဉ် သူ့သူငါငါ သုံးနေကြတဲ့စကားလေး ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုချစ်ခင်သူကို ကိုယ့်အဖွားကိုယ် ဝန်ခံလိုက်ရင် အဲဒီလူဟာ ကိုယ့်ကိုပိုပြီး ချစ်ခင်လာစေတယ်”

ထို့ကြောင့်ပင် အဖေ့ဆိုဆုံးမမှုကို ကျွန်မ အမေ့ရှေ့တွင် အသုံးပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အမေသည် ဂျပန်ရိုဘက်သို့ လှည့်၍မေးပြန်သည်။

“မင်းအဘွားဟာ ဗာဂျီးနီးယားနယ်ရစ်(ချီ)မြို့မှာကောနေဖူးသေးရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့နေဖူးပါတယ်။ ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော့်အဘွားရဲ့ အဘိုးအဘေးတွေဟာ ဗာဂျီးနီးယားနယ်မြေကို စတင်ရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့ စကော့တလန်မိသားစုထဲမှာ အပါအဝင်ဖြစ်လို့ပါပဲ။ အဘွားရဲ့ အဘိုး

ကိုယ်တိုင်စပြီး တွေ့တာလိုတောင် ကြားဖူးပါတယ်”

“ဟုတ်လား . . . တော်တော်တော့ ထူးဆန်းတာပဲ”

အေးစက်စက်နိုင်လှသော ကျွန်မအမေ၏ အသည်းနှလုံးကို ဂျပန်ရိုသည် အနိုင်ရလိုက်လေပြီ။

ကျွန်မတို့လက်မထပ်ခင် နောက်ဆုံးညက ဂျပန်ရိုကျွန်မတို့ အိမ်သာလည်ပြီး ပြန်သွားတော့အမေသည် ကျွန်မကို သူ့အခန်းသို့လာခဲ့ရန် ခေါ်ယူပါသည်။ အမေသည် ရှေးဟောင်း ကုလားထိုင်ကြီးတွင်ထိုင်လျက် သူ့စိတ်နှင့်အတူ နွမ်းလျနေသော ဖလန်နယ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားစွာ မိသည်။

“အယ်လစ်ဘက်ရယ် . . . ညည်းတို့ရလာမယ့် ကလေးဟာ

ဘရတ်ကလေးနဲ့ တူနေမှာကို ငါသိပ်စိုးရိမ်တာပဲ။ များသောအားဖြင့် မြူးကလေးတွေဟာ အဘိုးအဘွားကို သွားတူတတ်တယ် . . . ညည်းဆိုရင် မြူးအမေ ညည်းအဘွား ဂျူနီနဲ့တထေရာတည်းပဲ”

“ကျွန်မကလေးဟာ ဂျပန်ရိုရဲ့အမေ တရုတ်မနဲ့တူမှာစိုးလို့လား ဘယ်အဖေဟာ အမေရိကန်ပဲ။ အဘိုးနဲ့တူရင် တူမှာပေါ့”

“သေချာတာမှ မဟုတ်တာဘဲ သမီးရယ်။ နောက်ပြီး တရုတ်မြူးကလေးကို ငါဘယ်လို သည်းခံထိန်းသိမ်းရမယ်ဆိုတာ ငါမသိဘူး ‘ဘော့တွေနဲ့’ မှာကော ငါဘယ်လိုလုပ် မျက်နှာပြုရပါမလဲ”

အမေသည် ဗားမောင့်မှာ အနေကြာပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့စိတ်ရော သူ့ရုပ်ကပါ ဘော့စတွန်သူဟု သူ့ကိုယ်သူသတ်မှတ်ထားလေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အမေရယ် မပူပါနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဂျပန်ရို ဒီမှာနေကြမှာ မဟုတ်ဘဲ။ ပီကင်းကိုပြောင်းကြမယ်ဟာ”

သည်စကားအတွက် အမေသည် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ညည်းတို့ ပီကင်းကို သွားလို့မဖြစ်ပါဘူး”

“အမေတောင် ဘော့စတွန်ကနေ ဗားမောင့်ကိုအဖေခွဲလိုက်နေနိုင်သေးတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ . . . မင်းတို့ဟာက တရုတ်ပြည်ဆိုတော့”

“ပီကင်းဆိုတာ လန်ဒန်တို့ ပဲရစ်တို့ ရောမတို့လောက် မဝေးပါဘူး”

အမေရယ်"

"ဒါပေမဲ့ သားသမီးတွေ မြီးမြစ်တွေရဲ့နောက်ကို ပိကင်းအထိ ငါက လိုက်ရမယ်ဆိုတာကတော့"

"ဂျယ်ရီရဲ့အဘွား မစွမ်းမက္ကလွှဲကြဲယာဇ်တောင်မှ ပိကင်းအထိ လိုက်သေးတာပဲ ဟိုမှာတောင် ခေါင်းချသွားရှာတယ်တဲ့"

"သူ့သေချင်တဲ့နေရာပြန်သေဖို့ မလွယ်လို့နေမှာပေါ့အေ"

"မဟုတ်ဘူး... ဂျယ်ရီကပြောတော့ သူ့အဘွားကိုယ်၌က ပိကင်း မှာပဲ ခေါင်းချချင်တာတဲ့ ..."

ကျွန်မအမေ သက်ပြင်းချရှာပါသည်။

"အမေပိကင်းကို ဘယ်တော့မှ မလိုက်ဘူး ... ကဲကဲ ... အမေ့ကိုနမ်း သွားအိပ်ချေတော့"

အမေပါးကို ကျွန်မနမ်းပါသည်။

အမေစကားသည် သွေးထွက်အောင် မှန်လှပါသည်။ အမေသည် ဘယ်တော့မှ ပိကင်းသို့မလိုက်တော့ပါ။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီတို့ လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်ပတ်မပြည့်သေးခင် အမေသည် နှလုံးအအေးပတ်သော ရောဂါနှင့် ဆုံးရှာပါသည်။ ထိုအခါ ညအိပ်ရာဝင် စောင်ခြုံရသည့်အခါတိုင်း အမေ ပြောပြောနေသော စကားကို ကျွန်မ ကြားယောင်မိပါတော့သည်။

"ဒီဗားမောင့်ဆောင်းကတော့ ငါ့ကို သတိရတော့မှာပဲ"

နေကမုန်တိုင်း အနည်းငယ်ကျပြီး ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးမည်းမှောင်နေခဲ့ သော်လည်း သည်နေ့တော့ ဓလကလေးတိုက်သဖြင့် လင်းလင်းချင်း ချင်းသိုလာသည်။ နေကလေးပွင့်လာသဖြင့်လည်း နှင်းခဲတို့အရည်ပျော်ကျ ကုန်သည်။

ဒီနှစ်မိုးဦးမှာတော့ ကျွန်မစိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားနိုင်လှပါ သည်။ စာပို့လုလင်လာမည့်အချိန်ကို သိသာရန် နာရီကြည့်ခြင်းလည်း မပြုမိတော့ပါ။ ဂျယ်ရီထံမှ စာကိုလည်း မပျော်လင့်တော့ပါ။ သည်မနက် ကျွန်မတို့မိတ်ဆွေကြီး 'မက်' သည် စာထည့်သည် အိတ်ကြီးကိုင်၍ ဝင်လာသော်လည်း 'အလုပ်ခန်းထဲက စားပွဲပေါ်သာ တင်ထားလိုက်ပါရှင်' ဟု ပျော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စွာ ပြောလိုက်မိပါသည်။ စာမပါမှန်းသိနေသော် လည်း အချိန်တန်တော့ စာထည့်သည့် အိတ်ကြီးကို စမ်းကြည့်မိပါသေး သည်။ သို့သော် စာမပါပါ။

ကျွန်မသည် ခြံလုပ်ငန်းများနှင့် အလုပ်များလျက်ရှိပါသည်။ ခန်းသီးများရွေးခြင်း၊ စုဆောင်းခြင်း၊ ခြံမြေများရှင်းလင်းခြင်း စသည်

အလုပ်များဖြစ်ပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မသည် 'ပေါင်စီးပန်းသီး' ကို အလွန်ပဲ နှစ်သက်ပါသည်။ တစ်လုံးလျှင် တစ်ပေါင်မျှ အချိန်စီးပြီး နီရဲကျွတ်ဆတ် သော ပန်းသီးမျိုးဖြစ်ပါသည်။ အချိုမကဲလွန်း။ အချဉ်မကဲလွန်း။ အနေ တော်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မသည် ပန်းသီးတစ်လုံးယူကိုက်လိုက်ရင်း ကျယ်စိုကို သတိရနေမိပြန်ပါသည်။ ဂျယ်ဒီသည် ပန်းသီးကို လုံးဝကြိုက်သူ မဟုတ်ပါ။ တရုတ်ပန်းသီးများမှာ ဖွယ်တယ်တယ်ရှိသောကြောင့်လား ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း သူသည် အမေရိကန်ပန်းသီးကိုလည်း မကြိုက်ပါ။ ခြံထဲဆင်း၍ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ပန်းသီးသယ်ခြင်း၊ စုဆောင်းခြင်း ပြုလုပ် ပေးတတ်သော်လည်း ကောက်စားသည်ကို တစ်ခါမျှ ကျွန်ုပ်မ မတွေ့ဖူးပါ။ သို့ရာတွင် သစ်တော်သီးအကြောင်းတော့ သူမကြာခဏ ပြောပါသည်။ အမေရိကန်သစ်တော်သီးကတော့ ပျော့ဖတ်ဖတ်နှင့်မို့ သူမကြိုက်ပါ။ ပီကင်းက သစ်တော်သီးသည် ကျွတ်ဆတ်ပြီး အလွန်ချိုသည်ဟု သူပြောပြ ပါသည်။

"အလွန်ချိုပြီး ကျွတ်ဆတ်တယ်ဆိုရင်တော့ သစ်တော်သီး ဟုတ် တူးထင်တယ်" ဟု ကျွန်ုပ်မက သူ့ကို နောက်ပြောင်သောအခါ ...

"စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့ ..." ဟု သူက အတည်ပြောပါသည်။

သူ ဒေါက်တာဘွဲ့ရ၍ ကျွန်ုပ်တို့လက်ထပ်ပြီးနောက် ပီကင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြသောအခါ သူပြောသော ပီကင်းသစ်တော်သီးကို ကျွန်ုပ်မစားကြည့်ပါသည်။ အမှန်ပဲ ကျွတ်ဆတ်ပြီး ချိုပြလွန်းလှပါတော့သည်။

စေ့စဉ်နှင့်အမျှ မိတ်ဆွေကြီး 'မက်' သည် ကျွန်ုပ်မနှင့်အတူ ခြံလုပ် ငန်းအဝဝကို လာရောက်ကူညီတတ်ပါသည်။ 'မက်' သည် စကားအလွန် နည်းသူဖြစ်ပါသည်။ ဗားမောင့်သား စစ်စစ်ဖြစ်သည်။ သွားတစ်ချောင်းမျှ မရှိတော့သော်လည်း အဘိုးကြီးအရွယ်မဟုတ်ရှာပါ။ ကျွန်ုပ်မစားသောက်သည့် အစားအစာများကိုလည်း သူ့ကို ခွဲဝေကျွေး၍ မရနိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ တရုတ်ပြည်တွင် ရှိနေစဉ်ကာလက ဗားမောင့်က ကျွန်ုပ်တို့ခြံကို စောင့် ရှောက်ထားဖော်ရသော 'မက်' သည် ကျွန်ုပ်တို့ လင်မယား၏ အခြေအနေ အဝဝကို သိထားနှင့်သူဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ သူ ကျွန်ုပ်မကို မမေးစဖူးပါ။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ သတင်း

သန်းများကို 'မက်' ပြောဖော်ရပါသည်။ သည်နေ့လည်း တွစ်တိုစယ်(လ်) ဘို့ လင်မယား တုတ်တပြက်စားတပြက် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားသည့်အကြောင်း ကျွန်ုပ်မကို ပြောပြနေပါသည်။ သည်လိုသတင်းမျိုးကို ကျွန်ုပ်မ မကြားလိုပါစွမ်း။

"ကဲ ... ကဲ ... ကျွန်ုပ်မသား ကျောင်းကပြန်မလာခင် အလုပ် ဦးအောင် လုပ်နှင့်မှ ထင်တယ်"

စကားစမြတ်ပြီး ကျွန်ုပ်မတို့အလုပ် ဆက်လုပ်ကြပါသည်။ အပတ်စဉ်လိုလိုရယ်နီသည် ကျွန်ုပ်မအား သတိထား၍ ပုံမှန်မေးလေ့ ရှိသော မေးခွန်းတစ်ခုရှိပါသည်။

"မေမေ ... စာလာသလား"

"မင်းအဖေ တို့ဆီစာထည့်ဖို့ အခက်အခဲရှိနေ ထင်ပါရဲ့ကွယ် ... ဦးကျတော့ တရုတ်ပြည်မှာလဲ ကွန်မြူနစ်ဝါဒရဲ့ စည်းရုံးရေးက သိပ် အောင်မြင်နေတော့ နေရာတိုင်းမှာ အမေရိကန်ဆန့်ကျင်ရေးတွေ ဖြစ်နေ သယ်မဟုတ်လား"

"ကွန်မြူနစ်ဝါဒဆိုတာ ဘာလဲမေမေ"

"ပြည်သူလူထုတွေက တည်ထောင်တဲ့ ဝါဒတစ်ခုပေါ့ကွယ်" ကျွန်ုပ်မသည် ရယ်နီအား ကား(လ်)ဟု(စ်)(စ်) အကြောင်း ပြောပြပါ သည်။ သာမန်လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာ ကပင် ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်ကြောင်း။ သူ၏ ဦးနှောက်စွမ်းအားဖြင့် လူပေါင်း သန်းပေါင်းများစွာကို လမ်းကြောင်းသစ်တစ်ခုပေါ်သို့ ဦးဆောင်သွားနိုင်ခဲ့ ကြောင်း စသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါဒတွေကွဲကွဲနဲ့တော့ လူသားတွေလဲ ကွဲကွာကုန် တော့တာပေါ့။ ခုဆိုရင် ဝါဒနဲ့ငါ့ယောက်ျား သားနဲ့သား အဖေ ခွဲခွာနေပြီ မဟုတ်လား"

"ဟိုမှာ အဖေလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရပါ့မလား"

"ကွန်မြူနစ်ဝါဒမှာ တစ်ဦးကောင်းလွတ်လပ်ခွင့် မရှိဘူးလို့ ကြားတာပဲ။ ပြည်သူလူထုအားလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်သာ ပေးတာမျိုး သန့် တို့ရွာကလေးကို ကွန်မြူနစ်စနစ်ရောက်လာရင်လဲ ခုလောက် မင်း သူတ်လပ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရွာသူရွာသားအားလုံးကျေနပ်တဲ့ အားလုံး

အကျိုးရှိမယ့်အလုပ်ကို မင်းလုပ်ရတော့မှာပဲ”

“ကျွန်တော် ထွက်ပြေးမှာပေါ့ . . . ဖေဖေကော . . . တရုတ်ပြည်ကနေ ထွက်ပြေးလို့ မရတော့ဘူးလား”

“မေမေ ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“အင်းလေ . . . တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ဆီ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ ချောက်လာရင် ကျွန်တော် ဘယ်ကိုပြေးရမယ်ဆိုတာ သိမှမသိဘဲ၊ ခုနေနေရတဲ့ အမေရိကားတောင် ကျွန်တော့်နိုင်ငံမှ ဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး”

“အို . . . အမေရိကားဟာ အမေနိုင်ငံပဲ၊ ဒီတော့ သားနိုင်ငံဆိုလဲ ဘယ်မှားပါ့မလဲ . . . ကဲကွယ် . . . ဒီကိစ္စမဆက်ကြစို့နဲ့ . . .”

သို့သော် . . . သည်ကိစ္စသည် အဆုံးမသတ်နိုင်ပါ။ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ရယ်နီသည် သူ့နိုင်ငံကို သူ့ရွေးပေဦးတော့မည်။

ကျွန်မကလည်း အနွေးနှင့်အမြန်ဆိုသလိုပင် သားကို အသိပေးစရာတစ်ခုရှိပါသည်။ ကျွန်မအမေ အမွေပေးခဲ့သော စာရေးစားပွဲဟောင်းကြီးသစ်ခုံထဲက ငွေရောင် သေတ္တာကလေးထဲ ချိပ်ပိတ်သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရသော 'သူ့အဖေ၏ နောက်ဆုံးစာ' ကို သားရယ်နီအား ပေးဖတ်ရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အခဲမှ နောက်ထပ်စာလာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါတော့ပြီ။

တစ်ညနေတွင် ညနေစာစားပြီး ကျွန်မတို့သားအမိ စကားလက်ဆုံ ကျွမ်းနေကြသည်။

“ကျွန်တော်ထင်တယ် မေမေ . . . အဖေဟာ ကျွန်တော်တို့ဆီ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ စာထည့်ဖို့ကြိုးစားမှာပဲ”

“ကြိုးစားရှာမှာပေါ့ကွယ် . . . ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေ မင်းအဘိုးက အမေရိကန်စစ်စစ်ဆိုတော့ ဟိုမှာ သူ့ကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေကြမှာတော့ အမှန်ပဲ”

“အဘိုး . . . ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်အဘိုး မစ္စတာမက်ဂျိုင်ယန် . . . သူ ခုဘယ်မှာလဲဟင်”

သွေးကတော့ပြုလေပြီ။ ရယ်နီသည် အထက်ပါ မေးခွန်းကို မေးသော အခိုက်၌ပင် ပန်းသီးတစ်လုံးကို ဖြန့်ယှက်စွာ ကိုက်ရင်း မေးလိုက်ခြင်း

ဖြစ်သည်။

“ကင်းဆပ်(စ်)ဘက်မှာရှိတယ် . . . တစ်နေ့နေ့တော့ မင်းအဘိုးကို လိုက်ရှာရဦးမယ်၊ အော် . . . သား။ အဘိုးနဲ့တွေ့တဲ့အခါ 'ဘာဘာ' လို့ ခေါ်ဖို့ မမေ့နဲ့နော် . . .”

ကျွန်မသည် မီးလင်းဖိုမီးကိုသာ စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ပေမယ့် . . . တကယ်တော့ ကျွန်မသည် ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီနောက်ဆုံးခွဲခွာခဲ့ရသည့် တဒဂ်ကလေးကို မြင်နေမိလေသည်။ ဂျယ်ရီ၏အဖေကို ရှာဖွေရာ ကျွန်မ စဉ်းစားထားပြီးသည်မှာ ကြာပါပြီ။

ဤသည်မှာ ဂျယ်ရီ၏နောက်ဆုံး တောင်းဆိုချက်ဖြစ်ပါသည်။ နုနဲဟဲဆိပ်ကမ်းမှ ကျွန်မတို့သားအမိ ခွာခဲ့ခါနီး ဂျယ်ရီက မှာလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

“မောင့်အဖေကို သွားတွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့ပါ။ သွားတဲ့အခါလဲ သားကလေးရယ်နီကိုပါ သူ့အဘိုးကို တွေ့ရအောင် ခေါ်သွားပါ”

“အဲဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်မတို့သားအမိကို အမေရိကား ပြန်ခိုင်းတာ သား မောင်ရယ်”

“ပြန်စေချင်တဲ့အကြောင်းတွေထဲမှာ အဲဒီကိစ္စလဲတစ်ကြောင်း အပါအဝင်ပေါ့”

“အဲဒီကိစ္စအတွက်နဲ့တင် သွားရမှာ ဆိုရင်တော့ မောင်နဲ့ခွဲမသွားနိုင်ဘူး ဒီမှာပဲနေချင်တယ်”

“မဖြစ်ဘူးကွယ် မင်းတို့သားအမိ အမေရိကားကို ပြန်ရမယ်” သူသည်နောက်ထပ်စကား ဆက်သင့်မဆက်သင့် စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။ အမှန်တော့ သူမပြောပေမည် ကျွန်မသိပါသည်။

“မောင့်အတွက်ရော . . . ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“မောင်က တရုတ်သွေး တစ်ဝက်ပါတဲ့လူ အဲဒီပါတဲ့ တရုတ်သွေး တစ်ဝက်နဲ့ တရုတ်ပြည်ကို အလုပ်အကျွေးပြုရဦးမယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က . . .”
သူတို့က ဆိုသည်မှာ ကွန်မြူနစ်များကို ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မရော ဂျယ်ရီပါ နားလည်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မောင်ဟာ သူတို့အဖို့ မရှိမဖြစ်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပါ”

ကျွန်မ မေးကြည့်လိုက်စမ်းချင်ပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်း အိမ်ကလေးထဲမှာ ရှိနေတဲ့အခါ အိမ်ကလေးထဲက အိပ်ခန်းကလေးထဲမှာ အိပ်ခန်းကလေးထဲက ခုတင်ကလေးပေါ်မှာ တံခါးတွေအားလုံးပိတ် ပီးတွေ အားလုံးပိတ်ထားတဲ့အခါမှာ အထက်ပါစကားတွေ သူပြောသည်ဆိုလျှင် ဖြင့် . . . ကျွန်မ မေးကြည့်လိုက်စမ်းချင်ပါဘိ။ သူ့ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးပေါ် ကျွန်မပါးကိုအပ် . . . ကပ်နိုင်သမျှ ပူးကပ်ပြီးတော့မှ “မောင်ဟာ မရှိမဖြစ် တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သူတို့အဖို့တင်ပဲလား” ဟု မေးကြည့်လိုက်စမ်း ချင်ပါသည်။ ဂျယ်ရီတွင် သူလက်ကိုင်ထားသော အမှန်တရား ဆုံးဖြတ်ချက် ယုံကြည်ချက်များ ရှိပါသည်။ သို့လျှင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်း ခုတင်ပေါ် ရှိနေခိုက် မေးလျှင် သူ့ထံမှ အမှန်ဆုံးအဖြေကိုရပေမည်။ ထိုအချိန်တွင် သူပေးသောအဖြေကို ကျွန်မသည် နှလုံးသည်းပွတ်ထဲမှ ထောက်ခံမည် သာ ဖြစ်ပါသည်။ ရွန်ဟဲသင်္ဘောဆိပ်မှ ခွာခါနီးအချိန်မှာတော့ သူ့ထံမှ အယ်သို့သော အမှန်စကားကို ရယူနိုင်ပါမည်နည်း။

သင်္ဘောဆိပ်ဖြစ်သဖြင့် လေတဖြူးဖြူးရှိလေရာ ကျွန်မ ဆံပင်များ စွာထံကဲ့အလွင့် ဝေ့ဝဲနေပါသည်။ ကျွန်မသည် သူနှင့်နီးနိုင်သမျှ နီးအောင် တပ်လျှော် ခပ်ပြီး သူ့ကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မောင်ကကော ဘာလို့ ဒီမှာမှမရှိမဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင် ရတာလဲ”

ကျွန်မပြောချင်သည်ကို သူကောင်းကောင်းကြီးသိပုံရပါသည်။ ကျွန်မအတွက်လည်း သူသည် မရှိမဖြစ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သူ့ကိုယ်သူ နားလည်ပါသည်။ သို့ရာတွင် . . .

“လောလောဆယ်တော့ ဒီနေရာကို မောင်ရွေးရမှာပဲ”

နောက်ထပ်စကားပြောရန် အချိန်မရှိတော့ပါ။ ကူးတို့လေ့ငယ် ကလေးသည် သင်္ဘောရှိရာသို့ ကျွန်မတို့ကိုပို့ပေးရန် စောင့်နေရှာပါသည်။ ခရီးသွားကြမည့်သူများရော လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်သူများပါမကျန် ဆိပ်ကမ်း တွင်ရှိသမျှသော လူအုပ်ကြီးမှာ ငြိမ်သက်လှချေသည်။ သူတို့သည်

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားပြောရမှာ စိုးရိမ်နေကြလေသည်။

ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ လူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားပြောရမှာကလေးကိုပင် စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေခဲ့ရသည်မှာ မည်မျှကြာခဲ့ပြီနည်း။ ကျွန်မတို့အပါအဝင် လူပေါင်းများစွာသည် မိမိတို့ အကြောင်းများကို သူတစ်ပါးအား မသိစေခြင်းငှာ အဘယ်ကြောင့် ဖုံးကွယ် ခဲ့ကြလေသနည်း။ ပျော်ရွှင်စွာ ကူးလူးဆက်ဆံခြင်းကို ရပ်တန့်၍ လူပေါင်း များစွာသည် ဆုံ့အံ့၍ သွားရသည်။ ဖုံးကွယ်ထားရန် မလိုအပ်သော သာမန်ကိစ္စများကိုပင် ဖုံးကွယ်နေရသော အခြေအနေသည် ဘယ်အချိန် ကစခဲ့လေသနည်း။ မည်သို့ရှိစေ . . . ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မကြား၌ပင်လျှင် ဘိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ရောက်ရှိနေလေသည်။ ထိုအချိန်သည် ကျွန်မတို့ နောက်ဆုံး ခွဲခွာရသောအချိန်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

၈၆၅၄၆၇၈၉၀၁၂၃၄၅၆၇၈၉၀၁၂
၈၆၅၄၆၇၈၉၀၁၂၃၄၅၆၇၈၉၀၁၂
၈၆၅၄၆၇၈၉၀၁၂၃၄၅၆၇၈၉၀၁၂
၈၆၅၄၆၇၈၉၀၁၂၃၄၅၆၇၈၉၀၁၂

အသေးနစ်သိမ့်ဖော်ရသည့်အတွက်တော့ ကျွန်မ ဝမ်းသာရပါသည်။
“သားပြောတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ ပြီးတော့ အမေလဲ သိပ်မျှော်လင့်
အောင်ဘူး။ ဘာသတင်းမှ ရောက်မလာခြင်းသည် အကောင်းဆုံး
အထင်းဖြစ်သည် ဆိုတဲ့စကားလဲ ရှိသားပဲကွယ်”

ဤသည်မှာ ရှေးဟောင်းစကားပုံတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍သာ
ဇနီးမိတ်ဖွဲ့ ကျွန်မဆီနောက်ဆုံး ရောက်လာသောစာသာ ပရောက်ရှိခဲ့
လျှင် အထက်ပါစကားပုံကလေးသည် မည်မျှအစိုးတန်လိုက်ပါမည်နည်း။
အတော့ . . . ယင်းစာသည် ချိပ်ပိတ်၍ကျွန်မအံ့ဆွဲထဲက ငွေရောင်
အတ္ထာကလေးထဲ၌ပင် အပြီးတိုင် သိမ်းဆည်းထားလိုက်ရပြီမဟုတ်ပါ
ဘူး။ တစ်ချိန်တွင်အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ယင်းစာကို ရယ်နီတွေ့ရှိ
ချားမည်ကိုလည်း စိုးသည်တစ်ကြောင်း . . . ကျွန်မကိုယ်တိုင်၌လည်း
အောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မပတ်မိစေရန် သစ္စာဆိုလိုက်သည့်သဘောက
အစကြောင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ညက ကျွန်မအလွန်ပဲ အားငယ်ရပါသည်။ ကျွန်မသည် အထီးကျန်
ချွန်လှသည်။ အထီးကျန်ဖြစ်ခြင်းသည် သေခြင်းတရားထက်ပင် ဆိုးရွားလှ
အံ့ကလား။ ကျွန်မသည် ယခုတိုင် လင်ရှိမယားတစ်ဦးပင်ဖြစ်လျက် ရှိပါ
သော်လည်း သို့ပေမည် လင်သားကင်းပဲ့သော လင်ရှိမယားသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။
အကယ်တော် အကြင်လင်သားတစ်ဦးသေဆုံးလျှင် ကျန်ရစ်သော မုဆိုးမသည်
သေဆုံးသည်နှင့် ဘာများထူးတော့သနည်း။ လင်သားအပေါ်၌ အချစ်
ကြီးမားသော အကြင်မိန်းမသည် လင်သားသေဆုံးသောအခါ၌ သူ၏
အဝတ်စားဆုံးရှုံးသည်နှင့် မထူးတော့ပါ။ ထိုအခါ အခြားယောက်ျား
အစ်ယောက်နှင့် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် မေတ္တာမျှလျက် ကြီးမားသော မူလ
အချစ်ကို ပြန်လည်ရယူရန် မလွယ်ကူတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည်
အဆိုးမတစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပြန်ပါ။

ညက 'ပင်တိုင်စံ့ခံတင်' ပေါ်တွင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း
ခင်းမောရင်း မိုန်းနေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ အိပ်မက်များသည် ကျွန်မကို
ဆွဲခေါ်ရင်း ပင်လယ်အပေါ် ဖြတ်ကျော်ပါသည်။ တိမ်တိုက်တွေ့ကြား တိုး
သွားပါသည်။ ကျွန်မချစ်သူကိုရှာဖွေဖို့ရာမှာ အချိန်နှင့်နေရာဒေသပေါင်း

နောက်ဆုံးစာလာပြီးကတည်းက ကျွန်မကောင်းကောင်း အိပ်မရခဲ့ပါ။
သည်နေ့လည်း သည်အတိုင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထုံးစံအတိုင်း
စောစောစီးစီးထပြီး အိပ်မှုကိစ္စများကို လုပ်ရပါသည်။ ကျယ်ကျယ်လောင်
လောင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းလည်း မလုပ်ရဲပါ။ ရယ်နီနီးသွားမှာစိုးရ
သည်။ ရယ်နီသည် အလွန်နားပါးသော ကောင်ကလေး။ နားတွင်မက
ပါလေ . . . အစစ အရာရာ ပါးလှသော ကောင်ကလေးပင်ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်မ၌ တစ်စုံတစ်ခု သော့ကရောက်နေကြောင်း သူ သိထားပုံရသည်။
ကျွန်မကတော့ သူ့အဖေထံမှ နောက်ဆုံး ရောက်လာသော စာအကြောင်း
မပြောပြခဲ့ဖူးပါ။ ရယ်နီကတော့ သူ့အဖေထံမှ စာမလာသည်မှာ ကြာပြီ
ဖြစ်၍ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေသည်ဟု ထင်ပုံရပါသည်။

“ပေပေရယ် . . . အဖေဆီက ရေးသမျှစာတွေဟာ တစ်နေရာရာ
မှာ သွားစုပုံနေပြီထင်ပါရဲ့”

တကယ်တော့မူ တရုတ်ပြည်မှ စာတိုက်လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးမှာ
အသီးသီးတာဝန်ကျေကြပါသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ ရယ်နီက ကျွန်မကို

များစွာကို ဖျက်ဆီးပစ်ရပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မသည် ရင်ခုန်ခြင်းကိုသာ အမှတ်သညာပြုနေရပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်မသွားနေကျ လာနေကျ လမ်းကလေးတစ်ခုပေါ် ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ကျွန်မကောင်းကောင်းကြိုးမှတ်မိသော လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ ... ဟော ... ကျွန်မတို့ နေခဲ့တဲ့ ခြံဝင်းကလေးကိုပင် မြင်နေရပါပြီ။ ခြံဝင်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်လာသောအခါ ပုံစံမပျက်ပင် ကျွန်မတို့အိမ်ကလေးကို ပြုံးရွှင်လျက်သွား တွေ့ရပါသည်။ အော် ... ပီကင်းမြို့က အချစ်အိမ်ကလေးရယ် ...။

အိမ်တံခါးပိတ်ထားပါသည်။ တံခါးဝတွင် အစောင့်ကတော့ အိပ်ပျော်နေပါသည်။ ကျွန်မရောက်လာခြင်းကို သူ မသိပါ။ သိလျှင်လည်း တားမရနိုင်ပါ။ ဒီအိမ်ကလေးက ကျွန်မရဲ့အိမ်ပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်မထားပစ်ခဲ့တဲ့ အိမ်ကလေး မဟုတ်လား။ ကျွန်မတစ်နေ့နေ့ ပြန်လာမည်ဟုလည်း ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ယုံကြည်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီသည် ဘယ်သောအခါမှ ခွဲခွာမနေနိုင်ကြပါရှင်။ သို့ပေမည် ကျွန်မ စိတ်ကူးကလေးတွေပါ။

ကျွန်မ ပီကင်းမှ ထွက်ခွာခါနီးက အိမ်ဖော်များကို သေသေချာချာ မှာထားခဲ့ပါသည်။

“ငါမရှိပေမဲ့ ငါရှိသလိုသဘောထားပြီး အစစ ဂရုစိုက်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“ငါ့ယောက်ျား ည ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှ ပြန်လာရင် ပူပူခွေးခွေး စားစရာတစ်ခုခု လုပ်ကျွေးကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“မပ ... မကြာခင်ပြန်လာမယ်”

“ဟေး ... မပြန်လာမယ်တဲ့”

ကျွန်မ ခုပြန်လာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မ၏ ဝိညာဉ်သည် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူအိပ်ခဲ့သော အိမ်ခန်းကလေးထဲသို့ ပြန်ရောက်လာပါပြီ။ ခု ... သူတစ်ယောက်တည်း အိပ်ပျော်နေပါသည်။ အို ... သူတစ်ယောက်တည်း ဟုတ်ပါရဲ့လား ... ခုထက်ထိ သူတစ်ယောက်

...မှ ဟုတ်ပါရဲ့လားရှင် ... ကျွန်မဝိညာဉ်သည် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ပီကင်းက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ အိမ်ခန်းတံခါးဝတွင် ရင်နေပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်ပင် ကျွန်မဝိညာဉ်သည် ပီကင်းရှိ နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းအနီးမှ ဘေးမောင့်ရှိ တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကလေးပေါ် ပြန်ရောက်လာပြီး ကျွန်မကို လှုပ်နှိုးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ လန့်ဖျပ်၍ အိပ်ရာမှ နှိုးလေသည်။

အိပ်ရာမှနိုးနိုးချင်း ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးလာသော ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ချိပ်ပိတ်သိမ်းဆည်းထားရသောစာကို သတိရမိသည်။ ချက်ချင်း အိပ်ရာမှထ၍ ကျွန်မစာရေးစားပွဲ အံဆွဲကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ငွေရောင် သေတ္တာဘူးကလေးကို လှန်ဟလိုက်သည်။ စာကလေးသည် ပုံမပျက်ပင် ခုံနေသေးသည်။ ဂျယ်ရီ၏စာထဲတွင် နေ့စွဲပါမပါ ကျွန်မ သိချင်နေသည်။ ဘယ်နေ့က ဒီစာကို သူရေးပါသနည်း။ ကျွန်မဂရုမထားမိခဲ့ပါ။

ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပိတ်ထားသောချိပ်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် ခွာ ခိုက်ရပါသည်။ စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ဖတ်ပြီးသားစာကလေးကိုပင် အရေး ဘကြီး လှန်လှောဖတ်ရှုမိပြန်ပါသည်။ မည်သို့ရှိစေ ပထမဆုံး ဖတ်မိသည် ဘတော့ ...

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ မင်းကိုသာ မောင်အချစ်ဆုံးဆိုတာလဲ မေ့မသွားပါနဲ့”

ကျွန်မခေါင်း ခွေကျသွားပြန်ပါသည်။ ကျွန်မ ရှိုက်လိုက်မိပါသည်။ ဂျယ်ရီရဲ့စာဟာ အဲသည်နေရာကလေးမှာပင် အဆုံးသတ်သွားလျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲရှင်။ ကျွန်မကတော့ အဲသည် နေရာမှလွန်ပြီး ဆက်မဖတ်ဖြစ်တော့ပါ။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မေးကြည့်ပါသည်။ ထိုစာ ကျွန်မဆီသို့ရောက်ခဲ့ နေ့ အသာထားလို့ သည်နေ့ည ခုအချိန်မှာ ပီကင်းတွင် ဂျယ်ရီတစ်ယောက် ဆဲ အိပ်နေသလား။ တစ်ယောက်တည်းအိပ်နေခြင်း မဟုတ်ဘူးလားဆိုသည် မှာ ကျွန်မနှင့်ဘာဆိုင်သနည်းဟု မေးကြည့်ပါသည်။ ကျွန်မနှလုံးသားက အဖြေမပေးပါ။ ကျွန်မသည် ချစ်သူ့စာကို ခေါက်ရိုးအတိုင်းပြန်ခေါက် ဖာအိတ်ထဲပြန်ထည့် ချိပ်ပိတ်ပြီးတော့ တစ်ခါထပ်ချိပ်ပိတ် ငွေရောင်

သေတ္တာကလေးထဲ ထည့်သောခတ်ပြီးမှ ကျွန်မစာရေးစားပွဲ အံ့ဆွဲထဲ ပြန်လည် သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်မ ပြန်၍ အိပ်ပျော်နိုင်တော့ပါ။

သေခြင်းတရားသည် မိန်းမတို့အား မုဆိုးမအဖြစ်ဖြင့် ဘဝဆုံးစေ ပါသည်။ သို့ပေမည် ယင်းမုဆိုးမ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုပါ ကုန်ဆုံးသွားစေ ပါသလား။ ကျွန်ုပ်ရစ်သူမုဆိုးမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ပြီးဖြစ်သော လင်သား၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် တမ်းတပူဆွေးနေရန် သက်သက်ဖြစ်ပါ သလား။

သို့ပေမည် ဂျယ်ရီမသေသေးပါ။ ကျွန်မလည်း မုဆိုးမ မဖြစ်သေးပါ။ ဂျယ်ရီသည် ပီကင်းက ကျွန်မတို့အိမ်ကလေးတွင် ခုရိုနေပါသည်။ နံနက်စောစော အိပ်ရာမှထ၍ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ပြီးလျှင် ညတိုင်းထိုအိမ် ကလေးတွင်ပင် ပြန်၍ အိပ်စက်နားနေပါသည်။

ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်နားတွင် ရပ်လျက် သာနိုင်လွန်းသည့် ဖိုးရွှေလကို ကြည့်ငေးနေပါသည်။ ခုအချိန်ဆိုလျှင် ဂျယ်ရီသည်လည်း ဟောသည် ဖိုးရွှေလမင်းကြီးကို ကြည့်မောနေပေလိမ့်မည်။ သူ့အကြောင်း စဉ်းစားလျှင် သူ့ခွင်သွင်ကို ကျွန်မ မြင်လာရသည်။ သူ့အသံကို ကြားလာ ရသည်။ ကြားလျှင် ကျွန်မ ခူးရချည်း။ သူ့အသံကရင်လျက်ရှိနေသည်ကို သိနေသမျှ ကျွန်မ သူ့ကိုမျှော်လင့်တောင့်တနေမည်သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။ သို့လျှင် ကျွန်မ၌ဖြစ်ပေါ်နေသောစိတ်ကလေးများကို သူ့ကောင်းကောင်းကြီး သိပါလိမ့်မည်။ ခုအချိန် ပြတင်းပေါက်နားရပ်လျက် ဆောင်းဦးကာလ၏ မှန်ပျံသော မြူနင်းပျားကြားမှ ကြည့်၍ အားမရနိုင်စရာ ဖိုးရွှေလကို ကျွန်မကြည့်ငေးနေမည်ဆိုသည်ကိုပင်လျှင် သူသည် သေသေချာချာ သိနိုင် ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မ မှတ်မိပါသေးတော့ ...။

ဟော့သည် ဗားမောင်က ဟော့သည် အိမ်ကလေးထဲမှာပဲ ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီတို့သည် အနက်ရှိုင်းတကာ အနက်ရှိုင်းဆုံးသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပြီးစီးစေခဲ့ကြပါသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်မတို့လက်မထပ်ကြရသေးပါ။ လက်မထပ်ရသေးခင် ကျွန်မတို့အချစ်လွန်မိခဲ့ကြသည်ကို ကျွန်မ ... ခုစွင့်ပြောပါမည်။

သေခင်ကဆိုလျှင် ကျွန်မတို့၏ အတွင်းရေးများကို ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဘယ်တုန်း ကမျှ ထုတ်ဖော်မပြောခဲ့ဖူးပါ။ ဂျယ်ရီကလည်း ပြောမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့၏ အတွင်းရေးများကို သူတစ်ပါးအား ထုတ်ဖော်ပြောပြခြင်းသည် မှားမှန်း ကျွန်မသိပါသည်။ သို့ရာတွင် ခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်မပြောကို မြှောပြချင်နေပါတော့သည်။

ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မကို ချစ်ရေးဆိုပြီးစ နေ့များကဆိုလျှင် နေမထိ ဆိုင်မသာနှင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်နေပုံရပါသည်။ သူ့တွင် တရုတ် အသွေးအသားများ ပါရှိခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်မက သူ့အချစ်ကို အပြစ်ဆိုမှာ သူ့အလွန်ပဲ စိုးရိမ်နေပုံ ရပါသည်။ မှန်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အမေရိကန်ထက် တရုတ်နှင့် အလွန်ပဲ ဘာလှပါသည်။

“အချစ်က သိပ်အတွေးခေါင်တာပဲ”

ကျွန်မကပင် သူ့ကိုပြန်၍ဖြေသိမ့်ရပါသေးသည်။ ‘အချစ်’ ဆိုသော အသုံးအနှုန်းကို သူ့အရင် ကျွန်မက အသုံးပြုခဲ့ပါသည်။ သူက ကျွန်မကို ‘အချစ်’ ဟု စတင်ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲစကဆိုလျှင် အတော်ပင် အခက်အခဲဖြစ်ရ ခဲ့သည်။ သူ့များတကာတွေ့ရေမှာ သူမခေါ်ရဲပါ။

ကျွန်မမှတ်မိပါသေးသည်။ ကျွန်မနှင့်ပတ်သက်လို့ သူသည် အလွန်ပဲ အားနည်းရှာပါသည်။

“မင်းရဲ့အချစ်မရှိဘဲ မောင်အသက်ရှင်နိုင်ပါရဲ့ကွယ် ... ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့အချစ်ကို မောင်ရပြီးမှ ပြန်စွန့်လွှတ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ မောင် သေလိမ့် မယ်။ ဒါကြောင့် ခုထိမင်းကို လက်ထပ်ဖို့ မပြောဝံ့တာပေါ့”

မှန်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့်မတောင်းခဲ့ဖူးသေး ပါ။ ကျွန်မတို့ စေ့စပ်ထားဖို့ပင်လျှင် သူ ကန့်ကွက်ရှာပါသည်။

သူက ထိုသို့ပြောတော့ ကျွန်မ လှိုက်ဖို့ရှိုက်ငိုခဲ့ရပါသည်။

“ဟောင့်ကို ကျွန်မအမြဲချစ်မှာပါ”

“မင်း ... ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ မင်း ... သေလဲမသေချာနိုင်ဘူး သွေးသားက စကားပြောလာလိမ့်မယ်”

“မသေချာတာက ကျွန်မမဟုတ်ဘူး။ မောင် ... သိရဲ့လား”

ထိုအချိန်သည် ခုလိုပဲ နင်းကျသည် ဆောင်းညပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် ကျွန်မအမေနှင့်ဝေးရာ သကြားပင်ကလေးတစ်ပင်အောက်တွင် နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိနေတုန်း ဖြစ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် သူ့ကိုယ်သူ မယုံခြင်းသာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့သွေးသားအခြေအနေအရ ကပြားဖြစ်နေရသည်အတွက် ကျွန်မက သူ့ကိုအချစ်ပြယ်သွားမှာ စိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မောင်ကိုမချစ်နိုင်စရာဆိုလို့ ကျွန်မမှာ ဖုံးကွယ်ထားတဲ့အရာတစ်ခုခု ရှိနေတယ်လို့ မောင်ထင်နေရင်၊ လာ . . . ခု ကျွန်မ အခန်းကို လိုက်ခဲ့၊ မောင်မှာရော . . . ကျွန်မမှာပါ ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ အရာမှန်သမျှ ဖယ်ပစ်လိုက်ကြမယ်၊ အသေချာဆုံးဖြစ်အောင် လက်မထပ်ခင် . . .”

“မဖြစ်ဘူး . . . မဖြစ်ဘူး . . . အဲလိုတော့ မောင်မလုပ်နိုင်ဘူး” သူ့အတော်ပင် တုန်လှုပ်သွားပုံရပါသည်။

ထိုနေ့တိုင်ခင်ရက်က သူ့ဒီကိစ္စပါသည်။ ဟားဗတ်(တ်) တက္ကသိုလ်သို့ ကျွန်မသည် အမေ့ကိုခေါ်၍ လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် သီချင်းညည်းနေမိပါသည်။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီအတွက် ဘဝင်မြင့်နေမိပါသည်။ ကျွန်မအမေသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြည့်လင်ဖူးသော ကြည့်လင်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဂျယ်ရီကို ကြည့်နေပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် ဘွဲ့ဦးထုပ်နှင့် ဝတ်ရုံကိုပင် မခွဲတဲသေးဘဲ ကျွန်မတို့ကို လာ၍ နှုတ်ဆက်ရှာပါသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဘယ်ယောက်ျား သူငါနှင့်မျှမတူအောင် ချောသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကြည့်လင်လှပါသည်။ အောင်မြင်မှုအတွက် ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်နေပုံလည်းရသည်။ သူသည် ကျွန်မနှင့် အမေ့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဆီ ခုလိုလာဖော်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ခင်ဗျာ၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့သာမရှိရင် ကျွန်တော်ဟာ ဒီမှာတော့ တစ်ကောင်ကြွက်ပါ”

“မင်းရဲ့အောင်မြင်မှုကို ချီးကျူးပါရဲ့ကွယ်”

ကျွန်မအမေက သူ့လက်ဖဝါးအစုံဖြင့် ဂျယ်ရီ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင် ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ ခြေဖျားကလေးများ ထောက်၍

သူ့ပါးကို နမ်းပြီး ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မအမေ့ကို ဂျယ်ရီသည် ချက်ကနဲ လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ အမေသည် ကျွန်မကို ဘာမျှ မတားမြစ် မပြောဆိုပါ။

ထိုညကညစာကို ဂျယ်ရီ အသင့်စီစဉ်ထားသော ‘ဘော့စတွန်’ မှ ဘရတ်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် စားသောက်ကြပါသည်။ ဖွယ်ရာလှသော ဟင်းခွက်များထဲမှ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မြည်းစမ်းရန် အမေသည် သူ့ကိုယ်သူ အတော်ပင်နှိမ့်ချထားဟန်တူပါသည်။ ကျွန်မကတော့ အားလုံးကို အားရပါးရ စားပါသည်။ ကြိုက်လည်း ကြိုက်ပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မကို ကြည့်၍ ရီပါသည်။ ပြီးတော့ အချစ်ပိုလာဟန် တွေ့ရပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ဟားမောင်သို့ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ ညနေစောင်းအထိ ကျွန်မတို့ သုံးဦးသား တတွဲတွဲဖြင့် စကားသက်ဆုံကျခဲ့ကြပါသည်။ ညပိုင်းရောက်သောအခါ တောင်တန်းကြီးများ၏ သဘာဝအလျောက် အချမ်းပိုလာပါသည်။ လေညင်းကလေးတိုက်ခတ်လာသည်။ ကျွန်မအမေသည် ချမ်းစိမ့်စိမ့်နှင့်ပို့ နေမကောင်းဟု အကြောင်းပြကာ အိပ်ရာစောစောဝင်သွားပါသည်။ အဖေမသေခင် ဆောက်လုပ်ထားခဲ့သော အိမ်ရှေ့စုကြံပေါ်တွင် အတော်ညှဉ်နက်အထိ ထိုင်ကျန်ရစ်ပါသည်။ ကျွန်မအဖေ ဆောက်လုပ်ခဲ့သော စကြိုကလေးပေါ် ထိုင်နေရင်းက အဖေ့ကို သတိရမိပါသေးသည်။

“အဖေသာရှိရင် မောင်ကိုသဘောကျမှာ”

“မောင်ကို . . . ဘာအတွက်”

“မဟုတ်ဘူးလေ . . . ကျွန်မထင်တာပြောတာပါ၊ အဖေသာရှိရင် ဆော့ ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားဖြစ်လာမယ်သူ့ကို သဘောကျမှာပဲလို့”

ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မကို ချစ်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် လက်ထပ်ခွင့် မတောင်းပါ။ ဘာကြောင့်ဆိုတာလဲ ကျွန်မ စဉ်းစားမရပါ။ မည်သို့ရှိစေမည်အချိန်မှာတော့ ထိုကိစ္စ အကောင်အထည်ပေါ်ဖို့ ကောင်းနေပါပြီ။ ကျွန်မတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မခွဲနိုင်အောင် ချစ်နေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ကိုင်ပြီး ခဏတာမျှ နှစ်ဦးသား

ငြိမ်သက်နေမိကြပါသည်။ နောက်မှ ဂျယ်ရီသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ကျွန်မကိုပါ ဆွဲထူလိုက်ပါသည်။ သူကလည်း သိပ်မဆွဲရဘဲ ကျွန်မကလည်း သိပ်မလဲရဘဲလျက် ကျွန်မသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားပါသည်။ သူနမ်းနှိုင်းဖို့ရာ ကျွန်မမေးကိုမ၍ အနေတော်ပြုပြင်ပေးပါသည်။ သူ ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းကို နမ်းပါသည်။ ဘယ်တုန်းကနှင့်မှမတူသော အနမ်းဖြင့် ကျွန်မကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး နမ်းလိုက်ပါသည်။

နှစ်ဦးသား၏ နှုတ်ခမ်းသားများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု စိမ့်ဝင် တွယ်ကပ်၍သွားမတတ် ကြာရှည်စွာမရပ်တမ်း နမ်းနေကြရာမှ ကျွန်မက စ၍ သူ့နှုတ်ခမ်းမှ မခွာတခွာပြုလိုက်ပြီး တိုးညင်မပီ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒီအနမ်းဟာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဓမ္မစင်ကြောင်းလမ်းခြင်းပဲ”

“မောင့်ဘက်ကသာ သေချာတာပါ”

“ဒါဖြင့်လားလေ၊ ကျွန်မဘက်ကပါ သေချာသွားအောင်”

သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့ ပြန်ထိုင်လိုက်ကြပြန်ပါသည်။ ညသည် လွမ်းဖွယ် တိတ်ဆိတ်လှ၏။ မှောင်လှစွာသော အလင်းရောင်အောက်တွင် ကျွန်မတို့သည်လည်း တိတ်ဆိတ်လှ၏။ ဂျယ်ရီထံမှ စကားသံ စ၍ ကြားရပါသည်။ သူငယ်စဉ်က ပီကင်းတွင် နေခဲ့ရသည့်အကြောင်း များသာ . . .

သို့ပေမယ့် ထူးခြားသည်မှာ သူ့အမေအကြောင်းပါလာခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အမေအကြောင်းကို ယခုတစ်ကြိမ် ပထမဆုံး ပြောပြခြင်းလည်းဖြစ်၏။ သူ့အမေသည် ချောမောလှပလွန်းသူမဟုတ်ပါဘူး။ သို့ပေမယ့် သူမတူအောင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အိမ်ခြံအိမ်ကွာနှင့် ပြည့်စုံပါသည်။ သူ့အမေ၏ လက်ဖဝါး များကတော့ အလွန်ပင် နူးညံ့လှပြီး အမြဲတစေ မွှေးပျံ့နေပါသည်။ အဲသည် အချက်ကိုတော့ သူ့ပါးကို ပွတ်သပ်ပေးတဲ့အခါတိုင်းမှာ သူ သတိထားမိ ပါသည်။

“တရုတ်အမျိုးသမီးတွေဟာ အနောက်တိုင်းသူတွေနဲ့မတူဘူး။ ကလေးငယ်တွေကို နှာခေါင်းနဲ့ပဲ နမ်းလေ့ရှိတယ်။ မောင်အရွယ် ကလေး ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ အမေဟာ မနမ်းတော့ဘူး။ ပါးကလေးသာ ပွတ်သပ်ပေးလေ့ရှိတော့တယ်။ အမေ့ လက်ဖဝါးကလေးတွေက သိပ်နူးညံ့

တာပဲ”

“မောင်အမေဟာ မောင်အဖေကို ဘယ်လို လက်ထပ်ခဲ့တာလဲ”

“မောင်လဲ တိတိကျကျတော့ မသိဘူး။ သိရသလောက်ကတော့ . . . ပထမ မောင်အမေဟာ အပေရီကန်မတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ကြိုက်တာပဲ။ အဖေ တရုတ်ပြည်ပြောင်းမယ့်အခါကျတော့ အဲဒီမိန်းမက မလိုက်နိုင်ဘူး။ သူ့မိဘတွေ သဘောမတူတာကို အဲဒီမိန်းမက မတော်လှန်ခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့ အဖေတစ်ယောက် ဘည်း တရုတ်ပြည်ကို ထွက်သွားခဲ့တယ်။ တရုတ်ပြည်မှာ အဖေဟာ ဘဝ နှစ်လုံးလုံး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့တယ်။ တရုတ်တွေ အကြောင်းလဲ မင်းအသိသားပဲ။ အို . . . မင်းဘယ်သိပါ့မလဲ။ တရုတ်တွေ ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် လက်ထပ်ခြင်းဟာ ကောင်းကင်ဘုံရဲ့ အပီနီအရလို အယူရှိကြတယ်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ အိမ်ထောင်မဲ့ ယောက်ျားမိန်းမတိုင်းဟာ တစ်တိုင်းပြည်လုံး ကျန်းမာရေး အတွက် အိမ်ထောင်ပြုသင့်သတဲ့။ ဒါနဲ့ . . . မောင်အဖေရဲ့ သူငယ်ချင်း တွေက မောင်အဖေကိုအိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဝိုင်းတိုက်တွန်းကြတယ်။ အဖေ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မောင် မွေးစား အဖေဆိုပါတော့ မောင်ဦးလေးဆိုလဲ မှားဘူး။ သူ့နာမည်က ‘ဟန်ယုရန်’ တဲ့။ သူက အဖေကို သူ့နာမည်ကို လက်ထပ်ယူဖို့ တိုက်တွန်းလာသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့သူဟာ မောင်အမေ ဖြစ်လာရော”

“မောင်အမေက အပေရီကန်တစ်ယောက်ကိုယူဖို့ ဆန္ဒကော ခံခဲ့ရလား”

“ဒါတော့ . . . မောင်အဖေရဲ့ အချစ်ဗျူဟာ ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ဆိုတာ အပေါ်တည်တယ်။ တကယ်တော့ တရုတ်အမျိုးသမီး တွေဟာ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားသားတွေကို မနှစ်သက်လှဘူး။ သူတို့က ပြောတယ်။ နိုင်ငံခြားသားတွေဟာ အမွှေးအမြင်ထူသတဲ့။ ကိုယ်နဲ့ခွေးနဲ့ တွဲကလဲ သိပ်ဆိုးသတဲ့။ ရင်းနှီးခင်မင်မှုလည်း ဘယ်တော့မှမရှိဘူးတဲ့”

“မောင်အဖေကို မောင်အမေကရော အရင်က မြင်ဖူးတွေ့ဖူး ငေ့ခဲ့လား”

“တစ်ခါလားပဲ တွေ့ဖူးတယ်တဲ့။ မောင်အဖေက သူ့သူငယ်ချင်း အိမ်သွားလည်တုန်း မောင်အမေက ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရတာ။ အဖေက

ဆိုရင် သတိတောင် မထားလိုက်မိဘူးတဲ့”

“မောင့်အဖေဟာလဲ လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“သူတို့အိမ်ထောင်ရေးက ပျော်ဖို့ကောင်းရဲ့လား”

အတိုင်းအတာတစ်ခုလောက်အထိတော့ ပျော်ရွှင်မှုကရကြပါရဲ့၊ ဘာလို့ဆို အမေဟာ အမြဲတမ်းလည်း ရှင်ပျမနေတတ်ဘူး။ အမြဲတမ်းလည်း မိုင်တွေမနေတတ်ဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အမေဟာ သိပ်ဩဇာပေးတတ်တာပဲ”

“နေရာတကာ ဩဇာပေးနေတာပဲလား”

“ဩဇာပေးနိုင်မှ လူဆိုတာ သိက္ခာတန်ဖိုးရှိတယ်မဟုတ်လား”

လမင်းသည် မွန်းတည့်နေလေပြီ။ ကောင်းကင်နောက်ခံထားသဖြင့် တောင်တန်းကြီးများက ပေါ်လွင်လှသည်။ ညသည် ခံစားဖွယ်သောအတွေးတို့ကို ဖြစ်စေ၏။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လက်ချင်းကိုင်ထားကြပါ၏။

ဂျပန်သည် တစ်စုံတစ်ခုအတွက် နက်နက်နဲနဲ ခံစားနေရပြီဆိုလျှင် စကားမပြောသလောက် ဖြစ်သွား၏။ သို့ပေမင် . . . သူ့မျက်လုံးက ထောက်ပြောင်လှ၏။ သူ၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကား တမင်ကလာ ချုပ်တည်း ဖုန်းသီသာလှ၏။ တစ်လုံးတလေထွက်လာသော သူ့စကားသံများကလည်း ထိန်းချုပ်ဟန်ဆောင်ပြောမှန်း ပေါ်လွင်လှ၏။ ဂျပန်၏ခံစားမှုများကို သူ၏ ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်ထားခြင်းများက သစ္စာဖောက်၍ ဖော်လှစ်နေကြလေသည်။

ကျွန်မအဘိုးလက်ထက်က နာရီကြီး၏ နှိုးဆော်သံသည် ၁၂ ချက်မျှ ဒေါင်ဒင်ခတ်၏။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးသား သက်ပြင်းကိုယ်စီဖြင့် ပြိုင်တူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြ၏။ အတူတကွ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြ၏။ တစ်အိမ်လုံး တုတ်တုတ်ပလူပ်မျှ တိတ်ဆိတ်လှ၏။ ကျွန်မအမေ၏ အခန်းတံခါးသည် ပိတ်လျက်သားပင်ရှိ၏။ ညပီသသော တကယ့်ညကား ရောက်ရှိလေပြီ။

“ကျွန်မအခန်းတံခါးကို စေ့ရုံစေ့ထားမယ်”

ကျွန်မက တိုးတိုးကလေးပြောလိုက်ပါသည်။

ဂျပန်သည် ကျွန်မကို ဆွဲငွေ့လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မနှုတ်ခမ်းကို

သူခမ်းသည်။ ရမ်းရမ်းကြမ်းကြမ်း အငမ်းမရမဟုတ်ပါ။ ညင်ညင်သာသာနှင့် ယုယုယယခမ်းခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခွာလိုက်ကြပါသည်။ သူသည် ဧည့်သည်ဆောင်သို့ ဝင်သွားပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မအိပ်ခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြင်ဆင်ခြယ်သနေစဉ် အခန်းတံခါးကို ကန့်လန့်ချထားပါသည်။ ပျော်ရွှင်မှုကလေးက ကျွန်မကိုယ်ထဲ တိုးဝင်ပျံ့နှံ့လာသည်ထင်၊ ကြယ်သီးကလေးများ ဖျန်းဖျန်းထ၏။ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်း၏ အငွေ့အသက်ကလေးများပေလား။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကိုယ်လက်သုတ်သင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဧည့်လျားလှသော ဆံပင်များကို သေသပ်အောင် ပြီးသင်လိုက်ပါသည်။ သန့်စင်မွှေးယုံသော ညဝတ်အင်္ကျီဖြူကို ဝတ်ဆင်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ . . . တံခါးကန့်လန့်ကိုဖြုတ်၍ အသာကလေး ဟထားလိုက်ပါတော့သည်။ ဟနေသော တံခါးကြားမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဧည့်သည်ဆောင် တံခါးမှာ ပိတ်ထားတုန်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်နားသွားထိုင်ရင်း တောင်တန်းကြီးများကို အကြောင်းမဲ့ ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။ ခုန်လိုက်သည့်ရင် . . . တုန်လိုက်သည့် လက်ကလေးများနယ်ရှင်း

ခဏကြာတော့ . . . ကျွန်မအိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်သံ ကြားရသည်။ ဗြူးကန် မကြည့်ရဲသေးပါ။ နောက် အတန်ကြာမှ လှည့်ကြည့်တော့ . . . ဂျပန်ကို ကျွန်မ အိပ်ခန်းတံခါးဝတွင် ငူငူကြီးရပ်လျက် တွေ့ရပါသည်။ သူသည် ညဝတ်အင်္ကျီအပြာရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း အင်္ကျီအသားမှာ တရုတ်ပိုးမဲအမျိုးအစားဖြစ်ပါသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေကြပြီးမှ သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ သူရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်မသည် ဝတ္ထုများဖတ်လေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်မဖတ်ရသော ဝတ္ထုများထဲတွင် အများအားဖြင့် ဖိုမဆက်ဆံရေးများကို ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းတွင် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဖော်ပြရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရတတ်ပါသည်။ အချစ်၏အနှစ်သာရကို ပေါ်လွင်နိုင်စွမ်းရှိရုံမျှမက ယင်းအခန်းများသည် အဆင့်အတန်းလည်း နိမ့်ကျလှပေသည်။

ဖိုမဆက်ဆံရေးကိစ္စရပ်များသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် တခြားစီ

ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် မဆိုလိုပါ။ သို့ရာတွင် ချစ်စွာသော ဖိုမဆက်ဆံရေးသည် သူတို့၏ အရေးအသား ညစ်ညမ်းပေါ့တန်မှုကြောင့် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဖြစ်သွားရ၏။ ဂျယ်ရီနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ ကံကောင်းပါသည်။ ဂျယ်ရီနှင့်သာ လက်ထပ်ခြင်းလျှင် ယင်းညစ်ညမ်းပေါ့တန်မှုများကိုပင် ကျွန်ုပ်မသည် ချစ်လှစွာသော ဖိုမဆက်ဆံရေးဟု နားယောင်မိကောင်း နားယောင်မိပါလိမ့်မည်။ သူတို့၏ သရုပ်ဖော်ပုံများသည်လည်း နားယောင်ပီစရာ ကောင်းလှပါသည်။ သူတို့အဖွဲ့အစည်းသည် ဖိုမဆက်ဆံရေး၏ အမြင့်ဆုံးအာရုံ ခံစားမှုကို ရယူနိုင်သော နည်းလမ်းများကိုပင် ပေးစွမ်းတတ်ချေ၏။ ချစ်စွာသော ဖိုမဆက်ဆံရေး၏ အနှစ်သာရသည် သူတို့ရေးပြသကဲ့သို့ မဟုတ်ကြောင်းကို လက်တွေ့ပြသခဲ့သော ကျွန်ုပ် ချစ်လင်ကို ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဆန္ဒမိုးခေါင်သဖြင့် လွင်တီးခေါင်ကန္တာရသဖွယ် ဖြစ်နေရသော မိန်းမပေါင်းများစွာတို့၏ မျက်လုံးများကို ကျွန်ုပ်မခုတော့ ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်နေပါပြီ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်တို့၏ လွတ်လပ်စွာတွေ့ဆုံ နီးနှောခြင်း သို့မဟုတ် 'လှပစွာရင်ခုန်ခြင်း' ၌ ယောက်ျားသည် မိန်းမထက် ပို၍တာဝန်ကြီးလေသည်။ ခြေဆေး၊ လက်ဆေး၊ ရေမိုးသန့်စင်သကဲ့သို့ မိမိတစ်ဦးတည်း၏ အရေးကိစ္စသဖွယ် သဘောထားတတ်ကြသော ယောက်ျားတို့ကြောင့် မိန်းမသားများမဟုတ် ဆန္ဒမပြည့်ဝခြင်းကို ခံစားကြရလေသည်။ ထိုအခါ သူတို့၏မျက်လုံးများသည် ဆန္ဒမိုးခေါင်သော လွင်တီးကန္တာရသဖွယ် ဖြစ်ရလေတော့သည်။ အကြင်ယောက်ျားတို့သည် မိန်းမတို့အား အိုးသည်၏လက်မှ အိုးကဲ့သို့ သဘောထားတတ်ကြသည်တကား။

တကယ်တော့မူ မိန်းမတို့သည် လိုသည်ပုံသဏ္ဍာန်ကိုသွင်းယူ၍ ရအံ့သော အလှထားရန်အတွက် သက်သက်ဖြစ်သော တန်ရာတန်ဖိုးပေး၍ အရောင်းအဝယ်အလို့ငှာ ထားရန်ဖြစ်သော အိုးသည်၏လက်အတွင်းမှ အိုးများမဟုတ်ပါလေ . . .

မိန်းမတို့သည်လည်း ဝိညာဉ်နှင့် အသက်နှင့် အသည်းနှင့် ခံစားတတ်သော အစွမ်းနှင့်ပါရှိ၏။

ဂျယ်ရီကမူ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၊ ဖိုမဆက်ဆံရေးကိစ္စတို့တွင် အလွန်မှ လူကြီးလူကောင်း ပီသပါသည်။ အရေးကြီးဆုံးအချက်ဖြစ်သော နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အကျိုးကို နားလည်ပါသည်။ မိန်းမတို့၏ အရှက်တရား မေတ္တာတရားတို့ကို လေးစားပါသည်။ အို . . . ဂျယ်ရီကို မည်သူကများ ဖိုမဆက်ဆံရေး၏ သစ္စာတရားကို သင်ကြားပေးခဲ့ပါလိမ့်။

ဂျယ်ရီ၏မိခင်ကြီး 'အေလင်း' က သွန်သင်ဆုံးမခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သွန်သင်သည်ဆိုရာ၌ အတိအကျမဟုတ်ဘဲ မိန်းမတို့၏သဘော၊ လူတို့၏ခံစားမှုကိုသာ ခြုံငုံသွန်သင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဂျယ်ရီကလည်း အစစ သဘောပေါက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့မိခင်နှင့် သူ၏အကြားတွင် ပွင့်လင်းရိုးသားမှုရှိသည်။ ဂျယ်ရီသည် သူ့မိခင်၏ သွန်သင်ညွှန်ပြမှုအောက်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ သူ့ရေးလူတာနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့မိခင်သည် သူ့ကိုအရာရာ သွန်သင်ပေး ခဲ့ဟန်တူလေသည်။ သို့သော်လျှင် ဂျယ်ရီ၏မိခင်သည် ဘယ်လောက်များ အမြော်အမြင်ကြီးမားသည့် မိန်းမကောင်းကြီး ဖြစ်လိုက်ပါသနည်း။

ဂျယ်ရီသည် ကျွန်ုပ်ထံမှ မိခင်၏မေတ္တာတရားမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မတောင်းခံခဲ့ပါ။ သူသည် သူ့မိခင်ထံမှ မိခင်ကောင်းတို့၏ မေတ္တာတရားကို အပြည့်ရရှိပြီးဖြစ်နေပါပြီ။ သူ၏မိခင်နှင့် သူ၏ဇနီးသည်ကို သူသည် ဘာကန့်စိ တစ်ကန့်စိ ထားလေသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ ဂျယ်ရီသည် လူရေးလူတာ အရာရာတွင် ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်သူဖြစ်ပါသည်။ အထက်ပါကဲ့သို့သော ဖိုမဆက်ဆံရေး ကိစ္စများတွင်လည်း မိန်းမတို့၏ သဘောကို နားလည်ထားသလို သူတစ်ကိုယ်ကောင်းလည်း မကျင့်ကြံခဲ့ပါ။ ထိုနည်းတိုင်းပင် သူ့အတွက်လည်း နှစ်နာ နှစ်ရုံးမှမရှိစေခဲ့ပါ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မျှတစေပါသည်။

အရိုးသားဆုံး၊ အပွင့်လင်းဆုံး သို့သော် လှလည်း အလှဆုံး မိန်းမဖြစ်အောင် ဖန်တီးပါသည်။ အဘယ်ပုံဖန်တီးသည်ကိုမူ တိတိကျကျ ကျွန်ုပ် ပြောမပြတတ်ပါ။ သူနှင့်ကျွန်ုပ်သာ သိပါသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ ကျွန်ုပ်မသည်လည်း ကျွန်ုပ်သားရယ်နီ လက်ထပ်မိန်းမ အသိုက်ရောက်လာလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်သားကို လူရေးလူတာနှင့်ပတ်သက်

သော၊ မိန်းမတို့၏ ခံစားမှုနှင့်ပတ်သက်သော ခြုံသော ငုံ့သော သဘော တရားများကို သွန်သင်ရပါလိမ့်ဦးမည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မတာဝန်ဖြစ်ပါ မည်။ ကျွန်မသား၏ သူ့ဇနီးသည်အပေါ် ယူထားရမည့်တာဝန်သည်လည်း လှပသော အစိုးတန်သော ယောက်ျားတို့၏ တာဝန်ဖြစ်စေသတည်း။

ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ ပထမဆုံး ဆုံစည်းခဲ့ကြရသော ထိုညကဆိုလျှင် ဂျယ်ရီသည် အလွန်လှပသော သူ၏တာဝန်ကို ယူနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ထိုညမှ အစပျိုးခဲ့သော အချစ်၏ လေးနက်မှု၊ ကရုဏာ၏ တန်ဖိုးရှိမှုနှင့် ဖိုမ ဆက်ဆံရေး၏ သစ္စာတရားတို့သည် နောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်ခဲ့ ပါသည်။

အချစ်ကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ပေးစွမ်းနိုင်သော ကျွန်မချစ်လင်နှင့် ကျွန်မသည် ခုအခါမှာ ကင်းကွာနေရပါပြီ။ ထိုအချိန်က ခံစားမှုမျိုးသည် ခုအခါ ကျွန်မ၏ စိတ်ကူး၌သာ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝေဝဲလာနိုင်ပါ တော့သတည်း။

မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းသည် ပျော်စရာကောင်းမလိုလို နှင့် အလွန်ပင်ပန်းဆင်းရဲရသော အလုပ်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မကတော့ စိတ်ကူးယဉ်၍သာ နေရပါမည်။ ဂျယ်ရီတစ်ယောက် လောကတွင် မရှိတော့ပြီဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မဘဝသည်လည်း ဆုံးခန်းတိုင် ပြီသို့ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ကြောင့် ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းသည်လည်း ကုန်ဆုံးသွားရပါမည်။ သို့ရာတွင် သူမသေသေးပါ။ သူရှိနေသမျှ ကျွန်မဘဝ ဆုံးခန်းမတိုင်ပါ။ မျှော်လင့်ခြင်း ကြိုးသွယ်ကလေးသည် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှိနေရပါမည်။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် မကွဲမကွာ ဆက်သွယ်နေကြရပါမည်။ တကယ့်လက်တွေ့တွင် ကျွန်မတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ အချိန်နှင့်ဒေသည် ခြားနားလျက် ရှိပါ မည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် စိတ်ကူးယဉ်မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် အချိန် ကုန်ဆုံးစေပြီး ဒေသကို အောင်နိုင်ပိုင်ဆိုင်ရမည်သာတကား။

ရယ်နီသည် ကျောင်းတွင် စာတော်သူဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် အတန်းသားများ ဆက် အမှတ်ဇယား သာလွန်နေသဖြင့် သူ့ဆရာမသည် သူ့အား သီးသန့် ကျောင်းပိတ်ထားပေးပါသည်။ တတ်ပြီးသားကလေးကို စာ၌ မညည်းငွေ ခရေန် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရယ်နီသည် ကျွန်မ မက်တို့နှင့်အတူ အိမ်အလုပ်များကို ကူညီခွင့်ရနေပါတော့သည်။ ဝေလီဝေလင်းမှသည် မောင်နီပျိုးသည်အထိ အလုပ်လုပ်ရသဖြင့် ကျွန်မသည် ညတိုင် အိမ်မက်ပင် မက်နိုင်စွမ်းမရှိအောင် ပင်ပန်းရလှပါသည်။ ကျွန်မ၏ဆံပင်ကိုပင်လျှင် ဓြတ်မည်ဖြတ်မည်နှင့် မဖြတ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ သည်နေ့တော့ ကျွန်မ၏ဆံပင်များ ခိုးချိုးစားရားနှင့် ကျောကုန်းပေါ် တဖတ်ဖတ်ကျလျက် မခံချီမခံသာ အနေရပင်ခက်လာပါတော့သည်။

“ဒီဆံပင်တွေတော့ ဖြတ်လိုက်တော့မယ်”

ဆံပင်များကို ထုံးချည်လိုက်ရင်း ကျွန်မညည်းတွားသည်ကို ရယ်နီ ကြားသွားသောအခါ သူကန့်ကွက်ပါတော့သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့မေမေရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသားရဲ့”

“ဆံတိုမတွေ ကျွန်တော်သိပ်မုန်းတာပဲ”

“ဆံတိုမတွေ . . . မေမေက မင်းမေမေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . အဲလိုဆို ဆံတိုမေမေ”

ရယ်နီသည် သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး ရယ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီကို သတိရမိပြန်ပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် ငယ်စဉ်က ရယ်နီကဲ့သို့ပင် ရယ်မောတတ်ပါသလား။ ကျွန်မ မသိနိုင်ပါ။ ဂျယ်ရီ၏ ကလေးဘဝကို ပြန်ပြောပြနိုင်မည်သူလည်း ကျွန်မအနီး၌ မရှိပါ။ ဂျယ်ရီ၏ ကလေးဘဝ အကြောင်းကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ သိနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

လူတို့၏ နှလုံးသားများသည် မိမိကိုယ်ကိုပင်လျှင် ဘယ်လောက်ထိ လျှို့ဝှက်သွယ်ဝိုက်တတ်လှပါသနည်း။ ခံစားမှုတို့သည်လည်း ဘယ်လောက်ထိ လိမ်လည်လှည့်ဖြားတတ်ပါသနည်း။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီ၏ ကလေးဘဝကို ဘယ်အတွက် တမ်းတနေမိပါသနည်း။ ကျွန်မစိတ်၌ ဖြစ်ပေါ်နေသမျှကို ကျွန်မပြောမပြတတ်ပါရှင်။

သို့ပေမည် ဂျယ်ရီ၏အဖေသည် အသက်ထင်ရှား ရှိနေပါလိမ့်မည်။ သူသည် သူ့သားအကြောင်းကို ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မည်။ သူ့ကိုရွာဖို့ အစီအစဉ်များကို ရုတ်တရက် ချလိုက်သောအခါ ခုရှာလျှင် ခုတွေ့မည် ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရပါသည်။ ကျွန်မမြဲလုပ်ငန်း တာဝန်ငြိမ်းသည်နှင့် ရယ်နီနှင့် ကျွန်မတို့သည် ဂျယ်ရီအဖေရယ်နီအဘိုးကို ရွာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ တော့သည်။

“ရယ်နီ . . . မင်းအဖေရဲ့ အဖေ၊ မင်းအဘိုးမစွတာမက္ကလွိုက်ယစ် ဒီအိမ်မှာ တို့နဲ့အတူ လာနေမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ဒီပြင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ ပြောတာပါ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို မှတ်မိတယ်ထင်တယ်မေမေ”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ . . . ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်စဉ်းစားဖို့ လိုလာတာ ပေါ့ မေမေရယ်”

ရယ်နီသည် ဆွေမျိုးသားချင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဂရုတစိုက်ရှိသော

ကောင်ကလေးဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအမွေအနှစ်ကို ကျွန်မအဖေထံမှ ရရှိခဲ့တန် သူပါသည်။ ခုပင်လျှင် သူ့အဘိုးအကြောင်းကို သူ့စဉ်းစားနေလေပြီ။ စဉ်းစားပြီး၍ သူ့အဘိုးကို ကျွန်မတို့တိမ်သို့ ခေါ်ထားရန် သူ့ဆုံးဖြတ်နိုင်မည် ဆိုလျှင် ကျွန်မသားရယ်နီသည် ရက်ရောပေးကမ်းတတ်သော ကောင်ကလေးပင် ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

ဂျယ်ရီ၏အဖေ ရယ်နီအဘိုးသည် ဂျပန်ဝင်စံ၌ တရုတ်ပြည်မှ နာခဲ့ပါသည်။ သူသည် ဂျပန်တို့ တရုတ်ပြည်တွင်း ဝင်လာသော မြင်ကွင်း ကို မရှစ်မိနိုင်ကြောင်း ရိုးသားစွာ ပြောပြဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန် ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း မီးသဘောလက်မှတ်ဝယ်၍ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့ ထွက်လာခဲ့ သိတော့သည်။ ယခုတော့ . . . ကင်ဆစ်ပြည်နယ်ရှိ ‘လစ်တယ်စပရင်း’ မြို့ကလေးတွင် နေထိုင်နေပါသည်။

ဘယ်လိုစားသောက်နေထိုင်မှန်းတော့ ကျွန်မ မသိရပါ။ ကျွန်မတို့ သားအမိ ဗားမောင့်သို့ ပြန်ရောက်စကတော့ သူ့ထံမှ စာတစ်စောင် ဆိုခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့သားဂျယ်ရီ၏အခြေအနေကို ပေးပြန်းထားခြင်း သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသိသလောက် ကြုံခဲ့ရသလောက်တော့ စာပြန်လိုက် သိသည်။ နောက်ထပ်သူ့ထံမှ စာမလာတော့ပါ။

သူ့အဘိုးလာနေဖို့ကိစ္စကို ရယ်နီသည် ရက်ပေါင်း အတော်ကြာ အဆိုန့်ယူစဉ်းစားနေခဲ့ပါသည်။

“ရယ်နီ . . . မင်းအဘိုး တို့နဲ့လာနေဖို့ကိစ္စ စဉ်းစားထားမယ်ဆို သာ စဉ်းစားပြီးပြီလား”

ရယ်နီသည် ပက်လက်လှန်လျက် စာဖတ်နေရာမှ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ဖိုက်ပေါ်တင်လိုက်ပြီး ကျွန်မကိုစူးစိုက်ကြည့်ပါသည်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားပြီးပြီမေမေ . . . အဘိုးဒီအိမ်လာနေမှာ နှုတ်တော် သဘောကျတယ် . . .”

ကြည့်စမ်း . . . ဂျယ်ရီသား။ ဂျယ်ရီသွေး။

ကျွန်မသည် မိန်းမပီသစွာပင် ရယ်နီအဘိုးရောက်လာလျှင် နေဖို့ရာ

အခန်းအတွက် အပေါ်ထပ်သို့တက်၍ ကြည့်မိပါသည်။ ကျွန်ုပ်အဖေသည် ကျယ်ပြန့်လွတ်လပ်ခြင်းကို လိုလားသူ ဖြစ်သဖြင့် အဆောင်ကြီးကြီး၊ အခန်းကျယ်များများဖြစ်သည့် အိမ်ကို ဆောက်ခဲ့ပါသည်။ သွားလေသူ ကျွန်ုပ်အဖေသည် သားသမီး၊ မြေးမြစ်များစွာအတွက် သည်အိမ်ကြီးကို ထားခဲ့ရစ်ပါသည်။ အုတ်တစ်ဝက်၊ ပျဉ်တစ်ဝက်ဖြင့် လှပခန့်ညားစွာ ဆောက်ထားသော ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ကို 'နယူးယောက်' 'ရိုဂါရီ' စသော မြို့ကြီးများမှ ဗားမောင့်သို့ နေရာသီအလည်ရောက်သော ဧည့်သည်များက ဝယ်ယူချင်ကြောင်း ကမ်းလှမ်းခံခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်မ ငြင်းပယ်ခဲ့ သည်သာ . . .

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ကြီး၏ကျယ်ဝန်းများပြားလှသော အခန်းများကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြည့်ရှုရွေးချယ်ခြင်း ပြုနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်ုပ်အိမ်ကို ကျွန်ုပ်မစိတ်ကြိုက် အားပါးတရ ကြည့်ရှုရင်း ရယ်နီအဘိုးအတွက် အခန်းကို ရွေးချယ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မသည် အရှေ့ဘက် နှင့် တောင်ဘက်ထောင့်တွင် ကွက်တိကျနေသောအခန်းကို ရွေးလိုက်ပါ သည်။ ရယ်နီကတော့ အနောက်တောင်ထောင့်အခန်းကို အပိုင်စီးထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ရယ်နီသည် ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ချင်ပါသည်။ နံနက်စောစော သူ့ကို အိပ်ရာမှ နှိုးမည့်နေမင်းကြီးကို သူမလိုလားပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် အနောက်တောင်ထောင့်အခန်းကို ရွေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အဘိုးအတွက်တော့မူ ကျွန်ုပ်ရွေးသော အရှေ့တောင်ထောင့် အခန်းသည် အဆင်ပြေပါလိမ့်မည်။ လူကြီးသူမများသည် အိပ်ရာမှ စောစောထတတ်ကြသည့် မဟုတ်ပါလား။ အခြားအိပ်ခန်းများကဲ့သို့ပင် လေးထောင့်စပ်စပ်ဖြစ်လျက် မီးဖို၊ ပြတင်းပေါက်စသဖြင့် ပြည့်စုံသော သည်အိပ်ခန်းသည် ကျွန်ုပ်အဖေ အသက်ကြီးလာသောအခါက နေခဲ့သော အခန်းပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အမေပိုင်ပရိဘောဂများ ယခုတိုင် ရှိနေပါသေးသည်။ အရောင်လွင်နေပြီဖြစ်သော ပန်းနုရောင်နံရံ၊ တွဲလောင်း ကျနေသော ဟောင်းနွမ်းသည့် အဖြူရောင်လိုက်ကာကလေးများ ပြီးတော့ . . . ကျွန်ုပ်အဖေဆုံးပါးစဉ်က ကျွန်ုပ်အဖေ အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားသော စာရေးစားပွဲကလေး၊ အို . . . ကျွန်ုပ်အဖေကို

ရွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

သတိရမိသေးတော့။ ခုပင်လျှင် သည်စာရေးစားပွဲကလေးမှာ အမေထိုင်၍ စာရေးနေသည်ကို မြင်ယောင်မိပါတော့သည်။

သည်စာရေးစားပွဲကလေးမှာ လူကြီးသူမတစ်ယောက်လာ၍ ဆိုင်ဦးတော့မည်။ စာရေးဦးတော့မည်။ ကျွန်ုပ်မရင်ထဲသို့ ဖျော်ရွှင်နေသော ဝတ်ကလေးပြေးဝင်လာပါသည်။ ကျွန်ုပ်မသည် ဂျယ်ရီ၏ အဖေရောက်လာ မည့်အဖြစ်ကို တွေး၍ ဝမ်းသာနေမိပါတော့သည်။

သူ့ကို သူ့သားဂျယ်ရီ၏အကြောင်းများ ကျွန်ုပ်မပြောပြချင်နေပါ သည်။ ဂျယ်ရီ၏အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်မသိပါသည်။ ဂျယ်ရီဆိုသော ကျွန်ုပ်မ ခုတ်လင်း၊ ကျွန်ုပ်မအသည်းနှလုံး။ သူ့နှလုံးသာ။ သူ့စိတ်ထား။ သူ့အတွေး အခေါ်။ သူ့ကိုယ်နေဟန်ထားတို့သည် သူနှင့်ကျွန်ုပ်မအတူနေခဲ့စဉ်ရက်များ ညီက ကျွန်ုပ်မ၏ အသက်ရှင်ကြည့်လင်ခဲ့သော မျက်လုံးအစုံ၌ ထင်ဟပ်ခဲ့ ပါသည်။ ခုတော့ ကျွန်ုပ်မမျက်လုံးအစုံသည် အသက်ကင်းမဲ့လျက် ရီဝေသီ ဝမ်းနေပါပြီ။ အတိတ်ဆီမှ ရောင်ပြန်ကလေးများသာ တစ်ခါတစ်ခါ ဒုတ်ပျတ်မျှ တောက်နိုင်ပါစေရာသည်။ ရီဝေသီဝါးနေပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ် မျက်လုံးအစုံသည် အရာရာကို မမြင်တတ်နိုင်စွမ်းတော့ပါ။ ဘာရယ်ကြောင့် တော့ ကျွန်ုပ်မ မပြောတတ်။ ကျွန်ုပ်မသည် ကျွန်ုပ်မ မသိသေးသော အရာများ ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောပြစေချင်နေပါသည်။ နို့မို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်မ နည်းသားသည် ခံစားမှုကင်းရချည်။

မြင့်မြင့်★ စာပေ
31,ထန်းတပင်အနောက်လမ်း၊
လှည်းတန်း၊ကမာရွတ်

ရက်သတ္တခြောက်ပတ်မျှ ကျွန်မတို့သားအမိမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ကြရပါသည်။ သကြားပင်များမှာလည်း သကြားချက်လုပ်ရန် သကြားသီးအသင့်အတင့် ပြန်ရပါသည်။

နောက်တစ်လခန့်အကြာတွင် ကျွန်မယောက္ခမကြီးရှိရာ 'ကင်ဆတ်' ဩဇာနယ်သို့သွားရန် ကျွန်မတို့ သားအမိတာဝန် ရပါတော့သည်။ ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်ကြသည့်အခါ မြက်စွဲများအတွက် မိတ်ဆွေကြီး 'မက်' ကိုပင် အကူအညီတောင်းရပါသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း မနိုင်အင်္ဂါဖြစ်လျှင်လည်း အငှားလိုက်သူ 'ရွှန်စတတ်' ကို ငှားရမ်းရန် မှာကြားရပါသည်။

"မက်ရေ . . . ကျွန်မတော့ ကျွန်မယောက္ခမကြီးကို ဒီမှာ ခေါ်ထားမယ်လို့"

မက်သည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ကျွန်မကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ကျွန်မကို နားမလည်သလို ဖြစ်သွားပါသည်။ သင်သား၏ ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားဖို့ဆိုသည်ကိစ္စမှာ မလွယ်ကူပါမဟုတ်လားရှင်။ ကျွန်မကတော့မူ နားလည်နိုင်သမျှ နားလည်အောင် ဆက်၍ ရှင်းရပါသည်။

"သူ့ကို ရှင်မသိပါဘူးလေ . . . ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးခမျာ . . . ခုချိန်တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာဆိုသလို ဒုက္ခရောက်နေရှာတယ်။ သူက လိုလိုချင်ချင် ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့နဲ့ ခေါ်ထားချင်တယ်လေ . . . "

ကျွန်မစကားများတွင် မက်သည် အံ့ဩတွေ့နေပါသည်။ သူသည် ဂျယ်ရီနှင့်ပတ်သက်သည့်အကြောင်းကို ဘာမျှမသိရှာပေ။ ဂျယ်ရီကိုယ်တိုင်ပင် သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသည်ကိုပင် သူယုံကြည်ဟန်မတူပါ။

"ဂျယ်ရီကိုတော့ ရှင်မြင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား"

"ဆုံတော့ဆုံဖူးသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရုပ်ကို မျက်စိထဲမှာ တောင်းကောင်း မစွဲမှတ်မိတော့ပါဘူးဗျာ"

ကျွန်မသည် အံ့ဆွဲထဲမှ ငွေကနုတ်ပန်းဘောင်လှလှကလေးဖြင့် ခတ်ထားသော ချစ်လင်တော်ဂျယ်ရီ၏ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ထိုဓာတ်ပုံကလေးကို ညနေတိုင်းတွင် ထုတ်၍ထုတ်၍ ကျွန်မမြင်သာသည့်နေရာတွင် ထားရှိတတ်ပါသည်။ ရယ်နီကလေးက

ရာသီဥတုအခြေအနေ အလွန်မကောင်းပါ။ ဆီးနှင်းမုန်တိုင်းကျပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သားအမိ တော်တော်နှင့် ခရီးမထွက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မယောက္ခမကို ရှာဖွေဖို့ဖြစ်ပါသည်။ ရယ်နီအဘိုးကို ရှာဖွေဖို့ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအပါးမှာ ချစ်သူမရှိပေမည် ချစ်သူသွေးကား ကျွန်မအနားမှာ ရှိစေချင်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မချစ်လင်၏ ဗခင်ကို မရအရ ရှာဖွေရပါမည်။ လောလောသယ်မှာတော့ ရာသီဥတုကမကောင်းသေးပါ။

ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ကျွန်မပိုင်သကြားပင်များလည်း အတော်ပင်ပျက်စီးကုန်ကြပါသည်။ ရယ်နီကလေးခမျာမှာလည်း ငွေဖြစ်သည့်အပင်များ ဆုံးရှုံးရသည့်အတွက် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းနေပါသည်။

"အေးပေါ့သားရယ် . . . ဒုက္ခဆိုတာမျိုးက အဖော်နဲ့အသင်းနဲ့ လာတတ်တာကလား။ ဒါပေမဲ့ မုန်တိုင်းဆိုးရင် လေပြည်လေညင်း ရောက်လာလိမ့်မယ်ပေါ့ . . . တို့သားအမိမှာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာတွေနဲ့ ပြန်လည်ဆုံစည်းရဦးမှာပါ"

နောက်ပိုင်းရာသီဥတု တဖြည်းဖြည်းကောင်းမွန်လာသောအခါ

စာကျက်နေချိန်၊ ကျွန်မက အပ်ချုပ်ချိန်၊ သူ့ဇာတ်ပုံကလေးက ကျွန်မတို့ အနီးအနားတစ်နေရာမှာ ကံ . . . အဲ့သည်အချိန်ကလေးမှာ ကျွန်မတို့ မိသားစုအတူတူရှိနေကြသည်မဟုတ်ပါလားရှင်။

သည်ဇာတ်ပုံကလေးကို ကျွန်မသည် နေ့အခါမှာ မကြည့်ရဲပါရှင်။ ကျွန်မချစ်လင်သည် မိုင်ပေါင်းထောင်ချီ ဝေးကွာသောအရပ်၊ ကြမ်းတမ်းသော သမုဒ္ဒရာကြီးများ ကွာခြားနေသောအရပ်မှာ ရှိနေကြောင်းကို ကျွန်မ သတိရသွားမှာ စိုးရပါသည်။ နေ့အခါများတွင် ကျွန်မချစ်လင်သည် ကျွန်မနှင့် မဆိုင်သောအရပ်မှာ ရှိနေမည် မဟုတ်ပါလား။ ညအခါဆိုလျှင် တော့ သူသည် ကျွန်မအနီးမှာ ရှိသည်သို့ ခံစားရပါသည်။ ကျွန်မနှင့် သက်ဆိုင်သောအရပ်မှာ သူ ရှိနေပါသည်။ ညအခါဆိုလျှင် ဝီကင်းက ကျွန်မတို့အချစ်အိမ်ကလေးမှာ သူသည် ကျွန်မတို့အကြောင်း ထိုင်စဉ်းစားရင်း ရှိနေပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့ပင် ရှိနေပါစေဟုလည်း ကျွန်မ ဆုတောင်းမိပါသည်။

ကျွန်မသည် ထုတ်ယူလာသောဇာတ်ပုံကလေးကို မက်အား ပြလိုက်ပါသည်။ မက်သည် ဂျယ်ရီ၏ယောက်ျားပီသသော ရုပ်သွင်ကို ကိုင်၍ ကြည့်နေပါသည်။

“သူ့ကို ကြည့်ရတာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပုံ ပေါက်ပါတယ်လေ”

မက်သည် ကျွန်မကို ဓာတ်ပုံပြန်ပေးပြီး ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ ကျွန်မချစ်လင်၏ဇာတ်ပုံကို သူ မြင်တွေ့သွားရသဖြင့် ဂျယ်ရီတစ်ယောက်အသက် ထင်ရှားရှိနေသည်ကိုတော့ သူ ယုံကြည်သွားပေလိမ့်မည်။ ရုပ်နီးနားချင်းတွေကိုလည်း တစ်ဆင့်စကား ပြောကြားပေလိမ့်မည်။ ရုပ်ရွာက ကျွန်မအပေါ် ခပ်စိမ်းစိမ်းခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေသည်များလည်း ထိုအခါကျလျှင် ပြေသင့်သလောက် ပြေပျောက် ကုန်ကြပါလိမ့်မည်ရှင်။

အမှန်တော့မူ ကျွန်မအဘိုးသည်လည်း သည်နယ်မြေသားမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မမိဘများသည်လည်း သည်အရပ်သို့ နွေရာသီအလည်လာကြရင်းမှ သည်အရပ်မှာပင် အခြေကျခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကို သည်အရပ်သားများက လွန်စွာအသိအမှတ်မပြုခဲ့ပါ။ သည်ကြား

ထဲက ဂျယ်ရီနှင့် ပတ်သက်၍လည်း သူတို့က ကျွန်မကို မယုံကြည်ခဲ့ကြပါ။ တစ်ဖန် ရယ်နီကလေးသည်လည်း ဤအရပ်က လူမှုအကျင့်စရိုက်များနှင့် ကွာဟနေခဲ့ပါသည်။ ရယ်နီသည် ဝီကင်းတွင် ကြီးပြင်းခဲ့သူမဟုတ်ပါလား။ သည်အကြောင်း အားလုံးပေါင်းတော့ ရုပ်ရွာနှင့် ကျွန်မတို့ မိသားစုကင်းကွာရပါတော့သည်။

ကျွန်မတို့သည် ဂျယ်ရီ၏ဖခင်ရှိရာသို့ ရထားဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ အစတွင် မော်တော်ကားဖြင့် သွားရန် စီစဉ်ပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ခရီးသွားရခြင်း၌ လူကြီးသူပများအဖို့ ပီးရထားဖြင့် ခရီးသွားရခြင်းသည် သက်သာရာရစေပါသည်။ ဂျယ်ရီအဖေအပြန်ခရီး၌ ကျွန်မတို့နှင့်ပါလာခဲ့ပါလျှင် ပီးရထားနှင့်မှ သက်သက်သာသာရှိမည်မဟုတ်လား။ အို . . . ဒါပေမဲ့ ဂျယ်ရီ၏အဖေသည် အိမ်ကို လိုက်လာဖို့ရာမှာ ကျွန်မကသာ သေချာနေခြင်းပါလေ။

မည်သို့ပင်ရှိပါစေ၊ ဂျယ်ရီကို သူ့အဖေက သိပ်ချစ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီက ကျွန်မကို သိပ်ချစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ဂျယ်ရီအဖေသည် ကျွန်မကို သိပ်ချစ်ရပါမည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် လက်ရှိသူနေနေသော အရပ်မှာပင် ခေါင်းချတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မထားပါက ကျွန်မခေါ်လျှင် သူနေမည်မဟုတ်။ အို . . . သူလိုက်လာမှာပါလေ . . .

တောင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ကွင်းပြင်ကြီးများ စမ်းချောင်းကလေးများ ရထားပြတင်းပေါက်မှ မြင်မြင်သမျှအရာတို့သည် ရိပ်ရိပ် ရိပ်ရိပ်နောက်၌ ကျန်ရစ်ပါသည်။ ရထားသည် ဂျယ်ရီခင် ရှိရာသို့ ဦးတည်နေစဉ် ကျွန်မကလည်း ဂျယ်ရီခင်၏ နောက်ကြောင်း မြင်ရပ်များကို ရယ်နီအား တတွတ်တွတ်ပြောပြနေရပါသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ ကျွန်မပြောသမျှသောအကြောင်းတို့သည် ဂျယ်ရီနှင့်ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ရထားအပြင်မှ မြင်ကွင်းကို နင်းကန့်လန့် ကာက ကာထားသည်ကြားမှမြင်ရသလို ကျွန်မ ပြောပြနေသော နောက်ကြောင်း အဖြစ်တို့သည်လည်း ဂျယ်ရီ၏ အငွေ့အသက်ကြားမှ မှန်ဝါးဝါး

အကြောင်းအရာများသာတည်း။

ဂျယ်ရီ၏အကြောင်းအရာများသည် ကျွန်မ၏အတွေး ကျွန်မ၏ အမြင် ကျွန်မ၏အကြား အာရုံအားလုံး၌ ကာစီးကာစီးရှိနေတတ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မ၏ချစ်ဦးသူ ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်ဖူးသူ မဟုတ်ပါလားရှင်။

ကျွန်မသည် ကံကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုသာ ချစ်ဖူးပါသည်။ ထိုယောက်ျားနှင့်ပင် ဝေါင်းဖက်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ချစ်ဦးသူနှင့် ဝေါင်းဖက်ခွင့်ရခြင်းသည် အချစ်၌ အစွဲထင်ဆုံး ဖြစ်စေပါသည်။ ကျွန်မကို အိမ်နီးချင်းခြံသမား 'ဂျွန်တာရာ' က ပြောဖူးပါသည်။ 'သင်ကြားပင်တစ်ပင်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးနှစ်မှာသီးတဲ့ သင်ကြားသီးဟာ အနှစ်အရသာအပြည့်စုံဆုံးပဲ။ အဲဒီအသီးဦးကရတဲ့ သင်ကြားရည်ဟာလဲ အချိုဆုံး အလတ်ဆတ်ဆုံး အဖိုးအတန်ဆုံးပဲ။ အဲ . . . နောက်နှစ်တွေမှာသီးတဲ့ သင်ကြားသီးတွေဟာ အသီးဦးလောက် အရသာ မရှိကြတော့ဘူး' တဲ့ရှင်။

"မင်းအဘိုးဟာ အရပ်ရပ်ရှည်ပိန်ပိန်ပါးပါး လူတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ကိုကလဲ မင်းစိုးရာဇာကို စဉ်းစားကြည့်လေ . . . သူဟာ ဗာဂျီးနီးယားနယ်က လာတဲ့လူ၊ ဒါပေမဲ့ တရုတ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်နိုင်တယ်ဆိုတာတော့ အံ့ဩစရာပဲ"

ရယ်နီသည် ကျွန်မစကားကို နားမထောင်ချင်သလို နောက်ရွံ့ သွားပါသည်။ သူသည် ဝုတလော သူ့အဘွားတရုတ်အမျိုးသမီးအကြောင်း ပါလာမည်စကားမျိုးကို သိပ်မပြောစေလိုပါ။ ကျွန်မအထင်တော့ဖြင့် သူ့ ကျောင်းမှသူငယ်ချင်းများ စကား၌ နားထောင်နေပြီဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ သည်အတိုင်း မှန်လျှင်တော့ ဂျယ်ရီအဖေ သူ့အဘိုးနှင့်တွေ့လျှင် သူ့ခေါင်းထဲစိမ့်ဝင်စပြုနေပြီဖြစ်သော အတွေးအခေါ်တို့ ပြောင်းလဲလာ ကောင်းပါ၏။

"မင်းအဘိုးဟာ မင်းအဖေလိုပဲ ဆံပင်အနက်မျက်ဆံအနက်နဲ့ပဲ။ အေး . . . ခုလောက်ဆိုရင်တော့ သူ့ဆံပင်တွေ ဖွေးဖွေးဖြူနေရာပေါ့ မင်းသူ့အကြောင်းတွေ အကုန်လုံးမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား"

"မမှတ်မိတော့ဘူး"

"တရုတ်" အကြောင်းပါလာမည်စိုး၍လားတော့ မသိ၊ ရယ်နီသည် ကောင်းကြောင်း ပြောင်းစေချင်ပုံရနေသည်။ ရယ်နီသည် တရုတ်ပြည်မှာ ကျွန်မတို့မိသားစုနေခဲ့စဉ်က အကြောင်းများကို မမှတ်မိတော့ပါ။ မှတ်လည်း မှတ်မိချင်ဟန်မတူပါ။ ရယ်နီသည် အလွန်အမင်း 'အမေရိကန်' ဖြစ်ချင် နေပါသည်။

"အေးလေ . . . မင်းသူ့ခွဲတွေ့တဲ့အခါ အလိုလိုပြန်ပြီး မှတ်မိလာ မှာပါ"

လမ်းဘေး ရွှေမျှင်ခင်းများသည် ရိပ်ရိပ်ပြေးနေပါသည်။ ပြတင်း ခေါက်ဘောင်သည် ပန်းချီကားမျိုးစုံကို ပြောင်းလဲတပ်ဆင်နေသည့်အလား။ ကျွန်မသည် ယခုကဲ့သို့သော ခရီးစဉ်မျိုးကို နောင်တစ်နေ့တွင် သွားလိုပါ သေးသည်။ သည်ရထားကဖြင့် မြန်လွန်းလှသည်။ ကျွန်မသည် အေးအေး ငှား ခရီးသွားလိုသည်။ ဗြိတိန်ခွဲသမျှသော မြို့ရွာများမှ လမ်းမလမ်းသွယ်များ ခေါ်တွင် လမ်းလျှောက်ကြည့်ချင်နေသည်။ ကျွန်မနှင့်ဂျယ်ရီ အတူနေခဲ့ ကြစဉ်က မြဲမြံခိုင်ခံ့သော ချစ်စရာဘဝကလေးသို့ ကျွန်မအတွေးများ ဝေငှာနေပြေးသွားပါသည်။ ချစ်သူနှင့်နေချခြင်းသည် လေပြည်လို လွတ်လပ် လှသည်မဟုတ်ပါလား။ ညကဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ရထားလမ်းတစ်နေရာတွင် ညအိပ်နားပါသည်။ ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာကလေး လုပ်လိုက်သောအခါ သသာနေသော ရွှေခင်းကိုငေးမောစရာမြင်ရပါသည်။ ဘယ်နေရာ ရောက်နေ သည်ရယ်မှန်း ကျွန်မ မသိရ။ ဘယ်ပြည်နယ် ဘယ်ဒေသပါလိမ့်။

ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာပင် ဟုတ်ပါရဲ့လားဟု ထင်စရာရှိပါသည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏နိုင်ငံကိုသိပါသည်။ သို့ရာတွင် နိုင်ငံ၏ နယ်နိမိတ်ကျယ်ဝန်းလှသည်နှင့်အမျှ ကျွန်မသည် မိမိနိုင်ငံအတွင်း၌ပင်လျှင် ဘာရပ်တပါ၍ လူစိမ်းသူစိမ်းသဖွယ် ဖြစ်နေရပါသည်။ သို့သော်လျှင် ကျွန်မ ချစ်သူ ဂျယ်ရီတစ်ယောက် အမေရိကားသို့ လိုက်မလာခဲ့သည်မှာ ဘယ်မှာ အပြစ်ဆိုဖွယ်ရှိပါတော့မည်နည်း။

ကျွန်မတို့ ခွဲခွာခဲ့ကြရသည့်နောက်ဆုံးညက ရှန်ဟဲဟော်တယ်တွင် ကျွန်မသည် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် မျက်နှာအပ်လျက် သည်းစွာငိုကြွေးရွှက်ငင်ခဲ့

ရပါသည်။

“လိုက်ခဲ့ပါမောင်ရယ် ... နော် ... နော် ... လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား ပြီးတော့ ...”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ထက် အဖိုးတန်တာကောရိုသေးလို့ လားကွယ်”

“အို ... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး မင်းထက်ချစ်ရမဲ့လူလဲ မရှိဘူး၊ တို့အချစ်ထက် အဖိုးတန်တဲ့အရာလဲမရှိပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း အိမ်(ဝဝ)တရုတ်ပြည်က ခု မောင် ထွက်ခွာသွားရင် ဒါဟာ နောက်ဆုံးအကြိမ် ထွက်ခွာခြင်းပဲ၊ မောင် နောက်တစ်ကြိမ် တရုတ်ပြည်ကို ပြန်လာဖို့ မလွယ်တော့ဘူး”

“ပြီးတော့ကော အမေရိုကားမှာ မောင်ဟာ လူစိမ်းသူစိမ်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေမှာ”

“အို ... ကျွန်မရှိသားပဲဟာ”

“ဟင်း ... မင်းရှိပေမဲ့ကွယ် ...”

သူ့စကားကိုမဆက်ဘဲ ငေးငိုင်းသွားပါတော့သည်။ ထိုညက သူနှင့်ကျွန်မပြောခဲ့ကြသည့် စကားတို့သည် ပုံပြင်သဖွယ် ပြန်ပြောရန်ဖြစ်သော ဝေသီဝါးသော အတိတ်စကားတို့ မဟုတ်ပါလေ...

ကျွန်မဘဝတွင် ကျွန်မနှလုံးသားတွင် ကျွန်မဦးနှောက်တွင် အို... ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးတွင် ကျောက်ထက်အကွရာ တင်ဘိသို့ပါရှင် ...

ဂျပန်ပြောသောစကားတို့သည် ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးယဉ်အိမ်မက် များမှ ကျွန်မကို လှန့်၍ လွှဲ၍ နှိုးလိုက်ပါတော့သည်။

အော် ... ချစ်သူနှင့် ရှင်လျှင်လည်းအတူ သေလျှင်လည်း အုတ်ဂူချင်းပင်ကပ်လျက် အတူတူဟူ၍ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သမျှတို့သည် ပျက်ပြယ်ကုန်ကြရလေတော့သည်။ ရှန်ဟဲမြို့မှ နောက်ဆုံးည သန်းခေါင်ယံ တွင် ကျွန်မသည် သူ့စကားထဲကဲ့သို့ပင် လူစိမ်းသူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီကော။

ဇယ်ရီအဖေကို ကျွန်မတို့သားအမိရှာတွေ့ပါသည်။ သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲ သွားမယူရပါ။ အနောက်ဘက် ကင်ဆက်(စ်)နယ်ရှိ နှစ်ပင်တစ်ခန်း ဘိုက်ကလေးများ ပြတ်သိပ်နေသော စ.ကနေရာကလေးမှာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် တိုက်ကလေးများ၏ အစွန်းတဲအိမ်ငယ်ကလေးတစ်လုံးမှာ တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ‘လစ်တယ်(လ်)စပရင်း’ ဆိုသောအမည်နှင့် ဘိုက်ဖက်စွာပင် ချောင်းကလေးများသဖွယ် မြွေလိမ်တီလိမ် လမ်းပုံသဏ္ဍာန် များဖြင့် တည်ဆောက်အံ့သော ထိုမြို့ကလေးကို မြို့ကလေးဟုပင် ကျွန်မ မထင်နိုင်ပါ။ မြို့ကလေးမကျ ရွာကလေးမကသော စ.က လူနေအရပ်ဟု သာ ကျွန်မမြင်ပါသည်။ တည်နေပုံမှာလည်း တောင်ပေါ်မကျ မြေပြန့်မက သောအနေအထားမှာ ဖြစ်သည်မို့ ကျွန်မပေးသော ‘စ.ကလူနေအရပ်’ ဟူသောအမည်နှင့် တကယ်ပဲကိုက်ညီပါသည်။ စ.ကလူနေအရပ်တွင် မထင်မရှားရောက်နေရှာသော သားတကွဲ မယားတကွဲ တွေမျိုးသားချင်း နှင့်လည်း တကွဲတပြားဖြစ်သော သနားစဖွယ် အဘိုးအိုကို ရှာဖွေရသည် မှာကား လွယ်ကူလှပါပေ၏။ မရေရာသော လူကြီးတစ်ယောက်ကို

၈. ကကျသော တစ်နေရာတွင် အလွယ်တကူရှာတွေ့နိုင်သော်လည်း အသေအချာ အရေအရာ အသက်ရှင်ရှိနေပါလျက်၊ တိကျခိုင်မာသော နေရာတွင် နေထိုင်သည်ကို သိနေရပါလျက် ချစ်လှစွာသော ကျွန်မချစ်သူ ဂျယ်ရီကိုတော့ မဆုံတွေ့ရနိုင်ပါတော့။ လောကကြီး၏ ဆန်းကြယ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ရှင်။

“လစ်တယ်(လ်)စပရင်း” ဘူတာရုံရောက်၍ ရထားပေါ်မှ ဆင်းဆင်း ချင်း ပထမဆုံးတွေ့ရသော ဖြူခံရွာခံ ထင်ရသူ လူတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်သောအခါ ဂျယ်ရီ၏အဖေကို ထိုသူသည် ချက်ချင်းပင် သိရှိနေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

“မစ္စတာမက်လွိုက်ယစ် . . . သိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အင်မတန်လူကြီး လူကောင်းပီသတဲ့အဘိုးအိုပါပဲ”

ဆေးရွက်ကြီးများကိုဝါးရင်း ဗလုံးဗထွေးပြောသော ထိုလူကပင် ကျွန်မတို့သားအမိကို ဂျယ်ရီအဖေရှိရာနေရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။ လမ်းသွယ်လေးတစ်ခုအတွင်းသို့ တစ်ပိုင်နီးနီးဝင်သွားရပြီး လမ်းဆုံး ရောက်သောအခါမှ ဆေးသုတ်ထားခြင်းမရှိသော အိမ်ငယ်ကလေးတစ်လုံး သို့ ရောက်ပါသည်။

ဧပြီလပင်ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဤဒေသတွင် လေကချမ်း စိမ့်စိမ့်ရှိနေပါသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ဟောင်းကလေးကား တံခါးများ ဖွင့်လျက်။ တံခါးဝမှကြည့်လိုက်သောအခါ ဟောင်းနွမ်းယိုင်းနွဲနေသော စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို မြင်ရပါသည်။ အိမ်ရယ် . . . အတွင်း ပစ္စည်းတွေရယ်နှင့် လိုက်ဖက်တင့်တယ်စွာသော တရုတ်ဝတ်ရုံ အင်္ကျီ ဟောင်းကြီးကို ဝတ်ဆင်မြန်းလျက် တရုတ်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တည်ငြိမ်စွာဖတ်နေသော အဘိုးအိုတစ်ဦးကိုလည်း ဟောင်းနွမ်းသော ကုလားထိုင်နှင့် စားပွဲတွဲတွေ့ရပါသည်။ သူကား . . . ဂျယ်ရီအဖေ။ ရယ်ဦးအဘိုး. . .

အမေရိကန်စစ်စစ်ကြီးပါရှင် . . .

ကျွန်မတို့သားအမိ တံခါးဝတွင်ရပ်နေသည်ကို မြင်သောအခါ အဘိုးအိုသည် စားပွဲမှထ၏။ ဘယ်သူနှင့်တွေ့တွေ့ သူလုပ်လေ့ရှိသော သူ့ထုံးစံအတိုင်း မတ်တတ်ရပ်ပြီး လေးစားစွာနေပြ၏။ မညှပ်ဘဲထားသဖြင့်

ညှပ်လျှားနေသော ဆံပင်နှင့် မရိတ်သင်ဘဲထားသဖြင့် ဖားလျှားကျနေသော ခေတ်ဆီတိကျင်စွယ်များကြားမှ သူ့အပြုံးကိုမြင်လိုက်ရ၏။ ဆံပင်ရော မတ်ဆီတိကျင်စွယ်များပါ ဘော်ငွေသားရောင်းလို ဖြူရော်နေသော်လည်း သူ့အပြုံးက လန်းဆန်းလှပါ၏။ ကျန်းမာရေးမကောင်းသော အပိုင်လက္ခဏာများကို သူ့မျက်လုံးနှင့် သေးသွယ်ပိန်လိုနေသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ တွေ့ရနိုင်၏။ အို . . . အဘိုးအိုနှင့် သူ့သားဂျယ်ရီသည် ရုပ်ရည်ချင်း သည်လောက် ဆင်ဆင်တူမှန်း ကျွန်မ ဂရုမထားမိခဲ့ပါကလား။ ကျွန်မ စိတ်သည် ဂျယ်ရီထံ ပျံ့လွင့်သွားသလို ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ဂျယ်ရီအဖေထံသို့ ပြေးသွားမိလျက်သား ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မသည် အဘိုးအိုကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

“ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘာဘာအတွက် ဒီနေရာပဲ ရှိတော့သလား . . . ဘာဘာရယ် . . .”

ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီအဖေကို ဘာဘာဟုပင် အမြဲခေါ်ဝေါ်ပါသည်။ ဘာသာ(ဖေဖေ)ဟု ခေါ်ရသည်ထက် လွယ်ကူသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ‘ဘာဘာ’ ဟု ခေါ်လိုက်သော ကျွန်မအသံကြောင့် သူ၏ဦးခေါင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စူးစိုက်မိသလို တည့်မတ်လာပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘယ်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေမှန်း သူ့ဘာသာပင် မသိသော်လည်း ကျွန်မကို တော့ ချက်ချင်းမှတ်မိပါသည်။ တအံ့တဩတော့ကား မဖြစ်ပါ။ ကျွန်မကို ပြန်လည်ပွေ့ဖက်ခြင်း မပြုသော်လည်း ကျွန်မဖက်ထားသည်ကိုတော့ သူမ ရုန်းရှာပါ။

“ငါဟာ ရထားတစ်စီးပေါ်မှာ အပြင်းဖျားလာခဲ့တယ်၊ သူတို့က ခိုကို ဒီနေရာမှာ ရထားပေါ်က သယ်ချလာခဲ့ကြတယ်။ ငါ ဘာမှ ငြင်းဆန် ရောမလိုဘူး။ နေရာဒေသဆိုတာ ငါ့အဖို့ ထူးခြားမှုမှမရှိတာဘဲလေ . . .

သူ့စကားသည် ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ကြောင်း ပေါ်လွင်စေပါသည်။ စစ်မဖြစ်ခင် ရုတ်ရုတ်သံသဲကာလတုန်းက ကျွန်မတို့ မိကင်းမှာနေခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘာဘာသည် အမေရိကားသို့ ပြန်နှင့်လေပြီ။ ထိုအချိန်က အမေရိကားသည် တရုတ်ပြည်နှင့်စာလျှင်တော့ ခေတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အမေရိကားတွင် သူ

အခြေတကျနေနိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍ စိတ်ချလက်ချ နေခဲ့ရပါသည်။ ဘာဘာ့ထံမှ လည်း စာတစ်စောင်တလေ လာတတ်ပါသည်။ သူ့အတွက် စိတ်မပူရန်နှင့် သူ့မှာပိတ်ဆို့သွားဟုများပင် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းများ ပါရှိလေသည်။ စစ်ကာလသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ၌ကား အရိုးသားဆုံး ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ်မို့ . . . ဘာဘာ့ကို မေ့နေလိုက်ကြ ပါသည်။

“ဘာဘာ ဒါဘာဘာ ပြေးလေ . . . မှတ်မိရဲ့လား”

ဘာဘာသည် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နိုင်ရန် သူ့လက်ကိုရယ်နီထံသို့ ဆန့်ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မသည် ရယ်နီကို ဘာဘာအား အလိုက်သင့်နှုတ်ဆက်ရန် ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်မှ ရယ်နီသည် မရွံ့မချေခြင်း ဘာဘာကို အရိုအသေပြုလိုက်ပါသည်။

“ဂျယ်နီသားလား”

ဘာဘာသည် ဘာမှမသေချာသလိုမေး၏။

“ဒါပေါ့ဘာဘာ”

ကျွန်ုပ်မစဉ်းစားကြည့်သည်။ သူ့ဘယ်လောက်ထိ မှတ်မိနေသေးသလဲ၊ ဘယ်လောက်ထိ မေ့ကုန်ပြီလဲ။ ရယ်နီကို သူ့နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ဖူး သောအခါက ရယ်နီသည် ခြောက်နှစ်သားသာရှိသေးသည်။

“ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ကဲကဲထိုင်ကြ”

ထိုင်ကြဟု သူပြောသော်လည်း သူထိုင်သည် ကုလားထိုင်အပြင် အခြားကုလားထိုင်မရှိပါ။ ရယ်နီသည် သူ့စားပွဲစွန်းမှာမှီ၍ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်မကတော့ ခြေတင်ခုံကလေးပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“ဘာဘာရယ် . . . ဒီမှာ ဘယ်လိုများနေလို့ရသလဲ”

“ရပါတယ် အချိန်တန်ရင် သူတို့က စားစရာတစ်ခုခုလာပို့ကြတာ ပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်က ဒီအိမ်ကလေးကို အမြဲတမ်းလာပြီး ရှင်းလင်းပေး တယ်။ ငါ့အဝတ်အစားတွေလဲ လျှော်ဖွတ်ပေးတယ် . . . ပိုက်ဆံသုံးစရာ အကြောင်းလဲ ငါ့မှာမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဒီကလေးတွေက သိပ်သဘော ကောင်းတယ်”

သူ့ဘယ်ရောက်နေကြောင်း သူ့ဘာသာမသိပါ။ ဒီကလေးတစ်ယောက်

နဲ့တွေ့ပြီး သူ့အတွက်နေထိုင်စရာတစ်ခုခု ရှာပေးဖို့ပါသမျှ ပိုက်ဆံထုတ်ပေး ချက် ဒီမှာ အခြေကျနေလာခဲ့ဟန်တူသည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာပိုက်ဆံရှိပါတယ်လေ”

သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲထဲက အဝါရောင် တရုတ်ပိုးပိတ်စ အထုပ်ကလေး ဘစ်ခုထုတ်လိုက်သည်။ အထဲက ဒေါ်လာပြား ငါးပြားထွက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြုပြီးတော့ သူ့အထုပ်ကလေးကို သေသေချာချာ ပြန်ထုပ်ပြီး ဆံဆွဲထဲပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

ရယ်နီနှင့် ကျွန်ုပ်မတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပါ သည်။ ထုတ်မပြောသော်လည်း ဘာဘာကို ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ဒေါ်သွား ကြရန် သဘောတူလိုက်ကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အရှေ့ဘက်နှင့် အနောက်ဘက် သို့ တစ်နေ့လျှင် ရထားတစ်စီးကျစ် ထွက်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့သိပြီး ဖြစ်ပါ သည်။ မြန်မြန်သွားကြလျှင် အပြန်ရထားမှီနိုင်ပါသည်။

“ဘာဘာ နေ့လယ်စာစားပြီးပြီလား”

“အေး . . . စားပြီးပြီထင်တယ်”

“ဘာစားသလဲဘာဘာ”

ဘာဘာသည် ပြည်းလေးစွာထသွားပြီး အခန်းထောင့်ရှိ ‘ရေခဲကြောင် အိမ်’ ဟောင်းကလေးကို ဖွင့်ပြပါသည်။ တစ်ဝက်ကျန်သေးသော နွားနို့ နုလင်း ကြက်ဥသုံးလုံး လှီးပြီးသား အသားဖတ်တစ်ဖတ် စသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်မေမေ”

ရယ်နီသည် ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ကြီးများကို ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်မကိုသတိပေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်မသည် ဘာဘာ့ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက် ပါသည်။

“ဘာဘာ . . . ကျွန်ုပ်တို့နဲ့တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ပဲ နေပါလား . . . ဟင်”

သူသည် ဖတ်လက်စတရုတ်စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပါပြီ။

“မင်းတို့က နေစေ့ချင်လို့လား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်ပါလိမ့် ဘာဘာရယ် . . . သိပ်နေစေ့ချင်

တာပေါ့"

"ဂျယ်ရီအခုဘယ်မှာလဲ"

"ဝီကင်းမှာပဲ ရှိသေးတယ်"

"သူပြန်လာမှာလား"

"ကျွန်မမျှော်လင့်နေတုန်းပဲ"

ကျွန်မတို့စကားကို ရယ်နီက ဖြတ်တောက်လိုက်ပါသည်။

"မေမေ . . . ဟိုမှာ လူတစ်ယောက်လာနေတယ်"

ထိုလူတစ်ယောက်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူသည် ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ကျွန်မတို့ထံ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာနေပါသည်။ ခဏချင်းမှာ အိမ်တံခါးဝကို ထိုသူ ရောက်လာပါသည်။ သူသည် လူငယ်တစ်ယောက်မဟုတ်တော့ပါ။ လူကြီးတစ်ယောက်လည်းမဟုတ်သေးပါ။ အရပ်ရှည်ရှည် ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဆံပင်နှင့်အသားမှာ နီကြန့်ကြန့်တစ်ရောင်တည်းဖြစ်ပြီး အနောက်ဘက်သားမျက်နှာပုံမမျိုးရှိပါသည်။

"ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ။ ဒီအဘိုးအိုဟာ ကျွန်တော့်အိမ်နီးချင်းနို့ သူ့ကို ကျွန်တော် အမြဲဂရုစိုက်နေရပါတယ်"

"အော် . . . ရှင်က ဒီဝင်းခြံပိုင်ရှင်လား . . ."

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီမြေဟာ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ မြေပါ။ ကျွန်တော်တို့က မွေးမြူရေးလုပ်ပါတယ်။ ဒီဝင်းဟာလဲ သိုးအုပ်တွေထားတဲ့ဝင်းပါ"

"ကောင်းပါလေရင့် . . . ခုလိုဆိုတော့ ကျွန်မယောက်ျားကြီးကို ရှင် ဂရုစိုက်နိုင်တာပေါ့"

"ဒါပေမဲ့ . . . သနားစရာကောင်းတဲ့အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို ဒီလို နေရာမျိုးမှာ ယောင်ချာချာနဲ့ တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားတာတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ကိုမရဘူးဗျာ"

သူသည် တကယ်ပင် စာနာစွာ တကယ်ပဲကရုဏာဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် ပြောပါသည်။

"အို . . . အို . . . ကျွန်မတို့ ဒီလိုတော့ မရည်ရွယ်ပါဘူး"

ထိုထက်လည်း ကျွန်မဘာမျှ ထပ်မပြောတတ်တော့ပါ။ ဤမထင်ရှား

သောဒေသသို့ မထင်ရှားသော အဘိုးအိုတစ်ဦး ရောက်ရှိနေရသော အကြောင်းကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမြေရှင်းရပါမည်နည်း။ ဝီကင်းမြို့တော်၏ အကြောင်း၊ တရုတ်ပြည်ကြီး၏အကြောင်းတို့ကိုကော ကျွန်မဘာမိလို မြေရှင်းရပါမည်နည်း။ တစ်ကမ္ဘာစီကဲ့သို့ နေကြရသော ကျွန်မတို့၏ သားစုအရေးကို ကျွန်မသည် ဘယ်သို့လျှင် မြေရှင်း၍ရနိုင်ပါအံ့နည်း။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ . . . ခုတော့ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့အကြီးကို ပြန်တွေ့ရပါပြီ။ သူ့ကိုကျွန်မတို့နဲ့အတူ တစ်ပါတည်းခေါ်သွားချင်တယ်။ အော် . . . မေ့နေလိုက်တာရှင် ကျွန်မဟာ မစွပ်ဂျယ်ရီမက်လျိုက်ယဒ်ပါ။ ဒါက ကျွန်မသား ရယ်နီပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်က ဆဲ(မ်)ဘလိန်းပါ"

သူသည် ပြောရင်းက ရယ်နီကိုသေချာစွာကြည့်ပါသည်။ သူ့အကြည့်တွင် ရယ်နီသည် ထူးထူးခြားခြားအသွင်အပြင်ရှိကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါသည်။ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေလဲဟု သူထင်နေပုံရပါသည်။

"ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကလာကြသလဲ"

"ကျွန်မတို့ ဗားမောင့်မှာနေပါတယ်"

"ခင်ဗျားယောက်ျားကောမပါဘူးလား"

ဂျယ်ရီဆုံးရှုံးရာပြီဟု ပြောလိုက်လျှင် ကောင်းမည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ ဂျယ်ရီဘယ်မှာနေသည်၊ ဘာကြောင့်နေသည် စသော အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်ရလျှင် သူ့ယခုထက် ကျွန်မတို့အပေါ် ပို၍သံသယ ခြစ်လာနိုင်ပါသည်။ ကွန်မြူနစ်တို့၏တရုတ်ပြည်တွင် ကျွန်မယောက်ျားရှိကြောင်း ဘယ်လိုပြော၍ဖြစ်ပါမည်နည်း။

"သူလား . . . သူနိုင်ငံခြားမှာပါ"

ဆဲ(မ်)ဘလိန်းသည် ကျွန်မတို့သားအမိကို စဉ်းစဉ်းစားစားကြီးကြည့်နေပါသည်။

"ဘကြီး . . . ဘကြီးကကော . . . ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ သူငယ်ကို မတ်မိလိုလား"

"သူဟာ ငါ့သားရဲ့မိန်းမပဲ။ ဒီသူငယ်ကလဲ ဂျယ်ရီရဲ့သားပဲ . . ."

"ဘကြီးက သူတို့နဲ့လိုက်သွားချင်လို့လား"

“ငါလိုက်သွားချင်တယ်”

“မလိုက်ချင်ဘဲနဲ့တော့ မလိုက်နဲ့နော့ . . . ဒီမှာ နေချင်ရင်လဲ ကျွန်တော်က ဘကြီးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားမှာပဲ”

“ငါသွားမယ်”

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒီလိုဆိုရင်လဲ”

ထိုသူသည် သံသယကင်းဟန်တော့ မတူချေ။ ကျွန်မကတော့ ရထားအမိသွားချင်လှပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်မတို့ မြန်မြန်သွားနိုင်ရင် အပြန်ရထား မိတန်ကောင်းပါရဲ့”

“ကျွန်တော့်မှာ မော်တော်ကားရှိပါတယ် . . . ပြီးတော့ သူ့မှာ သိမ်းစရာ လဲစရာ သိပ်မရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ခင်ဗျားတို့ ဝစည်းတွေကကော”

“ဘူတာမှာပဲ ထားခဲ့တယ်”

“ကဲ . . . ကျွန်တော့်ကို ဆယ်ငါးမိနစ်လောက် စောင့်ပါ။ ကားသွား ယူဦးမယ်”

ထိုသူထွက်သွားသောအခါမှ ရယ်နီကို ဂရုစိုက်မိပါသည်။ ရယ်နီသည် သူ့အဘိုးကိုတစ်ခုခုပြောချင်နေပုံရသည်။ ပြောလည်းပြောပါသည်။

“အဘိုးကို ဒီတရုတ်ဝတ်ရုံကြီးနဲ့ပဲ ရထားပေါ် ခေါ်သွားမှာလား”

ကျွန်မက ဘာမှပြန်မပြောခင် ဘာဘာကဖြတ်၍ ပြောပြပါသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ သေသေချာချာ ငုံကြည့်ပြီး . . .

“ဒီဝတ်ရုံက သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဒါတရုတ်ပြည်က လာတာ ပီကင်းမှာကတည်းက ဝယ်ထားတာ ကြည့်စမ်း ခုထိ ပိုးသားတွေ ကောင်းတုန်းရှိသေးတယ်။ နူးလဲနူးညံ့တယ် နွေးလဲနွေးတယ်”

“မေမေ”

ရယ်နီသဘောကို ကျွန်မကောင်းကောင်းကြီး သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပင် ဘာဘာကို ဖျောင်းဖျရပါသည်။

“ဘာဘာဝတ်ရုံကြီးက ကောင်းပါတယ်။ ယူချင်လဲယူသွားတာပေါ့ ဒါပေမဲ့ ခရီးသွားတာတော့ ကုတ်အင်္ကျီလေးဘာလေးနဲ့ပဲ ကောင်းပါတယ်။ အမေရိကန်တွေရဲ့အကြောင်းလဲ ဘာဘာ အသိသားနဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန် မတူတဲ့လူဆိုရင် သူတို့က တစ်မျိုးပြင်တာမဟုတ်လား . . .”

သည်အတွက် ဘာဘာသည် ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ ရယ်နီကတော့ ချွတ်ကာအတွင်းဘက်နံရံတွင် ချိတ်ထားသော အရာတစ်ခုကိုတွေ့ပြီး ခြစ်နေသည်။ ရယ်နီသည် ထိုအရာကို သွားယူလာလေသည်။ ထိုအရာ ကား သားရေအိတ်တစ်လုံးဖြစ်ပြီး ထိုသားရေအိတ်ထဲမှ အမေရိကန် ဝတ်စုံတစ်စုံကို ရယ်နီသည် ထုတ်ဖော်တွေ့ရှိသွားလေပြီ။ ထိုဝတ်စုံသည် ပီကင်းမြို့ရှိ အင်္ဂလိပ်အပ်ချုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဂျယ်ဒီကိုယ်တိုင် ဘာဘာနဲ့ ဝယ်ပေးထားသော ဝတ်စုံဖြစ်မှန်းကို ကျွန်မချက်ချင်း မှတ်မိပါသည်။ သူသည် တရုတ်ဝတ်ရုံကြီးကိုသာ အမြဲတမ်းဝတ်ကြောင်း မိမိရိရိ ခေါက်သိမ်းထားသော အမေရိကန်ဝတ်စုံက သိသာစေပါသည်။

သူ အမေရိကန်ဝတ်စုံကို ဝတ်နိုင်ရန် ရယ်နီက ကူညီပါသည်။ သူ၏ သားရေအိတ်ထဲမှပင် ဦးထုပ်အမည်းတစ်လုံးကို တွေ့ရပြန်သဖြင့် သူ ဆောင်းလိုက်ပါသည်။ ဘာဘာသည် တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံအောက်တွင် ဘဝတယ်လှပေသည်။ အချိုးအစားမကျနသည့်ကို တစ်နေရာမှ မတွေ့ရပါ။ သူသည် ခန့်ထည်နေပါသည်။ သူသည် အမေရိကန်အမျိုးသား ပုံသဏ္ဍာန် နှင့် မကင်းကွာပါ။ သို့ရာတွင် သူသည် ကျွန်မတို့ကို အလွန်အမင်း သေးစားသမှု ပြုနေပုံရပါသည်။ သူ့ဦးခနားကသည် တစ်စုံတစ်ခုမျှား ခွတ်ယွင်းနေပြီလား။ သူ့ဘာသာ ဘာဖြစ်နေသည်ကိုပင် သူသိသလား။ သိလား ကျွန်မ မသေချာပါ။ သူ့ဘဝကို ကျွန်မတို့လက်သို့ပုံအပ်လိုက်မည့် အသွင် ပေါ်နေသည့်ကား သေချာလှချေ၏။

ဖုန်လုံးကြီးများသည် အိမ်ကလေးအတွင်းသို့ ဝင်လာကြပြီး ဆဲ(မ်) ဘလီနိုး ပြန်ရောက်ကြောင်း အကြောင်းကြားကြပါသည်။ ဘာဘာကို မယူနီကတွဲခေါ်၍ မော်တော်ကားပေါ် တင်ပေးလိုက်ပါသည်။ ရယ်နီနှင့် ဘာဘာက နောက်ခန်းတွင်ထိုင်ပြီး ကျွန်မက ဆဲ(မ်)ဘလီနိုးနှင့်အတူ ခုခန်းမှပင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ကား၏ရှေ့ခန်းသည် အိမ်ခန်းတစ်ခန်းလိုပင် ကုန်ပစ္စည်းသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

“ဒီကားမျိုး ဒီတစ်ခါပဲမြင်ဖူးတယ်”

“သက်သက်အော်ဒါမှာယူတာ”

မော်တော်ကားသည် ဆဲ(မ်)ဘလီနိုးကဲ့သို့ ဖျတ်လတ်စွာ ပြေးထွက်

လာခဲ့ပါသည်။ ဖုန်လုံးကြီးများ လိပ်၍လိပ်၍ ကျန်ရစ်ပါသည်။ ကား၏ အရှိုန်ကြောင့် ကျွန်မ ဘာမျှဆက်၍ မပြောဖြစ်တော့ပါ။ ပီကင်းတွင် နေစဉ်က 'မြ' ဆွဲသော လှည်းယာဉ်လန်ချား စသည်တို့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စီးကျင့်ရလာသောကျွန်မအဖို့ အရှိုန်အဟုန်ကို ခံစားနိုင်သော အင်အားများ လျော့နည်းနေခဲ့ပြီ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ရထားချိန်အစီ ဘူတာသို့ ကျွန်မတို့ ရောက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

“ဟိုရောက်ရင် ဘကြီးအခြေအနေလဲ ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးပါဦးနော်”

ဆဲ(ဝိ)ဘလိန်းသည် ကျွန်မလက်ကို ဆွဲကိုင် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့ဗျာ”

ရထားသည် တရွေရွေ ထွက်လာပါတော့သည်။ ကျွန်မတို့မိသားစု နေရာတကျရှိကြသောအခါတွင်ကား ကျွန်မသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ဝေဒနာကလေးတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရပါသည်။ အို . . . ဝေဒနာကလေးသည် ကျွန်မလက်မှာ တည်နေပါကလား။ သိပြီ . . . သိပြီ . . . စောစောက ဆဲ(ဝိ)ဘလိန်း၏ သန်မာကြမ်းတမ်းသော လက်ချောင်းကြီးများ၏ ဖျစ်ညှစ်နှုတ်ဆက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသောကြောင့်ပါတကား။

သခုန်တွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မပိုင်မြေပေါ်၌ မြက်ခင်းပြင်ကြီးများ ချိုးထားရန် စိတ်ကူးပါသည်။ ဗားမောင့်ရာသီဥတုသည် ပြောင်းလဲလွယ်သောကြောင့် မြက်ခင်းများ မွေးထားခြင်းသည် အကိုက်ညီဆုံးဟု ဆင်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက်ကဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ဒေသမှ လူပေါင်း သောင်းရှစ်ထောင်လောက်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ စကားကို စားထောင်ပြီး တောင်တန်းများပေါ် ခဲရာခဲဆစ်သွားပြီး စပါးစိုက်ဖို့ ကြိုးစားဖူးသည်ဟု ကြားဖူးပါသည်။ သို့ပေမင့် မအောင်မြင်ကြရှာပါ။ သည်လိုနှင့် 'မြေစမ်းခရမ်းပျိုး' ကြရင်း အုပ်စုကလေးများ ကွဲထွက်ခါ ကိုယ့်နယ်မြေနှင့် ဝေးကွာသွားခဲ့ကြရပါသည်။ သူတို့၏ သားစဉ်မြေးဆက် နှင့်သည်လည်း 'ခေါင်ကစ၍ မိုးမလုံ' ဆိုသကဲ့သို့ ပို၍ပို၍ တကွတပြား ခြစ်ကုန်ကြရပါသည်။ ယခုအခါတွင်မှ ကိုယ့်နယ်မြေကို ကိုယ်ပြန်၍ ရှာဖွေကြရသောအခါ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာ ကိုယ့်မြေကိုယ်ပြန်၍ ရှာဖွေကြရသော အခါ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာ ကိုယ့်မြေကိုယ်ပြန်၍ သတ်သတ်မှတ်မှတ်

ပြန်မရကြတော့ချေ။

ကျွန်မတို့နယ်မြေသားများ၏အဖြစ်သည် ကျွန်မအဖြစ်နှင့်ကော ဘာများထူးခြားပါသနည်း။ ကျွန်မသည်လည်း ကိုယ့်မြေကို ပစ်ခွာ၍ နယ်သစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ ချစ်တဲ့သူနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါ အောင် လိုက်သွားခဲ့ပြီး တရုတ်မြေကိုစမ်း၍ အိမ်ထောင်ရေး ခရမ်းပျိုးခဲ့ရ သည်။ ခုတော့လည်း ကိုယ့်မြေကိုယ့်ယာကို ပြန်၍ ရွာဖွေရောက်ရှိခဲ့ရပြန် သည် မဟုတ်ပါလား။

ခုတော့ ကျွန်မသိပါပြီ။ ပီကင်းက အချစ်အိမ်ဆီသို့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ပြန်ရတော့မည်မဟုတ်တော့ပါ။

ပီကင်းမြို့မှ ကျွန်မတို့အိမ်ကလေးသည် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် အခိုင်အခန့် တည်ထားခဲ့သော အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။ အိမ်ကို အုတ်နံရံ ကြီးများဖြင့် ဝင်းခတ်ထားသည်။ ဝင်းတံခါးကြီးများကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ မွှေးပျံ့သော အနီရောင် သစ်မာသားဖြင့် အခိုင်အခံပြုလုပ်ထားသည်။ တံခါးဘောင်ကြီးများကို ကြေးဝါတုံးကြီးများဖြင့်ပင် ဘောင်သတ်ထားသေး သည်။ ထိုဝင်းတံခါးကြီးများကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်ဖြင့် ကျွန်မချစ်သူ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေတတ်သည်ကို ကျွန်မမြင်ယောင်မိနေပါသေး သည်။ ထိုအိမ်ကလေးသည် ယခုလည်း မှီနေသေးမည်၊ နောင်နှစ်ပေါင်း များစွာလည်း တည်နေဦးမည် မှန်သော်လည်း ကျွန်မအဖို့ရာကား . . . တပါးဝါး ပျောက်ကွယ်နေလေပြီ။ အစကတော့ထိုမျှ ခိုင်ခံ့၍ ချစ်စဖွယ် အခြေတကျနေခဲ့ရသော ပီကင်းမြို့တော်မှ ကျွန်မ၏ မိခင်မြေ ဗားမောင့်သို့ ဘယ်တော့မှ ကျွန်မပြန်ရောက်ရမည်မဟုတ်ဟု ကျွန်မ ထင်ထားခဲ့မိပါ သည်။ ခုတော့ မိတ်ဆွေကြီး 'မက်' ၏ ကျေးဇူးကြောင့်ပင် ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ခြံကလေးကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ပြန်ရခဲ့ရလေသည်။

တကယ်တော့ပူ ပီကင်းမြို့မှ ကျွန်မတို့အိမ်ကလေးကို ဝန်းရံထား သော အုတ်တံတိုင်းကြီးများထက်ပင် ခိုင်မာသော ကျွန်မတို့၏ မေတ္တာ တရားသည်ပင် ခွဲခွာရခြင်းလောကဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံစားနေ ရပြီမဟုတ်ပါလား။ ပီကင်းရှိ အိမ်ကလေးတွင် တွယ်ငြိခဲ့ရသော ကျွန်မ၏ သံယောဇဉ်အမြစ်ကလေးသည်ပင် နုတ်ပစ်ခြင်း ခံလိုက်ရပြီမဟုတ်ပါ

သားရှင်။

ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးလာသောစာကို 'ဘာဘာ' ရွေ့တွင် ကျွန် မလောင်စွာ သံကုန်ဟစ်၍ အော်ဖတ်ပြုရလျှင် ဘယ်သို့နေမည်နည်း။ ဘကယ်တော့မှ ကျွန်မ၏ ခံစားချက်ကို တစ်ပါးသူအား ပျံ့ဝေ၍ သောက ပေးလိမ့်။ အထူးသဖြင့် သည်နေ့မှာ ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မတို့၏ အဖြစ်မှန်ကို ဘာဘာအား မပြောလိုပါ။

သည်နေ့(မေလ ၁၅ ရက်) ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြသော နေ့ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အပျော်ဆုံးနေ့ဖြစ်ခဲ့သော 'လက်ထပ်နေ့' မှာ ကျွန်မသည် တစ်ယောက်တည်း မြက်ပင်ပျိုးသောအလုပ်ကို လုပ်နေရပါ သည်။ မိတ်ဆွေကြီး 'မက်' ကို နွားနို့ ညှစ်ခိုင်းထားသဖြင့် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း မနားတမ်း အလုပ်လုပ်နေရသော်လည်း ကျွန်မစိတ်သည် ဂျယ်ရီထံသို့ ရောက်ရောက်သွားတတ်သည်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။

လွန်ခဲ့သောအနှစ်နှစ်ဆယ်က 'သည်နေ့' တွင် ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ ဆုံသည် ဟောသည့် ဗားမောင့်ကအိမ်ကြီး၏ ဝေညီခန်းမှာ လူမသိ ရှင်မကြား ပင် လက်ထပ်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့၏လက်ထပ်ပွဲသို့ အမေရယ် အမေမောင်နှင့် သူ၏ ဇနီးသည်ရယ်တို့သာ ကြွရောက်လာကြပါသည်။ ကျွန်မဦးလေး၏ လင်မယားဘဝကိုဖြင့် ကျွန်မ မသိပါ။ ကျွန်မကတော့ နေ့နေကျ ဘဝကျဦးကလေးမှ ကျယ်ပြန့်သော ရှုပ်ထွေးသောဘဝကြီးထဲ သို့ ချစ်သူနှင့်အတူ ပီကင်းပြောင်းရင်း ရောက်ရှိခဲ့ရပါတော့သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မသည် လောကကြီးအကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိသေး ။ အထူးသဖြင့် လူမျိုးခြား တိုင်းပြည်တွင် ပို၍ မျက်စိသူငယ်ဖြစ်ရပါ သည်။ ဂျယ်ရီကတော့ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေပြောသွားကြသော နေ့စဉ်သုံး ကောင်းများကိုပင် ကျွန်မအား ရှင်းပြလေ့ရှိပါသည်။ သည်တော့လည်း ဘရတ်လူမျိုးတို့၏ အကြောင်းအရာများသည် သူ့အဖို့ အဆန်းတကျယ် မဟုတ်သလို ကျွန်မအဖို့လည်း အဆန်းတကျယ်မဟုတ်ပါတော့ချေ။

ခုတော့ တရုတ်ပြည်သည် ပြောင်းလဲဆန်းကျယ်နေလေပြီ။ ရှုပ်ထွေး နူးများလည်း ပြီးပြေကင်းစင်လေပြီ။ လူပေါင်းများစွာ၏ လူတန်းစား တိုက်ပွဲ များသည်လည်း အောင်မြင်နေလေပြီ။

ကျွန်မသည် တရုတ်ပြည်ကြီးနှင့် ဝေးသထက် ဝေးရလေပြီ။ ကျွန်မကို သူတို့သည် ဘယ်သို့လျှင် ပြန်လည် လက်ခံနိုင်တော့မည်နည်း။ ကျွန်မနှင့် အိမ်ရှင်ကားကဲ့သို့ နေခဲ့သောသူတို့မှာ 'လီ' သည်ကား သူနှင့်ကျွန်မ ကိုယ့်ကလေးကိုယ် အတူထိန်းရင်း စကားလက်ဆုံကျခဲ့သည့် အချိန်များ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဈေးဝယ်ရင်း ကြုံတွေ့ရသော ပြဿနာများကို တွတ်တွတ်ထိုးပြောဆိုခဲ့ကြသည့် အချိန်ကဲ့သို့ပင် ကျွန်မကို ချစ်ခင်မပျက် ရှိနေလိမ့်မည်ကို ကျွန်မ ယုံကြည်ပါသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးကြီး 'လီ' သည်လည်း ကျွန်မကို ချစ်ခင်မပျက်ပင် ရှိနေဦးမည် ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်နေပါသည်။ 'လီ' သည် ကျွန်မကို မမြင်လိုက်နှင့် မြင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်မကို အတင်းဆွဲ၍ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်စေပါသည်။ ကျွန်မ လက်ခံကလေးများကို ပွတ်သပ်ရင်း ကျွန်မကို စကားလက်ဆုံ ပြောတတ်ပါသည်။ သူတို့ကား ကျွန်မ၏မိတ်ဆွေများပင် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မ သူတို့ကို ချစ်ခင်သလို သူတို့လည်း ကျွန်မကိုချစ်ခင်ကြပါလိမ့်မည် မှာ သေချာပါသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့သည်လည်း ဂျယ်ရီစာထဲကဲ့သို့ပင် 'ရှင်ကို ကျွန်မတို့ ချစ်ခင်ကြပါတယ်၊ အမြဲတမ်းလည်း ချစ်ခင်နေမှာပါပဲ ဒါပေမဲ့' ဟူသော စာမျိုးအပြင် ဘာမှရေးနိုင်ကြမည်မဟုတ်ပါ။

ချစ်ခဲ့သည်၊ ချစ်နေဆဲဖြစ်သည်၊ နောင်လည်း ချစ်ခင်နေပါဦးမည်ဟု ဆိုပါလျှင် ထို 'ဒါပေမဲ့' သည် ဘာကြောင့် နောက်ဆက်တွဲပါလာရသနည်း။ သည်ပေးခွန်း၏အဖြေကို ကျွန်မလည်း မဖြေတတ်ပါ။ ကျွန်မနှင့်သူတို့ ကြားတွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကသာ ဆက်သွယ်လျက် ရှိနေပါသည်။

ညစာအတွက် ပြင်ဆင်ရန် မီးခိုးချောင်သို့ ကျွန်မဝင်လာသောအခါ ညနေစောင်း၏ နေရောင်ခြည်ကို ကျေနပ်စွာ ခံစားနေသော ဘာဘာ့ကို တွေ့ရပါသည်။ ဘာဘာသည် တရုတ်ဝတ်ရုံကြီးကိုသာ အမြဲဝတ်ဆင်တတ်ပြီ။ အနည်းငယ်သာရှိသောသူ၏ တရုတ်စာအုပ်ဖောင်းများကိုသာ ထပ်ဖန်တလဲလဲ ဖတ်နေလေ့ရှိပါသည်။ စကားလည်း အင်မတန် နည်းလေသည်။ သူ ဘာတွေစဉ်းစားတွေးတောနေသည်ကို ကျွန်မ မသိနိုင်ပါ။

ကျွန်မတို့ရွာခံ ဒေါက်တာမစ္စတာ ဘရစ်ကတော့ တစ်ခါပြောဖူး

သည်။ "သူတစ်ယောက်တည်း လစ်တယ်(လီ)စပရင်းက တိကလေးထဲမှာ နေထိုင်နေကာ တစ်စုံတစ်ခု အကြီးအကျယ် ချောက်ချားစရာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် ခဲ့တုတယ်"

"ဘယ်လိုမှ အဖြေရွာမရနိုင်တဲ့ ရောဂါမျိုးဟာ ရှိနိုင်သလား ဒေါက်တာ"

ဒေါက်တာ ဘရစ်သည် လူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သမားကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ အရပ်ရှည်ရှည် ဆောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ရိုးသားသော ရုပ်လက္ခဏာရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် တိကျပြတ်သားစွာ လုပ်ဆောင်တတ်ကြောင်း သူ့ပျက်နာထားက ပေါ်လွင်စေပါသည်။ အို . . . အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ၊ သူ့အကြောင်း အစုံအစေ့ သိထားစရာ ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိပါ။ ဦးတော့ . . . ကျွန်မနှင့် ရယ်နီသည် ဆရာဝန်ခေါ်ရလောက်အောင် ချားနာဖူးသည်မရှိပါ။

"ရှိနိုင်တာပေါ့ခင်ဗျာ . . . အဲဒီလိုပိတ်ခွဲဆိုတဲ့ ရောဂါမျိုးရှိတဲ့ သူဆိုရင် သူ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဂရုစိုက်ပေးရုံအပြင် ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုပါဘူး"

သူသည် ဘယ်သောအခါမှ ရေးကြီးခွင်ကျယ် မလုပ်တတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ဘယ်တော့မှလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အသိပေးတတ်ပါ။ သူသည် ဘာဘာ့၏အကြောင်းကို သိတန်သမျှ ကျွန်မအား တစ်ဆင့် ပြန်ပြောနိုင်ရန် ရောက်ရှိနေတတ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ဘာဘာသည် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခေါ်ယူလာခဲ့ပါလျက် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခားမလည်နိုင်သေးသော အဘိုးအို ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ကျွန်မသည် ဘာဘာ့ကို ဂျယ်ရီ၏ဖခင်အဖြစ်နှင့်သာ သိနေပါသည်။ သူ ဘာဘာသည် ဂျယ်ရီ၏ဖခင်နှင့် လုံးဝမတူတော့ပါ။ ပီကင်းတွင် ခန့်ခွဲက ဘာဘာ၏ဦးနှောက်သည် ထက်မြက်လှပါသည်။ ပိုင်းခြားစေဖန် တတ်လှပါသည်။ သိလွယ်မြင်လွယ်လှပါသည်။ ကျောင်းသားသူငယ် တစ်ယောက်ပမာ ဦးနှောက်ဖျတ်လတ်မှုအပြည့်ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ပီကင်းတွင် ဂျယ်ရီနှင့်အတူ ဘာဘာ၏အိမ်တွင် နေကြရမည်ဆိုစဉ်က ကျွန်မသည်

ဘာဘာကိုကြည့်ပြီး စိုးထိတ်ရပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဘာဘာနှင့် အတူနေရမည်ကို စိတ်ဝင်စားရပါသည်။ ဘာဘာသည် လူကြီးပီပီ အားလုံးကို သိနေပုံရပါသည်။ သူပြောသမျှ စကားတို့သည် အလွန် နားလည်လွယ်သော သဘာဝကျသည့် စကားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ပြောသူနှင့်နားထောင်သူကြား တစ်ဖက်ဖက်သို့ ယိမ်း၍ ဆွဲ၍ ပြောသော စကားမျိုးကို ဘာဘာသည် ဘယ်သောအခါမှ မပြောတတ်ပါ။ ထူးခြားသည် မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်တော့မှ နိမ့်ချပြောလေ့မရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သေသည်အထိတိုင် မိမိကိုယ်ကို တရုတ်နိုင်ငံကြီးအတွက် ပေးလှူ ထားမည့်သူများ၏ အတွေးအမြင်ကဲ့သို့သော စွဲမြဲခိုင်မာသည့်အတွေးမျိုး သည် ဘာဘာတစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့နေပြီဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

“ဂျယ်ရီ ရှင့်အဖေကျေနပ်အောင် ကျွန်မ ဘာတွေလုပ်ပေးရမယ် ဆိုတာ ပြောထားဦးနော်”

ပိကင်းတွင် ပထမဆုံးခြေချခဲ့ကြသောညက ကျွန်မပြောသောစကား ဖြစ်ပါသည်။

“ဟားဟား . . . မလိုပါဘူး အချစ်ရာ . . . ဘာလို့ဆို ဖေဖေဟာ သူ့ဘဝသူ အမြဲတမ်းကျေနပ်နေသူပဲ။ သူဟာ လူတိုင်းကို သူ့နည်းသူဟန် နဲ့ တော့နပ်တယ် ပြီးတော့ မင်းကိုလဲ သူကသဘောကျပါတယ်။ မင်းက ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး မဟုတ်လား အေး ဖေဖေကလဲ ဟန်မဆောင်တတ် တဲ့လူမျိုးကွ။ ဒီတော့ မင်းတို့ချင်း အလိုလိုအဆင်ပြေကြမှာပါ”

ဘာဘာသည် ယခုထက်တိုင် သဘာဝကျခြင်းတရားကို အလွန် အမင်း ကိုးကွယ်လျက် . . . ရှိသေး၏။ ရှေးကျသော ယဉ်ကျေးမှုများကို စွဲမြဲလုပ်ကိုင်လျက်ရှိသေး၏။ သူငယ်စဉ် အမေရိကန်ကျောင်းသားဘဝက ချွတ်ယွင်းခဲ့သော လူမှုရေးများကို ပြုပြင်နိုင်ရန် မြေးဖြစ်သူ ရယ်နီကို နည်းပေးလမ်းပြ ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။

ဘာဘာသည် အိမ်ရှင်မဖြစ်သော ကျွန်မကစ၍ နေရာမယူမချင်း ‘ထမင်းစားပွဲ’တွင် တိုင်လေ့မရှိချေ။ အနီးအပါး ခြံဝင်းထဲလမ်းလျှောက် လျှင်ပင် ကျွန်မကို ဂရုတစိုက် အသိပေးလေ့ရှိပြီး လမ်းလျှောက်ရာ ပြန်လာလျှင်လည်း တစ်ကြိမ်လာ၍ အသိပေးလေ့ရှိ၏။ သကြားပင်တန်း

ကလေးများ အရိပ်မှာလည်း လျှောက်ရသည်ကို ဘာဘာသည် နှစ်ခြိုက် ဘတ်ပေသည်။

ဘာဘာသည် လူ့လောက၏ လှပမှု အသေးအမွှဲကလေးများကို ဂရုတစိုက်ပင် ကျွန်မအား ဖောက်သည်ချလေ့ရှိပါသည်။ ရယ်နီသည် ဘာလော တောလုံးကစားနေရသဖြင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျတတ်သည်ဖြစ်ရာ ဘာဘာ၏စကားကလေးများသည် စကားတိုင်းကောင်းကောင်း တစ်ခုတော့ ခြစ်တတ်ပါသည်။

ခုလည်း ဘာဘာနှင့် ကျွန်မ မီးဖိုဆောင်တွင် စကားပြောလျက် ရှိနေပါသည်။ အို . . . ဒါပေမဲ့ ဘာဘာစကားလမ်းကြောင်းတို့သည် မမြောင့်မတ်ကြပါကလား။ အကြောင်းအရာတို့သည် ချက်ချင်း ပြောင်းလဲ နေကြပါကလား။ သူသည် သူငယ်ပြန်နေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ လုံးဝ မဟုတ်ပါ။ သို့ပေမင့် သာမန်လူကြီးတစ်ယောက်လိုလည်း မဟုတ်ပြန်ပါ။ အသက်အရွယ်၏ အတွေ့အကြုံမှရသော သိလွယ်မြင်လွယ်သည် အသိဉာဏ်မျိုးလည်း မရှိတော့ပါ။ ကြိုးစားအားထုတ်မှု၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု နှင့် အတက်အကျသဘောတို့ကို သူမသိတော့ပါ။ သူ့အဖို့ လူ့ဘဝသည် ဆီပွယ်မရှိတော့ချေ။ သူသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် အချိန်တို့ကို ဘန်လွန်နေစေတတ်ပြီး မကျေနပ်ခြင်းဟူသည်လည်း သူ့နှစ်မရှိတော့သလို ခြင်နေလေပြီ။ ဘာဘာ့ဘဝသည် မျှော်လင့်ချက်ကင်းလှပါသည်ရှင်။

ခုလည်း ဘာဘာသည် ဘာမျှမသိသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို သပိင်မုန့်စားနေပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်နေရာရောက်နေမှန်းပင် သိဟန်မတူဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ ရယ်နီပြန်ရောက်လာသောအခါ ဘာဘာသည် ရယ်နီသွားလေရာသို့ ဂရုစိုက်၍ လိုက်ကြည့်နေပါသည်။ သူ ဘာမျှမပြောသော်လည်း ရယ်နီနှင့် ပတ်သက်၍ အစဉ်းစားရကျပ်နေ မှီး သိသာလှပါသည်။ သူ ရယ်နီကို လိုက်ကြည့်နေပုံမှာ ရယ်နီသည် နယ်ရီ၏သားလော၊ ဂျယ်ရီကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သလောဟု စဉ်းစားရကျပ် နေခြင်းဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

ဘာဘာသည် တစ်ခါတစ်ခါတွင်တော့ ရယ်နီကို ကောင်းစွာ မှတ်မိ နေတတ်ပါသည်။ ကဲ . . . ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးလာသော ‘စာ’ ကို

ကျွန်မသည် ဘာဘာအား မည်သို့လျှင် ရှင်းပြ၍ ဖြစ်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။ ကျွန်မသည် သနားစရာကောင်းသော ဘာဘာကို မနှိပ်စက်ရက်ပါ။

ရယ်နီသည် အိမ်၌ခဏသာနေပြီး သူငယ်ချင်းများနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် ထွက်သွားလေသည်။ သူ၏စာမေးပွဲ အမှတ်စာရင်းများ ကောင်းနေဆဲမို့ ကျွန်မက သူ့အလိုကို လိုက်ရပါသည်။

ရယ်နီအတွက် ဆွယ်တာထိုးနေသော ကျွန်မနှင့် သူ့ကုလားထိုင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေသော ဘာဘာ သည်နှစ်ယောက်သာ အိမ်၌ကျန်ရစ် ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဆွယ်တာထိုးရင်း ဂျယ်ရီထံသို့ စိတ်ကရောက်နေပြန် ပါသည်။ ကျွန်မတို့ခွဲခွာလာပြီးနောက်ပိုင်း သည်နေ့လို 'လက်ထပ်နေ့' ကျရောက်တိုင်း သူ့ထံမှစာကို နှစ်စဉ်ကျွန်မရရှိခဲ့ပါသည်။ 'လက်ထပ်နေ့' နှင့် တိုက်ဆိုင်စွာပင် ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် သည်နေ့ည အတွက် အချိန်ကိုက်ရောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး စာထည့်လိမ့်မည်မှာ သေချာပါသည်။ သူ၏အချစ်ပစ္စည်းကို စာအားဖြင့် အသစ်ပွမ်းမံရန် ကြိုးစားမည်မှာ သေချာပါသည်။

သူ့ထံမှလာသမျှသော စာများသည် အပေါ်ထပ်ကျွန်မအခန်းမို့ သစ်သားသေတ္တာကလေးထဲမှာ ရှိခဲ့ပြန်ပါသည်။ ကျွန်မသည် နှစ်စဉ်သည် ကနေ့ကျရောက်တိုင်း သူ့စာအားလုံးကို တစ်ကြိမ်ပြန်ဖတ်ပြန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ခွဲခွာခြင်းသည် ကုန်ဆုံးပါစေတော့ဟုလည်း ဆုတောင်းရပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သည်နှစ် သည်ညီတော့ သူ့စာများကို ပြန်ဖတ်ရန် ခွင့်အားမှ ရှိခဲ့လားမသိပါ။ သူ့စာများကိုတွေ့မှ သူ့ကိုပို၍လွမ်းတမိမှာ ကြောက်ခြင်း ဆုတောင်းပြီးမှ ဆုတောင်းမပြည့်မှာ ကြောက်ခြင်း ... စသည် ကြောက်ရခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်မကစ၍ စကားမပြောလျှင် ဘာဘာသည် ဘာစကားမှ ပြောလာလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ သူ့ဝေဒနာမျက်လုံးများ၏ ကျွန်မကိုငေးစိုက် ခြင်းဒဏ်ကို ကျွန်မမခံနိုင်ပါလေ။

"ဘာဘာ ... ဂျယ်ရီရဲ့အမေနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်း ခဲတွဲ မှတ်မိသေးသလား ... ဟင်"

သူသည် သူ့ဇနီးသည် ဂျယ်ရီအမေ၏အကြောင်းများကို ကြိုးစား၍ ငဉ်းစားနေရုံမှလွဲ၍ ကျွန်မမေးခွန်းကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားသိပ်မဖြစ် သွားပါ။

"မှတ်မိတယ် ... မှတ်မိတယ် ... သူ့နာမည်က 'အေလင်း' ဘဲ၊ သူတို့က 'ဟန်' မျိုးတွေလေ ...၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူဟာ မိန်းမ ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းလဲ ပီသသားပဲ"

"သူနဲ့ဘယ်လို အိမ်ထောင်ကျတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိချင်လိုက်တာ" သူ့တွေဝေသွားသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

"ငါကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ငါ တရုတ် ပြည်မှာ အကြံပေးအရာရှိလုပ်ခဲ့တယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ 'ဟန်ယုရန်' က ငါ့ဟာတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နိုင်လှတယ် သူ့မှာလဲ ငါ့ထက် အသက်ငယ်တဲ့ နှမလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ အရိပ်အမြှောက်ပြောဖူးတယ်။ သူ့နာမည်က စောစောကပြောတဲ့ 'အေလင်း' ... ဝေါ"

"ဘာဘာကလဲ တရုတ်ပြည်မှာ တကယ်ကို အဖော်မပါ တစ်ယောက်တည်းနေသလား"

"ဒါဝေါ ငါ့မှာမိန်းမမှ မရှိဘဲ"

"မိန်းမမရှိဘူးဆိုတော့ ဘာဘာချစ်ကြိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတွေ ဘာတွေ ကော မရှိဘူးလား ... ဟုတ်လား"

ကျွန်မစကားအတွက် ဘာဘာမှန်သက်မိသွားပြန်ပါသည်။

ကျွန်မအဖေပိုင် သားရေကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ဆိုင်နေသော ဘာဘာ၏ တရုတ်ဝတ်ရုံကြီးမှ ပိုးသားပိုးချည်များပေါ်သို့ ခာတ်မီးရောင်သည် အေးချမ်းစွာ ကျရောက်နေပါသည်။ ထိုခာတ်မီး သရောင်ကြောင့်ပင် သူ၏ဖြူဖွေးနေသော ဆံပင်နှင့် မှတ်ဆိတ်မွေးတို့သည် ဘလက်လက်ရှိနေသည်။ သောကဗျာပါဒပွားသော မျက်လုံးများက ခက်ပြောင်ရွန်းစိုနေကြပါသည်။ သူသည် အကြီးအကျယ် စဉ်းစားနေပုံရ လေသည်။

“ကဲပါလေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ပြီးတာတွေလဲ ပြီးခဲ့ပြီပဲဟာ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး ငါပြောမပြချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ငါပြန် သတိရဖို့ကြိုးစားနေတာ၊ ငါထင်တယ်၊ ငါ့မှာ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးသလိုပဲ၊ ငါ တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့ဖူးသလိုပဲ ‘အေလင်း’ တော့မဟုတ်ဘူး။ ဒီ့ပြင် တစ်ယောက်ယောက်တော့ တစ်ယောက်ယောက်ပဲ၊ အေး အဲ့ဒီ တစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ ငါစဉ်းစားမရဖြစ်နေတာ”

“သူက တရုတ်မပဲလား...”

ကျွန်မသည် သိလျက်နှင့် မေးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဘာဘာ၏ ပထမချစ်သူမှာ အမေရိကန်မတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး သိပါသည်။ သို့ပေမယ့် ဘာဘာသတိရတန်သမျှ ရပါစေဟု စကားကြောင်း ပေးနေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး... တရုတ်မ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်”

“အေး... အဲဒါကိုပဲ မမှတ်မိနိုင်တာ”

“သူ့နာမည်ကော မှတ်မိလား”

“ဟင့်အင်း... နာမည်လဲ မမှတ်မိဘူး”

ကျွန်မလက်ထဲမှ ထိုးလက်စ ဆွယ်တာကလေးပင် လွတ်ကျသွား ပါသည်။

“အို... ဘယ်လိုဘာလိမ့် လောကကြီးရယ်”

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့... ဝေးကွာသော ဒေသတစ်ခုမှာ ချစ်သူမိန်းမနှင့် ကင်းကွာနေထိုင်ခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းရှည် ကြာလာသောအခါ ထိုမိန်းမ၏ အမည်ကိုပင် မေ့လျော့သွားခဲ့၏။ ထိုထက် ကား အမေရိကန်မတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့ပြီး ထိုအမေရိကန်မကို အမေရိကားမှာပင် ထားရစ်ကာ တရုတ်ပြည်မှာ နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ သွားရောက်နေထိုင်သောအခါ ချစ်သူအမေရိကန်မလေး၏ နာမည်ကိုပင် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဘုရား... ဘုရား...။ ဂျယ်ရီသည် တစ်နေ့စေ့ မှာ ကျွန်မ၏နာမည်ကိုပင် မေ့လျော့သွားမှာလားကွယ်...။ ကျွန်မ၏ နာမည်ရင်း ‘အယ်လစ်ဇဘက်’ ကိုရော သူ့ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့သည် အိမ်(၁၀)

ဟူသော ကမ္ဘာကျော်နာမည်ကိုပင် မေ့လျော့သွားမှဖြင့်ရှင်း။

“ငါ့ဘဝဟာ တကယ်ကိုအထီးကျန်ပဲ၊ ငါချစ်ခဲ့တဲ့... အေး... အဲဒီသူ့နာမည် ငါမမှတ်မိတဲ့သူက ငါ့ကိုပြန်မချစ်ခဲ့ဘူး။ အိုး... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ငါသတိရပြီ... ငါချစ်ခဲ့တဲ့သူဟာ ငါ့ကို ပြန်မချစ်ခဲ့တဲ့သူ...။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ခွဲသူခွဲလက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်သေးတယ် ဆင်တယ်၊ ငါပသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ တရုတ်ပြည်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့တာတော့ သေချာတယ်၊ အေး... အဲဒီမှာ ငါ့သူငယ်ချင်း ‘ဟန်ယုရန်’ က သူ့နှမအကြောင်းကို စကား စ.လာတော့တာပဲ၊ ငါကလဲ တရုတ်မကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူသင့်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ ဘာလို့ဆို တရုတ်တွေကြားထဲမှာ ငါအလုပ်လုပ်ရတဲ့အခါ ငါ့ဇနီးသည်ဟာ ချဲ့ကို အကူအညီပေးနိုင်မယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်မတစ်ခုစဉ်းစားလို့မရဘူး ဘာဘာ၊ တရုတ်အမျိုးသမီးတိုင်း ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက စေ့စပ်ထားတဲ့ လူရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတာပေါ့ ‘အေလင်း’ မှာလဲ ငယ်ငယ်ကတည်းက စေ့စပ်ထားတဲ့လူ ပိုတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူဟာ အေလင်းငယ်ငယ်ကတည်းက ကာလဝမ်းရောဂါ နဲ့ ဆုံးရှုာတယ်၊ သူသေတော့ အေလင်း ၁၅ နှစ်သမီးပဲရှိသေးတယ်လို့ ချဲ့သူငယ်ချင်းက ပြောပြတယ်။ ငါနဲ့ လက်ထပ်တော့ အေလင်းအသက်ဟာ ၂၅ နှစ်ရှိပြီ...။ ငါက ၃၀၊ အေး... ဒါတော့ ငါကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတယ်”

“ဒါပေမဲ့... သူဟာ လူမျိုးခြားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူဖို့ ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်လို့လား”

ကျွန်မသည် ကျွန်မသိချင်သမျှကို သိသာနိုင်ရန် ဘာဘာ၏ အသိဉာဏ်တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်နေမိပါသည်။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီ၏မိခင် အကြောင်းကို သိချင်နေပါသည်။ ဘာဘာသည် သူ့ဇနီးအကြောင်းကို ဘစ်ခါမျှမပြောဖူးပါ။ ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ ဓာတ်ပုံသည်လည်း မရှိဖူးခဲ့ပါ။ ဂျယ်ရီကိုယ်၌ကလည်း သူ့အမေအကြောင်းကို သိပ်မပြောစေလိုတတ်ပါ။ ဂျယ်ရီသည် သူ့မိခင်ကို နာကြည်းစွာ ချစ်ပါသည်။ သူ၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၌ အဘယ်ကြောင့်လျှင် နာကြည်းခြင်းသည် ကပ်လျက်ပါလာရသနည်း။

ဇာတိမောင်၏ လမသာသောညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှပါသည်။ 'မေလ' ၏ ညများသည် အေးလိုက် အေးစေပြီး နွေးလိုက်နွေးစေတတ်ပါသည်။ သည်ည နွေးပါသည်။ အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန် မဟုတ်သော်လည်း ပိုးဖလံကောင်များ၏ရန်ကို ကာကွယ်ရန် တံခါးများကို အလုံပိတ်ထားသဖြင့် ကျွန်မတို့အိမ်ကလေးမှာ တိတ်ဆိတ်လှပါသည်။

ဘာဘာသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ခံစားချက်ကင်းပဲ့စွာ ပြောနေသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူတကယ့်ခံစားချက်နှင့် ပြောနေသည်ဖြစ်လျှင်လည်း ကျွန်မနှင့် သူ့ကြားတွင် ခုကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ ထိန်ဝှက်နေစရာ အကြောင်းမရှိပါ။ ဘာဘာသည် စကားပြောသောအခါ တစ်ခါတစ်ရံ အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြီး တစ်ခါတစ်ရံ တရုတ်လိုပြောပါသည်။

ဘယ့်ကလေးကလေးများ ဆန်းကြယ်လိုက်ပါသနည်း။ ဘယ့်ကလေးကလေးများကော ကြည်နူးစရာကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ အလွန်တရာ အယူအစွဲ သန်လှသော ကျွန်မအမေနေခဲ့သည် အမေရိကန်အိမ်ကြီးထဲတွင် ရွေးတရုတ်ဘာသာစကားများသည် သာယာနာပျော်ဖွယ် လွင့်ပျံ့နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အမေသာရီလျှင် ဘယ်လိုများနေမည်နည်း။ အဖေရီနေလျှင်ကော အဖေသည် ဘာဘာ၏စကားများကို ကောင်းစွာနားစိုက် ထောင်မည်မှာ သေချာလှပါသည်။ သို့ရာတွင် အဖေရော အမေပါ တရုတ်ဘာသာစကားကို နှုတ်တစ်လုံးမျှ နားလည်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မကတော့ နားလည်ပါသည်။ တရုတ်ဘာသာစာပေကို ကျွန်မ သင်ကြားခဲ့ရခြင်းအတွက် ဝမ်းမြောက်ရပါသည်။ ဂျယ်ရီက ကျွန်မကို စာသင်ရန် ရွာပေးသော တရုတ်ကျောင်းဆရာ မစ္စတာချင်းနှင့်အတူ တရုတ်စာအုပ်များကြားမှာ ကုန်လွန်ခဲ့ရသည် နာရီပေါင်းများစွာသည် ခုဘာဘာနှင့် စကားပြောနေရသည့် တဒက်ကလေးအတွက် အစိုးတန်လှသည်တကား။

ဟော . . . ခုတော့ ဘာဘာထံမှပုံပြင်ကလေးကို နားထောင်နေရပါပြီ။ ကျွန်မအဖေထိုင်ခဲ့သော ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာပင်ထိုင်လျက်သားနှင့် ဘာဘာသည် ပုံပြင်ကလေးကို ပြောနေလေပြီ။ သူ၏အရည်တွန်းနေသော နှမ်းနယ်သည်လက်ကြီးများသည် တစ်ဖက်ပေါ်တစ်ဖက် ပိုက်လျက်သားရီနေ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကျွန်မကိုတစ်လှည့် နှက်မှောင်သည် အပြင်

လောကကို ကာစီးထားသော ပြတင်းပေါက်ဆီသို့တစ်လှည့်၊ ကြည့်နေနေလေသည်။ ပုံပြင်ကလေးကား သူ့ဦးနှောက်ထဲသို့ တစ်ဝဲလည်လာသည် သူ့ဘဝစာတစ်လမ်းကလေးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး . . . ဘာဘာသည် ကျွန်မ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးခဲ့သူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့နေပါပေလိမ့်။ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်သားတစ်ယောက်၏ ယဉ်ကျေးဖွယ် ဘာသော အမူအရာ တရုတ်ပြည်ကြီးသားတစ်ယောက်၏ တင့်တယ်သော ဘွဲ့ကံသရေတို့ဖြင့် ပြည့်စုံနေသော ကျွန်မယောကျာ်းအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့နေပါပေလိမ့်။ . . .။ အို . . . ဂျယ်ရီအဖေအစစ်ပါလားကွယ်။

ဘာဘာသည် လူငယ်ဘဝက အဖြစ်ကလေးများကို ပုံပြင်သဖွယ် ဆွဲပြနေသော်လည်း သူသည် ကျွန်မကဲ့သို့ပင် 'အချစ်အချိန်' ကလေးများကို လက်လွှတ်ကုန်လွန်ခဲ့ရပြီမဟုတ်ပါလား။

တရုတ်တွေးခေါ်ရှင်ကြီး ကွန်ဖြူးရှင်၏ သဘောတရားရေးရာများသည် ထိုစဉ်က တရုတ်ပြည်တွင် ပညာရေးပိုင်၌လွန်းကားနေပြီမှန်သော်လည်း သာရေးနာရေး ကိစ္စများတွင်ကား တရုတ်တို့သည် ရှေးရိုးရာ ဒုဒ္ဒဘာသာ အစဉ်အလာအတိုင်းပင် လုပ်ဆောင်တတ်ကြလေသည်။ ဘာဘာနှင့် ဂျယ်ရီမိခင် တရုတ်အမျိုးသမီးကြီးတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ အစဉ်အလာအတိုင်းပင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့ကြလေသည်။

"ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ဘာဘာရယ် . . .။ အမေရိကန်လူမျိုး တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စကို သူ့ရဲ့မိဘများကကော သဘောတူသလား"

အမှန်မှာ ထိုစဉ်က ဂျယ်ရီမိခင် အလင်း၏မိဘများသည် ဆုံးပါးပြီး ငြိမ်ပါသည်။ ဘာဘာသူငယ်ချင်း 'အလင်း' ၏ အစ်ကို ဟန်ယုရန်သည် သူတို့၏ အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ပထမတွင် ဟန်ယုရန်သည် သူ့နှမအား ဘာဘာကိုလက်ထပ်ရေးအတွက် အတင်းအကျပ် မတိုက်တွန်းခဲ့ပေ။ မုဆိုးမကလေးတစ်ယောက် အနေဖြင့် သူ့ကိုယ်သူဆုံးဖြတ်စေခဲ့၏။ ဂျယ်ရီ၏အမေကလည်း လက်ထပ်ရမှာ စိတ်မသန့်ဘဲရှိခဲ့လေ၏။ တရုတ်ပြည်ကြီးရှိ မုဆိုးမကလေး အတော်များများကဲ့သို့ပင် သီလရှင်ဝတ်ရန် စိတ်ကူးထားခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သူ့

အသိဉာဏ်က ထိုကိစ္စအတွက် ခွင့်မပြု။ ဘာသာတရားကိုးရှိုင်းမှုကိစ္စ အတွက် ကိုးကွယ်သမ္မုပြုနေရင်း အချိန်ကုန်လင့်မည်ဟု သူယူဆ၏။ သီလရှင်ဘဝကို ဘယ်မှာရယူနိုင်ပါမည်နည်း။

“ဘာဘာ . . . ဂျယ်ရီအမေက လှသလားဟင်”

“တစ်ခါတစ်ရံတော့ လှပလိုလိုရှိတတ်သားပဲ . . . ဒါပေမဲ့ မလှပါဘူးလေ”

“အဲဒီတစ်ခါတစ်ရံဆိုတာက . . .”

“အဲဒီတစ်ခါတစ်ရံတွေကလား . . . သူက ငါ့ကို သူကြိုက်တတ်တဲ့ ကဗျာတွေ အော်ပြီး မတ်ပြနေတဲ့ အချိန်မျိုးပေါ့။ သူက ကဗျာဖတ်ရရင် ပျော်နေတာပဲ။ ပြီးတော့ သူ . . . ‘စောင်း’ လဲ ကောင်းကောင်းတီးခတ် တတ်တယ်။ သီချင်းလဲ တစ်ခါတလေဆိုတယ်။ သူ့အသံဟာ အေးပြီးချို့နေတာပဲ ဒါပေမဲ့ ညနေပိုင်းတွေမှာဆိုရင် သူဟာ ‘စောင်း’ တီးခတ်ရင်းနဲ့ မျက်ရည်တွေကျနေတတ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး”

“ဂျယ်ရီကိုမွေးပြီးတော့ကော သူပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေသေးရဲ့လား”

“သူပျော်ရွှင်တယ် မပျော်ရွှင်ဘူးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မသိသာဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂျယ်ရီကို မွေးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ့ အမူအရာတွေ ပြောင်းလဲလာတာ အမှန်ပဲ။ သူဟာ ကဗျာလဲ သိပ်မဖတ်တော့ဘူး ‘စောင်း’ ကိုဆိုရင် လုံးဝ မကိုင်တဲ့အထိပဲ။ အဲဒီအစား တရုတ်ပြည်ကြီးရဲ့ တော်လှန်ရေးကို သူစိတ်ဝင်စားလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံရေးကိုတော့ ဂရုတစိုက် မရှိသေးဘူး။ ဂျယ်ရီကို မမွေးခင်က သူ့သတင်းစာမှန်မှန်ဖတ်သလား မဖတ်သလား မသိရပေမယ့် ဂျယ်ရီကို မွေးပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ စာသိပ်ဖတ်လာတယ်။ စာအုပ်သစ်တွေ မဂ္ဂဇင်းသစ်တွေ သိပ်ဖတ်တာပဲ။ နောက်တော့ ငါတို့နဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ချင်း လုံးဝမတူတဲ့ ဆွန်ယက်စင်နဲ့တောင် ဆက်သွယ်နေတယ်။ ခင်မင်နေတယ်လို့ သိလာရတယ်။ အဲဒီကိစ္စအတွက် တော့ ငါနဲ့သူ ခဏခဏရန်ဖြစ်ကြတယ်”

“အို . . . ဘာဘာ့ကို ကျွန်မက စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ သတိပေးတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကျွန်မပြောသည့်စကားကို မကြားသည်လား။ ဂရုမစိုက်သည်လား။

တော့ မသိပါ။ သူပြောချင်သည်ကို ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ဆွန်ယက်စင်နဲ့ ငါတို့နဲ့က မတည့်ကြဘူး။ ငါဟာ အဲဒီတုန်းက နန်းတွင်းအကြံပေးအရာရှိ မဟုတ်လား။ မင်းသဘောပေါက်ရဲ့လား။ အေး . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရုတ်အစိုးရရဲ့ ရှေးက ချမှတ်ခဲ့တဲ့ သဘောတရားတွေကိုပဲ ငါက ယုံကြည်တာကိုး။ ပြီးတော့ အဲဒီဆွန်ယက်စင် ဘာ တော်ဝင်နန်းထိုက်တဲ့ ပညာတတ်မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားပဲ”

ဘာဘာသည် ခုလောက်ထိစကားပြောနေသဖြင့် ကျွန်မအံ့အားသင့် ပေါ့သည်။ သူ့သဘောတရားကို လက်ခံသည် လက်မခံသည်အပထားလို့ သူပြောချင်သည်ကိုတော့ ကျွန်မကောင်းကောင်းကြီး သိပါသည်။ ပြောပါစေ။

“နောက်ပိုင်းသူနဲ့ငါ လုံးဝခြားနားလာတယ်။ မိုးရာ ယဉ်ကျေးမှု နဲ့သမ္မုကို လိုက်နာခဲ့တဲ့ ငါ့မိန်းမဟာ ဘယ်နှယ်ကပဲနဲ့ ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားတာလဲမသိဘူး။ ငါ့မိန်းမတောင် ဟုတ်သေးရဲ့လားလို့ ခင်စရာ ဖြစ်လာတယ်။ အရင်က တခြားတရုတ်မတွေ့လိုပဲ အမြဲတမ်း အိမ်ကွာ အိမ်မကွာနေလာရာက ဂျယ်ရီကလေးလဲမွေးပြီးရော့ ဟော . . . မှားလိုက်တဲ့လမ်းဆိုတာ မပြောနဲ့တော့။ ငါသိသားပဲ ဆွန်ယက်စင်ဆိုမှာ သွားတရားနာနေတယ်ဆိုတာ။ ငါက ဆွန်ယက်စင်ဟာ လယ်သမားပါ။ သုပေါ်ထင် ရွှေကြာပင်ပါလို့ပြောတော့ သူဟာ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ငါ့ကို နေံတွေ့တယ်”

“ဘာကို သူက ရန်တွေ့ရတာလဲ”

အ၊ လှ၊ န၊ လှချည်လားဟူ၍ သနားစရာကောင်းသောသူအဖြစ် သူ့ ကျွန်မကို ကြည့်ပါသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် ဒေါသဖြင့် တုန်ခါနေ သည်။

“ဘာကိုရမှာလဲ။ ငါဟာ နိုင်ငံခြားသားမို့ တရုတ်ပြည်မှာ တော်လှန် ခဲ့ခြင်းမှာကို မလိုလားဘူးတဲ့။ ငါဟာ ငါ့ရဲ့လစာမှန်မှန်ရဖို့ ငါ့အကျိုး အတွက်သာကြည့်ပြီး ဘုရင်စနစ် တည်မြဲရေးကို လိုလားနေတဲ့လူတဲ့။ အဲဒီအထိပြောလာတယ်။ ဒါနဲ့ ငါက ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီအကြံပေးအရာရှိ အလုပ်က ထွက်လိုက်မယ်လို့ ပြောတော့လဲ ဘာထူးမှာလဲတဲ့။ ရှင်ဟာ

တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရှင်တို့ မျက်နှာဖြူလူမျိုးတွေအတွက် အကျိုးရှိမယ့်အလုပ်ကို လုပ်ဦးမှာပဲတဲ့။ သူကပြောတယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ မရောယှက်နိုင်ပါဘူးတဲ့။ ငါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ရှိသေအလေးထားတတ်တဲ့လူပဲတဲ့။ ဒါလောက် ချိုသာပြီးယဉ်ကျေးတဲ့ မိန်းမဟာ အဲဒီတုန်းကတော့ ကြမ်းတမ်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ အသိုးဝါးဆုံး သူ့စကားကတော့ ငါဟာသူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ပါဘူးတဲ့”

အော် . . . ကျွန်မသိပြီ။ သည်အချက်သည် ဘာဘာ၏ အိမ်ထောင်ရေး ပြောင်းလဲခြင်း၏ အဓိကဖြစ်မည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် သည်အချက်ကို ကောင်းစွာသိလိုက်ပါပြီ။ ကိုယ်က ချစ်ပါလျက် ကိုယ့်ကိုပြန်မချစ်ဟု ထင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဂျယ်ရီမိခင်သည် သူ့အိမ်သူ့ယာကို ပစ်ခွာ၍ သူ့ဒီလို့ဖွယ်နေရာကို ရှာဖွေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မသိလိုက်သော အကြောင်းအရာကိုကား ဘာဘာအားမပြောလိုတော့ပါ။ ဘာဘာ မသိသေးသည့်အတိုင်း မေ့လျော့နေပြီဖြစ်သည့်အတိုင်းသာ ရှိပါစေတော့။

“အဲဒီလို သူ့မှာ အပြောင်းအလဲတွေဖြစ်လာတာဟာ ဂျယ်ရီကြောင့်လားမသိဘူးနော်”

“ငါမသိဘူး”

ကျွန်မကတော့သိနေပါပြီ။ ဂျယ်ရီမိခင်သည် ဂျယ်ရီကိုမွေးပြီးတော့မှ သူ့နလုံးသား နိုးကြားလာခဲ့ဟန်တူသည်။ သူသည် မျက်နှာဖြူသွေးတစ်ဝက် ရောနေသော သူ့သား၏မျက်နှာကိုမြင်ရသောအခါ သည်ကလေး၏ နောင်ရေးကိုမတွေးဘဲ မွေးမိခဲ့သည်ဟု သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။ သည်ကလေး၏ တိုင်းပြည်သည် အဘယ်မှာရှိသနည်း။ အကယ်၍ သည်ကလေးသည် သူ့အဖေ၏တိုင်းပြည် (အမေရိကား)သို့ ပြန်လိုက်သွားလျှင်လည်း သူ့ရင်ကျိုးရချည်။ ထိုအခါ သူ့နိုင်ငံတွင် သူ့သားအတွက် နေရာရှာရမည်။ သူသည် သူ့သားကို လက်လွှတ်မခံနိုင်။ သူ့သားအတွက် သူ့နိုင်ငံသစ် ထူထောင်ရပေမည်။

အို . . . သည်ကိစ္စအတွက် ကျွန်မစကားလွန်သွားပါသည်။ ဂျယ်ရီအမေသည် သည်လိုစကားမျိုးတစ်ခါမျှ ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါမျှ

တွေ့ပင်တွေ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ တရုတ်နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားအားလုံးအတွက် သူ့ကြိုးစားနေသည်မှာ သံသယဖြစ်စရာမရှိပါ။ မျက်နှာဖြူများ ချယ်လုယ်ခိုင်တိုင်း အချယ်လုယ်ခိုင်နေသော မျက်နှာဖြူများ၏ အလိုအတိုင်း ညိုက်နေရသော အခြေအနေကို သူသည် လိုလားခဲ့ဟန်မတူ။ ထို့ကြောင့် သူ့သားကို မျက်နှာဖြူအလိုတော်ရှိသော်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံခြားသားသော်လည်းကောင်းအဖြစ်မခံနိုင်ရှာ။ တရုတ်ပြည်သည် နိုင်ငံခြားသား ချယ်လုယ်ခိုင်ဘဝမှ လွတ်မြောက်၍ မိမိတို့အမျိုးသားပိုင်နိုင်ဖြစ်လာသော တစ်နေ့တွင် သူ့သားကို သူပိုင်ဆိုင်လာလိမ့်မည်။ ပင့်ကူမယ်သည် ပင့်ကူအိမ်ရှက်ရွယ်သကဲ့သို့ ဂျယ်ရီအမေသည် သူ့သားအတွက် သူပိုင်နိုင်ငံကို နှာခဲ့လေသတည်း။

ဘာဘာသည် သူ့စကားကို မဆက်တော့ပါ။ ကျွန်မသည်လည်း ဆက်၍နားမထောင်ရလျှင် မနေနိုင်တော့ပါ။ ဂျယ်ရီနှင့် ပတ်သက်လာမည့် ကောင်းမျိုးကို ကျွန်မနားသည် မည်သည့်တမ်းလက်ခံလိုပါသည်။

“အဲဒီတော့ ဒါနဲ့ သူ့အမေသေတော့ ဂျယ်ရီ ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ ဘာဘာ”

ဘာဘာ၏ ချက်ချင်းမဆိုင်ဘဲပြောလိုက်သော စကားသည် ကျွန်မဆက်မှ ထိုးလက်စသွယ်တာကို လွတ်ကျသွားစေပြန်ပါသည်။ သူ့စကားသည် . . .

“မဟုတ်ဘူး . . . သူ့သေတာမဟုတ်ဘူး . . . အသတ်ခံရတာ”

“ဘာပြောတယ် ဘာဘာ”

ဘာဘာ၏မျက်လုံးတို့သည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်နေပါသည်။ သိမ်းနည်းနေသည်လည်း မဟုတ်။

“ငါ့သူ့ကို အတန်တန်သတိပေးပါတယ်၊ ငါကပြောတယ်၊ ‘မင်းလောကထိ ခွဲခွဲမြဲမြဲလုပ်နေရင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါလဲ ကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့၊ သူဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တော်လှန်ရေးသမားဖြစ်နေပြီ၊ ပြင်းထန်တဲ့ တော်လှန်ရေးသမားဖြစ်နေပြီ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မျိုးချစ်စိတ်ပြင်းထန်ရုံ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလိုလေ . . . သူဟာ သူတို့ရဲ့လူကို ဖြစ်နေပြီ”

သူတို့ဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့များကို ပြောခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မကြားရပါ။ ဘာဘာကို ဆက်မပြောရန် တားပါသေးသည်။ မရပါ။

“ပထမတော့ . . . သူဟာ ဆွန်ယက်စင်ရဲ့ ပိန်းမနဲ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်တယ်။ တစ်ခါတလေ . . . ငါ့အိမ်မှာကို အဲဒီပိန်းမနဲ့ယောက် အချိန်ဖြုန်း နေလေ့ရှိတယ်။ ငါက နောက်ဆုံးတော့ တားရတာပေါ့။ နို့မို့ဆို ငါ့ဇရာ ဂျယ်ရီအတွက်ပါ စိတ်မချရဘူးမဟုတ်လား။ ငါကပြောတယ်။ အဲဒီသတ္တ ဖောက်တွေ . . . အေး . . . ငါသူတို့ကို အဲလိုပဲခေါ်တယ်။ သူတို့နဲ့ဆုံစရာ ရှိရင် ငါ့အိမ်မှာ မဆုံရဘူး။ ငါ့သားရဲ့ မြင်ကွင်းမှာ မဆုံရဘူးလို့ . . . ငါ့စကားကို သူ့ဘယ်လို တုံ့ပြန်တယ်ထင်သလဲ . . . ‘ရှင်သား မဟုတ်လား’တဲ့”

ပီသပြတ်သားသော တရုတ်ဘာသာစကားသံသည် ဂျယ်ရီ၏ အမေကိုယ်တိုင် ဒီအိမ်ထဲမှာ လာအော်ပြောနေသလို ကျွန်ုပ်တို့စားလိုက်ရ ပါသည်။

“ပြီးတော့ သူ့ငါ့အိမ်ပေါ်က တစ်ခါတည်း ဆင်းသွားတော့တာပဲ သူ့ကို ငါ့နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဘာနဲ့အတူနေတုန်း သေတာမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ဒါနဲ့ ငါ့သူ့အစ်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းကို ပြောပြပြီး ငါတို့ နှစ်ယောက် သူ့ကို ရှာပုံဖွင့်ခဲ့ကြတယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းကတော့ သူ့နှုမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို တောင်းပန်တာပေါ့လေ . . . သူ့ကိုယ်တိုင်က ပေးစားမိ ခဲ့တာ မှားပြီဆိုပြီးတော့၊ ပြီးတော့ သူ့နှုမကို သူတို့အမျိုးစာရင်းကကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီလို့ ပြောတယ်။ အဖေ့ဖြတ်သဘောပေါ့ . . . ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူ့နှုမကို သူပဲ ရှာတွေ့သွားတယ်။ သူ့ရှိတဲ့နေရာကိုတော့ ဖွင့်မပြောဘူး . . . ‘ခင်ဗျားမသိတာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ’ လို့သာ ပြော တယ် . . . အင်း . . . ဒီလောက်ဆို ငါလဲသိတာပေါ့။ တောင်ပိုင်းမှာ တော်လှန်ရေးလုပ်နေတဲ့ သူတို့နဲ့ သွားပေါင်းမိနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့ . . . သူ့နဲ့ဆွန်ယက်စင်ကတော်နဲ့လဲ ညီအစ်မကျနေတာပဲမဟုတ်လား”

“ဂျယ်ရီလဲ သူ့အမေကို နောက်ထပ်မမြင်ဖူးတော့ဘူးပေါ့နော်” ကျွန်ုပ် မြင်ယောင်မိပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် သူတို့၏အိမ်ကြီးထဲတွင်

ခင်မြစ်သူနှင့်သာ ကြီးပြင်းခဲ့သည်ဟု။ သို့ပေမည် ဂျယ်ရီသည် သူ့အမေ အကြောင်းကိုတော့ စဉ်းစားစိတ်ကူးပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကလေးငယ်သည် မိခင်၏အကြောင်းကို မစဉ်းစားမစိတ်ကူးဘဲနေမည်နည်း။

ကျွန်ုပ်တို့ကတော့သို့လ်မှ ထွက်ပြီးသောအခါ နယူးယောက်မြို့မှစီဘဲ ဘဲလေးဂေဟာတစ်ခုတွင် ဆရာမလုပ်ဖူးပါသည်။ အိမ်ထောင်ရှင်မလောင်း မှားအတွက် အခြေခံသင်တန်းဖြစ်ပါသည်။ ကလေးများကို ခန်းရှည်ကြီး တွင် ခုတင်ကလေးများ တန်းစီ၍ထားပါသည်။ စွန့်ပစ်ခြင်းခံရသော ကလေးများဖြစ်သဖြင့် သနားစဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ ကလေးတို့သည် သူ့အပါများတွင် ကစားနေတတ်ပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖျော်ရွှင်ရယ်မော နေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ညအခါ၌ကား အလွန်မှ သနားစဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ညတိုင်တွင် ကောင်းစွာအိပ်မရပါ။ ကလေးငယ်များ၏ ငိုညည်းသံသေးသေးကလေးများကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့တာဝန်မရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ကလေးငယ်များ၏ အခန်းဆီသို့သာ ရောက်ရောက်နေတတ်ပါသည်။ ကလေးငယ်များ၏ အခန်းဆီမှ အသံများကို ကျွန်ုပ်တို့အခန်းမှ တိုက်ရိုက် ကြားရပါသည်။ ညအခါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသောကြောင့် အိပ်လျက် မိ ငိုညည်းတတ်သော ကလေးငယ်တို့၏ အသံများသည် ကျွန်ုပ်တို့အခန်းဆီ သို့ လွင့်ပျံ့လာလျက် ကျွန်ုပ်တို့ကို အိပ်ရာမှ နှိုးကြပါသည်။ ကလေးငယ်တို့၏ ငိုညည်းသံကား . . . ‘မေမေ မေမေ’ ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ ကလေးငယ် တစ်ယောက်ယောက်ကစ၍ ငိုညည်းလိုက်လျှင် ဖားသူငယ်ကလေးများ အံ့အံ့ အော်ကြသလိုပင် ‘မေမေ မေမေ’ အသံကလေးများသည် သံမကြီးတစ်ခုလုံးတွင် ရင်နှင့်စဖွယ်ဆူညံနေတတ်ပါသည်။ ကလေးတို့ သည် “မေမေ” ကို တ.သော်လည်း သူတို့၏မိခင်များကို ဘယ်မှာ မှတ်မိနိုင်မည်နည်း။ ဘယ်မှာ မြင်ကောမြင်ဖူးကြပါမည်နည်း။

နောက်ဆုံး အလုပ်မှ ထွက်စာတင်ရသည်အထိ ကျွန်ုပ်တို့ထိခိုက် ခဲ့ပေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကလေးငယ်တို့၏ တိတ်ဆိတ်သောညှိ ငိုညည်းသည့် သူတို့မသိသော ‘မေမေ’ သံကလေးများကို ကျွန်ုပ် တစ်သက် မပေတော့ပါရှင်။

သည်သို့ပင်ရှိပါလိမ့်မည်။ ကလေးငယ်ကလေး ဂျယ်ရီသည်လည်း တိုင်းတစ်ပါးသားမခင်နှင့်အတူ ပီကင်းမြို့ရှိ အိမ်ကြီးထဲတွင် သူ့မိခင် အတွက် ညအခါ ငိုညည်းရှာခဲ့ရပေလိမ့်မည်။

“ဂျယ်ရီဟာ သူ့အမေနဲ့တွေ့ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ဒီကိစ္စမတော့ သူ့အမေ ဟာ တော်တယ် . . . ငါ့အိမ်က ဆင်းသွားပြီးတဲ့နောက် ငါမသိအောင် မိုးကြောင့်မိုးဝက် သူ့သားကို လာမတွေ့ဘူး။ သူ့အစ်ကိုကတစ်ဆင့် ကလေးကို သူ့ဆီပို့ပေးဖို့ပြောတယ်”

“ဘာဘာက သဘောတူလိုက်သလား”

“ပထမတော့ သဘောမတူဘူး။ သူ့စိတ်မျိုးတွေ ကလေးမှာ ဝင်လာ မှာစိုးလို့ သူ့အစ်ကို ဟန်ယုရန်ကိုလဲ ဒီအတိုင်းပြောလိုက်တာပဲ။ ဒီတော့လဲ သူကပြောပါတယ်။ ကလေးကို ဘာမှ သူမသင်ပါဘူးတဲ့ ကလေးရဲ့ဦးနှောက် ကို ငါ့အလိုကျသာ ထိန်းကျောင်းပါတဲ့ . . . ဒါနဲ့ပဲ ငါ့သူ့ကို ကလေးနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ သူဟာ ကလေးနဲ့တွေ့ဖို့အတွက် ပီကင်းကို တက် တက်လာတယ်။ သူတို့ဘိုးဘွားဘီဘင်နေခဲ့တဲ့အိမ်မှာ တွေ့ကြတယ်”

“နာရီပိုင်းလောက်လား . . . တစ်နေ့လုံးလား”

“တစ်ခါတလေ နာရီပိုင်းပဲတွေ့တယ်။ တစ်ခါတလေ တစ်နေ့လုံး တွေ့တယ်။ ဒါကတော့ သူ့ကို ‘သူတို့’ ပေးတဲ့တာဝန် အနည်းအများပေါ် တည်ပြီး အားလပ်မှ ကလေးကိုတွေ့ရတာပဲဟာ . . . အို . . . သူတို့ ကိစ္စက အမြဲတမ်းဦးစားပေးပါလေ”

အော် . . . ဤသည်ပင်လျှင် ဂျယ်ရီ၌ သဘောအသော ထိခိုက် လွယ်သောစိတ်တို့ ကိန်းအောင်းခြင်းအစပါလား။ ကြည့်လေ။ ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်သည့်အကြောင်းကို လက်မထပ်ခင်အချိန်အထိ သူယုံကြည်ခြင်းမရှိ ခဲ့။ လက်ထပ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း သူသည် ကျွန်မချစ်သူ သက်သက်သာမဟုတ် တကယ်ကို ချစ်ခင်ဖို့ကောင်းသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ်သက်သေပြခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

တစ်ခါကဆိုလျှင် ကပ္ပဲတစ်ခု၌ သူသည် ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်မက ဟန်ဆောင်သဝန်တို့ပြုရင်း သက်သေတည်ခဲ့ရပါသည်။ “ဂျယ်ရီရယ်ခတစ်ခါပြီးရင် ဒီပြင်ကောင်မလေး

ဘွဲ့နဲ့ ထပ်တွဲမကပါနဲ့တော့နော်” ကျွန်မ စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာကြီး နီခဲ့သွားပါသည်။ “ဟာ မရှူးစမ်းပါနဲ့ကွာ” ဟူ၍ တုံ့ပြန်ပါသည်။ ကျွန်မက သူ့ချစ်စရာကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြသည့်အနေဖြင့် ဟန်ဆောင် ခဲ့ သဝန်တို့လိုက်ခြင်းကို သူမသိပေ။ ကျွန်မသည် ဘယ်တော့မှ သဝန်မတို့ ဘတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အကြောင်းကို ကျွန်မသိသလို ကျွန်မ အကြောင်းလည်း ကျွန်မသိသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်လောက်လှသည် ဆိုနိုးကလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် ကပ္ပဲမှာ ဆုံရသည်ဖြစ်စေ ကျွန်မ သဝန်မတို့ပါ။ ဂျယ်ရီသည် တစ်ပါးသူနှင့် သဝန်တို့စရာကောင်းလောက် အောင် ယောက်ျားဘီသသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကျွန်မချစ်သူ ကျွန်မပိုင်သော ချစ်လင် မဟုတ်ပါလားရှင်။ စိတ်ကူးယဉ်မည်ဆိုလျှင် မည်နိုင်သည် ချစ်စဖွယ်သော ခေတ်ပေါ်တရုတ်မလေးများကြောင့်လည်း သူ့အတွက် ကျွန်မ မစိုးရိမ်ပါ။ မစိုးရိမ်တတ်သည့်ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မပင် ငါ့အခါ ကျေနပ်မိပါသေးသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ ကျွန်မချစ်သူသည် အသိဉာဏ်ကြွယ်ပါသည်။ မှန်ကန်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါသည်။ ပြီးတော့ . . . အ. သည်ဟုဆိုရလောက်အောင်ပင် ရိုးသားလွန်းပါသည်။

“ငါတစ်ခုတော့မကျေနပ်ဘူး။ ဘာလဲဆိုတော့ ဂျယ်ရီဟာ အဲဒီ သူ့အမေနဲ့တွေ့တဲ့အိမ်ကို ရောက်ရင် သိပ်မပြန်ချင်တတ်ဘူး။ ကလေးကြီးက မုန့်ပဲသွားရေစာတွေနဲ့ပဲ ချောနေကြလို့လား။ အဲဒီအိမ်က အချီတော်အချီ တော် အယုတော် အယတော်တွေရဲ့ အပြုအစုကိုပဲ သာယာနေသလား . . . ဘစ်ခုပဲ . . . မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

သိပါသည်။ ထိုထိုသော ဘိုးဘွားအစဉ်အလာနှင့် နေခဲ့ကြသည့် ဘဝရုတ်မိသားစုကြီးများသည် သားယောက်ျားကလေးများကို အထူးဂရုပြု မှတ်နိုးတတ်ပါသည်။ သားယောက်ျားကလေးများသည် သူတို့ဘဝအတွက် မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ သားယောက်ျားကလေးများသည် ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းပြုစုခြင်း၊ အလိုလိုက်ခြင်းတို့ကို ခံစားရပါသည်။ သူတို့သည် တွယ်တာမှု လှိုင်းတံပိုးများ ပြင်းထန်နေသည့်အချစ်သမုဒ်ပြင် အောက်သို့ ဆုံးဆုံးနှစ်ဝင်ရောက်သွားရသည်သာ များပါသည်။ ကိုယ်ခံ အတွေးအခေါ် အရည်အချင်း အလွန်အမင်းပြည့်စုံသူတမျှသာလျှင်

လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းဖြင့် ရပ်တည်နိုင်ကြလေသည်။ ဆုံးပါးသွားသော ကျွန်မသမီးကလေးသည် ယောက်ျားကလေးဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း ပီပီဘဝ အတွက် လွတ်လပ်စွာ ရပ်တည်နိုင်သူဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မသမီးသည် ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ယောက်ျားကလေး မဟုတ်ပါ။ သမီးကလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ သမီးကလေး သည် ကျွန်မ၏ “ကလေးဦး” ဖြစ်ပါသည်။

သမီးကလေးမွေးစဉ်က ဆေးရုံသို့ ဂျယ်ရီရောက်လာလျှင်လာချင်း သူ့မျက်လုံးမှာ အလိုမပြည့်ခြင်း အချိန်အရောက်ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ သူသည် တရုတ်ပိသစ္စာပင် သားဦးကို လိုချင်လှပေသည်။ ဂျယ်ရီ ရောက်လာသော အချိန်တွင် သမီးကလေးသည် ကျွန်မ၏ညာဘက်လက်ခွင်ထဲမှာ ရှိနေပါ သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ညာဘက်လက်ခွင်ထဲမှာ ကြည့်စမ်းပါဦးရှင်၊ ဘာမဟုတ် သည့်ကိစ္စကလေးကို ကျွန်မကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေပါရော့လား။

“လူကြီးမင်းရဲ့သမီးကလေးပါရှင်”

ကျွန်မသည် အမြူးသည်ဆိုရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေသဖြင့် လည်း ဂျယ်ရီကို အထက်ပါကဲ့သို့ ကလူကျီစယ်မိပါသည်။ ထိုစဉ်က ရက်များသည် တကယ့်ကို ပျော်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ချစ်သူနှင့်ပါ။ တစ်ဘဝလုံး ပုံချစ်ရသည့် ချစ်သူလင်နှင့်ပါ။ အချစ်အိမ်ကလေးနှင့်ပါ။ ပီကင်းမြို့ကြီးက အချစ်အိမ်ကလေးနှင့်ပါ။ တရုတ်ပြည်မကြီးရဲ့ မြို့တော် ပီကင်းမြို့ကြီးမှာပါ ... ရှင်။

ဂျယ်ရီသည် အလိုမပြည့်ခြင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံးဖုံးကွယ်လျက် ခုတင်စွန်းမှာထိုင်ရင်း သမီးကလေးကို ကြည့်နေပါသည်။

“ကလေးက သိပ်သေးတာပဲ”

သည်စကားအတွက် ကျွန်မစိတ်ဆိုးပါသည်။ အပြစ်ရှာစရာရှား လို့ရှင်။

“အို ... မဆိုင်တာဘဲ ... ကလေးက ရှစ်ပေါင်တောင် ရှိတာ ... ပြီးတော့ သမီးကလေးက သိပ်ညာဏ်ကောင်းမယ့်ရှင်”

“ဘာ ... သိပ်ညာဏ်ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ...”

သူသည် အိပ်ပျော်နေသော ဝိုင်းစက်စက် မျက်နှာကလေးကို ကြည့် သို့က်ပါသည်။

ကျွန်မသည် သူနှင့်ပတ်သက်လျှင် အမြဲအလျော့ပေးပြုဖြစ်သော် လည်း သမီးကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ကား အလျော့ပေးပေးနိုင်ပါ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မသမီးကလေးမျက်နှာကို မြင်ရလျှင် မြင်ရချင်းကတည်းက ... သမီးကလေးသည် လှပည်၊ ဉာဏ်ကောင်းမည်၊ လူတော်လူကောင်းမကလေး ဖြစ်မည်ဟု အလိုလိုသိခဲ့သည်။ ကျွန်မမှန်ပါသည်။ သမီးကလေးသည် သူသေဆုံးမည့် ငါးနှစ်သမီးအရွယ်အထိ သူ့တစ်ဘဝလုံးမှာ ကျွန်မစကား အတိုင်းဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အို ... ခုလို ... ကျွန်မတို့ ‘လက်ထပ်နေ့’ ညမျိုးမှာ သမီး ကလေး၏ သေခြင်းအကြောင်းကို ကျွန်မမေ့ထားပါရစေ။ ကျွန်မသည် စကားဖြတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရပါသည်။

“ဘာဘာ ... စကားတွေလဲ ပြောရလွန်းလို့ မောလှရောပေါ့ ကဲ ... အိပ်ရာဝင်ပါတော့ ... နောက်မှ ဆက်ပြောကြမယ် ဟုတ်လား”

ဘာဘာသည် ထိုင်ရာမှတုတ်တုတ်မလှုပ်ပါ။ သူ့ကို ကျွန်မ စောင့် ကြည့်နေမိပါသည်။

“ငါ့စကားမဆုံးသေးဘူးလေ ... ဂျယ်ရီအမေ ဘယ်လိုအသတ် ခံရတယ်ဆိုတာမှ မပြောရသေးဘဲ”

ကျွန်မ မကြားပါရစေနှင့်။ သူ၏မျက်လုံးများက သူ့ဇနီးသည် သေခြင်းသည် ထိတ်လန့်စွယ်ကောင်းအောင်ပင် သေဆုံးရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်အသိပေးနေကြပါသည်။

“သူ့ကိုပစ်သတ်လိုက်ကြတာပေါ့”

သူ့အသံ၏ ကတုန်ကယင်နိုင်မှုကို ကျွန်မ ခံနိုင်ရည်မရှိပါ။

“ဘာဘာရယ် မပြောပါနဲ့တော့ ... အဲဒီအကြောင်းကို မေ့လိုက်ပါ”

“၁၉၃၀ ခုနှစ်က ‘နန်ကင်း’ မြို့မှာပေါ့ ... သူ့ကို အမျိုးသား အစိုးရရဲ့ လျှို့ဝှက်ရဲတပ်ဖွဲ့က မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြပ်ထားတဲ့ အချိန် ... ဆွန်ယက်စစ်ကတော်နဲ့လဲ တွဲရက်မဟုတ်ဘဲတစ်ယောက်တည်း

သီးခြားနေ၊ နေတယ်။ ပြီးတော့ သူများတွေနဲ့အတူ ခရီးရှည်ဆိုတက်ပွဲမှာ လဲ သူပါမသွားဘူး။ အကြောင်းတော့ ရှိမှာပေါ့ ငါမသိဘူး... သူတို့ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အရ သူတမင်နေရစ်ခဲ့တာနဲ့တူတာပဲ... သူလျှိုလုပ်ဖို့လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လေ... ငါမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မနက်မှာတော့... သူ့ကိုအိပ်ရာထဲကနေ ဖမ်းသွားတယ်။ ညအိပ်အင်္ကျီကြီးနဲ့ပဲ လမ်းမပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်လျက်ပါသွားတယ်။ 'ဒရမ်' မျှော်စင်ကိုလဲ ရောက်ရော။ သူ့ကိုအုတ်တံတိုင်းတစ်ခုမှာ ကျောက်ခိုင်ပြီး ပစ်သတ်လိုက်ကြတော့တာပဲ မျက်နှာကိုတောင် အဝတ်မစည်းပေးကြဘူး..."

ဘာမှ ထပ်မကြားချင်လောက်အောင် ကျွန်မမှာ မအိမ်သာဖြစ်သွားရသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မထပ်မေးရပါသည်။

"ဘာဘာ အဲဒီအကြောင်းကို ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ"

"သူ့အိမ်ဖော်မကြီးက တစ်ဆင့်ပေါ့... သူ့အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို အဲဒီအိမ်ဖော်မကြီးကသိတယ်။ သူကမှာသွားတယ်တဲ့ ငါ့ကို တွေ့အောင်ရှာပါလို့..."

ပြောစရာ ကြားစရာ စကားတို့ကား ကုန်လောက်ပေပြီ။ ဘာဘာ ခန္ဓာကိုယ်သည် ကိုင်းကျနေပေပြီ။ ဘာဘာ၏ ရွန်းလက်သော မျက်လုံးကြီးများကို မျက်တောင်များက ကာလိုက်ကြလေပြီ။

"ကဲ... လာ၊ ဘာဘာ... ဘာဘာသိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ အိပ်ခန်းအထိ ကျွန်မလိုက်ပို့မယ်"

ကျွန်မသည် သူ့အိပ်ပျော်သွားသည်အထိ သူ့အနီးတွင် ထိုင်စောင့်နေပါသည်။ ကျွန်မသည် ဘာဘာ့ကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးချင်နေပါသည်။ ဘာဘာသည် ဂျယ်ရီအမေသေဆုံးရပုံအဖြစ်အပျက်ကို သားဖြစ်သူ ဂျယ်ရီအား ပြောပြဖူးသလားဆိုသည်ကိုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဂျယ်ရီလည်း သိတန်ကောင်းပါရဲ့။ တရုတ်လူမျိုးတို့သည် အဖြစ်အပျက်မှန်သမျှကို တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ပြောဆိုကြစမြဲ မဟုတ်ပါလား။ ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ဘယ်မှာဖုံးကွယ်၍ ရနိုင်မည်နည်း။ အိပ်စေမိန်းမကြီးက မပြောသည်ဘဲထား၊ ဘာဘာက ဖုံးကွယ်ထားသည်ပဲထား၊ ဂျယ်ရီ သိပါလိမ့်မည်။

မနေ့ကတော့ ဘာဘာ့ကို ကျွန်မ မမေးလိုက်ရသော မေးခွန်းအတွက် အဖြေလွှာသည် ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့သည်။

တရုတ်ပြည်၏ စာတိုက်တံဆိပ်ခေါင်းများ ကပ်ထားသော မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်လိပ်တစ်လိပ် ကျွန်မထံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။ စာပို့လုလင် ပြားနုတ်ရှင်ကလေးကတစ်ဆင့်ပါပဲ။ ကျွန်မသည် စာအုပ်လိပ်ပေါ်တွင် ကပ်ထားသော ကွန်မြူနစ်တံဆိပ်ခေါင်းအသစ်များကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးပါ။ တံဆိပ်ခေါင်းသုံးလုံး ဖြစ်ပါသည်။ တံဆိပ်ခေါင်းတိုင်းတွင် တက်ကြွလတ်ဆတ်သော လူငယ်ကလေးများ၏ မျက်နှာပုံများ ပါရှိပါသည်။ ပြည်သူ့တပ်မတော်သာ။ အလုပ်သမားနှင့် လယ်သမားတို့၏ပုံများ ဖြစ်ပါသည်။

ပေးပို့သူ၏အမည်မပါပါ။ ပတ်ထားသောစက္ကူပေါ်တွင် စာတိုက်ပုံးအမှတ် ၃၀၅၊ ပီကင်း၊ တရုတ်ပြည်ဟူ၍လောက်သာ ပါရှိလေသည်။ ဘယ်ရီထံမှပို့လိုက်ကြောင်း ကျွန်မကောင်းကောင်းကြိုးသိပါသည်။

စက္ကူပတ်ကို ဖြည့်လိုက်သောအခါတွင် ထိုမဂ္ဂဇင်းမှာ 'တော်လှန်ရေးနှင့် မိမိယုံကြည်ချက်အတွက် အသက်စွန့်သွားကြကုန်သော သူရဲကောင်းများကို ဂုဏ်ပြုထုတ်ဝေသောမဂ္ဂဇင်း' ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရပါသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ရုပ်ပုံကို မဂ္ဂဇင်းအဖုံးတွင် တွေ့ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ၁၉၃၀ ခုနှစ် မေလ ၁၅ ရက်နေ့က 'နန်ကင်း' ခြို့တွင် တော်လှန်ရေးအတွက် အသက်စွန့်သွားသည်။ သူ့အမည် 'ဟန်အေလင်း' ဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျယ်ရီ၏မိခင်ပင်ဖြစ်လေသည်။ သည်မဂ္ဂဇင်းကို ဂျယ်ရီ ပို့လိုက်သည်မှာ သေချာနေလေပြီ။

အမျိုးသမီး၏မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခြင်း ပြင်းထန်ခက်မာခြင်း အသွင်ကိုဆောင်နေပါသည်။ သွယ်လျသောမျက်နှာဖြစ်ပြီး မျက်လုံးကြီးများက ပြုံးကျယ်၍ ရွန်းလက်နေကြပါသည်။ နက်မှောင်သော ဆံပင်များကို နောက်သို့လှန်၍ ခြီးသင်ထားပါသည်။ နူးညံ့သောနှုတ်ခမ်းပါးများက တင်းမာခက်ထန်သောအသွင်ကို ဆောင်ပါသည်။ ဂျယ်ရီ၏ မျက်နှာပေါက်သည် သည်မျက်နှာမှအမွေရထားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ မျက်နှာပေါက်ချင်း အတော်ပင်ဆင်ပါသည်။

ကျွန်မသည် မေးစရာမလိုဘဲ အဖြေကို သိလိုက်ရပါပြီ။ ဂျယ်ရီ၏ အမေသည် သူ၏အကြောင်း သူ၏ဘဝအဆုံးသတ်ကို ဂျယ်ရီအား . . . အိမ်စေမကြီးမှတစ်ဆင့် ပြောပြပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဂျယ်ရီသိပါသည်။ ဂျယ်ရီမှတ်မိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် . . . မေလ ၁၅ ရက်နေ့သည် သူနှင့်ကျွန်မ လက်ထပ်သော နေ့ဖြစ်ပြီး . . . ထိုနေ့တွင် လက်ထပ်ရက်သတ်မှတ်ခြင်းသည်လည်း သူ့ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ထိုစဉ်က သူ ဘာကြောင့် မေလ ၁၅ ရက်နေ့ကို လက်ထပ်ရက်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်မ မသိပါ။ ခုတော့ ကျွန်မသိပါပြီ။ သည်အကြောင်းကို သူကျွန်မထံ စာမရေး ပူးပါ။ ခုတော့ . . . မဂ္ဂဇင်းထဲမှ ရုပ်ပုံနှင့် စာအကြောင်းအရာအားဖြင့် ကျွန်မကိုသိစေပါပြီ။ သူ့အမေ၏ ရုပ်သွင်နှင့် ဘဝအကြောင်းကို အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ မိခင်တစ်ယောက်အဖြစ်လည်းကောင်း သိစေသည်မဟုတ်ဘဲ တော်လှန်ရေးသမားကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်မကို အသိပေးလေပြီ။

ဂျယ်ရီ၏အကြောင်းအရာဟူ၍ တစိုးတစိမျှ မဂ္ဂဇင်းတွင် မပါဝင် ချေ။ ပါဝင်စရာအကြောင်းလည်း မရှိချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသဘောပေါက် လိုက်ပါပြီ။ သူ့အမေ၏ဘဝကို ဖော်ပြရင်းဖြင့် ဂျယ်ရီသည် သူ့ကိုယ်တိုင်၏ ဘဝကိုလည်း ကျွန်မအား နားလည်စေချင်နေကြောင်း ကျွန်မကောင်းကောင်း ကြိုး သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ကောင်းပါပြီ 'အချစ်' ရယ် . . . ကျွန်မ ကြိုးစားပြီး ရှင့်ဘဝကိုနားလည်ကြည့်ပါမယ်။

အထီးကျန်ရသည်မှာ မလွယ်ကူပါ။ လင်သားနှင့် ကင်းကွာရသော မိန်းမ ဘဝသည်ပင် ပင်ပန်းလှချေ၏။ ကျွန်မ၏ နှလုံးသားသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် သွေ့၍သွေ့၍လာခဲ့ရ၏။ မသိမသာ မာကြောလာခဲ့ရ၏။ ဝါးဝေးတော့ နို့တိုအေးသတဲ့ရှင့်။ လုံးဝလမ်းမလျှောက်သောသူသည် အကြောခိုင်ပြီး ခြံခဲ့သွားတတ်တီသို့၊ မသွေးသောဓားသည် တုံး၍သွားရတီသို့ . . . ခုန်သူနှင့် ကင်းကွာနေရသော ကျွန်မနှလုံးသားသည်လည်း ခံစားမှု ၎င်းပ၍မာကြော ခက်ထန်လာရပါတော့သည်။ အချစ်သည် လေ့ကျင့်ခန်း ဘစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား . . .

အခြားအခြားသော လင်သားမဲ့မိန်းမတို့သည် မည်သို့ရှိကြကုန် သနည်း။ အို . . . ကျွန်မ မတွေးအပ်သည်ကို တွေးမိပြန်ပါပြီ။ ဂျယ်ရီသည် အသက်ရှိ ထင်ရှားရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။ ဂျယ်ရီတစ်ယောက် ဆုံးပါးသွားရှာပြီပဲထား၊ ကျွန်မအတွက်ကတော့ ထာဝရ ကျွန်မအပါးမှာ အသက်ရှက်လျက်ပါ။

ကျွန်မသည် ခရစ်ယာန်ကျမ်းစာကို မှန်မှန်ဖတ်လေ့ရှိသူ မဟုတ်ပါ။

ခုအခါမှာတော့ ဒိုကိုးရာမဲ့နေသော ကျွန်မသည်ကျမ်းစာကိုသာ အားကိုးအားထား ပြုနေရပါသည်။ ကျမ်းစာတို့သည်ဒုက္ခကို ငြိမ်းစေကြောင်းအားပေးညွှန်ပြလေသည်။

သည်ကနေသည် 'ပြန်လည်ရှင်သန် ထမြောက်သောနေ့ထူး' လည်းမဟုတ်ပါဘဲလျက် ပျော်စရာအတိဖြစ်နေပါသည်။ နေ့ဥတု၏ သာယာသော ဇွန်လ၏ နံနက်ခင်းကလေးသည် သဘာဝအလျောက် လူတို့၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပေးနေပါသည်။ ပန်းကလေးတွေကလည်း အစွမ်းကုန်ပွင့်ကြပါသည်။ သစ်သီးသစ်ညှို့ကလည်း ပြတ်ပြတ်ခဲခဲကြပါသည်။ မြက်ခင်းတို့သည်လည်း စိမ်းလုံးနေကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် စိတ်တည်ငြိမ်မှုမရရှိနိုင်ဘဲ သွေးဆူလှုပ်ရှားနေရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်မသည် သားရေဖုံးဖြင့်ချုပ်ထားသော ခရစ်ယာန်ဓမ္မသတ်ကျမ်းစာအုပ်ကလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရပါသည်။ ထိုစာအုပ်သည် ကျွန်မအဖေပိုင်စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် စာအုပ်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ အလွန်အမိုးတန်သော စာကြောင်းကလေးတစ်ကြောင်းကို တွေ့ရပါသည်။ 'သူသည် သေလွန်သော်လည်း အသက်ရင်လျက် ရှိသည်' သည်မျှနှင့်ပင် ကျွန်မအဖို့ ကိုယ့်ဘဝနှင့် ကိုယ်လုံလောက်သွားပါပြီ။ စာအုပ်ကလေးကို ပြန်၍ပိတ်လိုက်ပါတော့သည်။ လုပ်ငန်းခွင်သို့ပြန်၍ ဝင်ရပါတော့သည်။ အလုပ်၌ နစ်ပျောခြင်းဖြင့် ကျွန်မသည် ဝေဒနာကို မေ့လျော့ရပါသည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ခွားမကြီး စေ့လီထံသို့လည်း သတင်းမေးရန် သွားရပါသေးသည်။ ခွားမကြီးစေ့လီသည် ညကခွားကလေးတစ်ကောင်ကို အောင်မြင်စွာ မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ ခွားသားအပီသည် ပိခင်ရောကလေးပါ ကျန်းမာလျက်ရှိကြပါ၏။ စေ့လီကို ကျွန်မကအစာကျွေးပါသောအခါ စေ့လီသည် ကျွန်မကိုအားနာစွာမော်၍ကြည့်ပါသည်။ သူ့အကြည့်သည် ယခင်ကကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လျက် ကျွန်မအား နှုတ်မဆက်နိုင်သည့်အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါရန် ဆိုနေသကဲ့သို့ရှိပါသည်။ သူ့ကလေး ခွားပေါက်ကလေးကတော့ ကျွန်မကို သူ့စိမ်းပြင်ပြင်သာ မဝက်ဆံပါသည်။ မည်သို့ရှိစေ ကျွန်မသည် သူတို့ကိုကြည့်၍ စိတ်ပျော်ရွှင်မှုရပါသည်။

ကျွန်မမြဲတွင် ခွားတစ်ကောင်တိုးလာသည်အတွက် ဟူသော သဘောမျိုး ခြင်္သေ့ကား မဟုတ်ပါ။ သားနှင့်အမိတို့၏ မေတ္တာတရားကို ကိုယ်ချင်းစာကြည့်နူးရသဖြင့် ပျော်ရွှင်ရခြင်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။

အော် . . . ဘဝဆိုသည်မှာ နှလုံးသည်းပွတ်၏ အလိုပြည့်မှုပေါ် မူတည်၍ နစ်ပျောနေရခြင်းပါလား။

ကျွန်မသည် ခွားမကြီးစေ့လီ၏ ဝေယျာဝစ္စများ၊ ခြေမြှေးခွံကံစွဲများကို တစ်နေ့လုံး လုပ်ကိုင်ပြီးသည်နှင့် ဘာဘာနှင့်ကျွန်မအတွက် နေ့လယ်စာ ပြင်ဆင်ပြန်ပါတော့သည်။ ရယ်နီသည် ခုအခါ တက္ကသိုလ် ဝင်နိုင်ရန်အတွက် သူ့ကျောင်းမှ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် လက်တွေ့ဆင်းနေရသဖြင့် နေ့လယ်စာပင် အိမ်ပြန်မစားအားပါ။ ဆောင်းဦးရာသီများသို့လျှင် ရယ်နီ ဘစ်ယောက် ကျောင်းမှပင်နေပြီး အိမ်သို့မပြန်သည်အထိ ဖြစ်ပါသည်။ သားကျောင်းက ပြန်မလာသော နေ့များတွင် ကျွန်မမှာတစ်ယောက်တည်း ဘဝဒုက္ခကို လှလှကြီးခံစားရပါသည်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်မ၏အထီးကျန်ခြင်းတို့ သားကလေးအား ဘယ်တော့မှ မသိသာစေခဲ့ပါ။ မည်သို့ပင်ရှိစေ သားကလေးမရှိသော အချိန်များတွင် ကျွန်မနှင့် ဘာဘာသည် လောကကြီးအတွက် မတက်ကြွနိုင်သောအရွယ်လွန်လူကြီးများသဖွယ် အိမ်၌ ကိုယ်စီ နေထိုင် အထီးကျန်နေကြရပါတော့သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် အရွယ်လွန်သူလည်းမဟုတ်ပြန်ပါ။

သည်နေ့ညတွင် အရွယ်ပျို လကွေးကလေး မိုးပေါ်မှာ တွဲလောင်း ခိုနေပါသည်။ ကျွန်မ အိမ်ရာမဝင်ဖြစ်သေးပါ။ ရယ်နီလည်း ပြန်မလာသေး။ ရယ်နီ၌ချစ်သူရှိနေပြီနှင့်တူသည်။ သူသည် သူ့အကောင်ဆုံးဖြစ်သော အပြာရောင်ဝတ်စုံ ချစ်အင်္ကျီအဖြူ၊ လည်စီးကြက်သွေးရောင်တို့ကို သည်ညနေထုတ်ဝတ်သွားပါသည်။ ဘုရားကျောင်းသွားရန် သီးသန့်ထားသော ဘွတ်ဖိနပ်ကိုလည်း မကြာမကြာ အရောင်တင်နေတတ်၏။

သူ့ကောင်မကလေးသည် မည်သူများလေလဲ။ ကျွန်မစောင့်ကြည့်ရ ဆည်းတော့မည်။

အိုမင်းမစွမ်းရှိပြီဖြစ်သော ဘာဘာသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက် မှာ စောင်ခြုံအောက်မှာ အိပ်ပျော်သွားပါပြီ။ မအိုသေးသော ကျွန်မမှာ

မူကား အရွယ်ပျိုလ၊ ကွေးကလေးကို ကောင်းကောင်းမြင်နိုင်သော လ၊ သာ
 ဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဇွန်လပင်ဖြစ်သော်လည်း လေကလေးက
 ချမ်းစိမ့်စိမ့်ရှိလှသည်။ ကျွန်မသည် အဖြူရောင်ရှောစောင်ကလေးကို
 ခြုံလွှမ်းရင်း ကျွန်မချစ်လင်ကို စိတ်ကူးယဉ်နေမိပါသည်။ ကျွန်မချစ်လင်
 သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး ကျွန်မ၏မေတ္တာကို မြှုပ်နှံသပြီဟု
 ခြင်းမပြုနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ခုလိုလွမ်းမောဖွယ်ညများတွင် ကျွန်မသည်
 စိတ်ကိုအစာကျွေးလျက် နေမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အကြင်မိန်းမသည် သူ၏ချစ်သူဆုံးပါးသွားပြီးဖြစ်ပါအံ့။ မည်သို့လျှင်
 ချစ်လင်ကို စိတ်ကူးယဉ်မျှော်လင့်၍ ရနိုင်ပါအံ့နည်း။

တကယ်တော့ ကျွန်မသည် မုဆိုးမတစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပြန်မိ
 လေ . . .

အို . . . ဂျယ်ရီသည် ရှင်လျက်ရှိသည်တကား . . .

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်မ၏စိတ်ကူးသည် တောင်တန်းကြီးများကို
 ကျော် ပင်လယ်ကြီးပေါ်လည်းဖြတ်လျက် ချစ်သူနယ်မြေသို့ တရွေ့ရွေ့
 လွင့်မျောနေကြခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မချစ်လင်ရှိရာ
 အိမ်ကလေးဆီသို့ တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်နှင့် ရောက်ရှိသွားပါတော့
 သည်။ ကျွန်မသည် ဤကဲ့သို့ပင် ကျွန်မချစ်လင်ရှိရာသို့ စိတ်ကူးဖြင့်
 အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ သူနှင့်ခွဲခွာခဲ့ရသည်ကာလအတွင်း သူ့ထံ
 ကျွန်မ သည်နည်းဖြင့်သာ သွားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ ကျွန်မတို့၏
 ခွဲခွာခြင်းသည် ထာဝရခွဲခွာခြင်းကား မဟုတ်နိုင်ပါ။

တစ်နေ့နေ့တွင် ဂျယ်ရီသည် ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ကျွန်မ
 ထံသို့ ပြန်လာလိမ့်မည်။ သူပြန်လာလျှင် ကျွန်မသည် သူ့ကို ဘာမှ
 ဆီး၍မပေးပါဘူးရှင်။ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသော ကိစ္စမှန်သမျှအတွက် ကျွန်မ စပြုမပြန်
 လိုပါရှင်။ သူ့စိတ်၌သောကဖြစ်စရာ ဘာဆိုဘာမှ ကျွန်မမလုပ်ပါရှင်။
 ပြီးခဲ့သော ကာလများအတွက်လည်း အလွမ်းမသယ်ပါဘူးရှင်။ ပြန်မည်သာ
 ပြန်လာစေချင်သည်ရှင်။ သူပြန်လာလျှင် ကျွန်မသည် လက်နှစ်ဖက်
 ဆန့်တန်း၍ သူ့ကိုကြိုလင့်ပါမည်ရှင်။

အကယ်တည့် ကျွန်မချစ်လင် ကျွန်မထံ ပြန်ရောက်လာခဲ့မိ

... သူရောက်လာခဲ့ပြီး ကျွန်မနှင့်အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းကြရ
 သည်ဆိုပါလျှင် . . . ကျွန်မသည် ကျွန်မနုလုံးအိပ်တွင် ဖျစ်ညှစ်သိမ်းဆည်း
 သားခွဲရသော . . . မိန်းမတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကိုယ့်လင်သားကို
 မေးချင်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်သော မေးခွန်းတစ်ခုကိုလည်း ဘယ်တော့မှ
 မမေးတော့ပါကြောင်း ကတိပေးပါသည်။ သူပြန်လာမှာ တစ်ခုတည်းနှင့်ပင်
 ကျွန်မအဖို့လုံလောက်ပါပြီရှင်။

ခုလိုလေကွေးကလေး ထွက်ပြုနေတတ်သော ညများဆိုလျှင်
 ကျွန်မနှင့်ဂျယ်ရီသည် ပီကင်းကအိမ်ကလေးရှေ့ ပန်းခြံထဲထွက်ထိုင်ပြီး
 ကောင်းပြောနေတတ်ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်ကလေးသည် မန်ချူးမင်းသား
 ဘစ်ပါး၏ အိမ်တော်ကလေးဖြစ်သဖြင့် တီးနန်းဟန်ဆန်နေပါသည်။
 မင်းသားကြီးတစ်ပါး၏ အိမ်မဟုတ်သဖြင့် ခန်းတော်တမျှလည်းမကျယ်ဝန်း
 မည်သို့ရှိစေ၊ ထိုအိမ်ကလေးမှာ နေဖူးကြသူမှန်သမျှကတော့ ခံတွင်း
 ချော့ကြရပြန်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ထွက်ထိုင်လေ့ရှိသော ပန်းခြံကလေးသည်
 ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီတို့အိမ်သော အိမ်ခန်းအပြင်ဘက်မှာ ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ခန်း
 ဆင်ကြောင်းပြောတော့ သတိရမိပါသေးသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
 အိမ်ဝက်ရန်အတွက် အစပထမတွင် သစ်သားခုတ်ငါ၊ ကြိမ်ဖြင့်ရက်သော
 နှုတ် အလုံပိတ်ခြင်ထောင်ကြီး စသဖြင့် ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မက
 အပြင်အဆင်နှင့် မာကြောသောအခင်းတို့ကို သည်းမခံနိုင်ခဲ့ပါ။
 ကျွန်မသည် စပရင်မွေ့ရာ၊ ဖဲမွေ့ရာခင်းနှင့် ပန်းနုရောင်ခြင်ထောင်ကလေး
 တို့ ငွေကိုင်းကလေးများဖြင့် ချိတ်တင်ထားသော အပြင်အဆင်မျိုးကို
 ခြောက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မသည် အိမ်ခန်းအပြင်အဆင်နှင့်
 အတိသက်၍ ဂျယ်ရီကို အတိုက်အခံလုပ်ရပါသည်။

ကျွန်မက ကျွန်မလိုချင်သော အပြင်အဆင်ကိုပြောပြသောအခါ
 ဂျယ်ရီသည် ရယ်မောခြင်းပြုပါသည်။

“အော် . . . ငါ့မိန်းမက တရုတ်ဆန်တဲ့ မာကြောခိုင်ခံ့ခြင်းထက်
 ဆေးရိကန်ဆန်တဲ့ လှပခြင်းကိုပိုပြီး ကြိုက်တာကိုး . . .”

“ကျွန်မတို့ စပရင်မွေ့ရာခွဲအိပ်လို့ အပြစ်ရှိသလားဟင်”

“ဟင့်အင် . . . မရှိပါဘူး . . . ဒါပေမဲ့ ဒီမှာတော့ အမြင်မတော်

ဘူးပေါ့ကွယ် . . . အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့နှစ်ယောက်ဟာ မာကြော
ခိုင်ခံ့ခြင်းနဲ့ လှပနုနယ်ခြင်း နှစ်လမ်းထဲက တစ်လမ်းလမ်းကိုတော့
ရွေးကြရမှာပဲပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး . . . နှစ်လမ်းမဟုတ်ဘူး တစ်လမ်း
တည်းပဲ ရှိရမယ် . . . ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျေနပ်နိုင်မယ့်လမ်းကို
ရွေးကြရအောင်နော် . . .”

သူသည် ကျွန်မအပေါ် ငဲ့ညှာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကြိုက်သော စပရင်
မွေ့ရာနှင့် အိပ်ခန်းအပြင်အဆင်များကို အလိုလိုက်၍ လုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။
ထိုစပရင်မွေ့ရာကြီး သူဝယ်ပေးခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ ကျွန်မတို့လင်မယားအဖို့
အိမ်ထောင်ရေးသာယာမှုတစ်ခု တိုးခဲ့ရပါသည်။ ပျော်စရာကောင်းသော
ကျီစယ်ကစားခြင်းကလေးများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မကြိုက်သော စပရင်မွေ့ရာကြီးပေါ်မှာ ကျွန်မတို့အတူတကွ
ပို့နေကြသည့်အချိန်ကလေးများတွင် မွေ့ရာကြီးညွတ်ပက် ညွတ်ပက်ဖြစ်ရ
လေအောင် ကျွန်မကိုယ်ကို တလှုပ်လှုပ်တန့်နဲ့လှုပ်ရင်း ဂျယ်ရီကို ကျီစယ်
ပါသည်။

“ဟေ့ . . . ကြည့်စမ်းကြည့်စမ်း အိအိ၊အိအိနဲ့ ဘယ်လောက်
အိပ်လို့ကောင်းသလဲ ဟာဟာ ပျော်စရာကောင်းတယ်နော် . . . မောင်ရေ
အိပ်ရတာ ဘယ်လောက်အရသာရှိသလဲ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား . . .
နော်”

အမှန်မှာ သူသည်လည်း စပရင်မွေ့ရာကို ကြိုက်နှစ်သက်ပါသည်။
သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်ကိုသူလေ့ကျင့်သည့် သဘောမျှသာ ဖျာကြမ်းနှင့်
အိပ်လိုခြင်းဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ အထက်ပါကဲ့သို့ ကျွန်မက သူ့ကို
ကျီစယ်သောအခါမျိုးတွင် သူကလည်း အားကျမခံ ကျွန်မကို ပြန်နဲ့
စတတ်ပါသည်။

“သွားစမ်းပါ ဘယ်ကလာ အိပ်လို့ကောင်းရမှာလဲ မင်းမွေ့ရာကြီးက
ချောကျီကျီနဲ့ ပြီးတော့ ခန်းခနဲလှုပ်တုတ်တုတ်နဲ့ နည်းနည်းမှကို အိပ်ရတာ
စိပ်ပရီဘူး . . .”

ထိုတဒဂ်ကလေးမျိုးတွင် သူ့ရောကျွန်မပါ ပျော်ကြရပါသည်။

ဆိုအချိန် ကလေးမျိုးတွင် သူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောတတ်
ပါသည်။ ကျွန်မလည်း ရယ်မောပျော်ရွှင်ရပါသည်။

ကျွန်မသတ်ထားမိသလောက်ဆိုလျှင် ဂျယ်ရီသည် ပျော်ရွှင်ရယ်မော
နေတတ်ခဲလှပါသည်။ သူ့သားရယ်နီနှင့်သော်လည်းကောင်း။ သူ့အဖေ
ဘာဘာနှင့်သော်လည်းကောင်း။ သူ့ကျောင်းသားများနှင့်သော်လည်းကောင်း။
သူ့ကိုယ်လားမောလား။ မတွေ့ရဖူးပါ။ ကျွန်မနှင့်သာ သူ ရယ်မောခြင်း
မြဲတတ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် သူသည် တရုတ်အမျိုးသားများနှင့် ကွာခြားပါသည်။
သရုတ်တို့သည် အမြဲတစေရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်
ကြသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ဂျယ်ရီကမူ လေးနက်တည်ငြိမ်နေတတ်သည်သာ
များပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံဆိုလျှင် ဆွေးဆွေးမြည်မြည်နေသည်ဟုပင်
ဆင်ရပါသည်။

ဂျယ်ရီသည် စကားအလွန်နည်းသူဖြစ်ပါသည်။ သူ့ထံမှစကား
တစ်လုံးပြောလာဖို့ကို ကျွန်မကြိုးစားရသည်မှာ အလွန်ခက်ခဲလှပါသည်။

သူသည် အမြဲလိုပင် သူ့အတွေးနှင့် သူ့ရှိနေတတ်၏။ သူ့ကို
သွပ်ရှားလာစေရန် ဘယ်အရာနှင့်မှ မစွမ်းနိုင်ပါ။ ဦးစွာကန်နှင့် နှလုံး
သည်းပွတ်မှလာသော မေတ္တာတရားသည်သာ သူ့ကိုလှုပ်ရှားစေနိုင်ပါ
သည်။ နွေးထွေးခိုင်မာသော ‘အချစ်’ သည်သာ သူ့ထံမှ ရောင်ပြန်ကို
ပေါ်စေပါသည်။

ကျွန်မသည် တစ်ယောက်တည်းလသာဆောင်ကလေးမှာ ထိုင်လျက်
ခွဲခွဲသူရှိရာသို့ မုန်းမျှော်ငေးမောနေမိပါသည်။

သားငယ်သည် မိခင်ပြန်လာမည့်လမ်းဆီသို့ မျှော်ရည်လျက်
သက်ဆန့်တန်းကြိုလင့်နေဘိသို့ ကျွန်မသည်လည်း ဂျယ်ရီရှိရာအရပ်ဆီသို့
သက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းလျက် နေမိပါတော့သည်။

လူတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ ဆန္ဒအလိုပြင်းတန်လာပြီဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်
အံ့မဖြစ်နိုင်၏ကို မချင့်မချိန်နိုင်ဘဲ စိတ်၏သဘောကို ရုပ်သဏ္ဍာန်ဖြင့်
ပြုလေ့ရှိသည်အတိုင်းပင် ကျွန်မသည် ချစ်သူရှိရာဆီသို့ ပင်လယ်ပြင်ကြီး
များကို ကျော်မိုးလျက် လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းနေမိပါတော့သတည်း။

ရယ်နီသည် ညကြီးသန်းခေါင်ကျမှ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ စကြာတွင် လမ်း
လျှောက်နေသော ကျွန်မနှင့် ဆုံမိကြပါသည်။

“မမေ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပူလို့ ထွက်စောင့်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး
နော် . . .”

အော် . . . ရယ်နီသည် အပေရီကန်စိတ်ပေါက်နေပါပေါ့လား။
သူ့အဖေအမြဲတစေ စောင့်ထိန်းသင်ကြားခဲ့သော မြတ်နိုးဖွယ်ဟု သွန်သင်
ခဲ့သော ‘မေမေ’ သည် ‘အမေ’ ဟူသော တမင်ကလာ ဝဲသည့်အဖြစ်သို့
ရောက်ရှိလေပြီ။ သည်ကိစ္စအတွက် ကျွန်မဘာမျှ မပြောချင်တော့ပါ။
သူ့အဖေနှင့် ပတ်သက်သော အရိပ်အရောင်သည် သည်အိမ်ကြီးအတွင်း
မှာ အသုံးမဝင်တော့ပါ။ သူ့အဖေကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သည်အိမ်ကြီးနှင့်
ဝေးရာမှာ မဟုတ်ပါလား။

“ဟုတ်ပါဘူးကွယ် . . . မေမေ မင်းအဖေအကြောင်း စဉ်းစား
နေတာပါ။ ဒီညသူဘာများ လုပ်နေမလဲလို့ . . . မင်းအဖေကတော့
အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်နေမှာပါလေ”

သူ့အဖေအကြောင်း ကျွန်မက အစဖော်သော်လည်း သူက ဘာမျှ
ဆက်မပြောပါ။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုသာ ဟန်ပါပါထုတ်၍ခဲလိုက်ပါသည်။
သူ့စီးကရက်သောက်တတ်နေမှန်း ကျွန်မသိပါသည်။ ကျွန်မသိနေသည်ကို
လည်း သူကသိပါသည်။ သို့ရာတွင် . . . ခုကဲ့သို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း
စီးကရက်ခဲပြခြင်းမှာ ကျွန်မရှေ့တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပါသည်။

“မေမေလည်းတစ်လိပ်လောက် ပေးသောက်ပါလား”

ကျွန်မစကားကြောင့် သူ အတော်အံ့အားသင့်သွားပါသည်။
ကျွန်မကိုလည်း ပြောင်စပ်စပ်ကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မဖို့ စီးကရက်
တစ်လိပ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။

“မမေစီးကရက် သောက်တတ်မှန်း ကျွန်တော်မသိဘူး”

“အေး . . . မေမေလဲ မသောက်တတ်ပါဘူး . . . ဒါပေမဲ့ မင်းလဲ
သောက်၊ မေမေလဲသောက်ဆိုတော့ ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား
ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မေမေ စီးကရက်သောက်တာ”

သူ့စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှန်း သေချာပါသည်။ သို့ရာတွင်

သူတို့လို လူငယ်ကလေးများကို သည်နည်းဖြင့် အံ့တုဖက်မြိုင်မြို့နို့ လိုအပ်ပါ
သည်။ ဤသို့လျှင် ခေတ်ပီသော နည်းလမ်းဖြင့် သူတို့အား တိုက်ခိုက်
ခြင်းကို သူတို့မလိုလားတတ်ကြဟု ထင်ပါသည်။ သူတို့ကို လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်
သူတို့ကို လိုက်လျောရင်း တိုက်ခိုက်သော နည်းဖြစ်သောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။

ရယ်နီသည် သူ့ပါးစပ်မှ စီးကရက်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။
ကျွန်မကတော့ စီးကရက်ကို ဆက်၍ခဲထားဆဲဖြစ်ပါသည်။

“ဘာမှလဲ မထူးခြားပါလား . . . စီးကရက်ဆိုတာ ခုထက်တော့
အရာအရာကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ရှိုက်မှမရှိက်ဘဲဗျ”

“အေး . . . အေး . . . အချိန်ရမှ ရှိုက်တာကို လေ့ကျင့်ချဉ်းမယ်”
ဖိုးလနတ်သားသည် တိမ်ကြားမှာ လှိုင်းစီးနေပါသည်။

ရယ်နီသည် ကုလားထိုင်လွတ်တစ်လုံးကို ဆွဲထိုင်ရင်း သူ့နောက်စေ့
ပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်ပစ်ပြီး သက်ပြင်းချနေပါသည်။

“မမေ လက်ထပ်တော့ . . . ဘယ်အရွယ်မှာလဲ”

“နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် . . . အဖေတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီး နောက်တစ်နှစ်
ပေါ့”

“ဟာ . . . အရွယ်ဟိုင်းနေမှပဲ”

“ဒါပေမဲ့ တို့ ဝေ့စပ်ထားတာ ဒီ . . . ရင်တစ်နှစ်လောက်က
ဘည်းက”

“ဘာလို့ မမေတို့က စောစော လက်မထပ်တာလဲ”

ကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မက ဘယ်လောက်ထိများ ရှင်းပြလို့
ရပါမည်နည်း။ ရယ်နီ၏ မျက်နှာသည် လရောင်အောက်တွင် ခပ်စောင်း
စောင်းမြင်ရသောအခါ သူသည် ကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်မှန်း သိသာစေ
လှပါသည်။ သူသည် သည်နှစ်ထဲမှာပင် သုံးလက်မခွဲအရပ်ပို၍ မြင့်လာ
ခဲ့ပါသည်။ ခုဆိုလျှင် သူ့အရပ်အမောင်းသည် သူ့အဖေနှင့် တစ်ရွယ်တည်း
လောက်ရှိပေမည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အရိုးအဆစ်များသည် ခိုင်မာခန့်ထည်
သျှက် အရေးအထင်းများပင် ပေါ်ထင်နေပါပြီ။ ဤအချက်အလက်များ

သည် လူကြီးတစ်ယောက်၏ ပြင်ပသွင်ပြင်လက္ခဏာများဆိုပါလျှင် သူ၏ အတွင်းသွင်ပြင်လက္ခဏာဖြစ်သည့် စိတ်ထားများသည်လည်း ပြောင်းလဲလောက်ပြီ။

“မင်းအဖေဟာ တရုတ်နဲ့ဆက်ဆိုင်တာတွေကို ငါက မနှစ်သက်မှာ ရိုးရိုးရိုးရားတယ်။ ဒီထက်ပိုပြောရရင် သူ့မှာရှိတဲ့ တရုတ်နဲ့ ဆက်ဆိုင်တာ မှန်သမျှကို ငါကမြတ်နိုးစေချင်တယ်။ အဲဒီအတွက် မတင်မကျဖြစ်နေတာနဲ့ပဲ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စနှောင့်နှေးခဲ့တာပေါ့။ ငါ့ဘက်က အစစအရာရာ သူ့အလိုကျဖြစ်ပါပြီလို့ သေချာနေတဲ့တိုင်အောင် သူ့လက်ထပ်ခွင့်ကို တော်တော်နဲ့မတောင်းဘူး... သူ့ဟာ တစ်ခဏချင်း ချက်ချင်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်လွယ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။”

“တရုတ်နဲ့ဆက်ဆိုင်တာ ဟုတ်လား။ သူ့မှာဘာရှိလို့လဲ”

“မင်းမသိဘူးလား”

ဘယ်လိုဖြေရမှန်း ကျွန်မ မသိသဖြင့် သူ့ကို ပြန်မေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟင့်အင် ... ကျွန်တော် အဖေ့ကို ကောင်းကောင်းတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့မမှတ်မိရမလဲ ရယ်နီ၊ သူနဲ့တို့ ခွဲခွာလာတော့ မင်း အသက်ဆယ်နှစ်နှစ်ရှိနေမင်္ဂလာ”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော် မှတ်မိသင့်တာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ မမှတ်မိနိုင်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော်စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး”

ရှင်းပါသည်။ သူသည် သူ့အဖေကို မှတ်မိချင်စိတ် မရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပေမင်္ဂ ကျွန်မသိသည့်အကြောင်း သူ့ကို ဖွင့်မပြောနိုင်ပါ။ ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် သူ့ကိုစွပ်စွဲရာကျပေမည်။ ‘မင်းဟာ အဖေကို ငမုပစ်ဖို့ကြိုးစားနေတာ’ ဟူ၍ ကျွန်မ မစွပ်စွဲလိုပါရှင်။ သူ့အဖေကို သူ မမှတ်မိချင်၍ မရနိုင်အောင် ကျွန်မက အခွင့်အရေးစောင့်၍ ဖမ်းရပါမည်။

“မင်းအဖေကို ကြည့်လိုက်ရင် ဘာလူမျိုးလို့ထင်ရသလဲ”

“တရုတ်လူမျိုးလို့ ထင်ရတာပေါ့”

သူသည် စိတ်မပါဘဲ ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အေး ... တရုတ်တွေကြားထဲ ရောနေရင် မင်းအဖေဟာ တရုတ်နဲ့တူတာပဲ ... အမေ့ကန်နီတွေကြားထဲ ...”

“အို ... သူဒီမှာရှိနေရင်လဲ တရုတ်နဲ့တူမှာပဲ”

“အဲ့တော့ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ တရုတ်တွေဟာ ယောက်ျားပီသတဲ့ ချစ်လက္ခဏာရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် မင်းတရုတ်အဘိုးအဘွားတွေနဲ့ ပြောကိစ္စပိုင်းသားတွေဆိုရင် ပိုလို့တောင် ကြည့်လို့ကောင်းသေးတယ်။ မင်းအဘိုးလေး ‘ဟန်ယုရန်’ ကို မင်းမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“မမှတ်မိဘူး”

ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဟန်ယုရန်ကို ကျွန်မတို့ယခုထိတစ်ကြိမ်မျှ ထပ်မံ မတွေ့တော့ပါ။ သူသည် ဂျပန်နှင့် ပူးပေါင်းခဲ့သူဖြစ်ပြီး ဂျပန်ပြေးသောအခါ သူလည်း ပီကင်းမှ ပျောက်သွားလေ၏။

“ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ... မင်းအဘိုးလေးကို သစ္စာဖောက်လို့ မထင်မဟုတ်ဘူးလား။ အေး ... သူ့ဟာ ... ပီကင်းအတွက် ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်း လုပ်တယ်ဆိုတာ အမေလဲ ယုံကြည်တယ်။ အမေ မှတ်မိသေးတယ် ပီကင်းမြို့အဝင်အထိ ဂျပန်တွေရောက်လာတော့ သူ့အပါအဝင် ချစ်ချစ်တချို့ဟာ လက်နက်ချလိုက်ကြတယ်။ ဒါမှလဲ ပီကင်းကိုထာဝရ ဝင်ရောက်နိုင်မယ်မဟုတ်လား။ တရုတ်ပြည်ကို အဲဒီလိုမျိုးချစ်တွေက ဘယ်ဆယ်ခဲ့တာ မနည်းတော့ဘူး။ စဉ်းစားကြည့်လေ မွန်ဂိုတွေ၊ မန်ချူးတွေ ဝင်တိုက်တုန်းကလဲ ဒီလိုပဲမဟုတ်လား။ ရှုံးတော့မယ့်အတူတူ သက်နက်ချပြီး သူတို့မြို့ရဲ့ ထာဝရတည်တံ့မှုကို ကာကွယ်ခဲ့တယ် ဒီလိုနဲ့ပဲ နေသူတွေဝင်လာလိုက်၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြန်တိုက်လို့ ထွက်ပြေးသွားလိုက်နဲ့ ပီကင်းမြို့ရဲ့ အလှအပဟာ မပျက်မစီးကျန်ခဲ့ရတာပေါ့”

ကျွန်မစကားအတွက် ရယ်နီ ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ သူသည် ကျွန်မစကားကို လူငယ်တို့၏ အမူအလေ့အတိုင်းပင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနဲ့ အထောင်နေပါသည်။ ဘယ်လောက်အထိ နားလည်သည်တော့ မသိပါ။

ကျွန်မသည် သူ့အဘွားကိစ္စကို သတိရသွားပါသည်။ ဂျပန်အဖေတို့ကို ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မရယ်နီကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရလျှင် ကောင်းမလား။ ဒီ ... စောပါသေးတယ်လေ။ သို့ပေမင်္ဂ ဂျပန်အမေ့ရပ်ပုံနှင့်

သူ့အတွက်အမှတ်တရ ထုတ်ဝေသောမဂ္ဂဇင်းတို့ကို ရယ်နီကိုပြုဖို့ အချိန် ရောက်သည့်အထိ ကျွန်မဆက်လက် သိမ်းဆည်းထားရပါမည်။ ရယ်နီကို ပြောရန် ပြရန်အချိန်သည် ကျရောက်လာပါလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော့်အဖေဟာ တရုတ်စိတ်ရှိသလား။ အမေရိကန်စိတ်ရှိ သလား။”

သူသည် ပြတင်းပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်၍ လမ်းကိုကြည့်နေပါသည်။ သူလိုချင်သောအဖြေကို ကျွန်မသိသော်လည်း မှန်မှန်ကန်ကန်သာလျှင် ကျွန်မဖြေနိုင်ပါမည်။

“အမေကိုယ်တိုင်ကို ကိုယ့်ဘာသာဒီပေးခွန်းပေးရပေါင်းများပြီ . . . အမေ့အထင်တော့ သူဟာ တစ်ခါတလေ ပီဘီတရုတ်ကြီးလိုပဲ တရုတ်စိတ် ပွေးတယ် . . . ဒါပေမဲ့ . . . တကယ့်အမေရိကန်ကြီးလိုပဲ အမေရိကန် စိတ်ပွေးတတ်တဲ့အချိန်တွေလဲ အများကြီးရှိပါရဲ့။”

“ဥပမာပြစ်ခမ်းပါ မမေ”

ကြည့်ခမ်းကြည့်ခမ်း . . . သိပ္ပံကျောင်းသားမယ့်လူကလေး မောင်ရယ်နီ။ သူတောင်းသည့်ဥပမာကို ကျွန်မဘယ်လိုပြရပါမည်နည်း။ ကျွန်မနှင့်ကျယ်ရီတို့၏ လင်မယားဘဝကို သူ့အား ဘယ်သို့ရှင်းပြရပါမည် နည်း။ ကျယ်ရီသည် အမေရိကန်တစ်ယောက်နှင့် တူသည့်အချိန်ဆို၍ နှစ်ယောက်တည်း နေသောကာလ လင်ရယ်မယားရယ်ဟူသော ကာလမှာသာ ရှိသည်မဟုတ်လား။ ထိုအချိန်မျိုးတွင်သာ သူသည် သူ့တွင်ရှိသော တရုတ် အမျိုးသားအရေခွဲကို ခွာချထားပါသည်။

“အေးလေ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့မိသားစုဆိုတာကလေး ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာတော့ သူဟာ တရုတ်လိုကျင့်ကြံခဲ့တယ် မဟုတ်လား မင်းကိုလဲ တရုတ်ဖခင်တစ်ယောက်က ပဲ့ပြင်ဆုံးမသလို ဆုံးမခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုချစ်တာမှာတော့ နိုင်ငံရပ်ခြားကလာတဲ့ အချစ်ခွဲချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်မှာ နိုင်ငံရပ်ခြား စည်းတားထားတယ်ရယ်လို့ မရှိဘူး . . . ဒါကြောင့်လဲ သူဟာ မင်းကိုအမြဲပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား . . . ‘သားဟာ အဖေ့သား ဖြစ်ရုံတွင်မကဘူး . . . သားမှာဘိုးဘွားဘီဘင်ရယ်လို့ မမေ့အပ်တဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တွေရှိတယ်လို့ . . . မင်းမှတ်မိတယ်

မဟုတ်လား”

“အင်းပါလေ ကျွန်တော့်မှာ ဘိုးဘွားဘီဘင်ဆိုတာရှိမှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမေရဲ့ အဖေအမေအဘိုးအဘွားတွေကိုပြောတာ မှန် . . . မမေ . . . ကျွန်တော်ဟာ သူတို့နဲ့ပိုပြီး တူတယ်မဟုတ် သားဟင်”

သူသည် ကျွန်မစကားများ၏ ဆိုလိုရင်းကို ကောင်းစွာ နားမထည် နိုင်သေးပါ။ ကျွန်မစကားကို ဖွတ်ဆန့်ကျင်ဖို့သာ သူ့အတွက်ချောင်းနေပါ သည်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

“မမေ . . . ကျွန်တော့်မှာရှိနေတဲ့ တရုတ်နဲ့ဆက်ဆိုင်နေရတဲ့ကိစ္စ ကလေးတွေ ကောင်မလေးတွေက ကြည့်ဖြူနိုင်ပါ့မလားဟင်”

“အမေရိကန်မကလေးတွေကလား ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့”

“တရုတ်မကလေးတွေတိုင်းကကော အမေရိကန်တိုင်းကို ကြည့်ဖြူ မယ်ထင်သလား . . . သား”

“ကျွန်တော်ကလဲ တရုတ်မလေးတွေကို စိတ်မကူးပါဘူး”

“မင်းမကြုံသေးလို့ပါ။ များသောအားဖြင့် သူတို့ဟာ လှပကြတယ်”

“ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်ကို ပြန်သွားစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

“ရှိတာပေါ့ . . . တကယ်လို့ မင်းအဖေ ဒီကိုမလာဖြစ်ရင် တို့ သူ့ထိ လိုက်သွားရမယ် မဟုတ်လား”

“သူ ဒီကို ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ မမေထင်နေသလား”

အချိန်ကတော့ ကျရောက်နေပါပြီ။ သူ့အဖေဆီက နောက်ဆုံးလာ သော စာအကြောင်းကို သူသိဖို့အချိန်ကား ရောက်ပါလေပြီ။ အနေနှင့် အမြင် သူ့ကိုဖွင့်ပြောရန်သာလိုတော့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုစာ . . . ကျွန်မ အခန်းထဲက သေတ္တာကလေးထဲမှာ အလုံအခြုံပိတ်ထားရသော . . . ဆံစာကိုသူ့အား ပြသဖို့ရန်မှာ ကျွန်မ ရင်လေးလှပါသည်။ ရယ်နီသည် သယ်ပါသေးသည်။ ကြီးမားသောလူရေးလူတာ ပြဿနာသည် သူနှင့်မမျှ သေးပါလေ။

“အမေကတော့ သူ့ကိုမျှော်လင့်နေတုန်းပဲ . . . သားကလဲ

မျှော်လင့်နေရမှာပေါ့ ... ဟုတ်ဘူးလား၊ ကဲထားပါလေ ... ဒီမှာ ရယ်နီ အမေတစ်ခုမေးမယ် မင်းကောင်မလေးက ဘယ်ကလဲ”

“ခင်ဗျာ”

ကျွန်မစကားသည် မဆီမဆိုင်နိုင်လွန်းသည်ဟူ၍ သူ အံ့အားသင့် ဟန်ဆောင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့မူ ကျွန်မတို့သားအမိ ပြောခဲ့ပြီးသောစကားများသည် ရယ်နီ၏ အချစ်ကိစ္စကိုသာ ဝေဖန်စိစစ်ကာ ဖြင့် ဦးတည်နေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

“မမေ ဘယ်လိုသိလဲ”

ကျွန်မသည် သားငယ်၏အကြောင်းကိုသိသော ပိခင်တို့၏သဘာဝ အတိုင်း ဝီရိယိုက်ပါသည်။

“အမေသိတာပေါ့ကွယ် ... မင်းထင်ထားတာထက် အမေဟာ မင်းအကြောင်းကို ပိုသိပါတယ်သားရယ်”

“ဒါပေမဲ့ ... လောလောဆယ် စကား ထည့်ပြောရလောက်အောင် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ ကောင်မလေးက ဟိုးလမ်းဆုံးက အစိမ်းနဲ့အဖြူကြားပြီး ဆေးသုတ်ထားတဲ့ အိမ်ကပါ၊ နွေရာသီဒီကို အလည်လာတဲ့ လူတွေထဲက”

သူတို့ကို ကျွန်မမြင်ဖူးပါသည်။ ကျွန်မအလုပ်နှင့်ကျွန်မ မအားနိုင် သဖြင့် နှုတ်မဆက်ဖြစ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ နွေရာသီအလည်ရောက်သော ဧည့်သည်များကို ကျွန်မသည် တစ်ခါတစ်ရံတော့ သွား၍နှုတ်ဆက်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့။ သို့ပေမယ့် ခုတော့ဖြင့် သွား၍နှုတ်ဆက် မှ ဖြစ်တော့မည်။

“သူ့နာမည်က”

“အယ်လီဂရာ”

“နာမည်ကတော့ ခေတ်ဆန်သားပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီနာမည် လှတယ်မဟုတ်လားမမေ”

“ဆိုပါတော့”

“နာမည်ရဲ့နောက်ဆုံးအလုံးက ‘ဂုဒ်’ သူ့အဖေက မစွတာဂုဒ်”

“သူ့အဖေက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“နယူးယောက်မှာ စီးပွားရေးတစ်ခုလုပ်တယ်တဲ့ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက ဒီလိုပါလာတတ်ခဲ့ပါတယ်၊ ခု သူ့အမေနဲ့လာကြတာ”

“မင်းတို့ဘယ်လိုဆုံမိကြသလဲ”

“သူက ရေတံခွန်ကိုသွားကြည့်တာ ကျွန်တော်ကလဲ အဲဒီရောက် နေတုန်း ဆုံမိတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့အသိဖြစ်သွားကြရော”

“မင်းသူ့ကို တကယ်ကြိုက်တာဆိုရင်တော့ အမေ့ဆီတစ်ခေါက် လောက်ခေါ်ခဲ့ဦး”

ကျွန်မသည် ကတုန်ကယင်ဖြစ်ရလေပြီ။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ သားနှင့် ခတ်သက်၍ သတိထားစရာတွေရှိနေလေပြီ ...။ ကျွန်မသားသည် ဆော့ကကြီး၏ အန္တရာယ်ဖြစ်စေတတ်သော အရာတစ်ခုကို စမ်းသပ်ကြည့် နေလေပြီ ...။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုကလေးလေးလိုပဲ ထင်ထားခဲ့မိ ခဲ့သည်။ ကြည့်စမ်း ...၊ အခုတော့ သူသည် ဒုတိယဘဝအတွင်းသို့ နားမြင်ပေါက်ရောက်လာလေပြီကော။ ဒုတိယဘဝတွင် သူသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကလည်း သူ့ကိုမြင်သည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် အဘယ်သို့သော မိန်းကလေးပေနည်း။

“ကဲ ... ကဲ ... အပြင်မှာ အေးတယ်၊ အိမ်ထဲဝင်ကြစို့”

ကျွန်မထင်သည်။ သူတို့ချင်း သာမန်မိတ်ဆွေသင်္ဂဟသာဆိုလျှင် နောက် အခြေအနေတစ်ခုအတွက် ချက်ချင်း ချက်ချင်းမပြောင်းလဲနိုင်ပါ။ ခုတော့ သူတို့ချင်းတွေ့သည်မှာ ဘယ်လောက်မှမကြာသေး ...။ ‘မင်းတကယ် ကြိုက်ရင် အမေ့ဆီ တစ်ခေါက်လောက်ခေါ်ခဲ့’ ဟု ကျွန်မက မနေ့က ဆွဲခဲ့သည်။ ဟော ...၊ သည်နေ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်မရှေ့ခေါ်လာခဲ့ လေပြီ။

သူတို့ချင်း နေ့တိုင်းတွေ့ဆုံနေကျဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်မတို့ နယ်မှာတော့ သည်အတွက် အချိန်များများ ရနိုင်သည်။ ရှည်လျားသော နွေရာသီရက်များတွင် နေ့တာတို၍ ညတာရှည်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သိပ်နံ့သည် နေ့ပိုင်းတွင် အိမ်အလုပ်ကိုလုပ်သည်တော့ မှန်ပါသည်။

သို့ရာတွင် သူ့အားလပ်သော ညပိုင်းတွင် ညတာကရည်ပေးထားသလို ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

အလုပ်ခွင်မှနားသည်မှ ညအိပ်ရာမဝင်ခင်အတွင်း လှပသော စိတ်ကူးယဉ်ဖွယ်သောအချိန်တို့သည် သူ့အတွက် မိုးဘောလအောပါစွမ်း ကျွန်မကလည်း သူ့အားလပ်ချိန်များတွင် ဘယ်သွားသည် ဘယ်လာသည် ဟူ၍ မစစ်ဆေးချင်ပါ။ သူသည် လွတ်လပ်ချင်သောအရွယ်သို့ တိုင်လေပြီ။

သည်ခေ့ . . . ညနေစာစားပြီး ကျွန်မသိမ်းဆည်းနေတုန်း သူ ထွက်သွားပါသည်။ တစ်နာရီလောက်အကြာတွင် သူပြန်လာပါသည်။ မိန်းကလေးပါလာလေပြီ . . .။

“မေမေ . . . ဒါ အယ်လီဂရာပါ”

ကျွန်မကြိုက်တတ်သော ‘မေမေ’ ကို ထိပ်ကတင်၍ မိန်းကလေးနှင့် သူက မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မရော ဘာဘာမိ ဧည့်ခန်းတွင်း ရှိနေပါသည်။ ဘာဘာသည် ထုံးစံအတိုင်း သားရေကုလားထိုင် ကြီးပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေပါသည်။ သူသည် တရုတ်ဝတ်ရုံကိုပင် ဆင်မြန်းလျက်ဖြစ်ပါသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် . . . အယ်လီဂရာ”

ကျွန်မသည် ထိုင်ရာမထပင်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် တပ်ထားသော မျက်မှန်ကိုတော့ နှုတ်ဆက်ရင်း ချွတ်လိုက်မိ သည်။ ဧည့်သည်ကို မျက်မှန်မချွတ်ဘဲ နှုတ်ဆက်ခြင်းသည် တရုတ် ယဉ်ကျေးမှုအရ ရိုင်းပျံပါသည်ရှင်။

မိန်းကလေးသည် သိမ်မွေ့စွာပင် ကျွန်မထံ လျှောက်လာပါသည်။ ဒူးညွတ်ခြင်း၊ ခါးကိုင်ခြင်းမပြုဘဲလျက် လက်ဆန့်တန်းပေးလျက် ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“မစွမ်းမက်ကလွိုက်ယဒ်ကော နေထိုင်ကောင်းပါသလားရှင်”

“ကောင်းပါတယ်၊ အော် . . . ဟော့ဒါ . . . ရယ်နီရဲ့အဘိုးလေ”

ဘာဘာသည် အယ်လီဂရာကို ပြန်နှုတ်ဆက်ရမည့်အစား မသေ့ တတ်စွာကြည့်လျက် မိသပြတ်သားသော တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် ကျွန်မကိုမေးပါသည်။

“ဒီသူငယ်မက ဘယ်သူတုံး”

ရယ်နီသည် ရှက်သွေးပြာသွားပါတော့သည်။ ရယ်နီသည် သူ့ကိုယ်သူ ဩရတ်နှင့်ဆက်ဆိုင်သည်ကို လုံးဝမပေးထားချင်နေပါသည်။ ရုတော့ ငါးလုံးလျားလျား သတိရသွားပါပြီ။ ရယ်နီသည် အလွန်ကြည်လင်ပြတ်သား သော အင်္ဂလိပ်လေသံ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ဘာဘာကိုတုံ့ပြန်ပါတော့သည်။

“ဘာဘာ . . . သူက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ။ မေမေတွေ့ချင် သယ်ဆိုလို့ ခေါ်လာခဲ့တာ”

ဘာဘာသည် ရှေးတရုတ် များကြီးမတ်ရာ သေနာပတိတို့၏ ဟန်မန် နှင့် ရယ်နီကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပါသည်။ အယ်လီဂရာ ကတော့မူ ဘာမျှမပြော၊ ကြည့်ပင်မကြည့်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ ဒီအချိန် အိမ်မှာမိဘနဲ့အတူရှိနေမှပေါ့”

ဘာဘာသည် တရုတ်လိုပင် ပြောနေပါသည်။ ကျွန်မသည် ရယ်နီ အံ့သည်။

“အယ်လီဂရာ . . . ဒီအဘိုးပြောတာ ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါနဲ့။ သူဟာ တရုတ်ပြည်မှာ အနေကြာလို့ သူ့ကိုယ်သူအမေရိကန်ဖြစ်တယ် ဆိုတာကိုတောင် မမှေ့တာ”

ကျွန်မစကားကြောင့် အယ်လီဂရာ၏မျက်လုံးပြာကလေးများ နှိုးစက်သွားပါသည်။

“ဟင် . . . တရုတ်ပြည်မှာဟုတ်လား . . .၊ ရယ်နီ ကျွန်မကို စစ်ခါမှလည်း မပြောဖူးပါလား”

ရယ်နီသည် ဘာမျှစုံစုံလင်လင် ပြောပြထားဟန်မတူပါ။ ကျွန်မ နှင့် သင့်ချိန်ချိန်စကားပြောရန် လိုအပ်လာပါသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဒေါ်ဒေါ်တို့က တစ်အိမ်သားလုံး တရုတ်ပြည်မှာ နေခဲ့တယ်။ ရယ်နီအဖေဆို ဒုတိတရုတ်ပြည်မှာ . . .၊ ရယ်နီကိုလဲ ဆရာတို့ပြည် ပီကင်းမြို့မှာ မွေးတာ”

“တကယ် . . .”

“သိပ်တကယ်ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ တရုတ်ပြည်ဟာ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံဆို . . .”

“အေးလေ . . . ခုမှဖြစ်သွားတာပဲဟာ”

“အဲဒီလိုဆို သူ့အဖေ ဟိုမှာဘယ်နှယ်လုပ်နေသလဲ”

“သူ့အဖေက ဟိုက တက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌလေး၊ သူက သူ့ကျောင်းသားတွေရဲ့ တာဝန် သူ့မှာ အမြဲရှိတယ်လို့ထင်နေတဲ့လူ”

“အော် . . . သိပြီ . . . သိပြီ . . .”

တကယ်တော့ ကလေးမ ကောင်းကောင်းမသိသေးပါ။ သူသည် ရယ်နို့ကို စဝေစပါကြည့်နေပါသည်။

“ကဲ . . . သားရယ် အယ်လီဂရာကို တစ်ခုခုကျွေးပါဦး”

“လာ . . . အယ်လီဂရာ”

စလေပြီ . . .။ အဆုံးသည် မည်သို့နည်း။

စကားကလေးတစ်လုံးသည် တောပီးပမာ ဟုန်းဟုန်းပျံတော့မည်။ ကျွန်မတို့နှင့်ပတ်သက်နေသည့် စကားတစ်လုံး . . . ‘ကျွန်ပြုနစ်’ ဆိုသော စကားတစ်လုံးသည် ကျွန်မတို့၏ ကျွမ်းမြောင်းသော ရွာကလေးအတွင်းမှာ ဟိုးလေးကျော်တော့မည်။ အနည်းဆုံး ‘တရုတ်ပြည်’ ဟူသော စကားပင် လျှင် ပြောမဆုံးပေါင် . . . တောသုံးထောင် . . .။

“တစ်ခေါက်ကလေးရောက်လာရုံနဲ့ ဘာလို့ အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောလိုက်ရတာလဲ မမေ”

ကလေးမကို ပြန်ပို့ပြီး၍ ရယ်နို့အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မတို့ ခရီးရောက်မဆိုက် မေးပါသည်။

“ဟင့်အင်း . . .” ငါအကုန်လုံး မပြောရသေးပါလား။”

ဘာဘာအိပ်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မသည် ရယ်နို့၏အပြစ်တင် စကားကို ကြားရမည်ဟု သေချာသဖြင့် သူ့ကိုစောင့်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သူကပြောလိုက်တယ် ‘ရှင်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပါပဲလို့ . . . ကျွန်မ ဒါကြောင့်ထင်နေတာကိုး . . .’ တဲ့ . . .”

ကျွန်မသည် သူ့ကိုဖက်၍ချော့ချင်ပါသည်။ ရမည်မဟုတ်ပါ။ ခုအချိန် တွင် ဖျောင်းဖျံခြင်းထက် ပြဿနာကို အဓိအတိုင်းရှင်းလိုက်ခြင်းက

ကောင်းပါလိမ့်မည်။

“မင်းဟာ တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် တရုတ်ဆိုတာကို ကိုညီတာသာ နေခံရမယ်၊ မင်းသွေးရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံဟာ တရုတ်ပဲဥစ္စာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဘယ်ဘက်ကို ယိုင်ချင်နေတယ်၊ ဘာအဖြစ်ပိုပြီး အရသာတွေ့နေတယ် ဆိုတာတော့ ရှိနိုင်တာပေါ့။ အေး . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ဟာအမြင်ကွယ် မယ် . . .”

“ပြီးတော့ . . . မင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ အမေသိထားတာ တစ်ခုရှိသေး ဘယ်၊ မင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဂုဏ်မယူတတ်လို့ စိတ်ဆင်းရဲနေရ သယ်၊ ဂုဏ်မယူတတ်လာတဲ့အခါ မင်းစိတ်ချမ်းသာလာရမှာပဲ၊ ဂုဏ်မယူတဲ့ အခါမှာလဲ တစ်စိတ်တစ်ဒေသတည်းအတွက်တင် ဂုဏ်ယူပြီး ကျွန်တို့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသအတွက် ဂုဏ်မယူဘဲနေလို့လဲမရဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝ တစ်ခုလုံးအတွက် ဂုဏ်မယူတတ်နိုင်မှ မင်းလဲ အပြည့်အဝစိတ်ချမ်းသာမှု လောနိုင်လိမ့်မယ်”

အထက်ပါအတိုင်း ရယ်နို့နှင့် စကားပြောလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မ သို့ကြည့်ချက်သည် ပို၍ ခိုင်မာသွားရပါသည်။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာ သည့် လူမျိုးရေးသည်အဓိကမဟုတ်ပါ။ မိမိ၏ စစ်မှန်သောချစ်သူဖြစ်ဖို့ မိမိကိုချစ်နိုင်သူဖြစ်ဖို့သာ အရေးကြီးပါသည်။ ထိုသို့တွေးမိသောအခိုက် တွင် ဂျယ်ရီကို ကျွန်မပိုင်ဆိုင်သည်ဆိုသည်မှာ ပို၍ပင်တိကျခိုင်မာသွား ခဲ့တော့သည်။

ကျွန်မငယ်စဉ်က ကြီးပြင်းခဲ့ရသော မိသားစုပုံသဏ္ဍာန်သည် အလွန်ရိုးသားသော ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ပါတီတက်ခြင်း၊ ကမ္ဘာသွားခြင်းတို့နှင့်လည်း ကင်းကွာခဲ့ပါသည်။ လူပေါင်းစုံနှင့်ဆက်ဆံခြင်း၊ သူငယ်ချင်းမက သမီးရည်းစားမကျသော အပေါင်းအဖော်များနှင့် နီးနှယ် ခြင်းများမရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် အလွန်ရိုးသားသော မိန်းကလေးအဖြစ်သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်မ၏အချစ်သစ်ပင်၌ အချစ်ပွင့် ကလေးများ ပွင့်ဖူးလာကြသောအခါတွင် ကျွန်မသည် မဆွတ်ခင်က သွတ်ချင်မိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီကို ကျွန်မ စ၍ ချစ်ခဲ့မိပါသည်။ သူမျိုးရေး ကျွန်မ မသိ။ သူ့ကိုချစ်သည်သာ ကျွန်မသိ၏။ ကျွန်မအချစ်ကို

ကျွန်မယုံကြည်ခဲ့၏။

“ဒါပေမဲ့သားရယ် . . . မင်းမှာအလွန်မြင့်မြတ်တဲ့ မျိုးရိုးဂုဏ်သိန် အပြည့်အဝရှိတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာသိစမ်းပါ”

“ဒီမှာသား . . . မြင့်မြတ်ခြင်းဟာ ကမ္ဘာ့အနောက်ခြမ်းမှာသာ ရှိတာမဟုတ်ပါဘူးကွယ် . . . ကမ္ဘာ့အရှေ့ခြမ်းမှာလည်း တိုင်းတာမရ အောင်ကို ရှိပါတယ်”

ကျွန်မသည် သားကိုမကြည့်ဘဲ သား၏ပါးကိုနမ်း၍ သားအပါးမှ ခွာခဲ့ပါတော့သည်။

အယ်လီဂရာလို မိန်းကလေးတိုင်းသည် သူ့အတွက်မဟုတ်နိုင် ကြောင်း သူ့နောက်တော့ သိလာပါလိမ့်မည်။ သူ့အလိုလို သိလာပါလိမ့် မည်။ မချစ်ဖူးသဖြင့် ခဏတော့ ရူးချင်ရူးပေမည်။ တော်တော်ကြာ အနာပျောက်လျှင် သူနှင့်ထိုက်တန်သော မိန်းကလေးကို သူ အေးအေး တည်ငြိမ်စွာ ရှာတွေ့ပါလိမ့်မည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် တရုတ်မလေး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ အမေရိကန်မလေးဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ ဘယ်သူ သိမည်နည်း။ ဘယ်သူသိဖို့ကောလိုအပ်ပါသနည်း။ အချစ်မဟုတ်လား။

ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မဆုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကလေးကို သတိရမိသည်။ တစ်နေ့သော မိုးရာသီကာလတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် ရက်ဒီကလစ်စ် တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ဒဿနိက ဗေဒ အတန်းတက်ရန် ကျွန်မသည် စာအုပ်များ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် ရေးကြီးသုတ်ပျာစွာ အခန်းမကြီးလှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် အတန်းမပီမှာ အလွန်စိုးပါသည်။ ထိုအချိန်က စာကြိုးစား ခြင်း၊ အတန်းမှန်မှန်တက်ခြင်းဆိုသည်မှာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါ။ ခုခေတ်မှာ တော့ ရယ်နို့စကားအရပြောရလျှင် စာကြိုးစားသော . . . အတန်းမှန် သော မိန်းကလေးမျိုးကို . . . ကောင်ကလေးများသည် ခံတွင်းမတွေ့လှ ပါ။ ဥပမာအားဖြင့် ‘အယ်လီဂရာ’ တို့လို ‘မရှုပ်တေး’ ကလေးများသည်သာ အလှတရားဟု ထင်နေကြပါသည်။

အယ်လီဂရာသည် ဆတ်ကော့လတ်ကော့နိုင်သလား မနိုင်ဘူးလား ဘာတော့ ကျွန်မ အသေအချာမသိပါ။ သူတို့၏ ပွင့်လင်းမှုသည် ဟန်ဆောင် ခြင်း ဖြစ်နေတတ်ပြီး သူတို့၏ဟန်ဆောင်မှုသည် ပွင့်လင်းခြင်းဖြစ်နေတတ် သဖြင့် ကျွန်မသိအောင် မကြိုးစားခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထိုနေ့က ကျွန်မကျောင်းနောက်ကျနေပါသည်။ မိုးကာလ၏ နာသီဥတုအလှပအများဖြင့် ကျွန်မစိတ်သည် ဆွတ်ပျံ့နေပါသည်။ နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်ကလေးကိုလည်း ခံစားတပ်မက်နေမိပါသည်။ ဘစ်ဆက်တည်းမှာပင် ‘ပညာရှင်ကန့်’၏ တိကျသောအဆိုအမိန့်များကို ကျွန်မခေါင်းထဲက ထွက်မသွားအောင် သွားရင်းလာရင်းမှတ်သားနေရပါ သေးသည်။ ကျွန်မ၏ ကံကြမ္မာကိုဖန်တီးချင်တိုင်း ဖန်တီးတော့မည် ခြစ်သော အချိန်ကာလများ၏ အစနိဒါန်းကို ထိုတဒဂံကလေးဖြင့် နှင့်လှုပ်လိုက်ပါပြီ။ ခန်းမဆောင်၏ ခန်းဝတ်မှ လှေကားအတိုင်း ပြေးသည် လည်းမဟုတ်၊ နေ့သည်လည်းမဟုတ်သော ချစ်စဖွယ်ခြေလှမ်းကလေးများ ခြင့် ဆင်းလာသော ဂျယ်ရီကို ကျွန်မ စတင်မြင်ဖူးလိုက်လေသည်။ ဆိုတဒဂံတွင် သူ့ကိုမြင်သော ကျွန်မ၏အမြင်သည် ဓာတ်ပုံရိုက်ထား သည်ထက် သေချာပါသည်။ နေရောင်ခြည်သည် သူ၏ နက်မှောင်သော ဆံပင်နှင့် မျက်လုံးတို့အပေါ်တွင် တဖျတ်ဖျတ်တောက်နေသည်ကို ကျွန်မ ခုတိုင်ပင် မြင်ယောင်သေးတော့သည်။ အကယ်တံ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ‘ဇရာ’၏ အလိုအရ ကျွန်မ မျက်စိကွယ်သွားသည်ဖြစ်ပါအံ့ . . .။ ကျွန်မသည် ဆိုမြင်ကွင်းကလေးကိုကား မြင်နေရပါလိမ့်ဦးမည်ဖြစ်ပါသတည်း။ နှစ်ရောင်အသားနှင့် နက်မှောင်သော ဆံပင်၊ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးတို့အပေါ်သို့ နေခြည်ရောင် ဖျတ်ကန် ကျရောက်သော . . . ထိုတဒဂံကလေး . . .။ တရုတ်လူမျိုးတို့၏ အသားအရေသည် ကြည်လင်လှပါသည်။ သွေးကြောကလေးများကို ဖောက်၍မြင်ရလောက်အောင် ကြည်လင်လှပါ သည်။ ရယ်နို့တွင်လည်း ထိုအသားအရေမျိုး ပါရှိလေသည်။ လွန်ခဲ့သော ဝနေနေက ကျွန်မတို့ရွာကလေး၏ ကပွဲခန်းမအတွင်းမှာ အယ်လီဂရာသည် ခယ်နို့ပါးကို အပ်လျက် ကနေသည်ကို ကျွန်မမြင်ရသောအခါ လုံးဝ အံ့သြမိပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဂျယ်ရီကို ပါးချင်းအပ်၍ ကချင်စိတ်

ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ စ. တွေသည် နေ့က စကားမပြောဖြစ်ကြပါ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်မိခဲ့သော ကြည့်မိကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့၏ အကြည့်များသည် တစ်ယောက်ပျက်လုံးထဲသို့ တစ်ယောက် စိတ်ဝင်သွားသည်အထိ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မဦးနှောက်ထဲတွင် သံမှိုနက်သကဲ့သို့ စွဲဝင်သွားသော အကြည့်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့အမည်ကို သိချင်သွားပါသည်။ သူသည် ကျွန်မ၏ တစ်သက်တာအဖော်ဟု ကျွန်မ ထင်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မတို့၏ ရင်းနှီးခင်မင်မှုသည် တစ်ရက်နှင့်မဟုတ်၊ တစ်ပတ်နှင့် မဟုတ် တစ်လမျှကြာမှ စတင်ပါသည်။ သူ့ကို မကြာမကြာ တွေ့တတ်ပြီး တွေ့တိုင်းလည်း ကျွန်မကြည့်နေမိသည်ချည်းဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အလွန် ယောက်ျားပီသသူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတစ်သက်တာတွင် သူ့လောက်လှစွာ ခန့်ညားသူ တစ်ယောက်မျှ မမြင်ဖူးဟု ထင်ပါသည်ရှင်။

သူနှင့်ကျွန်မ စ.၅၅ စကားပြောဖြစ်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ကျွန်မသည် အတန်းလွတ်ချိန်များ၌ သူနှင့်အတူတူမှ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လေ့ ရှိပါသည်။ ကျွန်မက သူ့ကျွန်မကို ချိန်ခဲ၍ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ထွက် သွားမှာစိုးသဖြင့် စကြတစ်လျှောက် ကျောင်းဝိတ်ပေါက်ဝလွန်ပြီး ရပ်ကွက်ထိ ရောက်သည်အထိ သူ့အနားမှပင် ကပ်လျက်တွဲလျက် လျှောက်လေ့ရှိပါ သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် အလွန်ရှက်ရွံ့အားနာနေတတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ခွေးကလေး၊ ကြောင်ကလေးများ ကိုယ်ပေါ်မှ ရေကိုခါချ ပစ်သလို သူ ကျွန်မကို သူ့အပါးမှ ခါပစ်၍ ဘယ်မှာရပါမည်နည်း။ ပြီးတော့ . . . သူသည် လူမျိုးခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည့်အကြောင်းကိုလည်း အပြစ်ထင်ခြင်း ကန်လေ့ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျောင်း၌ မိတ်ဆွေသက်ဟပင် သူ့၌ မရှိကြောင်းလည်း ပြောလေ့ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မသည် တစ်နေ့တွင် ကျွန်မအမေနှင့် တွေ့ဆုံရင်း ကျွန်မအိမ်သို့ အလည်လိုက်ခဲ့ပါ ရန် သူ့ကို မိတ်ခေါ်ပါသည်။ သည်လိုနှင့် ကျွန်မအချစ်သည် လုံးဝ အစပျိုးခဲ့ပါလေသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်မိနေခဲ့ပါပြီ။

သူက သူ့အချစ်ကို ဖွင့်ပြောရန်မှာ ဘယ်လောက်များ ကြာလိုက်

ပါသလဲရှင်။ နှစ်လနှင့်လည်း မပြော၊ သုံးလနှင့်လည်းရင်မဖွင့်၊ လေးလနှင့် လည်း နှုတ်ခွန်းတော်ရွှေပါးစပ်က မပိန်မဟတော်မူပါလားရှင်။ ကျွန်မ ကတော့ ဘယ်တော့မှတောင် ဖွင့်ပြောတော့မယ်မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့ပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူပြောတော့ပြောရှာပါသည်။ ပြောပြန်တော့လည်း တော်တော်နှင့် သိုရင်းမရောက်။ တို့ဆိုင်းတို့ဆိုင်းနှင့် အားမလိုအားမရနိုင်စရာပါ။

"ဟုတ်ပြီဟုတ်ပြီ . . . ဆက်ပါဦး" ကျွန်မသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူး ရွာ ကုန်ကုန်ဆိုရလျှင် သူပြောလာမည့်စကားအတွက် အပြုံးရွာပင် သမ်းကြောင်းပေးနေရပါသည်။

"ကိုယ်ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် . . . ကိုယ့်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် တောင် လက်မခံဘဲတော့ ဖြစ်မသွားပါဘူးနော်"

"မဖြစ်ပါဘူး . . . လက်ခံမှာပါ ပြောလေ"

ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီးသောကာလသို့ ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်မက သူ့ကို ထပ်၍မေးပါသည်။ သူ့ကျွန်မကို ချစ်ခင်ပိုင်သောနေ့က သူသည် ဘာလို့စကားတွေ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေရသနည်းဟု။ နဲ့နေ့သည် ကျောင်းမှအပြန် သူနှင့်ကျွန်မ မြစ်ကမ်းပါးမှာ ထိုင်နေကြသော နေ့ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ စာအုပ်ကလေးများသည် အစုလိုက်အပြုံလိုက် ကျွန်မတို့ခြေရင်း မြက်ခင်းပြင်မှာ ပုံနေပါသည်။

ထိုနေ့ကအကြောင်း ကျွန်မက ပြန်မေးသောအချိန်သည် ကျွန်မတို့ သက်ထပ်ပြီးကာလ တစ်ခုသော ပျော်ရွှင်စရာညနေစောင်းမှာ ဖြစ်ပါသည်။ နေရာကား ပီကင်းမြို့မှ အိမ်ကလေး၏ အိပ်ခန်းတွင်းမှာ ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မတို့၏ ခြုံစောင်းကလေးများသည် ကျွန်မတို့ခြေရင်း ခုတင်စွန်းမှာ ပုံနေပါသည်။ မြစ်ကမ်းဘေးမှာကဲ့သို့ သမီးရည်းစားဘဝမှာ မဟုတ်ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ လင်မယားဘဝအဖြစ်နှင့် ဖြစ်သော်လည်း သူသည် ကောင်းထစ်အတုံ့ဆိုင်းနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

"အဲ . . . အဲဒါလား . . . အဲဒါက ဟို . . . မောင်ဟာ . . . အမေရိကန်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဟို . . . သိတယ်မဟုတ်လား . . . ခုခံမိကြမယ်ရယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမထားမိလို့"

"ကဲ . . . ဒါဖြင့် အခုကျတော့ကော . . . နေစမ်းပါဦး . . ."

ကျွန်မနဲ့သာ လက်ထပ်ဖြစ်ရင် မောင် ဘယ်သူ့ကို လက်ထပ်မလဲဟင် . . .”

သည်မေးခွန်းအတွက်တော့ သူသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဖြေကြားနိုင်လေသည်။

“မောင်လား . . . မောင်ဟာ . . . တရုတ်မလေးတစ်ယောက် ယောက်ျားလေး လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်လို့ပဲ ထင်ထားတာ၊ ဒါကလဲ မောင်အမေ့ ဆန္ဒအရလို့ မောင့်ဦးလေးက ပြောဖူးတယ်”

သည်အကြောင်းကို ကျွန်မချစ်သူပြောခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ သူ့အမေ၏ဆန္ဒအရဆိုပေမည် ကျွန်မကတော့ သည်ကိုစွဲကို မေ့ထားနိုင်ပါသည်။ သူ့အမေသည် ထိုစဉ်က သက်ရှိထင်ရှားမဟုတ်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့အမေ၏ စကားသည်လည်း သက်ဝင်လှုပ်ရှားစေနိုင်သောစကားအဖြစ် ကျွန်မ မယူဆနိုင်ပါ။ သူ့အမေ၏ ဆန္ဒအရ တရုတ်မလေးတစ်ယောက်ကို သူ့လက်ထပ်ရမည်ဟု ထင်ထားသည်ဆိုသောစကားကို ဂျယ်ရီပြောခဲ့သည် ထိုစဉ်က ညကို ကျွန်မသည် မေ့ဖျောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုစကားနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လူမျိုးခြားနားခြင်းပြဿနာကို ကျွန်မသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ မေ့ထားခဲ့သည်ကြားက အယ်လီဂရာနှင့် ရယ်နီတို့ ပတ်သက်လာသောအခါ သတိမရချင်ဘဲလျက် ရလာရပြန်လေသည်။

ဂျယ်ရီအမေ၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ကျွန်မထုတ်၍ ကြည့်မိပြန်ပါသည်။ ကြာကြာမကြည့်ရသဖြင့် ပြန်ပြန်သိမ်းထားရသောအကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပါ။ ခဏခဏလည်း ထုတ်ကြည့်ချင်နေပါသည်။ ထုတ်ကြည့် ဖြစ်တိုင်းလည်း ကျွန်မ စိတ်ရှုပ်ရပါသည်။ သည်ပုံကို ရယ်နီအား တစ်ချိန်ချိန်တွင် ထုတ်ပြန်ပေးသည်တိုင်အောင် ကျွန်မစိတ်ကတော့ ရှုပ်နေရ ပါဦးမည်။ ရယ်နီအား လုံးဝထုတ်မပြုဖြစ်တော့လျှင်လည်း ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရှင်းလင်းမည် မဟုတ်ပါ။ သူ့ရုပ်ပုံသည် ကျွန်မဦးနှောက်တွင် စွဲထင်နေပါ ပြီ။ ကျွန်မသည် သူ့ရုပ်ပုံကို ထုတ်ကြည့်ဖြစ်သည်အခိုက်မှာပင် သူ့ရုပ်ပုံကို ပီပြင်ပြတ်သားစွာ ကျွန်မဝေခွဲ၍မရပါ။ ခုလည်း ကြည့်ချင်စိတ်ပေါက် လာသဖြင့် ထုတ်ယူမိပြန်ပါပြီ။ ကျွန်မရှေ့တွင် အမျိုးသမီးကြီးသည် ယခင်အခါများကအတိုင်းပင် တည်ငြိမ်ခန့်ညားနေပါသည်။ ပုံသေရုပ်ပုံဟု

သည် ဘယ်မှာလျှင် အမူအရာပြောင်းလဲပါမည်နည်း။ တရုတ်အမျိုးသမီး ကြီး၏ မျက်နှာသွင်ပြင်သည် အေးစက်စက်နိုင်ဟန် ရှိသော်လည်း သူ၏ သည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သောမျက်လုံးအစုံ၏ နောက်ကွယ်တွင်မူ လှုပ်ရှားတတ်ကြ သော အင်အားရှိပုံနားသိသာစေပါသည်။ သူနှင့် ကျွန်မဆုံခဲ့ကြရလျှင်လည်း ခံတ်ဆွေအရင်းအချာသဖွယ်ပင် ဖြစ်ရပါမည်။ သူက ကျွန်မကို ရန်သူဟု ဆုံးဖြတ်မထားခဲ့လျှင်ပေါ့ရှင်။ သို့ပေမည် သူသည် ကျွန်မကို ရန်သူဟုပင် ဆုံးဖြတ်မည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ ဘယ်တရုတ်အမျိုးသမီးကိုမှ နေသူဟု သဘောမထားခဲ့ပါ။ ပန်းကလေးများလို လှပနုနယ်သူ တရုတ် အမျိုးသမီးများကိုမှ ကျွန်မရွေး၍ ချစ်ခင်လေးစားပါသည်။ သူတို့၏အစွမ်း အစကို ချစ်ခင်လေးစားရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ တရုတ်အမျိုးသမီး နှင့်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အင်အားအကြီးမားဆုံး အစွမ်းအစအထက်မြက်ဆုံး ခြင်္သေ့ကြပါသည်။ သူတို့၏ ရုပ်ပုံသည် အားငယ်တတ်သယောင် ထင်ရ သော်လည်း တကယ်တော့ သူတို့သည် ဘယ်သောအခါမှ အရှုံးမပေးတတ် သူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့နှင့် နှိုင်းစာလျှင်အစွမ်းအစနည်းသူများမှာ သူတို့၏ယောက်ျားသားများ ဖြစ်ကြပါသည်။ တရုတ်အမျိုးသမီးတို့သည် ဘယ်အချိန်ကစ၍ အစွမ်းအစ ထက်မြက်ခဲ့ကြပါသနည်း။ အမျိုးသမီး ဘုရားသည်ကို ချီးနှိမ်ဖိနှိပ်ခဲ့သည့် အစဉ်အလာပေါ်ခဲ့သော ရာစုနှစ်ပေါင်း များစွာကပင်စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သားယောက်ျားလေး မှန်သမျှ သည် မွေးလျှင်မွေးလာချင်း ခရီးဦးကြိုပြုခံရသည်။ ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခြင်းခံရသည်။ အခွင့်အရေးပေးခြင်း အလိုလိုက်ခြင်းခံရသည်။ သမီးမိန်းကလေးများက ထိုသို့သော အခွင့်အရေးမျိုးကို မရကြ။ ဆွေစဉ် နှီးဆက် ထိုအလေ့သည် တည်လာခဲ့သည်။ မိန်းကလေးတို့သည် ထိုအစဉ် အလာကို ငြိမ်ခံနေရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှမတတ်နိုင်ကြ။ ထိုအခါ မိန်းမသားတို့ သည် သူတို့၏ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းအတွက်လည်းကောင်း၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အနှိမ်ခံဘဝမှ ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက်လည်းကောင်း ညီတတ်တတ် ကြိုးပမ်းလာရလေသည်။ သူတို့သည် အခွင့်အရေးမရလျှင် ညီတတ်တတ်ပင် အခွင့်အရေးယူရမည်။ အမှန်တရားသည် သူတို့အဖို့ဒုက္ခ ခြင်္သေ့လာလျှင် လိမ်လည်ခြင်းပြုရမည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကာကွယ်နိုင်ရန်

မရှိမသားပင် နေကြရမည်။ သည်လိုနှင့်သာ သူတို့တဝ၏ လုံခြုံရေးပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရေးကို ကြံစည်ရယူခဲ့ကြရလေသည်။ သို့ရာတွင် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော တရုတ်အမျိုးသမီးကြီးတို့သည် အနစ်နာအဆုံးရှုံးခံနိုင်သည့်နေရာတွင် ဘယ်လောက် သတ္တိပြောင်မြောက်လှပါသနည်း။ ဆိုပါစို့ ဂျယ်ရီမိခင်၊ ရုန်းကန်ကြိုးစားရခြင်းသည် အင်အားအစွမ်းအစပါတကား။

ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီမိခင်၏ရုပ်ပုံကို အံ့ဆွဲထဲ အလျင်အမြန် ပြန်သိမ်းပြီးဖြစ်သော်လည်း သူ့ရုပ်ပုံလွှာသည် ကျွန်မကို အမြဲတစေ ခြောက်လှန့်နေပါသည်။

သည်နေ့ စနေနေ့ဖြစ်သည်။ ဘာဘာနှင့် ကျွန်မသည် နေ့လယ်စာ အတူ စားရင်း ခြောက်ကပ်စွာပင် ရှိနေကြပါသည်။ ရယ်နီသည် ငါးဖျားရန် သွားပါသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ငါးဖျားရန်သွားမည်ဟု ပြောသွားခြင်းသာ ခြင်္စင်ပါလိမ့်မည်။ ရယ်နီသည် အယ်လီဂရာ၏အကြောင်းကို နောက်ထပ် ခြင်္စင်တစ်ရာ ပြောမလာသည်အတွက် ကျွန်မမိတ်ထဲ မအိမသာဖြစ်နေရ ခြင်းပါသည်။

"ဘာဘာ ဟိုတလောက ဂျယ်ရီအမေအကြောင်းကို ကျွန်မတို့ ချွေးကြဲတယ်မဟုတ်လား . . . အဲဒါ"

"နို့ ပြောမိကြသလား"

"အင်းလေ . . . ပြောကြတယ်၊ အဲဒါ သူ့အကြောင်းနည်းနည်း ခြင်္စင်ပြောစရာရှိလို့"

ဘာဘာသည် ပါးစပ်ဝနား ရောက်နေသော တရုတ်ထမင်းစားတူကို ခြင်္စင်ချလိုက်လေသည်။ ကျွန်မ 'ဆန်' ချက်သောနေ့တွင် သူသည် တရုတ် ထမင်းစားတူနှင့်သာ စားသုံးလေ့ရှိ၏။

“သူနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းဘာသိချင်လို့လဲ”
 “ကျွန်မ သူ့ရဲ့ရုပ်ပုံလွှာတစ်ခုရထားလို့ ဘာဘာ”
 “ဘယ်လိုလုပ်ရသလဲ”
 “မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ပါလာလို့”
 “သွားယူစမ်း . . . သွားယူစမ်း”

ကျွန်မသည် ကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွား
 ပိပါသည်။ ဂျယ်ရီအမေပုံကိုယူခဲ့ပြီး သူ့ရှေ့တွင်ချပြလိုက်ပါသည်။ သူသည်
 မျက်မှန်ကိုတပ်၍ အသေအချာစူးစိုက်ကြည့်ပါသည်။

“အေး . . . အေး . . . ဟုတ်ပေသားပဲ ငါမှတ်မိပြီ၊ ဒါပေမဲ့
 ဒီပုံကတစ်မျိုးပဲ ငါအမြဲမြင်နေကျ ရုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူး”
 “အမြဲမြင်နေကျ ရုပ်မျိုးကဘယ်လိုလဲဟင်”

ဘာဘာသည် ဘော်ငွေရောင်မျက်ခုံးကြီးများကို တွန့်လျက် စဉ်းစား
 နေပါသည်။ သူ့စိတ်သည် မည်သည့်နေရာ မည်သည့်ကာလသို့ ရောက်နေ
 သနည်း။

“ငါတို့လက်ထပ်တဲ့နေ့က သူ့မျက်နှာရှေ့မှာကာထားတဲ့ ပရိ
 ကလေးကို ငါလုပ်ကြည့်မိခဲ့တယ် . . . သည်တုန်းက တော်တော်လှ
 သလိုပဲ”

“နောက်တော့ကော”
 “နောက်ပိုင်းကျတော့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဘူး သူ့မျက်နှာက
 ငါ့ရှေ့ရောက်ရင် တစ်မျိုးဖြစ်ဖြစ်နေတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲဘာဘာ”
 “ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတာလဲ သူ့ကိုယ်ငါ မေးမကြည့်ဘူး
 ငါတို့ဟာ ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေးလားစမ်းလား
 မလုပ်ကြဘူး နှစ်ယောက်စလုံး မြဲစေ့စေ့ရယ်”

“မြဲစေ့စေ့ဟုတ်လားဘာဘာ ဒါနဲ့များ သားတစ်ယောက်တော့
 ရခဲ့ကြသလား”

ဘာဘာမျက်နှာသည် ကျွန်မစကားကြောင့် ခုံကနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။
 “ဟုတ်တယ်လေ ရခဲ့တယ်လေ”

ကျွန်မသည် သူ့စကားကို သဘောကျရယ်မောမိပါသည်။
 “ဂျယ်ရီကိုတော့ ဘာဘာရဲ့သားမဟုတ်ဘူးလို့ ဘာဘာမငြင်းမိ
 ဘူးနော်”

“ငါမငြင်းပါဘူး ဒါပေမဲ့ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”
 “မသိဘူးဘာဘာ ကျွန်မမသိဘူး”
 “မဟုတ်ဘူးလေ ငါပြောတာက ကလေးတစ်ယောက်ရလာတယ်
 ဆိုတာ ဘာထူးဆန်းသလဲ၊ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမအနေနီးစပ်ရင် ဖြစ်တတ်တဲ့
 သဘာဝပဲဟာ မေတ္တာတရားနဲ့မဆိုပါဘူးလေ”

“ယောက်ျားတွေအတွက်တော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့ မိန်းမတွေအဖို့
 မဟုတ်ဘူး ဘာဘာ”

“ထားပါလေ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျယ်ရီကိုပေးပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း
 မဟုတ်ဘူး ငါနဲ့ငါ့မိန်းမဟာ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖြစ် ဆက်ဆံနီးစပ်မှု
 မရှိကြတော့ဘူး”

“ဘာဘာအလိုအရလား”
 “မဟုတ်ဘူး သူ့အလိုကျ”

“အို . . . ဘာဘာအားလုံးလိုလို မှတ်မိနေပါလား”
 “အေး . . . ငါကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိပါတယ်”

ဘာဘာသည် ဘာမျှမထိခိုက်သလို စကားစကို ဖြတ်လျက် အစား
 အသောက်များ ဆက်၍စားသောက် နေပါတော့သည်။ သူသည် သူ့ဘဝကို
 မကောင်းစွာမှတ်မိနေပါသည်။ သို့သော် ခံစားမှုကား ကင်းမဲ့နေပါပြီ။

ကျွန်မ တွေးထင်မိပါသည်။ ဖြစ်ခဲ့လှစွာသော အခြေအနေတစ်ခုတွင်
 ဘရတ်မကလေးတစ်ယောက်သည် ဘာဘာဆိုသော အပေရီကန်တစ်ယောက်
 ကို မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ခဲ့ရာဟန်တူသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုဘာဘာက
 မေတ္တာတုံ့ပြန်ခဲ့ခြင်းမရှိ။ ထိုအခါ တရုတ်မကလေးသည် သူ့ချစ်သော
 သူ့ထံမှ မေတ္တာတရားနှင့် ပတ်သက်၍ ရရာကို အရယူခဲ့ပုံရသည်။ သားငယ်
 ခြစ်၏။ သားငယ်ကို သူ့ပိုင်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့၏။ ထိုသားငယ်သည်
 ဘာဘာ၏ လက်၌ပင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ တရုတ်မကလေးသည်
 သားငယ်၏စိတ်ကို အပိုင်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုသားငယ်သည်

အမေတူသားဖြစ်စေတော့သည်တကာ။

ကျွန်မအတွေးသည် မှန်ကန်ပါသလား။ မှန်သည် မမှန်သည်ကိုကော
ဘယ်သူကပြောပြနိုင်ပါမည်နည်း။ ထိုကလေးငယ်သည် ဂျယ်ရီမင်
မဟုတ်ပါလား။

သည်ည လပြည့်ညပါရင်။

ကျွန်မတို့ရွာကလေးမှာ အရိပ်မည်းမည်းများ ကွက်ကျားနေပါသည်။
တောင်တန်းကြီးတွေကလည်း အရင်ကထက် ပိုမည်းနေသလိုပါ။
တောင်တန်းကြီးတွေအပေါ်မှာ ဝန်းဝန်းဝိုင်းဝိုင်းသာနေတဲ့ ဖိုးရွှေလကြောင့်
ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်မသည် ငွေရောင်တောက်နေသော ကျောက်စရစ်လမ်းကလေး
ပေါ်တွင် စုံတွဲတစ်တွဲကိုတွေ့ရပါသည်။ စုံတွဲသည် သစ်တောတန်းကလေး
ဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြပါသည်။ ဘေးချင်းကပ် အမြွှာပမာ သူတို့သည်
ပူးကပ်စွာ လျှောက်သွားနေကြပါသည်။ ကျွန်မသိပါသည်။ ရယ်နီနှင့်
အယ်လီဂရာ။

သူတို့ကဆိုးရှာကြပါသည်။ ခုလိုမိုးဦးရာသီမှာ သူတို့ချစ်ကြိုက်မိခြင်း
သည် အချစ်ကံဆိုးခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့မူ ချစ်ဖို့အကောင်း
ဆုံးရာသီမှာ ဆောင်းရာသီဖြစ်ပါသည်။ လက်ထပ်အပြီး အချစ်ကြီးချစ်နိုင်
သော အချိန်များသည် အိမ်တံခါးများ အလုပ်ပိတ်ပြီး မီးဖိုကလေးများဖြင့်
အခန်းအောင်းနေရသော ဆောင်းကာလတွင် ပို၍ အဖိုးထိုက်တန်လှ
ပါသည်။

ဆောင်းရာသီတွင် ပီကင်းမှာလည်း ဆီးနှင်းပွင့်လေးများ ကျွန်
မသည်။ ဆီးနှင်းပွင့်များ နက်နက်နဲနဲ တဖွဲဖွဲကျလျက် ဆီးနှင်းခဲများဖြင့်
မြှုပ်နှံခံရကာ ဖိတ်ကာထားသည်သို့ ရှိပါသည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ခြံအတွက်
အဘယ်သို့သော အကာအရံနှင့်မျှမတူအောင် လုံခြုံစိတ်ချရပေသည်။
တရုတ်လူမျိုးသည် ဆီးနှင်းပွင့်ကျခြင်းကို အလှအပသဖွယ် မြတ်နိုး
ခံစားကြသည်။ တရုတ်ပန်းချီဆရာများသည် ဖြူလွှေသော ဆီးနှင်းပွင့်များ

နှင့် မက်မုံပွင့်ပန်းစုရောင်တို့၏ အစစ်အဟက်တည်သော အလှကို အလွန်
ခင်ကြ၏။ သို့ရာတွင် တရုတ်တို့သည် ဆီးနှင်းပွင့်တောထဲသို့ လမ်းလျှောက်
သွက်လေ့မရှိကြပါ။ သူတို့၏ ဖိနပ်များသည် အဝတ်ဖိနပ်များ တတ္တိပါ
မိနပ်များဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မထံ
သို့ ဆီးနှင်းပွင့်ကျသောညများ၌ တရုတ်လူမျိုး ဝေည့်သည်အင်မတန်မှ
သာခဲလှပါသည်။

ခြံစောင့်အဖိုးအိုသည်ပင်လျှင် သူ့အခန်းကလေးထဲမှ အပြင်မထွက်
ဘဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်တတ်သည်မို့ ဆောင်းရာသီ၏ ကျွန်မတို့ချစ်သူ
နှစ်ယောက်သည် ကိုယ့်အခန်းမှာကိုယ် အလွန်မှ လွတ်လပ်ကြပါသည်။
မီးလင်းဖိုကလေးကို မီးသွေးများပုံ၍ ထွန်းညှိပြီး အခြားဆီပီးများ
ခယောင်းတိုင်များကို ငြိမ်းသတ်ထားပါသည်။ မီးလင်းဖို၏ ပူနွေးသော
အလင်းရောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြပါသည်။ 'အချစ်အချိန်' ကလေးဟု
င် ဆိုကြပါမို့ ရှည်လျားစွာသောညတာတွင် နာရီသံက ဦးဆောင်လျက်
အဆုံးမထင်သော 'အချစ်အချိန်' ကလေးကို ပျော်ရွှင်စွာဖြုန်းတီးကြပါ
သည်ရင်။

ဟော့သည် ဗားမောင့်မှာလည်း နှင်းပွင့်ကတော့ ကျပြပါ။ ဗားမောင့်၏
ဆီးနှင်းခဲများသည်လည်း အိမ်တံခါးများကို အလုပ်ပိတ်စေလျက် မီးလင်းဖို
နံရံစေတတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် 'အချစ်အချိန်' ကိုတော့ မပေးစွမ်းပါ။
ဗားမောင့်၏ နှင်းခဲများဖွဲ့သောကာလတွင် ကျွန်မသည် မီးလင်းဖိုနားမှာ
ဘစ်ယောက်တည်းထိုင်နေရပါသည်။ ရယ်နီသည်လည်း သူ့စာအုပ်နှင့်
သူ... သူ့အခန်းထဲမှာ ...။

ဆောင်းရာသီမှာသာ ကျွန်မသည် အထီးကျန်သစွဲလား။ နွေရာသီ
မှာလည်း တစ်ယောက်တည်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ သည်နှစ်နွေရာသီမှာ ထုံးစံ
အတိုင်း ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်းပေးမယ့် ရယ်နီကတော့ အယ်လီဂရာ
နှင့် တတွဲတွဲပါ။ ကြည့်လေ ... နွေအကုန်ခိုအကူးကာလ ခုလို ညမှာပင်
ခယ်နီနှင့် အယ်လီဂရာသည် မြို့စွန့်လမ်းမပေါ်မှာမဟုတ်ပါလား။ ကြည့်ရင်း
မှာပင် သူတို့စုံတွဲသည် သကြားပင်အုပ်အုပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်
သွားကြလေပြီ။ သည်အခြေအနေသည် သည်ညကျမှ စတင်ခဲ့သည်မဟုတ်။

သည်လဆန်းစကတည်းက ဖြစ်ပါသည်။ ရယ်နီ၏ အနေအထိုင်များ ပြောင်းလဲနေသည်ကို သတိထားမိရာမှ သည်အခြေအနေကို ကျွန်ုပ် သိလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လဆန်းစိုင်းကတည်းကစ၍ ရယ်နီသည် စကား အပြောအဆို နည်းနေတတ်ပြီး ... ဘယ်အချိန်မဆို အလောတကြီး ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ အလုပ်တစ်ခုခုအတွက် အရေးတကြီးဖြစ်နေပုံ မဟုတ်။ မလိုအပ်ဘဲလျက် သုတ်သီးသုတ်ပျာဖြစ်နေခြင်း။ ဂနာမငြိမ်ခြင်း ဖြစ်နေသည်သဘောမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဘာမျှမပြောမဆိုဘဲ ထွက်သွားလိုက် ပြန်လာလိုက် လုပ်နေတတ်ပြီး ကျွန်မက သူ့ကို ကြည့်နေ မှန်းသိလျှင် သူဘယ်လိုများ ဖြစ်နေသည်ဟု ကျွန်မက မေးလျှင် ဘာမျှ မပြောဘဲ မျက်နှာလွှဲ၍ ထွက်သွားတတ်ပါသည်။

မနေ့ညကလည်း သူ့အတော်ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်မစောင့်နေစဉ် 'ရယ်နီမရှိလျှင် ငါတယ်သူ့နဲ့နေရမလဲ' ဟူ၍ တွေးမိကာ သည်းမခံနိုင်အောင်ပင် တုန်လှုပ်ခဲ့ပါသည်။ ဝါဂွမ်းခြုံထည်ကလေး ခြုံလျက် ညဝက်တိုင်တိုင် စိမ့်အေးသောလေညှင်းဒဏ်ခံရင်း ရယ်နီကို လသာဆောင် မှ စောင့်ခဲ့ရပါသည်။ သူပြန်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ ရယ်နီသည် အရပ်ရပ်ညှပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလားဟု ဂရုစိုက်မိပါသည်။ သူသည် ကျွန်မကို လှမ်းမြင်သောအခါ ကျွန်မကို ရှောင်၍ နောက်ဖေးဘက်သို့ ကွေ့၍ ဝင်သွားပါသည်။

“ရယ်နီ”

ကျွန်မ၏အသံကိုကြားမှ သူသည်ခဏရပ်သည့်သဘောမျိုး ရပ်လိုက် ပါသည်။

“ခင်ဗျာ”

“ဒီကို ခဏလာစမ်း”

“မမေ ... မအိပ်သေးဘူးလား ... ညဉ့်နက်လှပြီ”

“မင်းကို စောင့်နေတာ”

“ဟာ ... ခုအချိန်လောက်ထိ စောင့်နေစရာမလိုပါဘူး”

“မင်းဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာမှန်းမသိဘဲ၊ ငါဘယ်အိပ်ပျော်ပါ့မလဲ”

“ဘာမှမတွေ့တော့တော့မှ အိပ်ပျော်တာအပေချဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ မသိဘဲနဲ့ လျှောက်တွေးနေလို့ အိပ်ပေချဲ့ မတွေ့ဘဲနဲ့ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်တဲ့နည်း ရှာထားဦး မမေ”

သူသည် အေးဆေးစွာပင် ပြောပါသည်။ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မ သည် ချက်ချင်း ဒေါသထွက်သွားပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ကျွန်မ ဒေါသ ထွက်သွားရသနည်းဟူ၍ သူ့စကားမှန်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါသ ဝှစ်သွားသူ၏စကားသည် ပရမ်းပတာနိုင်စမြဲဖြစ်သည်အတိုင်း ...

“မင်းအယ်လီဂရာနဲ့ လျှောက်သွားနေတာ ငါမသိဘူး မုတ်သလား ခါဒီကောင်မလေးကို မကြိုက်ဘူးနော် ဒါပဲ”

ရယ်နီနှင့် ချစ်စပျိုးနေသော မိန်းကလေးကို ကျွန်မခံတွင်း မတွေ့ ကြောင်း ပထမဆုံးအကြိမ်ပြောမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ချစ်စပျိုးနေသည် ဟုတ်စ။ ဘယ်မှာ သေချာမည်နည်း။ သူတို့သည် ဘယ်အခြေအနေထိ ချစ်ကျွမ်းဝင်နေကြပြီကို ကျွန်မမသိ။ ရယ်နီသည် အချစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်လောက်ထိများ နားလည်နေပြီနည်း။ ဂျယ်ရီသာရှိနေလျှင် ကျွန်မသည် သူ့အားကိုးနှင့် သားကို ဆုံးမနိုင်လိမ့်မည်။ သား၏အဖြစ်ကို သူ့အား တီးတိုးပြောပြရင်း သူ့သဘောထားကို မေးရပေမည်။ သားသမီးအရေးကို ဆွေးနွေးရသော အိမ်ထောင်ရှင်အရသာကို ကျွန်မခံစားရမည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပေမည် ဂျယ်ရီသည် ရယ်နီအား ဘာတစ်ခုမှ မပြောဘဲများနေမည်လား။ ကျွန်မနှင့် အိမ်နီးချင်းအဘွားအိုတစ်ဦးက ပြောဖူးပါသည်။ ဖခင်တို့မည်သည် သားယောက်ျား ကလေးများကို စကားများများ မပြောတတ်ဟု။ သူ့ ယောက်ျားသည်လည်း သူ့သားများကို စကားများများပြောလေ့ မရှိ။ ဆိုလျှင် သူ့သားများသည် အိမ်ထောင်ကိုယ်စီပင် ကျနေကြပြီ။ သို့ရာ တွင် သူ့ယောက်ျားသည် ခုထိလည်း သားများကို စကားများများမပြောဘဲ။ ဆိုကြောင့်ပင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမျှ မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။

“ဘာလို့ မပြောနိုင်ရမှာလဲ”

“ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ငါကလေးတွေရှေ့မှာတောင် ငါဟာ ဩဇာ မရှိတော့သလို ဖြစ်သွားလို့ပေါ့အေ့”

သူ့သားများသည် ရွာထဲမှ မိန်းမကောင်းကလေးများနှင့်ပင်

အိမ်ထောင်ကျကြပါသည်။ စကားကို လိပ်ပတ်လည်အောင် မပြောတတ်
 သော ရိုးသားလွန်းသူတို့ဘဝတွင် ဘာမျှမပြောခြင်းသည်ပင် အကောင်း
 ဆုံးဖြစ်တန်ရာသည်။ ကိစ္စများပြောင် လူတို့ဘောင်ဝယ် အိမ်ထောင်သား
 မွေးဆိုသည်အတိုင်း အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စအတွက် အရေးကြီးသော စကား
 ပေါင်းများစွာတို့ရှိစေအပ်သည်မှာ မှန်ကန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ဘဝ
 အတွက်ကား အိမ်ထောင်သားမွေးခြင်းသည် သာမန်လူမှုရေးကိစ္စတစ်ခုသာ
 ဖြစ်သည်မို့ ဓမ္မဗိဇ္ဇာန်ကျခြင်း၊ လူတန်းစားရေး၊ မေတ္တာ၏ သဘောစသော
 ရေးကြီးခွင်ကျယ်ကိစ္စရပ်များသည် မလိုအပ်ပါ။ ကျွန်ုပ်မသည်ပင် အိမ်ထောင်
 ရေးကိစ္စရပ်အတွက် ထိုမျှ နက်နက်နဲနဲ မပြောတတ်ပါ။ သိလည်းမသိပါ။
 ကျွန်ုပ်မသည်မှာ 'အချစ်' သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မ ကျွမ်းကျင်သည်မှာ
 မေတ္တာတရားသာဖြစ်ပါသည်။ 'အချစ်' ၏ အတိမ်အနက်ကို သိသော
 ကျွန်ုပ်မသည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော စကားဝိုင်းအတွက် လုံးဝအနိုင်ရ
 အောင် ကျွန်ုပ်မ စကားမှန်ကန်သည်ဟု အများက ထောက်ခံလာနိုင်အောင်
 ထိ ကျွန်ုပ်မ ငြင်းခုံပြောဆိုနိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မသည် ရယ်နီနှင့် 'အချစ်
 အကြောင်း' ကို ငြင်းခုံပြောဆိုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်မစကားနှင့်အတူ သူသည်
 လည်း အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်စေချင်သည်။ ထိုအခါ
 သူသည် အချစ်သူ့ကို ခံစားရပေလိမ့်မည်။

"ထိုင်စမ်းရယ်နီ ... အမေပြောချင်တဲ့စကားတွေဟာ ပြောသင့်
 တဲ့အချိန်ထက်တောင် လွန်နေပြီထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝတော့ အပတ်ဆယ်
 မရတော့တဲ့ အခြေအနေမျိုးတော့ မရောက်သေးဘူး။"

ရယ်နီသည် လရောင်ကို ကျောပေးလျက် လသာဆောင်လက်ရမ်း
 ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ သူနှင့် ပျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်မ၏
 ပျက်နှာပေါ်သို့ လရောင်ကလေးများ ဖြာကျနေပါလိမ့်မည်။

"အမေဟာ အယ်လီဂရာတစ်ယောက်တည်းကို ကွက်ပြီး မင်းနဲ့
 သဘောမတူနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ရယ်နီ ... အယ်လီဂရာဟာ လူတယ်၊
 ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် ... အေး ... လေးနက်မှုလဲမရှိဘူး။ ပေါ့တန်တယ်
 ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအများစုထဲက တစ်ယောက်ပဲ။ အဲလိုမျိုး မိန်းကလေး
 တွေဟာ တချို့ ယောက်ျားတွေအတွက် ရုတ်တရက် စိတ်ချမ်းသာမှုကို

ပေးစွမ်းနိုင်အား မျှတာတော့ အမှန်ပဲ။ အေး ... သူတို့လိုမိန်းကလေးမျိုး
 တို့ ကြိုက်တတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးတွေဟာလဲ မျှော်လင့်ချက်မကြီးမားတဲ့
 သူမျိုးတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူလိုငါလိုယောက်ျားသားတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။
 အခွင့်အရေးတစ်ရပ်လို့ မဆိုနိုင်တဲ့သာမန်ကိစ္စလေးတွေကို အခွင့်အရေး
 ကြီးတစ်ရပ်လို့ တောင့်တတတ်တဲ့၊ အားငယ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးတွေ
 ပေါ့။ သူတို့ဟာ ကလပ်ဆိုလဲတက်လိုက်၊ ကလပ်မှာဆိုတဲ့ လူတွေနဲ့
 'နေကောင်းရဲ့လား'၊ 'ဝလာလိုက်တာနော် ...' ဆိုတဲ့ နှုတ်ဆက်သံကိုပဲ
 အဟုတ်ကြီးထင်လိုထင်၊ ဘာမှအကြောင်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိဘဲ သူငယ်ချင်း
 တွေအများကြီးထား ... ဟင်၊ စာမဖတ်ပေမဖတ်၊ ဂီတသံဆိုလဲ အပျော်
 သဘောသာခံစား၊ ရုပ်ရှင်ဆိုလဲ စနေနေညလို အားလပ်နေ့တိုင်း လက်ခုပ်
 လက်ဝါးတီးပြီး သဘောထော်တွေနဲ့၊ ဘယ်လောက်ပေါ့တန်သလဲ၊ တစ်ခု
 ဘာရှိတယ်၊ အဲ့ဒီလို ယောက်ျားသားမျိုးတွေဟာ အယ်လီဂရာနဲ့တွဲပြီး
 အဲ့ဒီလိုနေရာမျိုးတွေဆီ အတွဲတွဲသွားလာနေဖို့တော့ အဆင်ပြေမှာပဲ။
 နောက်ရလဲကောင်းမှာပဲ ...

ဒီမှာရယ်နီ ... သူတို့က အချစ်ဆိုလို့ တစ်ခွက်စာလောက်သာ
 ရှိတဲ့ အသည်းနှလုံးကိုယ်စီနဲ့ တစ်ယောက်အလိုကို တစ်ယောက်ခဏလေး
 ဆိုက်နိုင်ရုံအပြင် မပိုပါဘူးကွယ်။ မင်းဟာလဲ တစ်ခွက်စာထက်မပိုတဲ့
 'အချစ်' နဲ့ သာယာမနေသင့်ဘူးသား ... အမေ့သားလေးရယ် ...
 ဘာသွင်သွင်စီးနေတဲ့ စမ်းရေခွဲတို့တဲ့ အချစ်ကိုရှာစမ်းပါ။ မင်းဘဝအတွက်
 ဘာဝရအချစ်ကို ရယူစမ်းပါလားကွယ် ...

ဒီမှာရယ်နီ ... လေးနက်တည်ကြည်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို
 သားရဲပြီဆိုရင် ... မင်းအတွက် ဘယ်တော့မှ အဆုံးမသတ်တဲ့အချစ်ကို
 ဘာသွင်သွင်ပေးဆပ်နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သားရဲပြီဆိုရင် မင်း
 ခြေသလို့ စိတ်မပူဘဲ အိပ်ပျော်အောင် အမေအိပ်တတ်လာလိမ့်မယ်။
 မင်းဘယ်နေရာကို ငောက်နေငောက်နေ အမေစိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်
 နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မနိုးတော့မယ့် အိပ်ချင်းမျိုးနဲ့လဲ အမေ
 အိပ်ပျော်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အိပ်ပျော်ခြင်းဟာ စိတ်ကို အနားပေးခြင်းဆိုရင်
 အမေ ထာဝရအနားယူဖို့ရာ မင်းအတွက် စိတ်ချပါရစေကွယ် ...

ရယ်နီသည် ကျွန်မစကားကို နားမလည်သောကြောင့်လေလား။ နားလည်လျက်နှင့်ပင်လားတော့မသိ။ သူသည် အယ်လီဂရာထံမှ စိတ်ကို စွာချွန် မရနိုင်သေးပေ။

“အယ်လီဂရာကို ‘မပေ’ နားမလည်နိုင်ပါဘူး”

“မိခင်တိုင်းဟာ သားတိုင်းရဲ့ ချစ်သူအကြောင်းကို နားလည်ကြ တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါသား”

သည်စကားမျိုးကို ကျွန်မတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပြောဘူးခဲ့ပါ။ စိတ်ပင် မကျေခဲ့ပါ။ ခုတော့ သည်စကားသည် အလိုလို ကျွန်မအဖို့ ပြောစရာ ဖြစ်လာခဲ့ရပြီ။ အတွေ့အကြုံက ကျွန်မကို သင်ပေးသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် လွတ်ရန်ထွက်လာခဲ့ရသော ကျွန်မမိခင်၏ ဆွေစဉ် မျိုးဆက်ထံမှပင် ထိုသဘောကို သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“အယ်လီဂရာကပြောတယ်... မမဟာ သဝန်တိုနေတယ်တဲ့”

“အေးဟုတ်တယ်... မင်းကို သူတစ်ယောက်တည်းက ချစ်ပြီး မင်းကလဲ သူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူသိလို့ ဒီစကားမျိုး ပြောတာဖြစ်မှာပေါ့”

စကားနောက်သို့သာ တရားပါရလျှင် ကျွန်မတို့ သားအမိ၏ စကားဝိုင်းသည် မခံချိမခံသာဖြစ်ရသော အခြေအနေသို့ ရောက်လုနီးနေ ပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် ငရဲပြည်၏နှုတ်ခမ်းသို့ ရောက်အံ့သော စကားဝိုင်းကို တီးမိနေကြပါပြီ။ အသူတရားနက်သော ချောက်ကြီး အတွင်းသို့ အဟုန်ပြင်းစွာ ကျသွားရသကဲ့သို့ ခံစားရမည့် စကားမျိုးကို ရယ်နီပြောမှာ ကျွန်မစိုးထိတ်လှပါသည်။ ရယ်နီသည် ကျွန်မက သူ့ကို နားမလည်နိုင်ဟူသော ဆင်ခြေဖြင့် ကျွန်မနှင့် ဝေးရာသို့ သွားတော့မည် ဟူ၍ ပြောလာသည်ကို ကျွန်မသည် ဘယ်သို့ နားထောင်ရမည်နည်း။ ကျွန်မသည် ကြောက်မက်ဖွယ် အခြေအနေသို့ ဦးတည်သော စကားဝိုင်းမှ နောက်ဆုတ်လိုက်ရပါတော့သည်။ ဂျယ်နီမည်သော သူ့အဖေကို အကြောင်း ပြကာ မနည်းကြီးတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလျက် ရယ်နီကို ဖျောင်းဖျေး ရပါတော့သည်။

“မင်းကို တကယ်နှစ်နှစ်ကာကာနဲ့ အသက်ထက်ဆုံး ချစ်နိုင်မယ်

သူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့သာ အိမ်ထောင်ကျဖို့ အမေမေ့ကလေးတွေ အကြောင်းက အမေကိုယ်တိုင် မင်းအဖေနဲ့ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့ကြလို့ တို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ချမ်းသာမှုကို တင်းပြည့်ကျစ်ပြည့်ရနိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက်ပဲသား”

ချစ်ချင်းအစ မျက်စိကဆိုတဲ့အတိုင်း မင်းအဖေကို မြင်မြင်ချင်း သူဟာ ငါရဲ့တစ်သက်တာခရီးဖော်ပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ သူ့အရင် အမေမှာ ချစ်သူမရှိခဲ့ဖူးသလို သူ့မှာလဲ အမေအရင်ချစ်ဖူးသူ မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ ခေတ်ကုန်နေတဲ့အချစ် ဗျူဟာဆိုတာကို အမေသိပါတယ်။ ခုခေတ်မှာက အချစ်အတွက် အတွေ့အကြုံများရမယ်။ လူပေါင်းဘယ်လောက်နဲ့ အတွေ့ အကြုံရခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ နောက်ဆုံးတကယ်အချစ်ကို တွေ့ခဲ့တဲ့အခါမှာ ဦးခဲ့တဲ့ အချစ်တွေဟာ ပြဿနာမဟုတ်တော့ဘူးလို့ ယူဆကြတယ် မဟုတ် သား။ တကယ်တော့ ဒါဟာ အချစ်ကို ပေါ့ပေါ့ကလေး ခံစားတတ်တဲ့ သူတွေရဲ့ အယူအဆပဲ။ တကယ်လေးနက်တဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင်တွေဟာ အဲဒါကို သစ္စာတရားလို့မမြင်ကြဘူး။ မင်းအဖေနဲ့ အမေဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးဘူးသေးတဲ့ ‘အချစ်အသစ်ကျပ်ချွတ်’ ကို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလိုက်ရမှ ‘အပြစ်အနာဆာကင်းတဲ့ အချစ်ရယ်’ လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ သားဟာလဲ ဒီလိုပဲ ယုံကြည်စေချင်တယ်”

ဂျယ်နီထံမှ နောက်ဆုံးလာသော ‘စာ’ကို ရယ်နီအားခုအချိန်ထိ မြစ်သေးသည်အတွက် ကျွန်မ ပြောအားရှိလှပါသည်။ ကံကောင်းလေစွ။ ငါ့အကြောင်းအရာသည် မည်သို့ပင် အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ ဘုန်းမ ရယ်နီကို စောစောကပြောသော စကားတို့သည် အမှန်တရားပင် ခြင်္စင်ရပါမည်။ ကျွန်မ သိပါသည်။ အလိုလို သိပါသည်။ ဂျယ်နီသည် ဆက်တိုက် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲချစ်လျက်ပင် ရှိနေပါသည်။ ဒို့ပေမယ့် ကျွန်မသိသလို ရယ်နီဘယ်သို့ သိနိုင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်မနှင့် ဘုန်းမသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချစ်ဆုံးဟု ဆိုရာမှစ၍စိတ်ထူခဲ့သော ကာလများဆီတုန်းက ရယ်နီသည် ကလေးမျှသာ နှိုင်းသေးသည်။ ရယ်နီသည် သူ၏ စစ်မှန်သော ကြင်ဖက်သက်လျာကို နှုတ်မတူမချင်း ကျွန်မနှင့် ဂျယ်နီ၏အချစ်ကို သူသိရှိနိုင်မည်မဟုတ်ပါလေ။

“ဒါပေမဲ့ ဆန်းတော့ တော်တော်အဆန်းသားပဲ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မပေမုကို အချစ်ဆုံးဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်အဖေက စာကလေးတစ်စောင်တလေ တောင် မရေးတာ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“ဘာဆန်းရမှာလဲ၊ စာမရေးနိုင်တာ အကြောင်းကြောင်းတွေရှိနေလို့ နေမှာပေါ့၊ အဲဒီအကြောင်းကြောင်းတွေဟာ မင်းရော ငါရော ဘာမှတတ်နိုင် မှာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းတွေ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီမှာသား ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူသားချင်း ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်လို့မရနိုင်တဲ့အကြောင်းတွေရှိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်ခြင်းပေတ္တာချင်းဆက်သွယ်နေတာကိုတော့ ဖြတ်တောက်ပစ်လို့ မရဘူး။ တို့ဟာ မင်းအဖေကို စောင့်ရှင်၊ ချစ်မြဲချစ်နေရမှာပဲ၊ အေး... သူ့ကိုငါချစ်တယ်ဆိုတာ သူသိနေသလို ငါ့ကိုသူချစ်မှန်း ငါယုံကြည်တယ် ဆိုတာလဲ သူသိမှာပဲ၊ ဒါဟာ မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့သစ္စာတရားပဲ”

ကျွန်မ၏စကားများကို ရယ်နီယုံကြည်အောင် ပြောနေရသလို ကျွန်မစကားကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ယုံကြည်နိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားနေရ ကြောင်း ကျွန်မ ဝန်ခံပါသည်။ လူတစ်ဦးသည် မိမိစကားကိုမိမိဘာသာ ထောက်ခံ၍ မိမိကိုယ်မိမိ ဖြေသိမ့်တတ်ရပါသည်ရှင်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ ကျွန်မသိသလောက်သောအဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ပြောသည့် ကျွန်မစကားများကို ရယ်နီကောင်းစွာသဘောပေါက်ချင်မှ ပေါက်ပေမည်။ အသက်အရွယ် အတွေ့အကြုံအရ သိလာရသော အကြောင်းများကို အသက်အရွယ် အတွေ့အကြုံ နုနယ်သူတို့သည် မည်သို့လျှင် သိနိုင်မိ မည်နည်း။

တကယ်တော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း အံ့ဩရပါသည်။ အလွန် နုနယ်ငယ်ရွယ်သေးသောအချိန်တွင် ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီကို တွေ့လိုက်ရချိန် သူသည် ကျွန်မချစ်သူအစစ်အမှန် ဖြစ်ရမည်သူဟု ဘယ်လိုလုပ် သိလိုက် သည်မသိပါ။ ထိုစဉ်က ကျွန်မ၏ အဆုံးအဖြတ်သည် အမြော်အမြင် အဆင်အခြင်ဉာဏ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်သော အဆုံးဖြတ်လည်း မဟုတ်ခဲ့ပါ။ မြားနတ်မောင်သည် တကယ် ... ရှိသလော။

ရယ်နီသည် ကျွန်မအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ကျွန်မပါးကို နမ်း ပါသည်။

“သိပ်လဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့ ‘မမေ’ ရယ်၊ ပြီးတော့ အယ်လီဂရာအပေါ် ‘မမေ’ အမြင်ဟာလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူဟာ တကယ်တော်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ တကယ်တမ်းကျွေးတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အဖေမဟုတ်ဘူး။ အယ်လီဂရာဟာလဲ မမေ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ အယ်လီဂရာဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘဝနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်လာ ရမှာ မဟုတ်လား”

သည်စကားမျိုးကို သူတစ်ခါမျှ မပြောဖူးသော်လည်း သည်စကား နှင့် အဓိပ္ပာယ်တူဖြစ်သော အမူအရာများကိုကား တစ်နေ့လျှင် အကြိမ် နှစ်ဆယ်မက ကျွန်မရှေ့မှာ လုပ်ပြနေတတ်ပါသည်။ သူသည် သူ့အဖေ မဟုတ်ခြင်းနှင့် သူ့ဘဝသည် သူနှင့်သာ ဆိုင်သည်ဟူသော အမူအရာ များဖြစ်သည်။ သူအိမ်ပေါ်ထပ် တက်သွားပြီး အတော်ကြာမှ ကျွန်မလည်း အိပ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါတော့သည်။ သူ့အခန်းအနီးသို့ ကျွန်မရောက်သော အခါ သူ့အခန်းတွင်းမှာ မီးမှောင်ကျနေပါပြီ။ ရယ်နီတစ်ယောက် ဘယ်မှ မသွားဘဲ အိပ်ပျော်နေပြီဆိုသည်ကို သိ၍လား ကျွန်မ ပြောချင်သည့် စကားတို့ကို ပြောလိုက်ရ၍လားတော့မသိပါ။ ထိုညက ကျွန်မ ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်နိုင်ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်မသည် ပီကင်းက အိမ်ကလေး ထဲတွင် ဂျယ်ရီကို လိုက်ရှာနေမိပါသည်။ မတွေ့ပါ။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ကျွန်မအိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသောအခါ ဟော့သည် ဗားမောင့်က ကျွန်မ အိပ်ကလေးသည် ကျွန်မကို လုံခြုံစွာပင် ထွေးပိုက်ထားလျက် ရှိနေပါသည်။ ကျွန်မအိပ်ကလေးသည် အိပ်မက်မှ ထိတ်လန့်ခြင်းကို ပြီးပြေစေသော အိပ်မက်သည် တကယ်မဟုတ်ဟုသိစေသော အရာဝတ္ထုပင်မဟုတ်ပါလား။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည်အိပ်မက်ထဲ၌ ဂျယ်ရီကို ရှာမတွေ့သဖြင့် ထိတ်လန့် ခြင်းကို အိပ်ရာမှနိုးလိုက်ခြင်းဖြင့် ပြီးစေသော်လည်း တကယ်အချိန် လက်တွေ့ဘဝတွင် ဂျယ်ရီကိုရှာဖွေရန်ပင် မဖြစ်နိုင်တော့ပါလားဟူသော အသိဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျစွမ်းနယ်သွားရပါတော့သည်ရှင် ...။ အို ... သူ့နိမ့် တစ်ယောက်တည်းပါလားကွယ် ...။

ကျွန်မသည် သည်နေ့ညလည်း လသာဆောင်မှပင် ရယ်နို့ကို မျှော်နေရင်း သူတို့နှစ်ယောက် သကြားပင်တန်းဆီသို့ ဝင်သွားသည်ကို မြင်နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သကြားပင်တန်းဆီမှ ကျောက်စရစ်လမ်းကလေးပေါ် ပြန်ရောက်လာသောအခါမှာလည်း ကျွန်မသည် လသာဆောင်မှာပင် ရပ် လျက်ရှိနေပါသေးသည်။ သကြားပင်တန်းအစစ် ကျောက်စရစ်လမ်းကလေး ပေါ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးကပ်လျက် အကြာကြီးရပ်နေကြပါသည်။ ညသည် အတော်ပင်ညဉ့်နက်နေပါပြီ။ သို့ပေမည် သူတို့ကမူမူပါ။ သူတို့ကို ဘယ်သူကမှ ကြည့်နေလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်နေကြပုံရပါသည်။ ကျွန်မတို့ရွာမှ လူများသည် စောစောစီးစီး အိပ်ရာ ဝင်ကြသူများဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်ဦးသူနှစ်ယောက်သည် 'အနမ်းဦး' ကို ကြာရှည်စွာ ခံစားနေကြပါသည်။ အရပ်ရှည်ရှည်ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းရိုသော ကျွန်မသား၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ သေးသွယ်ကျစ်လျစ်သော မိန်းကလေးသည် မြွေလိန်တိလိန်။

အတန်ကြာလျှင် သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်တဲ့ လျက် ကျောက်စရစ်လမ်းကလေးအတိုင်း မိန်းကလေးအိမ်ရှိရာသို့ ထွက် သွားကြပါသည်။ မိန်းကလေးအိမ်၏ ခြံဝင်းထဲသို့ သူတို့ဝင်သွားကြသော အခါ သူတို့ကို ကျွန်မ မမြင်ရတော့ပါ။ မိန်းကလေးကို အိမ်ဝအထိ ကျွန်မသားရယ်နို့က လိုက်ပို့ဟန်တူပါသည်။ သို့ပေမည် ကျွန်မသား သူတို့ ခြံဝင်းကပ်ပေါက်သို့ ပြန်ထွက်လာသောအချိန်ထိ ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာပါ သည်ရှင်။

ရယ်နို့သည် သူ့ကွတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက် နှိုက်လျက် လမ်းကလေးအတိုင်းပင် အေးဆေးစွာ လမ်းလျှောက်လာပါသည်။ ကျွန်မ သည် လသာဆောင်မှာပင် ရှိနေပါသေးသည်။ ကျွန်မ လသာဆောင်မှာပင် ရပ်နေသော သဘောမှာ ကျွန်မသားသည် သူ့ကို ကျွန်မစောင့်နေမှန်း သိသာစေရန် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်မသည် သက်သာရာ လည်း မရ၊ သောကအပူလည်းမငြိမ်း ဖြစ်နေရသည်ကို သူသိစေချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။

အယ်လီဂရာကတော့ အရင်ညများကလိုပဲ 'သဝန်တိုမကြီး' စောင့်

ခင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မည်သာဖြစ်ပါသည်။

သည်ညတော့ ရယ်နို့သည် ကျွန်မကိုမြင်မြင်ချင်း နှုတ်ဆက်ပါသည်။

"ကောင်းသော ညချမ်းပါ မမေ ..."

"ကောင်းသော ညချမ်းပါသားရယ်"

ရယ်နို့ ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ထွက်သွားပြီးနောက် မီးဖိုခန်းမှ ခလုကားသံကို ကျွန်မကြားလိုက်ရပါသည်။ မီးဖိုခန်းအပေါ်မှာ အခန်းတစ်ခု နှံ့ပါသည်။ သီးသန့်ရေချိုးအိမ်သာဖြင့် အမိုးနိမ့်နိမ့် အခန်းကျယ်ကျယ် အခန်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအဖေသည် သူ့လုပ်ငန်းခွင်နှင့် ပတ်သက်သော အလုပ်သမားများအတွက် သီးသန့်လုပ်ထားသော အခန်းဖြစ်ပါသည်။ သို့အခန်းပေါ်သို့ တက်သောအခါ မီးဖိုဆောင်မှတစ်ဆင့် သီးသန့်လှေကားဖြင့် ဘက်ရသဖြင့် အိမ်သူ အိမ်သားများသည် ထိုအခန်းမှာ နေသူများကြောင့် ဘာမျှစိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရပါ။

"စနေနေ့လို နေ့မျိုးမှာ တစ်ညနေလုံး လည်ချင်တိုင်းလည် ပျော်ချင် တိုင်းပျော်ပြီး ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျမှ အိမ်ပြန်၊ ရေမိုးချိုး ကိုယ်လက် သန့်စင်တတ်တဲ့ လူပျော်တွေအဖို့တော့ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာပဲ ရေချိုးခန်း အိမ်သာ သီးသန့်ထားတာ ကောင်းတယ်" ဟူသည်မှာ အဖေ၏ လိုက်လျော ဘတ်လွန်းသော ပြောနေကျစကားပင် ဖြစ်ပါသည်။

ခုရယ်နို့သည် ထိုအခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပါသည်။ ထိုအခန်း မှ နေခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မကို ဘာမှ အသိမပေးဘဲ သူ့သွားချင်တဲ့ ဆချိန်သွား၊ ပြန်ချင်တဲ့အချိန်ပြန်၍ ရနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မ ကလည်း သူ့သဘောအလျောက် သွားသွားလာလာ နေနိုင်ခွင့်ကို သူ့အား နေပြာလှစွာပေးချိန်တန်နေပြီကို သိပါသည်။ အကယ်တည့် အယ်လီဂရာ သည် ကျွန်မရည်မှန်းထားသော ခွေးမလောင်းကလေးဆိုလျှင် ကျွန်မဖို့ သို့အခွင့်အရေး ရယ်နို့အားပေးရသည်မှာ မထောင်းတာလှ။ သို့ရာတွင် အယ်လီဂရာ' ဆိုသည် မိန်းကလေးသည် ...။ ခုတော့ ... ကျွန်မ ဘာများတတ်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။

ကျွန်မသားသည် အယ်လီဂရာ၏ နုနယ်လှပသော ပြုတ်တူလက် များ၏ ဖမ်းစားဖျစ်ညှစ်ခြင်းကို ခံနေရလေပြီ။ ကျွန်မ၏ 'လေးနက်သော

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ သဘောတရားရေးသည် ရယ်နီကို ဆွဲဆောင်နိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

ကျွန်မသည် အယ်လီဂရာကိုလည်း သနားမိပါသေးသည်။

ခုတိုင်းဆက်၍ သွားကြသည်ဖြစ်အံ့။ သူတို့အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ကြ သည်ဖြစ်အံ့။ ရယ်နီသည် အယ်လီဂရာ ဖြည့်စွမ်းနိုင်သော အရာထက် အဆမတန်သောအရာတို့ကို တောင်းဆိုလာလိမ့်မည်။ ရယ်နီ၏ ဆန္ဒတို့သည် အယ်လီဂရာ၏ ဆန္ဒထက်ကျော်လွန်နေပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ အယ်လီဂရာ သည် ရယ်နီအတွက် သူသည် မပြည့်စုံသေးသူတစ်ယောက်ပါလားဟု အားငယ်စွာ စိတ်ဆင်းရဲပေလိမ့်မည်။ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ သနားမိသော အယ်လီဂရာကို ရယ်နီရန်မှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက် သင့်သည် မဟုတ်လား။ အယ်လီဂရာသည် ကျွန်မတို့လို မိန်းမသား တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အားနည်းသော နှလုံးသား ဖို့သူသာ ဖြစ်၏။ သူ့အဖို့ စိတ်ပချမ်းသာစရာ လမ်းမှားကို မရွေးစေသင့် ပါ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မသားကိုပင် ဆန့်ကျင်သင့်ပါသည်။ ကျွန်မသည် လည်း မိန်းမသားတစ်ယောက်မဟုတ်ပါလား။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့စေ နေသော အတွေးတစ်ခု ကျွန်မခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ 'မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာရပေမည်'။

လောက၌ မိခင်စိတ်ထက် မိန်းမစိတ်သည် ပို၍ နက်နဲတတ်သည် တကား။

ရုတ်တရက်တော့ဖြင့် ရယ်နီပြဿနာကို ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြေရှင်း ရမှန်းမသိလောက်အောင် ခေါင်းတွေ ပူထူ သွားခဲ့ရပါသည်။ နောက် တဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားရင်းမှ ကျွန်မမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်လာရပါသည်။

ကျွန်မအဖေသည် ကျွန်မကို (ရက်ဒ်ကလစ်စ်)တက္ကသိုလ်သို့ပို့နိုင်ရန် သူပိုင်ငွေကို ထားခဲ့သည်။ အဖေကြောင့်ပင် တက္ကသိုလ်မှာ ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မဆိုခဲ့ရသည်။ ကျွန်မကံကောင်းခဲ့ရသည်။ ဘဝအဖော်ဖွန် အစစ်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ နို့မို့ဆိုလျှင် ကျွန်မသည်လည်း အယ်လီဂရာကဲ့သို့ပင် စိတ်မတည်ငြိမ်သေးခင် ကြင်ဖော်ရှာမိကောင်း ရှာမိမည်။ ကံဆိုမိုးမှောင် ကျသွားနိုင်သည်။

ကျွန်မစဉ်းစားနေသည်မှာ ရယ်နီတစ်ယောက်တည်း၏ ကိစ္စအရေး မဟုတ်ပါ။ သားရေးသမီးရေး လူငယ်တို့၏အချစ်ရေး ဖြစ်ပါသည်။

အကြင်သူသည် လူကြီးသူမတို့၏ သဘောထားကို လူကြီးသူမ အရွယ်ကျမှ သိကြရပြန်သည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မအဖေက ကျွန်မကို ဇာယ်တင်ခဲ့သလို ကျွန်မကလည်း ရယ်နီကို ကင်တင်ရပေမည်။ 'ယစ်မှူး ဘယ်သော တစ်ခဏအချစ်နွဲ့အိုင်ထဲတွင်' ကျွန်မသား မနှစ်စေရပါ။ ထို့အတူ အယ်လီဂရာသည်လည်း မနှစ်ပွန်းစေရပါ။

ကျွန်မသားကို နောင်နှစ်ခါ 'ဟားဗတ်' တက္ကသိုလ်သို့ ပို့လိုက်ပါ တော့မည်။

ညက သန်းခေါင်ကို တော်တော်ကြီးကျော်မှ ကျွန်မပင်ပန်းစွာ ဆိပ်ပျော်ရပါသည်။ သားကိုတက္ကသိုလ်ပို့ဖို့တာဝန်ကို အသေးစိတ် စဉ်းစား နေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သည်မနက်သည် လှပသော နေခြည်နုကလေးများနှင့်အတူ ပွင့်လင်း သာပါသည်။

ရယ်နီသည် သည်နေ့မနက်တွင် ကြည်လင်စွာ အိပ်ရာမှ နိုးလာ ခဲ့ပါသည်။ သူ့မျက်နှာသည် အလုပ်ရပြီးစ လူငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ပျော်ရွှင် သန်းဆန်းနေပါသည်။ သူသည် သားနှင့်အမိတို့၏ ဆက်ဆံရေး၌ ရှင်းလင်း ဝတ်သားနေပြီဟု နားလည်နေပုံရပါသည်။ သူသည် အရွယ်ရောက်ပြီမို့ မိခင်၏အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှ လွတ်လပ်သင့်သလောက် လွတ်လပ်နေပြီဟု ဆင်နေပုံရပါသည်။

သူ့အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ သူ့လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှသည် သွက်လက်ပြူးကြွလှသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဂနာမငြိမ်ဟုပင်ဆို၍ ရနိုင်ပါ သည်။ လူငယ်ပီပီ အချစ်အတွက် မျက်နှာပိုးမသတ်နိုင်ဘဲ အလွန်ချိုပြုံး နေပါသည်။ သူ့မျက်လုံးတို့သည် အချစ်ရောင် ရွန်းလက်နေပါသည်။

သူသည် ကျွန်မရီရာ မီးဖိုခန်းသို့ လျှောက်လာပြီး ကျွန်မကို ခမ်းပါသည်။ ကျွန်မ၏ပါးကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး နမ်းပါသည်။ သို့ရာ တွင် သူ့အနမ်းသည် ကျွန်မနှုတ်ခမ်းကို မထိမိစေရန် သတိထား၍ ခမ်းသော အနမ်းဖြစ်နေပါပြီရှင်။ နံနက်စာ စားနေစဉ်အတွင်း သူသည်

ခြံလုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်စိတ်ပါဝင်စားလေဟန် ကျွန်ုပ်အလိုကို လိုက်နာဟန်ဖြင့် ရွှန်းလောက်အောင် ပြောနေပါသည်။

“သင်ကြားပင်ပေါ်က ‘ခွယ်’ တွေကိုလဲ ရှင်းရဦးမယ်၊ ခွား၊ ကျက် တွေမှာလဲ မြေဩဇာတွေသွားကြပြီးမှပဲ၊ ‘မက်’ ကလဲ ကျွန်တော့်ကို ကူညီမှာပါ။ သူ့အခု စပါးကျိုလုပ်နေတယ်၊ တော်ကြာနေရင် ကျွန်တော် ခြံထဲဆင်းတော့မယ်”

နံနက်စာစားပြီးသောအခါ သူသည် သူ၏ ရွှံ့ထွေးသော စကားများ ကဲ့သို့ပင် တကယ်အလုပ်များနေပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မသည်လည်း အိမ်မှ ကိစ္စ ဗာဟိုရဖြစ်သော ပန်းကန်ဆေးခြင်းလုပ်ငန်းကို စတင်ရလေတော့ သည်။ ရယ်နီသည် ပန်းကန်ဆေးရန် အလုပ်အတွက် လူငှားစေချင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မ လက်မခံခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်မသည် စားသောက်ပြီးချိန်တွင် ပန်းကန်ဆေးရ သော အလုပ်ကို အလွန်ကြိုက်ပါသည်။ နွေးထွေးသော ဆပ်ပြာရေများ အတွင်း လက်နှစ်ဖက်ဖြှုပ်ပြီး ပန်းကန်ဆေးရင်း ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ ငေးမောတွေးတောရသည်ကို အလွန်ကျေနပ်ပါသည်။ ထိုတခက်ကလေး သည် နောက်ကြောင်းပြန်စဉ်းစား၍ အလွန်အရသာရှိပါသည်။ ပြီး ... ကျွန်ုပ်မသည် အိမ်ထောင်သည် လက်သုံး ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို အလွန်ချစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မ၏ ပန်းကန်များမှ အချို့မှာ ပီကင်းအိမ်တွင် ကျွန်ုပ်မသုံးခဲ့ပြီး ဗားမောင့်ထိရောက်အောင် သယ်ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး အချို့မှာ ကျွန်ုပ်မ အမေလက်ထက်ကတည်းက ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မသည် ကျွန်ုပ်မ၏ပန်းကန်ကလေးများကို သားငယ်သမီးငယ်ကလေး များကဲ့သို့ပင် ဂရုစိုက်တတ်ပါသည်။ အိမ်မှကိစ္စများ၊ လင်သား၏ကိစ္စများ သားသမီးများ၏ ကိစ္စများအတွက် ညည်းညူတတ်သော ပိန်းမများကို ကျွန်ုပ်မဖြင့် စဉ်းစားလိုပင်မတတ်ပါ။ ယင်းကိစ္စများသည် ကျွန်ုပ်မတို့ မိန်းမသားများအတွက် မြတ်နိုးစရာ နေ့စဉ်လုပ်ငန်းများ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်မသည် ပစ္စည်းအသစ်အဆန်းများကိုလည်း မခံပင်တတ်ပါ။ မိမိကိုယ်တွယ်နေကျ လက်သုံးပစ္စည်းများသည် ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်သော ပစ္စည်းများဖြစ်ပြီး အသုံးပြုရသောအခါတွင်လည်း အထာကျသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကျွန်ုပ်မ၏ ပန်းကန်ကလေးများသည်လည်း ကျွန်ုပ်မအဖို့

အထာကျပြီးသား ပစ္စည်းကလေးများဖြစ်သဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်လုံး တလေးများ ကွဲစုပွန်းပဲ့ဘူးသည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်မဘဝထဲမှ တစ်စုံတစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားရသလိုပင် မှားရပါသည်။

သည်နေ့နံနက်စာစိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်မသည် အပြာခံပေါ်တွင် အဝါရစ် ကလေးများပါသော တရုတ်ကြွေပန်းကန်လုံးကလေးများကို ထုတ်သုံးခဲ့ ပါသည်။ ခု ထိုပန်းကန်ကလေးများ ဆေးကြောနေစဉ် ကျွန်ုပ်မ အတွေး လွန်သွားမိသည်အခိုက် ပန်းကန်လုံးတစ်လုံးသည် ဆပ်ပြာဖြင့် ရော၍ ကျွန်ုပ်မလက်ထဲမှ ပန်းကန်ဆေးသည့် ကြွေလှေ့ကြီးထဲသို့ ကျသွားပါသည်။ အစိတ်စိတ်ကွဲသွားသော ပန်းကန်စကလေးများကို ငေးကြောင်ကြည့်နေမိရင်း ကျွန်ုပ်မမျက်လုံးအစုံသို့ ရုတ်တရက်ရောက်လာသော မျက်ရည်စများကို မထိန်းမသိမ်းနိုင်အောင် ရှိသွားရပါသည်။ သည်လောက်ချစ်ဖို့ကောင်းသည့် ပန်းကန်လုံး၏ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းကလေးများကို ကျွန်ုပ်မ လွင့်မပစ်ရက် ပါ။ ပန်းကန်စကလေးများကို တယုတယကောက်ယူပြီး ကျွန်ုပ်မသည် အိမ်ရှေ့ပန်းသီးပင်တစ်ပင်အောက်တွင် မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါသည်။ ဘာဘာသည် သူ့နံနက်စာအတွက် ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရှာပါ သည်။ သူသည် အလွန် အိုမင်းနေပြီး အလွန်ကလေးဆန်ပါသည်။ လက်သုတ်ပဝါအသစ်တစ်ထည်ကို ကလေးသွားရေခံကဲ့သို့ သူ့ရင်ဘတ် ပေါ် တင်ပေးလိုက်ပြီးဖြစ်သော်လည်း ဘာဘာသည် ဇွန်းခက်ရင်းကို မကိုင်းဘဲနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မကပင်ခွဲကျွေးရပါသည်။ သူသည် ပြတင်းပေါက် အပြင်သို့ ငေးမောရင်း ကျွန်ုပ်မကျွေးသမျှကို ငြိမ်သက်စွာ မြုံမြုံ့စားနေ ပါသည်။ ဘာဘာ၏ ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ တရုတ်ဝတ်ရုံကြီးပင် ရှိနေပါသည်။ ခပြာတော့လဲ တရုတ်လိုပင်ပြောပါသည်။

“ငါ့ခုတင်ပေါ်မှာ သွားလဲ့နေတော့မယ်နော်”

သူ့စားသောက်ပြီး၍ ကျွန်ုပ်မလည်းပန်းကန်များ ဆေးကြောပြီးချိန် တွင် ဘာဘာက ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ခဏတစ်ဖြုတ်ဖြစ်ဖြစ် လသာဆောင်မှာ ထွက်နေစာလှူပါဦးလား ဘာဘာရယ်”

သူ့ခေါင်းခါပြပါသည်။ ကျွန်ုပ်မ သူ့ကို ချောမော့ဖျောင်းဖျရပါသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ တရုတ်ပြည်က အဘိုးကြီးတွေကို ဘာဘာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား သူတို့ဟာ ဘယ်တုန်းကများ အိမ်ရာကထ အစာစားပြီးရင် အိမ်ရာထဲပြန်ဝင်တယ်ရယ်ရှိလို့လဲ။ သူတို့ဟာ မနက်စော စောနေထွက်ပြီဆိုရင် ခြံထဲဆင်းပြီး နေစာလုံကြတာပဲ တရုတ်အဘိုးအိုတွေ ဟာ နေရောင်ကို သဘောကျကြတယ် မဟုတ်လား”

ဘာဘာသည် ဘာမျှမပြောဘဲ ကျောင်းသားကလေးတစ်ဦးပမာ ထိုင်ရာမှထလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကိုတွဲခေါ်လျက် အိမ်ရှေ့လသာ ဆောင် နေရောင်ထိုးနေသော နံရံတွင် ကျောမှီလျက် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေါ်တွင် ထိုင်စေပါသည်။ ဘာဘာသည် ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့ဘဲ မျက်လုံးကိုနံရံထဲထားလိုက်ပါတော့သည်။

နေ့လယ်ခင်းကျမှ ဘာဘာကိုသတိရပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် လသာဆောင်သို့ ထွက်လာသောအခါ ဘာဘာသည် နံနက်ကအတိုင်း ပုံစံမပျက်ထိုင်လျက်ပင် ရှိနေပါသည်။ အော် ... ဘာဘာရယ် ... ဘာဘာ၏ ပါးအစုံသည် နေရောင်အထိများထားသဖြင့် ပန်းသွေးရောင်တောက်နေပါသည်။ သူသည် ကျွန်မကိုအပြစ်တင်သည် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ငါ့တင်ပေါ် ပြန်သွားလို့ရပြီလား”

“ရပါပြီလေ ... ဒါပေမဲ့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ ကြက်ဥပြုတ်တော့ စားသောက်သွားဦးနော် ...”

သူ့အိပ်ပျော်သွားမှ ကျွန်မ သူ့အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဘာဘာအဖို့ နံနက်နေခြည်နှင့် လေနှေးကလေးကို ခံစားလိုက်ရ သဖြင့် ကောင်းပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် ဘာဘာကို ဘယ်လောက် ထိများ မေ့ထားလိုက်မိပါသနည်း။ ကျွန်မသည် တစ်မနက်လုံး ရယ်နို့ အရေးကိုသာ အလေးပေး တွေးတောရင်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်နေမိပါ သည်။ အိမ်ရှင်မများအဖို့ အိမ်မှုကိစ္စများရင်း လုပ်ကိုင်ရင်း စဉ်းစား တွေးတောရသည်မှာ အရာရောက်လှ၏။ တလှုပ်လှုပ်နှင့် တက်လိုက် ဆင်းလိုက် ထိုင်လိုက်ထလိုက်လုပ်နေရသဖြင့် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု လှေ့ကျင့်ခန်းသဘောမျိုး ဖြစ်နေရာ သွေးသားမတိုင်းမိုင်းသလို အသိဉာဏ်

သည်လည်း ကြည်လင်လန်းဆန်းရပါသည်။

ကျွန်မသည် အယ်လီဂရာ၏ မိခင်နှင့်သွားတွေ့ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ သည်။ ကျွန်မပြောချင်သော စကားများ၏ သိုလှိုင်းကို သူ့ဘယ်လောက်ထိ သဘောပေါက်နိုင်မည်မသိပါ။ သူ့နှင့်စကားပြောပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဘာ့ ရယ်နို့ကို အကြောင်းစုံပြန်ပြောရပေဦးမည်။ သည်ကိစ္စအတွက် သူ့ကို လျှို့ဝှက်နေစရာမလိုပါ။

ကျွန်မသည် အယ်လီဂရာတို့ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်သောအခါ အယ်လီဂရာ၏မိခင် မစွပ်ဝုဒ်ကို အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် ထိုင်လျက် ဇာပန်းထိုး နေသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ဇာပန်းထိုးသောပညာကို ကျွန်မအမေသည် ကျွန်မကို သင်ပေးဖူးပါသည်။ ကျွန်မက ဂရုတစိုက်မရှိခဲ့သဖြင့် ခု လုံးလုံး မသန်ပါပြီ။

မစွပ်ဝုဒ်သည် ခပ်မိုင့်မိုင့်ဖြစ်ပါသည်။ ခင်မင်လွယ်သော မျက်နှာ ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီး သူ့ဆံပင်များမှာ လှိုင်းတွန့်ကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဝရန်တာများအပေါ်တွင် တွေ့ရတတ်သည့် လူလေးပါးကို အမြဲကြောက်ရွံ့တတ်သော အမေရိကန် မိန်းမကောင်း ဘချို့ကဲ့သို့ ရှိပုံရပါသည်။ သူတို့သည် လူလေးပါးကို ဘာကြောင့် ကြောက်ရွံ့တတ်ကြောင်း ကျွန်မ စဉ်းစားမရပါ။ တရုတ်မများသည် များသောအားဖြင့် ရှက်ရွံ့တတ်ကြသည်။ အိမ်ခြံဆည်၍ နေတတ်ကြသည်။ တရုတ်အမျိုးသားများက အိမ်ခြံရှိသော ရှက်တတ်သော မိန်းမများကိုသာ သဘောကျတတ်သောကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် တရုတ်မများ သည် လူလေးပါးကို မကြောက်တတ်ကြပါ။

ကျွန်မကိုမြင်သောအခါ မစွပ်ဝုဒ်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက် ခရီးဦး ခြံဖြိုပါသည်။

“အိမ်ထဲကိုကြွပါရှင် ...”

“ကျွန်မ မစွပ်ဂျယ်ရီမက်ကလျီကယ်ဒ်ပါ”

“ကျွန်မ ရှင်သားရယ်နို့ကို သိပါတယ်၊ ကဲ ... အထဲဝင်ပါဦး”

ကျွန်မတို့ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြပါသည်။ အပေါ်ထပ်ညာဘက် ခန်းသည် ထမင်းစားခန်းဖြစ်ပြီး ဘယ်ဘက်အခန်းမှာ ဧည့်ခန်း ဖြစ်ပါသည်။ ဧည့်ခန်းကို လှပပြောင်လက်သော ပရိဘောဂများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသဖြင့် နေ့လို့ထိုင်လို့ကောင်းပါလိမ့်မည်။ ဧည့်စားပွဲပေါ်တွင် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် သုံးလေးအုပ်ချထားပါသည်။ အခြားစာအုပ် စာတန်းများကို တစ်ခန်းလုံး မတွေ့ရပါ။ ရယ်နီသည် စာအုပ်စာတန်းမထားသော အိမ်တွင် ဘယ်လိုနေ၍ ဖြစ်ပါမည်နည်း။

“အဲဒီမှာထိုင်ပါရှင် ... အဲဒါ ကျွန်မယောက်ျားထိုင်တဲ့ ခုံဖို့ ဒီအိမ်မှာတော့ သက်သက်သာသာအရှိဆုံးပါပဲ”

ကျွန်မသည် သူ့မျက်လုံးတွင် ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော ဖော်ရွေပျူငှာမှုကို နှစ်သက်မိပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ညွှန်ပြည့်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကပင် စကားစလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မထင်တယ်လေ ... ကျွန်မသားရယ်နီနဲ့ ရှင်သမီး အယ်လီဂရာ တတို့ကလေးလားဟောနေကြတယ်ဆိုတာကို အဲဒါ ရှင်သဘောထား ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိချင်လို့ပါပဲ ... သူတို့ဟာ သိပ်ငယ်ကြသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ... သူတို့သွားကြလာကြတဲ့ အခါမှာလဲ သူတို့နဲ့ အတူ တခြားငယ်ရွယ်သူတွေလဲ မပါကြဘူးဆိုတော့ ...”

အယ်လီဂရာအမေ၏ မျက်နှာပိုင်းသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသွားလေသည်။ သူ့မျက်နှာပိုင်းသည် မျက်လုံးတွေလည်းပိုင်းသည်။ ပါးစပ်ကလေးကလည်း ပိုင်းသည်။ နှာခေါင်း နည်းနည်းလန့်သဖြင့် နှာခေါင်းပေါက်ကလေး နှစ်ခုကိုလည်း ပိုင်းပိုင်းကလေးများပင် မြင်ရသည်။ ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့် တူလှသည်။ အယ်လီဂရာသည် သူ့အမေထက် လှပါသည်။ အယ်လီဂရာတွင် သူ့အမေ၏ မျက်နှာကျနှင့် မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်း နှာဆံပေါ်ပေါ်ဖြစ်လေရာ အယ်လီဂရာအမေသည် မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်း နှာဆံပေါ်ပေါ်ပင် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ အယ်လီဂရာ၏ နှုတ်ခမ်းသည်ကား သူ့အမေကဲ့သို့ပင် ပိုင်းစက်စက်ကလေးဖြစ်သည်။ အယ်လီဂရာ၏ ရင်သားများသည် ပြည့်ဖြိုးခြင်းရှိပြီး ခုလောလောဆယ် ဆွဲဆောင်နိုင်သည်မှန်သော်လည်း ကြာကြာခံမည် ရင်သားမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။

မစွပ်စွပ်သည် ခါးသိပ်သွားစေရန်ဝတ်ရသော ခါးကျပ်ဘောင်းလီ ဝတ်ထားမှန်း ကျွန်မ ဂရုစိုက်ကြည့်မိနေသောအခိုက်တွင် သူသည် ကျွန်မစကားကို ဖြေကြားပါသည်။

“မှန်ပါတယ်ရှင် ... သူတို့ဟာ အလွန်ငယ်ကြပါသေးတယ်။ ကျွန်မရော သမီးအဖေ မစွတာဂုဒ်ကရော စိုးရိမ်မိကြတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ အယ်လီဂရာကို ငယ်ရွယ်သူပီပီ လွတ်လပ်မှုကလေး ခပေးထားတာတော့ ပေးထားတာပေါ့ရှင် ... ဒါပေမဲ့ ... အယ်လီဂရာဟာ နောက်နှစ်ခါကျမှ အထက်တန်းကျောင်းသူကလေးပဲ ရှိဦးမှာ ကျွန်မတို့ ခန့်တဲ့ နယူးကော့စ်ပြည်နယ်ကကျောင်းတွေဟာ ကောင်းကြပါတယ်ရှင် ... ဒီတော့ကလေးကို ကျောင်းနေတဲ့အရွယ်မှာ ကျောင်းကလေးတော့ ဆက်ထား ခင်သေးတယ်”

မြတ်စွာဘုရား၊ မှားကုန်ပါပြီ။ ကျွန်မသားကို သူတို့သမီးနှင့် စေ့စပ်၍ သူတို့ထံ ကျွန်မရောက်လာသည်ဟုများ ထင်နေသလားမသိ။

“အို ... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်မပြောတာ ဆိုဒီအမိပွယ်မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်မသား ရယ်နီကိုလဲ နောင်နှစ်ဆို ဘားမတ်တက္ကသိုလ်ကို ပို့တော့မှာပါ ... အဲဒီတက္ကသိုလ်ဟာ သူ့အဖေ သူ့အဘိုး အစဉ်အဆက်နေလာတဲ့တက္ကသိုလ်ပေါ့ ... အဲဒီတက္ကသိုလ်က ဆင်းလာရင်လဲ သူ့ကိုတစ်နေရာရာ ပို့ထားဦးမှာပါ။ ဥရောပဘက်ဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့အဖေရှိတဲ့ တရုတ်ပြည်ဖြစ်ဖြစ် ...”

တရုတ်ဆိုသော အသံကြားလိုက်လိုက်ချင်း မစွပ်စွပ်၏ မျက်နှာမှာ ဆော်ချည်း တုန်လှုပ်သောအမူအရာပေါ်လာပါသည်။

“တရုတ်ပြည် ... ဟုတ်လား ... တရုတ်ပြည်ကို ဘယ်သူမှ သွားလို့မရဘူး မဟုတ်လား”

“ခုတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ ... အခြေအနေကောင်းတဲ့ တစ်နေ့နေ နာပေါ့ သားကိုသူ့အဖေဆီ လွှတ်ရမယ်”

“သူ့အဖေက တရုတ်လား”

“သူ့သားတရုတ်ဆိုရင် ကျွန်မ နာမည် မစွပ်မက်ကလျှောက်ယာဒ် ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲရှင် ... ရယ်နီအဘိုးဆိုရင် အမေမိကန်ပဲ။ ခု ...”

ကျွန်မတို့နဲ့ အတူနေတယ်... အဘိုးကြီးက ခု ကျွန်းမာရေး သိပ်မကောင်းလှလို့ အိမ်မှာပဲနေတယ်၊ ဘယ်မှမထွက်ဘူး”

မစွပ်စွဲဒ်သည် ကျွန်မစကားကို စိတ်ဝင်စားနေလေပြီ။ သူသည် ကျွန်မထံမှ ဆက်လာမည့်စကားတို့ကို ပါးစပ်အပိုင်းသားနှင့် ငုံ့လင့်နေ၏။

“ကျွန်မယောက်ျားက ပီကင်းမြို့မှာရှိတဲ့ တက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌပေါ့... ကျွန်မတို့က ဒီကိုတစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့စေချင်တာ၊ အဲဒီ သူက သူ့တာဝန်တွေ မကုန်သေးဘူးဆိုပြီး နေခဲ့တာလေ...”

“တရုတ်ပြည်ဟာ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံမဟုတ်လား”

“အင်းလေ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မယောက်ျားကတော့ ကွန်မြူနစ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မပြောခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ သူ့အလုပ်တာဝန်အတွက် ဟိုမှာနေသင့်တယ်ထင်လို့ နေနေတာပါ။ သူ့အလုပ်ကို သူ့သိပ်လေးစားတာရှင်”

စကားစကား ပြောပါများသောအခါ စကားထဲမှ ဖာတီသည် သူ့အလိုလို ပြလာတော့၏။

“ကြည့်လေ... ပြီးတော့ သူ့အမေဟာ တရုတ်လူမျိုးမဟုတ်လား အဲဒီတော့...”

“ရှင်... သူ့အမေဟာ တရုတ်... ဟုတ်လား... အော်... ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့က ရယ်နီကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပါပဲလို့ ကျွန်မတို့ကတော့ အိန္ဒိယသွေးစပ်သလိုလို ဘာလို့လို့နဲ့လို့ အောက်မေ့နေတာ”

“ရယ်နီက အယ်လီဂရာကို ဘာမှ မပြောပြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မပြောရသေးဘူးထင်တယ်၊ သူပြောပြီးရင်တော့ ကျွန်မ သိရမှာသေချာတယ်၊ အယ်လီဂရာဟာ သူ့နဲ့ ပတ်သက်သမျှ အကုန် ကျွန်မကို ပြောပြတာပဲဟာ”

“ကောင်းပါလေ့ရှင် ခုလို သူတို့ လွန်လွန်ကျွံကျွံ မဖြစ်ခင် ကျွန်မ ရှင်ကို ပြောပြမိတဲ့အတွက်”

“ကျွန်မလဲ ဒီလိုပဲပြောရမှာပါပဲရှင်”

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် စဉ်းစားတွေးတောစရာများဖြင့် ရှုပ်နေပါသည်။ လက်တလှုပ်လှုပ် ခြေတလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေရာမှ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ရှင်အဖြစ်က ရင်ထိတ်စရာကြီးပါလား... နော်”

“ဘာလဲ... ရယ်နီကိစ္စလား”

“ရှင်ကိစ္စအကုန်လုံးပေါ့... ရှင်ဟာ တရုတ်တစ်ယောက်နဲ့ သက်ထပ်ထားတဲ့သူဆိုတော့”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မယောက်ျားဟာ အမေရိကန်ပဲ၊ သူ့အဖေ က သူ့ကိုပီကင်းက အမေရိကန်သံရုံးမှာ မှတ်ပုံတင်ထားတာ ရယ်နီကိုလဲ အဲဒီမှာပဲ မှတ်ပုံတင်တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ရှင်... တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ကွဲပြားခြားနားနေတာပဲ”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်မကတော့ လုံးဝကျေနပ်တယ်၊ ရယ်နီ ကျေနပ် ဘတ်အောင်လဲ ကျွန်မ ကြိုးစားရမှာပဲ၊ ရယ်နီမှာရှိနေတဲ့ တရုတ်သွေး အနည်းငယ်အတွက် အောင်အီးသည်းခံနိုင်ရုံသက်သက်လောက်သာရှိတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ သူ့ကို မပေးစားနိုင်ဘူး၊ ရယ်နီကိုချစ်တဲ့ မိန်းကလေး ဟာ ရယ်နီရဲ့တရုတ်သွေးကိုလဲ ချစ်ရမယ်၊ အဲဒီအတွက်လဲ ဂုဏ်ယူတတ်ရမယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ အမေရိကန်တစ်ယောက်အပေါ် သဘောထား သလို ရယ်နီအပေါ်လဲ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်၊ လူ့အဖိုးတန် တစ်ယောက်လို နားလည်သဘောပေါက်နိုင်ရမယ်”

ကျွန်မစကားများ၏ ဆိုလိုရင်းကို သူ့ကောင်းကောင်း နားလည်ပုံ မရပါ။ ကျွန်မသည် သူနှင့်မတူဘဲ ဘယ်လိုမိန်းမစားမျိုးလဲဟုသာ သူ ကြိုးစားရှာဖွေနေရရှာပါသည်။ မည်သို့ရှိစေ မစွပ်စွဲဒ်သည် ရိုးသားသူ ခြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မနှင့် ရေရှည်မိတ်ဆွေရင်းချာများ ဖြစ်နိုင်ပါ သည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ပါသည်။ မိန်းမချင်း တီးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖက် နိုင်ရန် သူလိုရင်းနီးကျွမ်းဝင်တတ်သူတစ်ယောက်ယောက်ကို ကျွန်မ အသိမိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ပါသည်။ ကျွန်မမှာ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေရင်းချာ မရှိပါ။ ကျွန်မ ခြံလုပ်ငန်းများကို ဝိုင်းဝန်းကူညီနေသော ‘မက်’ ၏ဝန်းသည် သည် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အလွန်နံ့အသော မိန်းမဖြစ်ပါသည်။ သူတို့လင်မယား မကြာခဏစကားများ ရန်ဖြစ်ပြီး ဦးကြယ်ကြဖြစ်ကြသည်တင်းကိုလည်း ကျွန်မကြားရပေါင်း မနည်းလှ တော့ပြီ။ ကျွန်မတို့အိမ်နားမှ တောင်ကုန်းကလေးအလွန်တွင် ‘မက်’ တို့

လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း နေကြပါသည်။ သူတို့၏ ကလေးများမှာ အသီးသီးအိမ်ထောင်ကျသွားကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ကားရန်ဖြစ်ဆဲပင်။ 'ဒီမိန်းမကတော့ဗျာ နေလာခဲ့တဲ့ နှစ်လေးဆယ်အတွင်းမှာတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ တကယ့်ငရဲမပဲ' ဟူ၍ 'မက်' သည် ညည်းတွားတတ်ပါသည်။ 'မက်' ၏ဇနီး မစွန်မက်ကလည်း သူ့လင်၏ ဆိုးပုံတေပုံများကို ကျွန်မနှင့်တွေ့တိုင်း ပြောတတ်ပါသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးပြိုင်းမွေးတွေကို တစ်ပတ်မှ တစ်ခါလောက်ရိတ်တတ်သည့် အကြောင်း စသဖြင့်ပေါ့ရှင်း 'သူ့နဲ့နေလာခဲ့တဲ့ နှစ်လေးဆယ်ကတော့ ငရဲပြည်ရောက်နေတာနဲ့ ဘာမှ မထူးပါဘူရှင်'။

ထို့ကြောင့် မက်၏ဇနီးသည်သည် ဘယ်လိုမှ ကျွန်မနှင့် တီးတုံးဖော်တိုင်ပင်ဖက် မဖြစ်နိုင်ပါ။

မစွန်ဝုဒ်ကတော့ တကယ့်အိမ်ထောင်ရှင်ကောင်း မိခင်ကောင်း တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသားကို ကျွန်မပြောခဲ့ဖူးသလိုပင် မစွန်ဝုဒ်မှာလဲ အချစ်တစ်ခွက်စာသာရှိတဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင်ဖြစ်ပေမည် သို့ကလို အတိုင်းအတာနှင့် ချစ်တတ်သော သူတို့လိုလူမျိုးကို အမြစ်မဆိုသင့်ပါ။ သူ့အိုးနှင့်သူ့ဆန် တန်ရုံတော့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကြည့်လေ... အယ်လီဂရာအဖေ သူ့ယောက်ျား မစွတာဝုဒ်သည် လည်း အချစ်တစ်ခွက်စာလောက်သာအလိုရှိသူ၊ အတိုင်းအတာနှင့်သာ ချစ်ခင်တတ်သူ လူအေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ သူတို့လင်မယားသည် ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ အဆုံးမထင်သော အနစ်နာခံခြင်း မျှော်လင့်ခြင်းတို့ကို ထားတတ်ကြသူများ မဟုတ်ချေ။ လင်နှင့်မယား ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီကြပါပေရဲ့။

သူတို့လင်မယားနှင့်ပတ်သက်၍ အထက်ပါအတွေးကို တွေးလိုက်မိခြင်းမှာ အိမ်ခန်းထဲမှ ထိပ်ပြောင်ပြောင်ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် မစွတာဝုဒ်ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မစွတာဝုဒ်သည် အလုပ်မှာခဏအနားရသဖြင့် ခုကဲ့သို့ ဗားမောင်သို့လိုက်လာခဲ့ကြောင်း ပြောပါသည်။ 'ကျွန်တော့်အလုပ်က နယူးဂျာစီပြည်နယ် 'ပက်စေ့က်' မြို့က ဘဏ်လုပ်ငန်းတစ်ခုရဲ့ ငွေစာရင်းဌာနမှာပါ။ တစ်နှစ်မှာ တနင်္ဂနွေ

နှစ်ပတ်လောက်ပဲ ရက်အားရတယ်ဗျာ' ကျွန်မ သူ့ကို သနားမိပါသည်။ သနင်နေ့ နှစ်ပတ်တည်းရယ်။

"အလုပ်ထဲမှာကော ပျော်ရဲ့လား"

"ကျွန်တော်လား... ကျွန်တော့်အလုပ်ကိုတော့ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်မလုပ်ဘဲ နေရရင်တော့ ပိုပျော်စရာကောင်းတာ မပါဗျာ"

"ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်ဒေသအတွက် ဘယ်လောက် တာဝန်ကျေဘယ်ဆိုတာ အဲဒါသာကြည့်တော့ မစွန်မက်လျှိုက်ယဒ်ရေ"

မစွန်ဝုဒ်ကဝင်၍ အပြစ်တင်ပါသည်။ သို့ပေမည် သူ့အပြစ်တင်သံမှာ ကိုယ်သည်သဘော ချစ်စနိုးသဘော ကလေးများပါဝင်နေ၏။ မစွတာဝုဒ်က သူ့ဇနီးသည်ကို ပြုံးပြုံးကြိုးကြည့်နေလေသည်။ မစွတာဝုဒ်သည် ဇနီးသည်ကို ကြောက်ရသော မယားကြောက်တစ်ဦးအသွင်မပေါ်သလို မစွန်ဝုဒ်ကလည်း နားပူနားဆာလုပ်နေသည့် သဘောမျိုးမဟုတ်ပေ။ ဤသည်မှာ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီသော အိမ်ထောင်တစ်ခု၏ ရန်ငြိမ်းသည် သဘောမျိုးဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ထောင်သာယာရေးအတွက် ချင့်ချင် ချိန်ချိန် နေတတ်ထိုင်တတ်ခြင်းပင်။ ကျွန်မပြောပြောနေတတ်သော အိမ်ထောင်သာယာရေးအတွက် တစ်ခွက်စာအပြည့်ရှိသော နှလုံးသားထဲမှ အချစ်ကို ချင့်ချိန်စွာ ကျေကျနပ်နပ်သုံးစွဲတတ်သောသဘော ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"ကျွန်မက ရှင်တို့နဲ့ အိမ်နီးနားချင်ပါ။ ရှင်နဲ့ရှင်ဇနီးသည်ဆီကို ခုလို ရုတ်တရက်ကြီးရောက်လာရတဲ့ကိစ္စကတော့ ကျွန်မသားနဲ့ ရှင်တို့ရဲ့ သမီးကိစ္စပါပဲ... သူတို့ဟာ ငယ်လွန်းပါသေးတယ်ရှင်"

ကျွန်မစကားကို ကြားရသောအခါ မစွတာဝုဒ်မှာ မျက်နှာအထားရက်သွားရှာပါသည်။ မိမိ၏ဇနီးသည် သို့မဟုတ် မိခင်၊ သို့မဟုတ် မိန်းမရွယ်တစ်ဦးဦးရှေ့တွင် ခုကဲ့သို့ ဖိုမက်စွက်ပြောသော အခါတိုင်း မျက်နှာမထားတတ်ဖြစ်တတ်သော အမေရိကန်အမျိုးကောင်း ယောက်ျားတချို့၏ သဘောမှာ ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ များသောအားဖြင့် အပျိုဖော်လူပျိုဖော်ဝင်စ သူတို့၏ သားသမီးများသည် ဖိုမဆက်ဆံရေးတွင် အလေးထားစိတ်များကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စအတွက် လွတ်လပ်

လွန်းခြင်း၊ လူမှုရေးကို ဂရုမစိုက်ခြင်းကြောင့် စစ်အတွင်းကာလကဆိုလျှင် ဥရောပနှင့် အာရှတိုက်များတွင် မသိနားမလည်စွာ တာဝန်မဲ့စွာလျှင် ရင်သွေးငယ်မြောက်မြားစွာ ဖွားမြင်ခဲ့ကြရလေသည်။ ဆောင်းကာလ၏ ကြောင်ပါးကြီးများကဲ့သို့ ရောက်လေရာရာတွင် ရသမျှအချိန်တွင်သာယာမှု ကို ရှာကြခြင်းသဘောဖြစ်ပါသည်။

“မစွပ်မက်လျှိုက်ယဒ်ကပြောတယ် သူ့ယောက်ျားဟာ တရုတ် တဲ့...”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မပြောတာက သူဟာ တရုတ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့သား အမေရိကန် တိုင်းရင်းသားလို့ ပြောတာပါ။ သူ့အမေဟာ ပီကင်းက ကြီးမားမြင့်မြတ်တဲ့ ဆွေမျိုးစုကြီး တစ်စုက ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာတာ ခုတော့ သူ့အမေဟာ သေရှာပါပြီ”

ကျွန်မစကားကြောင့် မစွတာဝန်ခမျှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွား ရလေသည်။ ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်ပြောဆိုရာလည်း မရောက်အောင် ကျွန်မ၏စကားကြောင်းကို မြတ်တောက်ပစ်ဖို့ သူ့ကြိုးစားလေသည်။

“ခင်ဗျားနောက်မနေပါနဲ့ဗျ... ကျွန်တော်ဖြင့် အဲဒီလို သွေးနှစ်မျိုး ရောစပ်ထားတဲ့ ကပြားမျိုးအကြောင်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

သူ ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။ သူ့သမီးအတွက် စိတ်ထိခိုက်သွား သလို ကျွန်မကိုလည်း အားတုံအားနာဖြစ်နေသည်။ သူ့စိတ်ပျက်သွားသည် ကို ကျွန်မသိသွားခြင်းဖြင့် ကျွန်မကို ထိခိုက်နှစ်နာစေမည်ကို သူစိုးရိမ် နေသည်။ သူသည် တရုတ်ကပြားနှင့် ညားခဲ့သော ကျွန်မအတွက်ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေဟန်တူပါသည်။

မစွတာဝန်သည် သူ့ဇနီးသည်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် အကြိမ်ကြိမ် လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ သူတို့လင်မယား၏ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာခြင်းကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်မသည် သူတို့ကိုချစ်ခင်မိလေသည်။ ခုလို အခြေအနေမျိုး တွင် သူတို့ကို ကျွန်မချစ်ခင်မိခြင်းအတွက် သူတို့သည် ခုလည်း ကျွန်မကို နားလည်နိုင်မည်မဟုတ်သလို နောင်ဘယ်သောအခါမှလည်း နားလည်နိုင် ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

သူတို့လိုလူမျိုးများနှင့် ဆုံစည်းရသောအခါမျိုးတွင် ဂျယ်ရီ

ဘစ်ယောက် ပီကင်းမှာရှိနေသည်မှာ ခပ်ကောင်းကောင်းပင်။

ကျွန်မ ထိုင်ရာမှထလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကိုပဲ ဆေးကူးဝူးတင်ပါတယ်ရှင် ... ဘာမှလဲ စိတ်မပူနေကြပါနဲ့တော့ ... ခယ်နီလဲ မကြာခင် ကောလိပ်သွားတော့မှာပဲ။ လူငယ်တွေဟာ အရာရာ ကို ခဏလေးနဲ့ မမှပစ်လိုက်ကြမှာပါ။ ပြီးတော့ သူတို့ သိပ်လွန်လွန်ကျွံကျွံ ခဲ ဖြစ်ပုံမရသေးပါဘူး။ အယ်လီဂရာလို မိန်းမချော မိန်းမလှကလေး တစ်ယောက်အဖို့ ချစ်သူခင်သူလဲ ရှားမှာမဟုတ်ပါဘူးရှင်”

ပစွစ်ဝန်သည် ကျွန်မသဘောထားနှင့် ကိုက်ညီအောင် ပြောရှာ လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... သမီးက ထင်လဲထင်ပေါ်တယ် ... ပြီးခဲ့တဲ့ နေ့တုန်းကဆိုရင် တစ်ကျောင်းလုံးမှာ အထင်ပေါ်အကျော်ကြားဆုံးသူအဖြစ် အရွေးတောင်ခံရသေးတယ် ... သူ့သူငယ်ချင်းတွေကဆို အလှဘုရင်မ ရွေးပါလား ... ရွေးပါလားနဲ့တောင် ပြောကြတာ၊ သူ့အဖေက အဲဒါမျိုး မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်က အဲဒါမျိုးတွေ မကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မထောက်ခံပါတယ်၊ တကယ်တော့ အဲဒီလို အလှမယ်တို့ဘာတို့ အရွေးခံတဲ့လူတွေဟာ သနားစရာကောင်းပါတယ်”

ထိုအချိန်တွင် အယ်လီဂရာရောက်လာပါသည်။ သူသည် အိပ်ရာမှ ထလာဟန်တူပါသည်။ သူ့ပါးအိုကလေးများ နီနေပါသည်။ မိန်းမတို့၏ တကယ့်အလှသည် အိပ်ရာမှ နိုးစတွင်ဖြစ်သည်အတိုင်း အယ်လီဂရာသည် တကယ့်ကိုလှသူကလေးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသား အသားညိုတစ်ယောက် ကျလျှင်လည်း ကျလောက်ပါပေ၏။ ဟယ် ... လွန်လွန်ကျွံကျွံတော့ မဖြစ်တန်ကောင်းသေးပါဘူးလေ ...

“ကဲ ... သမီးလေးက ... ပစွစ်မက်လျှိုက်ယဒ်ကို နှုတ်ဆက် ဦးမှပေါ့”

သူတို့သည် တစ်ဦးတည်းသော နုနုထွတ်ထွတ် သမီးကလေးကို မည်မျှအလိုလိုက် အကြိုက်ပေးအလေးထားနေကြောင်း သိသာလှ

ပေသည်။

“ဟဲ့လို ... မစွပ်မက်ကလွှဲကလွဲ”

“အေးကွယ် ... မနွေညက ကလေးကို ရယ်နီ သိပ်ညဉ့်နက်တဲ့ အထိ သွဲထားတာ ကလေးအတွက် ဒေါ်ဒေါ်ကစိုးရိမ်လို့ ရယ်နီကိုတောင် သူရသေးတယ်”

“ကျွန်မ အိပ်ပျက်မခံပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ အပြုတမ်း ကောင်းကောင်း အိပ်ပါတယ်”

အယ်လီဂရာသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့အဖေဖုန်းမှာ ထိုင်ချ လိုက်ပါသည်။ သူ့အဖေသည် သူ့ပခုံးကို ဖက်ထားလိုက်ပါသည်။

“သမီးလေး နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ဖေဖေရဲ့”

“သိပ်နေပြင်အောင် မအိပ်နဲ့ကွယ် ... အဲဒါဟာ မစွပ်မက်ကလွှဲကလွဲ ဟန်ပြောသလို ညတိုင် သိပ်ညဉ့်နက်တဲ့သဘော ရောက်တယ်”

အယ်လီဂရာက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စုအောင်အောင် လုပ်နေပါသည်။ သူတို့သားအဖသည် သူငယ်ချင်းများသဖွယ် ဖြစ်ကြောင်း မစွပ်စွပ်က ပြောပါသည်။

သူတို့သည် ကျွန်မကို အေးအေးဆေးဆေး နေစေချင်သေးသော် ငြားလည်း ကျွန်မရှိနေစဉ်တွင် သူတို့သမီးကို ဘာမှမပြောရက်ဘဲ ရိုနေပါ သည်။ ကျွန်မ သူတို့မိသားစုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

ရယ်နီညစာစားရန် ရောက်လာသောအခါ ကျွန်မသည် မနက်က ဘယ်သွားခဲ့သည် ဘာလုပ်ခဲ့သည်ကို မပြောဖြစ်ပါ။ ရယ်နီသည် အစားကို သုတ်သုတ်စားပြီး သူ့အခန်းသို့ ပြေးတက်သွားပါသည်။ ရေချိုးအဝတ်လဲ ပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်မရှိရာ မီးဖိုဆောင်သို့ ပြန်ရောက် လာပါသည်။ နွားကျောင်းသား ဘောင်းဘီပြာနှင့် ရုပ်အင်္ကျီအသစ်ကို ဝတ်ဆင်လာပါသည်။

“ကောင်းသောညချမ်းပါ မမေ”

“ကောင်းသောညချမ်းပါ သားရယ်”

ရယ်နီထွက်သွားပြီး ဘာဘာကိုလည်း ညစာကျွေးပြီးသောအခါ

ကျွန်မသည် ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်လျက် တံခါးမင်းတုပ်ချပြီး စိတ်ချ လက်ချပင် အိပ်လိုက်ပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် ရယ်နီကို ထိုင်စောင့်ရော မလိုတော့ပါ။ သူ့နှင့်ကျွန်မ နံနက်မိုးလင်းလျှင် ရင်ဆိုင်တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

“သူ့ကျွန်တော့်ကို ပစ်သွားပြီ”

သည်နေ့မနက် စောစောတွင် ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှ ဝေါက်ကနဲ ထွက်လာသည်။ ကျွန်မကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အသင့်စောင့်နေပေလိမ့် မည်။ ကျွန်မ အိပ်ပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသောအခါ မီးဖိုခန်းတွင် ရယ်နီသည် ပြောရန်စကား အဆင်သင့်ဖြင့် စောင့်နေပါသည်။ သူသည် သူ့ဘာသာပင် ကော်ဖီခါးခါးပျစ်ပျစ်တစ်ခွက် ဖျော်သောက်ပြီးနေလေပြီ။

“ဘာလဲသား တစ်ညလုံး မအိပ်သေးဘူးလား”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်အိပ်ရမလဲ”

ကျွန်မသည်လည်း ကော်ဖီတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်ရင်း သူ့ကို အေးအေး ဆေးဆေးပင် ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး ... မင်းပြောချင်တဲ့စကားတွေ ချန်မထားဘဲ အမေ့ကိုပြော ...”

“မမေ ... သူတို့အိမ်သွားတယ်ဆို ... ဘာတွေ လျှောက်ပြော ခဲ့သလဲ”

“မဟုတ်တာ တစ်လုံးမှမပါပါဘူး ... ဟုတ်တာတွေချည်း ပြော ခဲ့တာပါ”

“သူတို့ဘာသာသိတဲ့အထိ မစောင့်နိုင်ဘူးလား”

“ဟုတ်တာမှန်တာကို ကြိုကြိုတင်တင် သိထားတာ သူတို့အဖို့ ပိုကောင်းတာပေါ့ ... အေး ... ဒီလိုနဲ့မှ အယ်လီဂရာက မင်းကိုချစ်သေး တယ်ဆိုရင် အမေ ဘာမှ ထပ်ပြောစရာမလိုတော့ဘူး။ အမေ ကျိန်ဆို ဘာနဲ့ပြောပါ့မယ်ကွယ် ... ဟုတ်ပလား”

“တကယ်ဆို သူတို့ကို သွားပြောမယ့်အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို

အရင် အသိပေးဖို့ကောင်းတယ် ...”

“သူတို့ဘယ်လိုသဘောထားတယ်၊ ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ အမေ့မျက်စိနဲ့ ကိုယ်တိုင်မြင်ချင်လို့ပါ ... တကယ်လို့ မင်းအချစ်နဲ့ သူ့အချစ်ဟာ ညီမျှတယ်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့သဘောထားတွေဟာ အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားမှာပါ သားရယ်”

“သူ ကျွန်တော့်ကိုချစ်ပါတယ် ... အဲဒီလိုပဲ သူပြောတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... သူ့ချစ်နိုင်သလောက်တော့ မင်းကိုချစ်မှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အချစ်ဟာ မင်းအတွက် မပြည့်စုံနိုင်ဘူး။ ဘယ်တော့မှလဲ ပြည့်စုံလုံလောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အမေ သူ့ကို အပြစ်တင်ဖို့ချွေနေတာ မဟုတ်ဘူး ... သူဟာ မင်းနဲ့မတန်ပါဘူးကွယ် ... သူ မွေးဖွားကြီးပြင်း လာပုံကိုက သာမန်လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ကိုး ... အေး ... မင်းကတော့ သာမန်သူသားတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ မွေးဖွားလာတာမဟုတ် ဘူး ... အမေ့သားဟာ ဒီကမ္ဘာကြီးနဲ့အမျှ ကြီးကျယ်ခန့်ညားရမယ်”

“ခင်ဗျားကြီး အသုံးမကျဘူး”

သူသည် တိုးတိုးကလေးသာ ပြောရပါသည်။

“အေး ... ခုအချိန်မှ တို့အနားမင်းအဖေမရှိတာ မင်းကံကောင်း တယ်မှတ် ဟင်း ...”

သူနှင့်ကျွန်မ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခက်ထန်စွာ ကြည့်နေကြ ပါသည်။

“မင်းတစ်နေ့ ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်လိမ့်မယ်”

တကယ်တော့ သူ့ ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ ကျေးဇူးတင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သည်စကားမျိုးသည် မိဘတိုင်း၏ လက်သုံးစကားဖြစ်သော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ လက်ထပ်ဖို့ရာ ကျွန်မအား ကြိုးစားစဉ်ကလည်း အမေသည် ကျွန်မကို သည်စကားမျိုးပင် ပြောခဲ့ပါ သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီသည် အချစ်ကြီးချစ်နေကြပြီဖြစ်စေ ကျွန်မတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဘယ်အရာကမှ ကြားဝင်ခွဲခွာပစ်၍ မနိုင် ပါ။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်မေတ္တာကို ကိုယ်ယုံကြည်သည့်အလျောက် အမေ့ကို ခုခံခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲဖို့ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် အမေ့ကို ကျွန်မ ဘစ်သက်လုံး ကျေးဇူးတင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မအခန်းထဲရှိ အံ့ဆွဲထဲတွင် ဂျယ်ရီထံမှနောက်ဆုံးရောက်သော တာရီနေသော်လည်း ကျွန်မသာ မှန်ပါသည်။ အမေမှားပါသည်။ ကုန်ကုန် ဆိုရလျှင် ဂျယ်ရီမျက်နှာကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး မြင်ရတော့မည် မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်မသာ မှန်ပါသည်။ အမေမှားပါသည်။

ကျွန်မသည် သား၏မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေဆဲပင်ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် မျက်လွှာချလိုက်လေသည်။ ကျွန်မသား ငယ်ပါသေးသည်။ သည်အရွယ်သည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ နာကြည်းကြေကွဲခြင်းကို ဂုဏ်ယူ ဘက်ကြသည်တကား ...။

“မမေ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့များ မွေးခဲ့သလဲဗျာ”

ကျွန်မသည် ရယ်နီအခန်းသို့ သွားကြည့်ပါသည်။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခင်းထားသော ဓမ္မရာပေါ်တွင် ဟင်းလင်းပြင်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ ဒို့ ... တစ်ခန်းလုံးကို သပ်သပ် ရပ်ရပ်ဖြစ်နေပါလား။ ကျွန်မ ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်လိုက်တာ။ အခြား မနက်ခင်းများဆိုလျှင် သူ့အင်္ကျီများကို ကုလားထိုင်လက်တန်းပေါ်တွင် တိုးလိုးတွဲလောင်း ပြင်ရ၏။ သူ့ဝိနပ်များ ပြန်ကျနေတတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် သည်း မတ်လက်စစာအုပ်များ ပြန်မပိတ်ရသေးသည်ဘဲ ရှိနေတတ်သည်။ ကျွန်မသည် အခန်းထောင့်သို့ပြေး၍ အင်္ကျီချိတ်များကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အမလေး တော်ပါသေးရဲ့။ သူ့အင်္ကျီတွေချိတ်လျက် ရှိနေ၏။ သူ့အင်္ကျီ များကို ဝေလွှာစစ်ဆေးကြည့်ပါသည်။ အညိုရောင် ထသွားလာသွား အင်္ကျီတစ်ရံ၊ အလုပ်လုပ်ရင်း ဝတ်သည့်အင်္ကျီများ။ ဂျာကင် ... ဦးတော့... ဟင် ... သူ့ရဲ့အကောင်းဆုံး အပြာရင့်ရောင် ဝတ်စုံ ဘယ်မှာလဲ။

ကျွန်မသည် သူ့စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ်များကိုသွား၍ စစ်ဆေးပါသည်။ ဝတ်ထားသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကြားတွင် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မ၏နာမည်တပ်ထားပါသည်။ 'မေမေ' ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ 'မေမေ' တဲ့၊ 'မေမေ' မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်မသည် ထိုင်ချလိုက်ရင်း စာကိုဖောက်ဖတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် မတ်တတ်ရပ်လျက် နေနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။

ချစ်လှစွာသော မေမေ ...

အယ်လီဂရာကိုရှာဖို့ ကျွန်တော် ထွက်သွားပါပြီ။

သူ့နှုတ်စစ်ယောက်ချင်း တွေ့ချင်တယ် မေမေ။

သူ့ကို ရှာတွေ့တဲ့အခါ သူ့ဘာလို့ ပြောင်းလဲသွား ရတယ်ဆိုတာ သူ့ရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် စစ်ဆေးရမယ်။

တယ်လီဖုန်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ စာရေးပြီးတော့ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို ရှာဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။

သည်မနက် ကျွန်မဖျက်လုံး ဖွင့်လိုက်သောအချိန်တွင် ကျွန်မအိပ်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါသည်။ ကျွန်မသိပါသည်။ ရယ်နီမရှိတော့ပြီ သည်မနက်သည် အံ့ဆိုင်းမှုန်ပျံလှသည်။ ဖိုးနင်းကလေးများသည် သစ်ပင်ကြီး များပေါ်သို့ ဖွဲကျနေပါသည်။ နှင်းငွေ့များသည် ကျွန်မအခန်းထဲသို့ ပြတင်း ပေါက်ကြီးမှတစ်ဆင့် ဝင်နေကြပါသည်။ ပြတင်းလိုက်ကာသည် လှုပ်ရမ်းနေ ပါသည်။ အရုဏ်ကျော်လာပြီမို့ နွားနို့ညစ်ချိန် တန်ပါပြီ။ သည်အချိန် ဆိုလျှင် ရယ်နီတစ်နေရာရှာတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ လုပ်နေသံကို ကြားရမိ လိမ့်မည်။ ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှထ၍ မြူတစ်ဝက် ဖုံးနေသော ရွာကလေး ကို ငေးနေမိပါသည်။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီအကြောင်း စဉ်းစားကြည့်မိပါ သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ နှလုံးသားက ဘာမျှ မမေးနိုင်သလို ... ဂျယ်ရီနှလုံးသားကလည်း ဘာမျှဖြေနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မသည် သူ့မျက်နှာကိုမြင်ကြည့်ပါသည်။ မရပါ။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးနှင့် မိုင်ပေါင်း များစွာသော မြေအနေအထားကို ကျွန်မတို့ကြားမှာ ကာဆီးထားသည်ကို သာ မြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါမှ မေမေခွဲ တွေ
တော့မယ်။

ရယ်နီ

အကြောင်းမှာ ကျွန်မနှင့် သူတို့မိသားစု စကားပြောပြီးနောက်
တစ်နေ့မှာပင် အယ်လီဂရကို သူ့မိဘများက ရယ်နီနှင့် ဝေးရာသို့ ခေါ်
သွားကြပြီ။ ဖြစ်ပါသည်။ ရယ်နီသည် ဖြစ်နိုင်ခဲ့သည်ကို လုပ်ရန်သွားထေ
ပြီ။ သူ့ကို စောင့်မျှော်နေရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

ကျွန်မအတွက် နောက်ဆုံး တစ်ယောက်အဖြစ် ကျန်ရစ်သော
'ဘာဘာ' ကိုသာ ကျွန်မကောင်းစွာ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရပေတော့မည်။

နံနက်စာကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ထိုင်စားရပါတော့မည်။
ဘယ်ကလောက်များ အထီးကျန်လိုက်ပါသနည်း။ ကျွန်မ ပြောပေါ်သို့ ကျွန်မ
ပြန်ရောက်ကတည်းက အထီးကျန်ခြင်းအရသာကိုသာ ကျွန်မ အမြဲတမ်း
ခံစားနေရပါကလား။ အော် ... လူတိုင်းလူတိုင်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်သူ့ကိုဘယ်သူက
ယုံကြည်စွာပုံအပ်၍ ရနိုင်ပါမည်နည်း။ ကျယ်ပြောလှသော မြေအပြင်သည်
ကျွန်မတို့ကို ကွဲကွာစေသည်တကား။ ကင်ဆတ်ပြည်နယ်ရှိ တဲလယ်ကလေး
တစ်လုံးထဲတွင် ဘာဘာပျောက်ဆုံးနေခဲ့ဖူးသလို ပီကင်းသည်လည်း ကျွန်မ
အဖို့ ပျောက်ဆုံးနေရပါပြီ။ အို ... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး
ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်၍ ကျွန်မ၏စိတ်ကူးအိမ်မက်များထဲ
ပီကင်းကို ရှာဖွေနိုင်သားပဲ။

ထိုစဉ် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဘာဘာညည်းတွားသံကို ကြားရသဖြင့်
ကျွန်မအပြေးတက်ခဲ့ရပါသည်။ ဘာဘာသည် အိမ်ရာပေါ်တွင် လဲလျက်သား
ပင် ရှိနေပါသည်။

- "ငါအိမ်ရာကထဲလို့ မရတော့ဘူး"
- "ဟင် ... ဘယ်နားက နာသလဲဘာဘာ"
- "နာတော့မနာပါဘူး"
- "ဒါဖြင့် ခုအတိုင်းလဲနေဦး။ ကျွန်မ ဒေါက်တာ သွားခေါ်ဦးမယ်"

ကျွန်မသည် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ပြေးခဲ့ရပါသည်။ သည်အချိန်ဆို
လျှင်တော့ ဒေါက်တာဘရစ် အိမ်မှာပဲ ခိုဦးမည်။

- "ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ"
- "ဘရစ် ... ဘာဘာ ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး"
- "ကျွန်တော် ခုလာခဲ့မယ်"
- "ကျွန်မ ဘာလုပ်ထားရမလဲ"
- "မလိုပါဘူး ... ဘာဘာကို နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး
နေပါစေ"

ကျွန်မသည် ဘာဘာအခန်းသို့ ပြန်၍ ရှင်းရလင်းရပါသည်။
ဘာဘာသည် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေတတ်ပါသည်။ အသက်ကြီးလွန်းပြီဖြစ်၍
လည်း သူ့ကိုယ်မှအနံ့အသီးများ မထွက်တော့ပါ။

ဘာဘာသည် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးပင် လုံနေရာမှ ကျွန်မကို လိုက်ကြည့်
နေပါသည်။ သူ၏ဝေဒနာကို ပြောပြဖို့ရာလည်း ကြိုးစားနေပါသည်။

- "စိတ်မပူပါနဲ့ဘာဘာ ... ဘရစ် ခု ရောက်လာတော့မှာပါ"
- မကြာခင် 'ဘရစ်'၏ ခြေသံများကို အောက်ထပ် ခန်းမဆီတွင်
ကြားလိုက်ရပါသည်။ ထို့နောက် ဘရစ်သည် အပေါ်ထပ် ဘာဘာအခန်းထဲ
သို့ ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။
- "ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ"
- "ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ ... သနားစရာကောင်းတဲ့
ဘာဘာကို ကြည့်ပါဦးရှင်"

ဘာဘာသည် သနားစဖွယ် မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့် ဒေါက်တာ
လုပ်သူကို ကြည့်ငေးနေရှာပါသည်။

ဘရစ်သည် ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်လိုက်ရင်း ဘာဘာကို မေးစမ်းနေ
ပါသည်။ ဆရာဝန်ကောင်းတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ်ကမေးရင်း ဦးနှောက်
စဉ်းစားရင်း လက်ကစမ်းသပ်ရင်းဖြင့် ဘရစ်သည် ရောဂါ ရှာနေပါ
သည်။ ကျွန်မသည် ဘရစ်အနီးတွင် တလေးတစားရပ်လျက် သူ့ကို
ကြည့်ရင်း သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိပါသည်။ ဘရစ်သည် အမေရိကန်
လွန်ပီသသူဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးသည်

ကိုက ကျွန်မအံ့သြရပါသည်။ ရိုးသားမြောင့်မတ်တည်ကြည်၍ သူ့အလိုကို မျက်တောင်မခတ်ဂရုစိုက်သိနားလည်သော မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်၏ ခင်ပွန်းသည်အဖြစ် သူ့နေ့စဉ်ကောင်းသည်။ မားမောင့်သား ပီသစွာ ပိန်ပိန် ရှည်ရှည်ဖြစ်သော ဘရစ်သည်အရေးကြီးကိစ္စများကို ဂရုစိုက် ရှိသည်။ အပြာဘက်သို့ လှနေသော မီးခိုးရောင် မျက်လုံးများကို ကျွန်မ နားမလည် ခိုင်ပါ။ အညိုရောင်မှ တကယ့်ကို အညိုရောင်ဆံပင်သည်လည်းကောင်း သူ၏ နားခေါင်းသည်လည်းကောင်းမြောင့်တန်းညီညာကြ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းများ သည် ကားတည်ကြည်ပြတ်သားသော သဘောကိုဆောင်၏။ သူ့အပြုံးတွင် တစ်ပါးသူကို နောက်ပြောင် ကျီစယ်သောသဘော၊ ထိုအတွက် ပျော်ရွှင် သောသဘောများပါဝင်လေသည်။ အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် ရူးစိုက်ကြည့်နေတတ် သော သူ့ရုပ်သွင်သည် လေးနက်ခြင်း စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းအသွင်ဆောင် ပါသည်။ သူ့ကိုမြဲ၍ကြည့်လျှင် အိမ်ထောင်ရှင်ကောင်းတယောက် ဖြစ်သင့် ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မ၏စိတ်တွင် ရုတ်တရက်တရုတ်အမျိုးသားတို့ ၏ သိလိုမြင်လိုသည် သဘောများ ရောက်ရှိလာလေသည်။ တရုတ်တို့ သည် မိတ်ဆွေရင်းချာများအတွင်းတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးသိချင်သမျှကို မေးနိုင်ခွင့် ရှိလေသည်။

ဘရစ်သည် ဘာဘာကို သေချာစွာ စမ်းသပ်ပြီး ...

“သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး ... ခုလိုပဲ သွေးလေချောက်များတာမျိုး မကြာခဏဖြစ်မှာပဲ နားနားနေနေနဲ့ များများအိပ်ပေးဖို့လိုတယ်၊ ကဲ ... သူ့အိပ်ပါစေတော့ ”

အမှန်တော့ ဘာဘာသည် အိပ်ပျော်နှင့်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ ဟောက် များပင် ဟောက်နေပြီတကား။ ကျွန်မတို့သည် အခန်းတွင်းမှ ညင်သာစွာ ထွက်ခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်လာကြပါသည်။

“ဘရစ် ... မနက်စာပြီးခဲ့ပြီလား”
 “ဟင့်အင်း”

“ကျွန်မလဲ မစားရသေးဘူး။ ကဲ ... ကျွန်မနဲ့ပဲ အတူစားသွား ပါတော့ ဒီမနက် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မနက်စာ စားရမလို ဖြစ်နေပြီ ... ရယ်နီမရှိတော့ဘူး”

“မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”
 “ခဏတစ်ဖြုတ် ထွက်သွားတာပဲ ထင်ပါရဲ့လေ”

ကျွန်မသည် အယ်လီဂရာအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်လေသည်။ ဘရစ်က ပြုံးပါသည်။ သူ့ အပြုံးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို မညွှာမတာ ပြောတော့မည်သို့ ရှိ၏။

“သူ ပြန်လာမှာပါလေ ... ကျွန်တော်တို့ဟာ အမြဲတမ်းကိုယ့်မိခင် ရှိရာကို ပြန်လာရတာပဲမဟုတ်လား။ ဟဲ ... ဟဲ ...။ သူ့မိန်းကလေးက ခင်များလို မိန်းမစားမျိုးဆိုရင်လဲ သူ့ အဖို့ခင်ဗျားကို မလိုအပ်တော့ပါဘူး ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အို ... အယ်လီဂရာဟာ ကျွန်မလို မိန်းမစားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”
 ကျွန်မသည် နံနက်စာအတွက် ပြင်ဆင်ရင်း သူ့ကိုစကားပြောနေရပါသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် ဖြစ်သော ကြက်ဥနှစ်လုံးကို ဘရစ်အားပေးလိုက် ပါသည်။ ကြက်မများက ဥအလုံအလောက် ဥပေးနေသည်အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာသော်လည်းကြက်မများကို ကျွန်မကြည့်မရပါ။ သို့ပေမင်္ဂလတ် ဆက်သော ကြက်ဥကိုတော့ ကြိုက်တတ်ပြန်ပါသည်။ စောစောက ပြောသော တစ်စုံတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ကြက်ဥမပါလျှင် မပြီးတတ်ပါ။ ကျွန်မသည် ထိုတစ်ယောက်အတွက် နံနက်တိုင်းပြင်ဆင်ပေးနေကျ နံနက်စာကို ထုံးစံ အတိုင်းပြင်ဆင်နေချိန်တွင် ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်သည် နံနက်တိုင်း ကျွန်မ ကျွေးသည်ကိုစားခြင်းမှ ကင်းလျက် သူ့လုပ်ချင်ရာလုပ်နေပါလိမ့်မည်။ သို့တစ်စုံတစ်ယောက်ကား ရယ်နီ။

ကျွန်မနှင့် ဘရစ်ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်၍ နံနက်စာ စားနေရင်း ကျွန်မသည် မမေးရမနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာရသည်နှင့် ...

“ကျွန်မကတော့ ... အိမ်ထောင်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ၊ ဘရစ်- ရှင်ကော ဘာလို့ ခုထိ အိမ်ထောင်မပြုသေး ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်က သိပ်အလုပ်များတဲ့လူဗျ”
 “အေးလေ ... ကျွန်မနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး ဒါပေမဲ့”
 “ပြောပါဗျ ... ကျွန်တော်က ဘဝကို ရိုးရိုးကလေးပြင်တတ်တာပါ။

ဘာမှ လျှို့ဝှက်ချက် မထားပါဘူး။”

“ဒီလိုလေ ... အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက် ရှင့်အနားမှာ ရှိနေတဲ့ အတွက် အလုပ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ဟာပီရက်စွဲတွေကို သူကလုပ်ပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လား။”

“အမလေး ... အဲဒီရလာတဲ့ မိန်းမနဲ့ တည့်အောင်ပေါင်းဖို့ စဉ်းစား နေရတာနဲ့မှ မကာမိပါဘူးဗျာ”

“ရှင်တစ်ယောက်တည်း နေရတာ ပျော်သလား။”

“ကျွန်တော်မသိဘူး ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လဲ တစ်ခါမှ မေးမ ကြည့်ဖူးဘူး။”

သူပြန်သွားသောအခါ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီကို လွမ်းမိလေသည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ လှုပ်ကနဲ လှုပ်ကနဲနေပါသည်။ ကျွန်မ မျက်ရည်ကျရပါသည်။ ဂျယ်ရီအတွက်မျက်ရည်ကျရသည်မှာ လပေါင်းများ စွာကြာခဲ့လေပြီ။ ကလေးငယ်တို့သည် တစ်စုံတစ်ရာကိုလိုချင်လျှင် ငို၍ တောင်းခံခြင်းဖြင့် ရယူနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မငိုနေတော့ကော ဘာထူး သနည်း။ ဝိကင်းကျွန်မ၏ ချစ်သူအိမ်တံခါးသည် ကျွန်မအတွက် ပိတ်သွားပါ လေပြီ။

ကျွန်မသည် အပေါ်ထပ် ဘာဘာအခန်းသို့ တစ်ကြိမ်တက်၍ ကြည့်ရပြန်ပါသည်။ ဘာဘာသည် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်ပျော်နေရာသည်။ အိပ်ပျော်နေသော ဘာဘာသည်လည်း ကျွန်မကို လျစ်လျူရှုထားလေပြီ တကား။

သည်နေ့ စနေမနက် ဈေးအဝယ်မှ ပြန်လာသောအခါ ရွာအပြင် ကားလမ်း ပေါ်တွင် ကျွန်မခဏမျှရပ် ဗားမောင့်ဒေသကို ကြည့်ငေးနေမိပါသည်။

ကျွန်မသည် နံနက်စာအတွက် ခုအခါ သိပ်အလုပ်မများတော့ပါ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း စားဖို့ရာအတွက်သာ ဈေးဝယ်ရသောသဘောမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။ ဘာဘာသည် ကလေးသူငယ်ဘဝသို့ တစ်ပတ်ပြန်ကျောနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် သိပ်ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မစားတော့ဘဲ ခွားနို့၊ ပေါင်မုန့်၊ ဆန်ထမင်း

ကြက်ဥလောက်သာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် စားတော့၏။

ကျွန်မကြည့်ငေးနေသော မြက်ခင်းပြင်အစိမ်းရောင်ကြီးပေါ်တွင် သိုးနက်မတစ်ကောင်နှင့် သူ့သားငယ် သိုးဖြူကလေးနှစ်ကောင်ကို တွေ့ရ ပါသည်။ သူတို့ကို မြင်ရသောအခါ ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြန်ရနိုင်မည်မဟုတ်သော ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကလေးကို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဗားမောင့်၏ နေရောင်ခြည်သည် ထွန်းပြောင်လှပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘရတ်ပြည်၏ နေရောင်ခြည်လောက်တော့ မပူနွေးပါ။ ကျွန်မသည် ကျောက်တုံးကလေးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ သိုးနက်မ သည် သူ၏ သားငယ်နှစ်ကောင်ကို အသံပြု၍ သတိပေးလိုက်ပါသည်။ သိုးကလေးများသည် သူတို့မိခင်အနီးသို့ ပြေးကပ်လိုက်ပြီး ... သားအမိ သုံးကောင်သည် ကျွန်မကို မျက်လုံးပြောင်ကလေးများဖြင့် စူးစမ်းကြည့် ကြည့်နေပါသည်။

“ငါ့ကို မကြောက်ကြပါနဲ့ကွယ်”

ကျွန်မသည် အထီးကျန်သူပီပီ အထက်ပါစကားများကိုသုံးကလေး တို့အား လွှတ်ကနဲပြောလိုက်မိပါသည်။ ကျမသည် သိုးသားအမိတစ်တွေကို ကြည့်ရင်း အထီးကျန်နေသော ကျွန်မနှင့်အတူ သင်းတို့ကလေးတွေကို ခေါ်သွားချင်စိတ်ပေါက်သွားပါသည်။ အဲသည်လိုသာဆိုလျှင် ကျွန်မအိမ် ခံဘေးက မြက်ခင်းပြင်မှာ သူတို့ကို လွှတ်ထားရမည်။ ထိုအခါ သူတို့သည် မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို တဝစားရမည်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မမြက်ခင်းပြင်သည်လည်း ပြန်ပြူးညီညာသွားပါလိမ့်မည်။ ဘယ့်လောက်လှမည်နည်း။

ကျွန်မသည်မရလျှင်မနေနိုင်လောက်အောင် လိုချင်လာသဖြင့် သိုး သားအမိပိုင်ရှင် လယ်သမားကို လိုက်ရှာပါသည်။ ကြာကြာမရှာရပါ။ ခတွေ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် လယ်သမားစစ်စစ်မဟုတ်ပါ။ ကျပန်းအလုပ် သမားသာ ဖြစ်ပါသည်။ လယ်ဆိုလည်း လုပ်လိုက်။ ယာဆိုလည်းလုပ်လိုက်။ အလုပ်ကိုလိုက်မရှာဘဲ အလုပ်ရမည့် အချိန်ကို စောင့်နေတတ်သူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ရလာသည့်အလုပ်ပြီးပြတ်လျှင် အေးအေးအေးအေး ပြန်ထိုင် နေတတ်သူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဗားမောင့်မှာ သည်လို လူမျိုးတွေအများကြီး ငိုပါသည်။

သူ့အိမ်ငယ်ကလေးထဲ ကျွန်မဝင်လိုက်သောအခါ ကျွန်မကို ကျောပေးလျက် သူ့ ကြောင်အိမ်ကလေးကို ပြုပြင်နေပါသည်။ ကျွန်မတို့ မြင်သော အခါတွင်မူကား ... ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော “ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ” ဟူ၍ နှုတ်မဆက်ဘဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် စကားဆိုပါသည်။

“ဆိုစမ်းပါအုံး”

“ရှင်ရဲ့ သိုးနက်မနဲ့ သိုးဖြူကလေးနှစ်ကောင် ရောင်းမလား ဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

“ဆိုပါတော့”

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

သူသည် ကျွန်မကို သိပါလိမ့်မည်။ ဟိုနားတောင်ကုန်းပေါ်က မုဆိုးမ။ မုဆိုးမနီးနီးသော မုဆိုးမ။ သူ့ယောက်ျားတရုတ်ပြည်မှာ ရှိနေ သည်။

သို့ပေမယ့် ထိုသူသည် ကျွန်မအဖြစ်အပျက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမျှ ဝဟုသုတရှိသူမဟုတ်နိုင်ပေ။

“ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းရမယ်မှန်း ကျွန်ုပ်မသိဘူး”

“ကျွန်မလဲ ဘယ်လောက် ပေးဝယ်ရမှန်းမသိဘူး”

“ကောင်းပြီ ကျွန်ုပ်စဉ်းစားအုံးမယ်”

“ကျွန်မတစ်နေ့ခင်းလုံး အိမ်မှာရှိနေမယ်”

ထိုနေ့ နေ့လယ်ခင်းတွင် သူ့ရောက်မလာပါ။ နှစ်ရက်ခြားပြီး သည်နေ့မနက်စောစောကျမှ သည်လောက်လှပသော သိုးမိသားစုကို ကြိုးအစုတ်ပလုတ်နှင့် ချည်၍ဆွဲခေါ်လာပါတော့သည်။

“ဆယ်ဒေါ်လာပေးရမယ် ပြီးတော့ ခင်ဗျား သကြားပင်တွေက အချို့ရည်ကျရင်လဲပေးရမယ်”

သူနှင့်ကျွန်မ နာရီဝက်ခန့် ဈေးဆစ်ကြရပါသည်။ သူက အလျှော့ မပေးပါ။ ကျွန်မကသာ အလျှော့ပေးရပါသည်။ စုတော့ ကျွန်မအိမ်နံဘေးက မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှာ သိုးမိသားစုပျော်ရွှင်နေကြပါလေပြီ။ ပထမတွင် သိုးနက်မသည် ပေကပ်ကပ် လုပ်နေသေးသဖြင့် ကြိုးချည်ထားရသေး၏။ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း သိုးနက်မနှင့်သိုးငယ်တို့သည် ကြိုးဖြည်လွှတ်

၍ ရသွားပါတော့သည်။ သူတို့သည် ကျွန်မတို့အဖို့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ခွယ်ရာယဉ်ပါးသော တိရစ္ဆာန်သားသမီးများသဖွယ် ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းနှင့် ကလျှင် မပြောပလောက်သော စိတ်သက်သာရာပူပူကလေးဖြစ်သော်လည်း အလွန်နက်ရှိုင်းလေးနက်သော မိခင်စိတ်ကိုငွေငွေကလေး ရရှိနိုင်ပါသည်။ ကျွန်မမှာ သည်ထက် လေးနက်သော မေတ္တာတရား။ ဝိ၍ ခိုင်မြဲသော သံယောဇဉ်ကြိုးများ ရှိနေပါသည်။

ကျွန်မသည်သို့လျှင် အငှားသံယောဇဉ် ကြိုးကလေးများဖြင့် ကျွန်မ နှိုက်ကျွန်မ တုပ်နှောင်ထားရပါသည်။ နို့ဖို့သို့လျှင် ကျွန်မသည် အမြစ် အတွယ်မဲ့သော သစ်ခြောက်ပင်ပမာဖြစ်ရလေတော့မည်။ ခုပင်လျှင်ပင်မ ခေသောက်မြစ် ကျွန်မတို့အချစ်သည် ကျွန်မ၌ မရှိတော့ပြီ။ အို ... မရှိ တော့ပြီမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မအနီးမှမရှိခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အချစ် သည် ဂျယ်ရီနှင့် အတူ ကျွန်မနှင့်ဝေးရာသို့ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာ သစ်ပင်ကြီးဆက်လက်တည်မြဲနိုင်ရန် မနည်းကြိုးပြန်လည် ချိုးထောင်နေရပါလေသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ရယ်နီရယ် ... အမေ ဘစ်ယောက်တည်းရပ်တည်ဖို့ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွယ်။

“အချစ်ရယ် ... မင်းဟာ တရုတ်ဘုရားတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုးကွယ်မှုပြုနိုင်ပါ့မလားကွယ်”

တစ်နေ့သောညနေခင်းတွင် ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မကို သံသယဖြင့် သေးဖူးပါသည်။ အကြောင်းမှာ တစ်ချိန်တစ်ခါက ကျွန်မသည် ‘ကျွန်မဟာ သိပ်ပြီး ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းတတ်တာ မဟုတ်ဘူး’ ဟူ၍ ဂျယ်ရီကိုပြော နှုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“မောင်ကကော”

“မောင့်ဘဝမှာ နေ့နှစ်မျိုးထားတယ်၊ ဘယ်ဘုရားကိုမှ အယုံ အကြည်မရှိတဲ့ နေ့နဲ့ ... ဘုရားမှန်သမျှကို ယုံကြည်သက်ဝင်နေတဲ့နေ့ ခယ်လို့ပဲ”

“အဲ့ လိုဆိုရင်တော့ အဲဒီနှစ်မျိုးထဲက ကျွန်မဟာ ဘယ်ဘုရားဖြစ်ဖြစ် ယုံကြည်သက်ဝင်တဲ့ သူဖြစ်ဖို့များတယ်”

အချစ်မှင်သက်မိနေသော မိန်းမတို့သည် မိမိတို့ဘဝကို လက်လွှတ်

ဆုံးရှုံးရပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မဘဝကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပါသည်။ ဂျယ်ဒီယံကြည်မည်ကို ယုံကြည်မိရန်ကိုပင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ တောင့်ထံ ခဲ့ရပါသည်။

ကိုးကွယ်သမှုပြုရာမှာလည်း သူ့အလိုတော်ကျအတိုင်းပင် ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဘာသာတရားတွင် လုံးဝသက်ဝင်ခြင်းလည်းမဟုတ် လုံးလုံးလျားလျား မယုံကြည် မကိုးကွယ်သည်လည်းမဟုတ်ကို တွေ့ရ သောအခါ ကျွန်မအဖို့ ဘုရားနတ်ဒေဝတာဆိုသည်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့တော့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မတို့တရုတ်ပြည်၏ မြို့ပြင်ဒေသများသို့ရောက်ကြသောအခါ လယ်သမားအချို့ကို နတ်စင် ကလေးများရှေ့တွင် ငြိမ်သက်စွာ ဝတ်ပြုနေတတ်ကြသည်ကို တွေ့ရတတ် ပါသည်။ သူတို့၏ နတ်စင်ကလေးများတွင် နတ်နှစ်ပါး စုံတွဲရှိနေတတ်ပြီး နတ်နန်းမောင်နံ့ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ တရုတ်တို့သည် နတ်ရုပ်တုတစ်ပါး တည်းသက်သက်ထားရမှာ လောကသဘာဝနှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဟုထင်မိ ရနေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့အထွတ်အမြတ်ထားသော နတ်ရုပ်တု အစုံရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင်အမွှေးတိုင်များဖြင့် ပူဇော်ပသရင်း ဆုတောင်း ထုတ်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ ဂျယ်ဒီကိုပြောပါသည်။

“ကျွန်မတို့လဲ သူတို့နည်းအတိုင်း ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ နို့နို့ ဆုတောင်းကြရမလား”

“ဟင့်အင်း ... မယုံကြည်ဘူးဆိုရင်တော့ မလိုပါဘူး။ တို့မှာ အရာရာကို ပြီးပြည့်စုံချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုးရှိကြတာမှ မဟုတ်တာ။ ကံတရားတို့ ယုံကြည်ပြီး ဆုတောင်းတယ်ဆိုတာ လိုအင်ဆန္ဒမပြည့်ဝကြလို့ဘဲမဟုတ် လား ... မောင်တို့မှာ မပြည့်စုံတာမရှိဘူး။ ချစ်သူနဲ့နေရရင် အရာရာ အားလုံးပြည့်စုံတယ်”

သူ့စကားသည် သွေးထွက်အောင် မှန်ပါသည်။ ကျွန်မသည်မ ယုံကြည်စုံဖြစ်နေပြီပို့ ဆုတောင်းခြင်းလည်း ပြုရလေပြီ။ ကျွန်မသားအတွက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပူဆွေးသောကရောက်ရခြင်းကို မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် ဖြစ်လာသောအခါ မှောင်မိုက်တိတ်ဆိတ်နေသော ကျွန်မသား၏ အခန်း

ဆဲသို့ ညှုတ်ဝိုင်းသွားသွားပြီး ဆုတောင်းနေမိနေသည်ကို သတိမထားနိုင်ပါ။ ကျွန်မ၏ ဆုတောင်းသံကို ကျွန်မဘာသာ ကြားနာရင်း စိတ်သက်သာမှုရ သည်တော့ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ ဆုတောင်းလိုက်ရလျှင် ငြိမ်သက်နားနေခွင့်ရ ပါသည်။

သားကို ခုလောက်တမ်းတပူဆွေးနေရလျှင် အယ်လီဂရာအိမ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်၍ကော မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား၊ ‘ရယ်နီပါရှိပါသလား’ ဝှင် ... ကျွန်မစကားပြောပါရစေ’ ဟူ၍ စုံစမ်းရန်မှာ အလွယ်ကလေးပါ။ သို့ပေမင် ကျွန်မ မဆက်ချင်ပါ။ ရယ်နီသည် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ရုံတမယ် ဘည်းနှင့် အိမ်က ထွက်သွားခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေတတ်အောင် လမ်းညွှန်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဘာဘာ၏ ခေါ်သံကိုကြားရသဖြင့် ကျွန်မ ဖြေး တက်ခဲ့ပါသည်။ ဘာဘာသည် ခုတင်ပေါ်မှ အောက်ဆင်းရန် ကြိုးစားရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချော်လဲ ကျနေပါသည်။ သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဘယ်လိုရောက်နေမှန်း သူ့ဘာသာပင် သိဟန်မတူပါ။ ဘာဘာအသက်ရှင် ရပ်တည်နေပုံမှာ သနားစရာကောင်းလှပါသည်။ သူလတ်တလော အလိုရှိ နေသည်ကိုသာ သိသည်။ အန္တရာယ်ကို မမြင်တတ်တော့။ ကလေးငယ်နှင့် ဘာများခြားနားသနည်း။ ခုလဲကြည့်လေ ... သူလဲနေရာမှ ပြန်ထချင်သည် ကို သာသိသည်။ ထလိုက်လျှင် ပြန်လဲကျမည်ကို သူမသိ။ ကျွန်မက ကူညီတွဲထူသည်ကိုလည်း မလိုလား။ ကျွန်မကိုတွန်းပစ်သည်။ ဘာဘာသည် အမြဲတမ်းလိုလို သူလုပ်ကိုင်နေသည်ကို ကူညီရန်မလိုလား။ အဝတ်လည်း သူ့ဘာသာ လျှော်လိုသည်။ အဝတ်လဲလျှင်လည်း သူ့ဘာသာလဲလိုသည်။ အဲ ... သူ့ တရုတ်ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်တိုင်းလည်ပင်းကြယ်သီးတစ်ရာမှသာ ကျွန်မကို ခိုင်းလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မသည် သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီးအခန်းအပြင်မှ ခစာင့်နေရပါသည်။ အတန်ကြာလျှင် သူ့ခေါ်သံကို ကြားရပြန်သည်။ ကျွန်မအခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သော အခါ၌ကား ဘာဘာသည် သူ့ တရုတ်ဝတ်ရုံ ကြီး၏ လည်ပင်းကြယ်သီး ကျွန်မတပ်ပေးရန် မတ်တတ်ရပ်လျက် အသင့် ခစာင့်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူ့မျက်နှာထားမှာ နံနက်စာစားရန်

အသင့်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါသည်။ ဘာဘာသည် ပျော်ရွှင်နေသည်။ ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေပါသည်။ သူ့တွင် ထိတ်လန့် စိုးရွံ့စရာမရှိ။ သူ့တွင် ပူပန်သောကရောက်စရာ မရှိ။ ဆုတောင်းခြင်းကို သူမသိ။ ပကတိ အေးချမ်းပါဘိ။ သူ့တွင် ဦးနှောက်ထဲရှိ သွေးအိမ်ကလေး တစ်ခုပေါက်ပြီး အနည်းငယ်ချွတ်ယွင်းနေသောကြောင့် ဘာကိုမှ သတိမမူတတ်တော့ဘဲ ရှိနေသည်ဟု ဒေါက်တာဘရစ်က ပြောဖူး၏။

ကဲ ... ဘုရားသခင်တို့သည် စာနာမှုကင်းသည်ဟု ဘယ်သူတွေ က ပြောချင်ကြပါသေးသလဲရှင်။

ရယ်နီပြန်လာပြီ။

- ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မဆန့်ကျင်နေချေမှ ...။
- ကျွန်မနှလုံးသား အေးစက်မာကျောစပြုချေမှ ...။
- ကျွန်မစိတ်သက်သာရာ ရစပြုချေမှ ...။
- ကျွန်မ ဆုတောင်းခြင်းအမှုကို ဇွတ်ပေ၍မပြုဘဲနေချေမှ ...။
- လောကကြီးလား ... ဘုရားသခင်လားတော့မသိ ကျွန်မကို အကြိုက်ပေး၍ ချောမော့ပြန်လေ၏။ ညက ညဉ့်နက်ကြီးမှာ ရယ်နီ ပြန်ရောက်လာသည်။ အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုခန်းကို ကျွန်မ အမြဲသော့ခတ် ၏။ မီးဖိုသော့ဟူ၍ ရယ်နီနှင့်ကျွန်မသာ တစ်ယောက်တစ်ချောင်း သိမ်း၏။ မီးဖိုဆောင်မှ တံခါးဖွင့်သံကြားရလျှင် ရယ်နီမဟုတ် ဘယ်သူဖြစ်မည်နည်း။ ရေခဲကြောင်အိမ်တံခါးဖွင့်သံ ပိတ်သံသည် ကြားနေကျ။ ရယ်နီမဟုတ် ဘယ်သူဖြစ်မည်နည်း။

ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲရှင်။ အိပ်ရာထဲမှ ခုန်ထွက်၍ အောက်ထပ်ကို ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းလိုက်ချင်ပါသည်။

မေ့သားလူထွေး ရယ်နီကလေးကို ပြေး၍များ မက်လိုက်ချင်စမ်းမိ ဘိတော့။ ငယ်စဉ်က အမေ့ရင်ခွင်မှာ သားပျက်နာအပ်ခဲ့သလို ဒုတစ်လူညံ့ ပြန်ပြီး သားရင်ခွင်မှာ အမေ့ပျက်နာအပ်လိုက်ချင်စမ်းပါဘိတော့ရှင်။

ဟင်း ... ဒါပေမဲ့ ဘယ်ရမလဲ။ ကျွန်မမှာ တစ်ယောက်တည်း

နေခဲ့ဖူးပြီမို့ ... သတိတရားသည် အမြဲရှိနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် သူ့ကို ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်ခဲ့သနည်း။ သူကကော ကျွန်မစေတနာကို ဘယ်လို သဘောပေါက်ခဲ့သနည်း။ ထိုသို့နားလည်မှု လွဲမှားခဲ့ကြသည်မှာကော ဘယ်လောက်များ ကြာသေးလို့နည်း။ သူသည် ကျွန်မထံမှ စွန့်ခွာထွက် ပြေးဖူးပြီးပြီဖြစ်၏။ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ တစ်ခဏဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်သက်လုံး ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးတော့မည်မဟုတ်ဟု အတတ်မပြောနိုင် ပါ။ သူသည်လည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် ကျွန်မနှင့်ခွဲခွာ၍ တစ်ယောက်တည်း နေဖူးပြီးပြီ။ ထို့ထက်ကား ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပစ်၍ပင် ပြေးဖူးပြီးပြီ။ ကျွန်မ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းမသွားဖြစ်တော့ပါ။ ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေပြီဟုသာ သူထင်ပလေ့စေပါ။ ဝိုးလင်းခါမှ ကျွန်မ အံ့အားသင့်ဟန်ဆောင်ပါတော့မည်။

ကျွန်မသည် အိပ်ရာပေါ်မှ တုတ်တုတ်မလှုပ်ပါ။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေချလိုက်လျှင် ခြေသံကြားသွားမည်စိုးသဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှာပင် လှဲနေ ချပါသည်။ လရောင်သည် စမ်းရေသဖွယ် ကျွန်မပေ့ရာပေါ် ကျရောက်နေ ပါသည်။ ကျွန်မသည် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးပင်နေလျက် ရယ်နီလှုပ်ရှားနေခြင်းကို နားစိုက်ထောင်နေလေသည်။ သူသည် မီးဖိုဆောင်အတွင်းက စားပွဲမှာပင် စားသောက်နေပါသည်။ ကုလားထိုင်ဆွဲသံ၊ ပန်းကန်ချင်း ထိခတ်သံတို့ကို ကြားနေပါသည်။ သူ့စားသောက်နေသည်မှာ နာရီဝက်မက ကြာပါသည်။ နောက်တော့ နောက်ဖေးလှေကားမှ တံခါးဖွင့်သံကြားရပါသည်။ သူ့အခန်းသို့ ဝင်နိုင်သည် တစ်ပေါက်တည်းသော လှေကားတံခါးဖြစ်ပါသည်။ သူ့အခန်းတွင်း ရှိ ရေအိမ်တွင်းမှ ရေကျသံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရပါသည်။ ကြေရေလုံတွင်းသို့ ကျသောရေသံသည် ကျွန်မ နိုးသွားမည်စိုးသဖြင့် ဘုံဘိုင်ခေါင်းကို တစ်ဝက် လောက်သာ ဖွင့်ထားမှန်းသိသာစေပါသည်။ သူသည် ကျွန်မ နိုးသွားမည် ကို စိုးရိမ်နေဟန်တူပါသည်။ ကျွန်မကလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ သူ့အိပ်ပျော်သွားပြီးသည်တိုင်အောင် သူ့ကိုသွားကြည့်ငေးနေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မကလည်း အဲ့သလောက်ထိပြတ်တဲ့ မိန်းမပဲရှင်။ ဘယ်ရမလဲ။ အို ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသားလေး အိမ်ပြန်ရောက်နေပါ ခဲ့ပါလား။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်။ ကြည့်စမ်း ... ကျွန်မရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ကျွန်မ နှလုံးသားသည် ကျွန်မရင်ထဲမှ ခုန်ထွက်

လျက် ဝမ်းသာခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဘုရားသခင်ရယ်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ကျွန်မကို အိပ်ပျော်စေတတ်မြဲဖြစ်ပါသည်။ ခုတော့ တစ်ဖက်ခန်းတွင် သားမြန်ရောက်နေပြီမှန်းသိလျက် အိပ်မပျော်ပါ။ သူ့ထံလည်း ကျွန်မ မသွားချင်ပါ။ သူ့အခန်းနှင့် ကျွန်မအခန်းနီးကပ်နေပါလျက် ကျွန်မ သူ့ထံမသွားဖြစ်ပါ။ ထိုတခက်တွင် သားနှင့်ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မနီးပါးခြားနေသည်ဟုထင်မှတ်ရပါသည်။ ကျွန်မနှင့် သားကြားတွင် နံရံသာလျှင် ခြားပါသည်။

သားသည် လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ တကယ်ဆိုလျှင် ကျွန်မကို သူရင်ဆိုင်ရမည်။ သူဖြစ်ချင်သည်တို့ကို ကျွန်မအား လာပြီး ပြောဆိုပြောရမည်။ မိခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျွန်မကို အလိုမရှိသည် ထား... မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနှင့်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို သူလာတွေ့ရမည်။ မိခင်လောက်နီးပါးဖြစ်သော မိတ်ဆွေမိန်းမကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့် ဖြစ်ဖြစ် သူပွင့်လင်းစွာ လာပြောရမည်။

ကျွန်မသည် နာရီသံတချက်ချက်ကို မှတ်သားရင်း ရယ်နီကို စောင့်နေပါသည်။ ခုတင်ဘေးမှ စားပွဲတင်နာရီကိုကြည့်ပြီးရင်း ကြည့်ရင်း ထုတ်နေသည့် ကြားကပင် အချိန်ကို မှန်းဆကြည့်မိနေပြန်ပါသေးသည်။ တစ်နာရီနှင့်ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသွားသောအခါ ကျွန်မအခန်းတံခါး လက်ကိုင်ကို မရဲတရဲလှည့်လိုက်သံ ကြားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မသည် လိုနေလျက်ပင် တုတ်တုတ်မလှုပ်နေပါသည်။ ခုတင်ဘေးမှ မီးအိမ်ကို လည်း မဖွင့်မိပါ။ ရယ်နီသည် အခန်းတံခါးဝတွင် ဝူဝူကြီးရပ်နေပါသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်မသည် သူ့ကို အေးဆေးစွာ စကားစလိုက်ပါသည်။

“ရယ်နီမဟုတ်လား”
သိသိကြီးနှင့် ကျွန်မသည် တမင်တကာမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။
“မေမေ ... နေကောင်းလား”
“ငါဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... မင်းခုပဲပြန်ရောက်သလား”
“အောက်ထပ်မှာတောင် စားသောက်နေသေးတယ်”
ရယ်နီသည် ကျွန်မခုတင်စွန်းမှာ လာထိုင်ပါသည်။ လရောင်အောက်

ဘွင် ကျွန်မတို့သားအမိ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေနေမိကြ သည်။

“မီးဖွင့်လိုက်ရမလား”
“နေပါစေမေမေ ... ဒီအတိုင်းထိုင်စကားပြောရတာ ကောင်းပါ တယ်။ မေမေ မအိပ်ချင်သေးဘူးဆိုရင်ပေါ့ ... ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကြောင့် မေမေနိုးသွားတာလား”
“အေး ... မင်းကြောင့် နိုးသွားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”
ကျွန်မသည် အိပ်ချင်ပျားပျားဖြစ်ဟန်ဆောင်နေမိပါသည်။
“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ ... စောစောထစရာမှမလိုဘဲ၊ မစွတာမက် ခတစောစီးစီးထလာပြီး နွားနို့ ညှစ်ထားလိမ့်မယ်”
“အလုပ်ကိစ္စတွေကော အစစအရာရာ အဆင်ပြေရဲ့လား မေမေ”
အလုပ်ကိစ္စများကို ကျွန်မစိတ်မဝင်စားသလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစား နေရပါသည်။

“ငါ ... သိုးနက်မတစ်ကောင်နဲ့ သိုးဖြူကလေးနှစ်ကောင် သယ်ထားတယ်၊ မြက်တွေ ငါ့ကိုယ်တိုင်မရိတ်ရအောင်လို့”
“ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့သားပဲ ... လရောင်နဲ့မို့”
ပြောစရာစကားကုန်သွားပြန်သည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မနုလုံးသား အကျဉ်းချစ်နေရခြင်းမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းဖြစ်သော မေးခွန်းများ သူ့ကို ခေးစရာရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မကစ၍ ဘာမှ မမေးလိုပါ။ သူပြောချင် သည့်မှန်သမျှကို ပြောလာမှ ပြန်ဖြေရန် စဉ်းစားထားပါသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ထပ် သူပြောလာသည့်စကားအတွက် ကျွန်မမှာ အခြေအဆင်သင့် မရှိ။

“ကျွန်တော် ဘယ်တွေ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မေမေလုံးဝမစုံစမ်း သူးနော် ... ဟုတ်လား”
“အေး ... တကယ်ဆို ... မင်းက ငါ့သီသာ စာရေးအကြောင်း ကြားသင့်တယ်မဟုတ်လား”
“ကျွန်တော်မရေးနိုင်ဘူးမေမေ ... ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေတယ်ဆိုတာ အရေးမှ မဟုတ်တာ မေမေ ... မေမေ

ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့များမွေးခဲ့တာလဲဗျာ ... ဟင် ... ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော်အရင်ကလဲ မေးပြီးပြီ"

"အေး ... ငါ့အဖြေကိုမှ မင်းမစောင့်ခဲ့ဘဲ"

"ခုကျွန်တော် မေမေ့အဖြေကို စောင့်နေတယ်"

မှန်ပါသည်။ သူသည် မေးရမည့်သူ။ ကျွန်မသည် ဖြေရမည့်သူ။

"မင်းအဖေနဲ့ငါနဲ့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသည်းအသက်ပါ ပုံပြီးချစ်ခဲ့ကြတယ် ... အဲဒီလို အချစ်မျိုးနဲ့ချစ်ကြတဲ့ လူငယ်နှစ်ယောက်ဟာ ... အေး ... သူတို့ဟာ ကျန်းမာရေးနဲ့လဲ ညီညွတ်ကြတဲ့ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် သူတို့ရဲ့ အဓိကမျှော်လင့်ချက်တာ ရင်သွေးပဲ"

"ဒါပေမဲ့ ကလေးလိုချင်တာတင်မကဘဲ အဲဒီရင်သွေးဖြစ်လာမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်လဲ ထည့်စဉ်းစားဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ မေမေ့နဲ့ ဖေဖေနဲ့က ရတဲ့ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လိုအကောင်စားပျိုးဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ကောင်းပါတယ်"

သူတစ်ယောက်ပြား ဖြစ်ရခြင်းအတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်နေမှန်း ကျွန်မ သိပါသည်။

"အေး ... မင်းအဖေကတော့ အဲဒီကိစ္စအတွက် စဉ်းစားခဲ့တယ်။ ငါကတော့ မင်းကို မွေးချင်လွန်းအားကြီးနေပြီး ဒီကိစ္စဟာ ဘာမှ ပြဿနာ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးရယ်လို့ တွေးခဲ့တယ်။ ငါက ဘာပြောခဲ့တယ်မှတ်သလဲ တို့ကလေးဟာ အလွန်လှပရယ်။ အလွန်နုလုံးရည် လက်ရုံးရည်ကြီးမားသူ ဖြစ်ရမယ်။ ပင်ကိုယ်အရည်အချင်းနဲ့ ပြည့်ဝရမယ်။ ဘယ်နေရာမဆို ဝင်ဆံ့ရမယ်။ အရာရာကို အောင်နိုင်သူဖြစ်ရမယ် ... အဲသလို ကြေးကြော် ခဲ့တာ"

ရယ်နို့ပျက်လုံးနက်ကြီးများသည် အဝါရောင် ပျက်နာပြင်တွင် ထင်လင်းစွာ တဖျတ်ဖျတ်တောက်နေပါသည်။

"ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်မှာနေတုန်းက တရုတ်တွေက ကျွန်တော့်ကို လူမျိုးခြားတိုင်းတစ်ပါးသားလို့ သတ်မှတ်ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ပိုင်တိုင်းပြည် ကျွန်တော့်တိုင်းပြည်

ဒို့တယ်လို့ ထင်ခဲ့တာကိုး ... အမေရိကားကိုလေ"

"အေးလေ ... ဒီမှာ လူတွေက မင်းကို တလေးတစား ဂရုစိုက် နဲ့ကြသားပဲ"

"ကျွန်တော်လိုချင်တာတာ လေးစားမှု၊ ဂရုစိုက်မှု မဟုတ်ဘူးဗျာ။ အချစ်သိရဲ့လား ... အချစ်"

"သုံးမကုန်နိုင်တဲ့အချစ်တွေ မင်းရနေသားပဲ။ မင်းအဖေလဲ မင်းကို ချစ်တယ်။ အမေကလဲ မင်းကိုချစ်တယ်။ ဒီပြင်လူတွေဆိုကလဲ အချစ်တွေ နေပဲ ... အေး ... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုလဲ မင်းတစ်နေ့စေ့ မှ ရဦးမှာပဲ"

"ဟင်း ... အယ်လီဂရာရဲ့ အဖေအမေတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခင်မပေးကြပါဘူးလေ"

"အိုး ... သူက မဆန့်ကျင်ခဲ့ဘူးလား ... ငါဆိုရင် မင်းအဖေနဲ့ ကြိုက်တုန်းက ဒီလိုပဲ ငါ့အမေက တားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါက ငါ့အမေကို ဆန့်ကျင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် ငါဘယ်တုန်းကမှ ဝမ်းမနည်းခဲ့ဘူး"

ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးလာသောစာသည် ကျွန်မ၏သေတ္တာကလေး ဆီမှာရှိသော်လည်း ကျွန်မအမေကို ဆန့်ကျင်ခဲ့သည့်အတွက် တကယ်ပင် ဝမ်းမနည်းပါ။ ထိုစာသည် ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်ပါသည်။ ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ထပ်စာမလာနိုင်တော့ပြီကို သိသာစေသောစာ မဟုတ်လား။

"မိန်းမတိုင်း မိန်းမတိုင်း စိတ်ဓာတ်မာကျောကြတာမှ မဟုတ်တာ" သူသည် ကျွန်မကို ခံတွင်းမတွေ့သလို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မိန်းမ ဝီသသော လူတစ်ယောက်ဟူ၍ မြင်နေပုံရပါသည်။

"ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ မိန်းမဆိုတာ အားနဲ့တဲ့အမျိုး သတ္တိနည်းတဲ့ အမျိုးမို့လို့ပဲ။ ဒါကိုကြည့်ပြီး သူ့အချစ်ဟာ လျော့နည်းနေတယ်ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ"

"အယ်လီဂရာက ဘာကို ကြောက်နေလို့လဲ"

"သူ ကျွန်တော့်ကို ကြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ ... ကျွန်တော့် ခုခွ။ ကျွန်တော့်ခီဇ။ ကျွန်တော့်မျိုးရိုး။ ဘယ်လိုမှ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်က ချစ်ပစ်လို့ မရတဲ့အပိုင်း။ ဘယ်လိုမှ ပြောင်းလွှဲပစ်လို့ မရနိုင်တဲ့ အပိုင်းကို

ကြောက်နေတာသိလား”

“ဘာလဲ ... တရုတ်သွေးပါနေတာကို ပြောတာလား”

သူသည် ခေါင်းညှိတ်ပြပါသည်။ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော သူ့လက်များကို ကျွန်ုပ် ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ တကယ်အမေရိကန် လက်။ မနူးညံ့မပျော့ပြောင်းပါ။ သူ့အဖေ၏လက်နှင့် မတူပါ။ သို့ရာတွင် ရယ်နို့ လက်ဆစ်ကြီးများကား သန်မာခိုင်ခံ့လှချေ၏။

“ဟင်း ... ထင်သားပဲ ... ဒါပေမဲ့ ရယ်နို့၊ ငါဟာ အဲဒီပင်းရဲ့ တရုတ်သွေးပါနေတဲ့အပိုင်းကို ပိုချစ်တာသိလား ... ပိုပြီးတော့လဲ ဂုဏ်ယူ တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါမင်းအဖေကို ချစ်လို့ မင်းက အဲဒီလို သဘော မထားနိုင်ဘူး ... ရုတ်စရာကောင်းလိုက်တာ ရယ်နို့ရယ်”

“မေမေသဘောမပေါက်သေးပါဘူး။ မေမေဟာ အမေရိကန်၊ မေမေရဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ဟာလဲ အမေရိကန်ပဲ သွေးမရောဘူး”

“ဘာ ... သွေးမရောဘူး ... ဟုတ်စ ဥရောပကနိုင်ငံတွေပေါင်း ဒါခင်ခက်လောက်က လူတွေဒီမြေပေါ်လာပြီး ပေါင်းစည်းအခြေချခဲ့ရတာ အမေရိကန်ရယ်လို့ ဖြစ်လာတာကို မင်းစဉ်းစားမိရဲ့လား ... ဟင် တကယ်တော့ သွေးရောတယ်မရောဘူးဆိုတာ အဓိကမဟုတ်ဘူး လူပီသ မှသာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတာပါ”

“မဆိုင်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေဟာ မျက်နှာဖြူလူမျိုး”

ကျွန်ုပ်မလက်လျှော့လိုက်ပါပြီ။ ခုအချိန်သည် ငြင်းခုံနေရမည့်အချိန် မဟုတ်တော့ပါ။

“ကိုင်း ... မင်းဘာလုပ်ချင်လဲရယ်နို့”

“ကျွန်တော် ‘ကင်ဆတ်’ ကို သွားချင်တယ်။ ဘာဘာကိုကြည့်ဖို့ ထားဖူးတဲ့ ‘ဆစ်ဘလိန်း’ ကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား ... သူ့နဲ့သွားပြီး အလုပ်လုပ်မယ် ... နွေရာသီကုန်ရင် အဲဒီကနေ ကောလိပ်ကိုသွားတက် တော့မယ်။ ဆစ်က ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းစရိတ် ထောက်ပံ့လိမ့်မယ်”

မဖြစ်ဘူး ... သို့ပေမည် ကျွန်ုပ်အသံမထွက်ပါ။

“မေမေခွင့်ပြုရင်ပေါ့”

မဖြစ်ဘူး ... သို့ပေမည် ကျွန်ုပ်အသံမထွက်ပါ။

“ဒီအတွက် မေမေ ဘာမှ စိတ်ထဲမှာ မထားဘူးဆိုရင်ပေါ့”

မဖြစ်ဘူး။ သို့ပေမည် ကျွန်ုပ်အသံမထွက်ပါ။

“ပြီးတော့ ... ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော့်အကူအညီ ဘာမှမလိုအပ်ဘူး ဆိုရင်ပေါ့လေ ...”

ကျွန်ုပ်မ ဟနသည့်ငေါက်ကနဲ ကြွလာပါသည်။ သူ့အကူအညီကို ကျွန်ုပ်မက ဘာလို့တောင်းခံရမည်နည်း။

“ဒီကိစ္စကို အိမ်တစ်ခေါက်လာပြန်ပြောတာ ငါ့ဖြင့် အံ့ပါရဲ့ရယ်နို့”

“ဒါမှ မေမေသိမှာပေါ့”

ကျွန်ုပ်မသည် လုံးဝ မညည်းညူဘဲ ကျွန်ုပ်မရှေ့တွင် ကျရောက်လာ သော ကံကြမ္မာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခံယူလိုက်ရပါတော့သည်။

“ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

“ဘာဘာနဲ့ တွေ့သွားဖို့ အချိန်နည်းနည်းတော့ ယူရမှာပဲ”

“ဘာဘာနဲ့တွေ့သွားဖို့ အချိန်အပြင် နောက်ထပ် အချိန်နည်းနည်း ယူပါဦး”

အကြောင်းမှာ ဘာဘာ၏ဇနီးသည် သူ့အဘွားအကြောင်း သူ့ကို ပြောပြရဦးမည်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ရယ်နို့သည် ခုကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်တိုင် တော်လှန်ဆန့်ကျင်တတ်ခြင်းမှာ သူ့အဘွား၏သွေးပါသောကြောင့်ဟု သိမည် မဟုတ်ပါ။ သူ့အဘွားသည်လည်း အချစ်မခံရသော ဝေဒနာသည်ပင် မဟုတ်ပါလား။ တရုတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ရယ်နို့ဂုဏ်ယူတတ်လာနိုင်အောင် ကျွန်ုပ် မစွမ်းဆောင်နိုင်သော်လည်း ဂျပန်ရဲ့အမေ သူ့အဘွား၏အကြောင်း အရာများက စွမ်းဆောင်နိုင်ကောင်းပါသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ရက်လောက်တော့ သိုင်းပါရယ်နို့၊ မင်းကို အမေ ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ မင်းမသွားခင် မင်းလုံးဝမသိခဲ့ဖူးသေးတဲ့ အကြောင်းတွေ အမေပြောပြချင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... အဲဒါတွေ နားထောင်ပြီးမှ သွားဆိုလဲရ ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်သားကလေးသည် သူပိုင်နိုင်ငံကို ရှာဖွေတော့မည်။ တွေ့ပါ မလားသားရယ်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျွန်မနှင့်ရယ်နီ ဘာဘာအခန်းထိသို့ ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဘာဘာသည် ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ လှဲနေသည်။ သူ့ဆံဖြူများပွနေသည်။ သူ့မျက်လုံးက မပွင့်တပွင့်။ သူသည် ဘာမျှပီပီသသ မြင်ရဟန်မတူ။

“ဘာဘာ ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ ... ကြည့်စမ်းပါဦး ဘာဘာ ခုဘယ်သူ ဘာဘာကို လာတွေ့တယ်ဆိုတာ”

ဘာဘာသည် မျက်လုံးဖွင့်၍ ကျွန်မတို့ကို စူးစိုက်ကြည့်ပါသည်။

“သူလား ... ဘယ်သူလဲသူက”

“ဘာဘာသိပါတယ်လေ”

“ဂျယ်ရီ ... လား”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... ရယ်နီလေ ...”

ဘာဘာသည် သူ၏တစ်ဦးတည်းသော မြေးကလေးကိုပင် မေ့နေလေပြီ ...

“ငါ့သူ့ကိုသိလို့လား”

“သိတာပေါ့ ... သူဟာဂျယ်ရီသားလေ”

“ဂျယ်ရီမှာ သားရှိလို့လား”

ကျွန်မသည် ရယ်နီဘက်သို့ လှည့်၍တောင်းပန်ပြောပါသည်။

“ရယ်နီရယ် ... ဘာဘာကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ် သူဟာ အသက်

ကြီးလွန်းနေပြီ၊ အားလုံးကိုသူမေ့နေပြီ”

အို ... ကျွန်မသား၏ မျက်နှာကလေးတွင် ဝမ်းနည်းခြင်း အရိပ် အရောင်များပါလာ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးမေမေရယ် ... ကျွန်တော့်အဖို့ ဒါက ဘာမှကိစ္စ မရှိပါဘူး”

“ကဲ ... ဘာဘာ နည်းနည်းထပ်အိပ်လိုက်ဦးနော် ... တော်ကြာမှ ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့မယ်”

ကျွန်မတို့သူ့အိပ်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသောအခါ ကျွန်မတွင် တစ်စုံတစ်ရာ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရသလို ခံစားမိပါသည်။ ဘာဘာသည် ကျွန်မနှင့်ပတ်သက်သည်မှန်သမျှကို မေ့လျော့နေပါပြီ။ သူ၏ အသက်အရွယ်

သည် သူ့ကိုကျွန်မတို့နှင့် ကင်းကွာသွားစေပြီ မြစ်ပါသည်။

“ရယ်နီ ... အပေအခန်းကို လိုက်ခဲ့ဦး မင်းမသွားခင် မင်းကို ပြစရာရုပ်ပုံတစ်ပုံရှိတယ်”

ရယ်နီသည် ကျွန်မနောက်မှ ရို.ရို.ကလေး လိုက်လာပါသည်။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်အလား ကျွန်မအခန်းထဲမှာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အံ့ဆွဲထဲမှ ဘာဘာ၏ဇနီး တရုတ် အမျိုးသမီးကြီး၏ ရုပ်ပုံပါ မဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်ယူပြီး ရယ်နီကိုပေးလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါဟာ ဘာဘာလက်ထပ်ယူခဲ့တဲ့ တရုတ်အမျိုးသမီးကြီးပဲ။ သူဟာ ... ဂျယ်ရီအဖေ မင်းအဘွားပေါ့ ... ကြည့်စမ်း သား ... သူဟာ သူ့သိက္ခာအိန္ဒြေခွဲသူ လှနေတာပဲ။ သူ့ကိုပီကင်းမှာ အခြေအမြစ် တွယ်လာခဲ့တဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ မျိုးရိုးမိသားစုက မွေးဖွားတာမို့ ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းပါတယ်။ မင်း ... မင်းဦးလေး ဟန်ယုရန်ကိုမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်လောက်အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့လူလဲ”

ရယ်နီသည် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော ရုပ်ပုံကိုသေချာစွာ ငေးစိုက် ကြည့်နေပါသည်။

“ဘာဘာက သူ့ကိုဘာလို့များ လက်ထပ်ရတာလဲ”

“ပထမတော့ သူ့ဘဝကိုသူ တရုတ်ပြည်မှာ မြှုပ်နှံဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ကို။ သူ့ချစ်ခင်တဲ့အဲဒီတိုင်းပြည်က လူတွေနဲ့ နီးနီးစပ်စပ်နေနိုင်ဖို့ရာ အနားမှာ သူ့မြို့ဒေသခံအမျိုးသမီးကောင်းတစ်ယောက်ရှိသင့်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ... ခုတော့ သူ့အားလုံးကိုမေ့နေပြီပဲ။ ကျွန်တော် ဆင်တယ်လေ ... ဘာဘာဟာ ဒီအမျိုးသမီးကို တကယ်မချစ်ဘူးလို့”

“ဘာလို့ ဒီလိုပြောရသလဲရယ်နီ ဒီကိစ္စကို မင်းမသိပဲနဲ့ဟာ”

“ဘာလို့ပြောရသလဲဆိုတာ တကယ်တမ်းသာ သူဟာ ဒီအမျိုးသမီး ကို ချစ်ခဲ့ရိုးမှန်ရင် သူ့ကျွန်တော့်ကိုလဲ မှတ်မိရမှာပေါ့”

ရယ်နီစကားကို ကျွန်မမငြင်းနိုင်ပါ။ ကျွန်မအသက်ကြီးသွား၍ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ဘယ်လိုပဲ ပြောင်းလဲသွားသည်ဖြစ်ပါစေ၊ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဂျယ်ရီ၏ သားကိုလည်းကောင်း

မေ့သွားလိမ့်မည်မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“အေး ... ဘာဘာကတော့ သူ့လုပ်ခဲ့တာတွေ မှန်တယ်လို့ ထင်နေတုန်းပဲ”

“လူမှုဆက်ဆံရေးတစ်ရပ်အနေနဲ့ သူ့လုပ်ရပ်ဟာ မပြည့်စုံဘူး မေမေ၊ အချစ်မပါဘဲ အိမ်ထောင်ပြုတာ သူ့မှားတယ်”

ရယ်နီသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ သူ့အဘွားရှင်ပုံကို ကျွန်မ လက်ပြန်အပ်သည်။ သူ့ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်ပြီး ကျွန်မပါးကို သူ့နှမ်း ပါသည်။

“သွားမယ်ပေမေ”

ရယ်နီသည် ရုတ်တရက်လှည့်၍ ဆင်းသွားပါတော့သည်။ အိမ် အောက်ထပ်မှ မော်တော်ကားစက်နှိုးသံ ခြံထဲမှ တအားမောင်းထွက်သွား သံများကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ နွေဦးကာလ မြူထသောအခါကဲ့သို့ပင် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းထ၍ ကျန်ရစ်ပါသည်။ သည်တစ်ခါ သူ့သွားခြင်းသည် အပြီးတိုင်သွားခြင်းလေလား ကျွန်မ မသိပါ ...။ သူ့နှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားစရာတစ်ခုခု ကျန်ရစ်ပါသည်။ ခုတစ်ခေါက်တွင် သူသည် အင်္ဂလိပ် စကားသံပီပီသသနှင့်သာ ပြောဆိုတတ်ပြီး အမေဇီကန်များ ပြောဆိုတတ် သော စကားယိုင် စကားဝဲများ သူ့နှုတ်ခမ်းမှ လွင့်စင်ပျောက်ပျက်နေကြ ပြီ။ ဘာကြောင့်မှန်း ကျွန်မ မသိပါ။

ကျွန်မသည် ရယ်နီ၏နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် ဘယ်လိုလုပ် သိုက်သွားရပါမည်နည်း။ အားကိုးစရာဆိုလို့ ကျွန်မတစ်ယောက်သာ ခဲ့တော့သော ဘာဘာသည် သည်အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

တိတ်ဆိတ်လှသော ကျွန်မ၏ခြံမြေများသည်လည်း ‘အချစ်ဆိုတာ ခန့်ခြစ်ခြင်း’ ဟု ယူဆကြသော မက်တို့လင်မယားနှင့် ကျွန်မကိုသာ အားကိုးရင်းကျန်ရစ်ပါတော့သည်။ ‘မက်’ တို့ လင်မယားကား တကယ့်ကို ခန့်ခြစ်သောလင်မယားဖြစ်ပါသည်။ ကြာသော် ရန်ခြစ်ခြင်းဖြင့်ပင် သာယာမှုကိုရှာနေကြတော့၏။

သူတို့၏သားသမီး ၇ ယောက်သည်လည်း သူတို့၏ ရန်ခြစ်ခြင်း၏ ခလစ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

“သူက သိပ်သဝန်တိုတာရှင် ...၊ အဲဒါ တစ်ခါတလေများ ကျွန်မတို့အိမ်ထဲမှာ ယောက်ျားဦးထုပ်တစ်လုံးလုံး ကျန်ခဲ့လို့ရင် အို ... ဘစ်ခွေလုံး ဗျစ်တောက်ပျစ်တောက်ဖြစ်လို့ မဆုံးတော့ဘူး။ ကျွန်မကလဲ သူ့ကို အဲသလိုပဲ စုစုနေရတာ သိပ်ပျော်တာ”

ဇွန်ဖွင့်စာအုပ်တိုက်

ဤသို့လျှင်ပင် မက်၏ သဝန်တို့ခြင်းကို သူ့ဇနီးက ဂုဏ်ယူတတ်လေသည်။

အထီးကျန်နိုင်လှသော ကျွန်မသည် ဖုန်များတလူလူထနေသော လမ်းကလေးအတိုင်း 'မက်'၏ဇနီးသည် စိုက်ထားသော ပန်းခင်းကလေးဆီသို့ သည်မနက် ထွက်လာခဲ့ရာ မက်၏ ဇနီးသည်နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေရင်း သူကအထက်ပါအတိုင်း သူ့ယောက်ျားအကြောင်း ဂုဏ်ယူစွာဖောက်သည်ချနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

'မက်' သည် ကလေးခုနစ်ယောက်ရပြီးသည် ခုအချိန်အထိ သူ့အပေါ် သဝန်တို့တတ်နေခြင်းမှာ သူ့အဖိုက်ကောင်းသည်ဟူသော စကားမျိုးကို ကျွန်မပြန်ပြောမည်အပြုတွင် လမ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်မထံ အိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် မက်၏ ဇနီးသည်ကို စကားပြန်မနေနိုင်တော့ဘဲ နှုတ်ဆက်ရင်း ထိုသူရှိရာ ပြေးသွားမိပါသည်။ ထိုသူကား ... စာပို့လုလင်ပြားနတ်မင်း

သူက စာသုံးလေးစောင်ထုတ်ပေးပါသည်။ မီးခိုးရောင် စာအိတ်လေးမှတစ်ပါး အခြားစာများမှာ ကျွန်မအဖို့ အရေးမကြီးပါ။ ထိုမီးခိုးရောင် စာအိတ်ကလေးသည် 'စင်္ကာပူ'မှ လာကြောင်းတံဆိပ်ခေါင်းကို မြင်မြင်ချင်း သိလိုက်ပါသည်။လက်ရေးကား ... ကျွန်မမြင်နေကျမဟုတ်။

"ခင်ဗျား ခင်ပွန်းဆီကလား"

"ဟင့်အင်း ..."

ကျွန်မသည် စာအိတ် မီးခိုးရောင်ကလေးထဲက စာပါအကြောင်းအရာကို သိချင်လွန်းသဖြင့် စာပို့လုလင်ကို နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ လမ်းဆေးရေမြောင်းကလေး အစပ်တွင် သွားထိုင်လိုက်ရင်း စာအိတ်ကို ဖောက်လိုက်ပါသည်။

"ချစ်စွာသော အစ်မကြီးရှင် ..."

အော် ... လက်စသတ်တော့ သူ့ဆီကကိုး ...။

သူ့အကြောင်းကို သိပါသလား။ ဘယ်သီပါမလဲ။ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်မတစ်ခါမျှပင် မပြောခဲ့ဖူးပါမဟုတ်လား။

ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးစာလာပြီး ခုအချိန်အထိ ထိုစာထဲတွင်

ဂျယ်ရီခွင့်တောင်းထားသော သည်မိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်သည့်ခွင့်ပြုချက်ကို ကျွန်မသည် မပေးခဲ့သေးပါ။ စာပင်လျှင် ဂျယ်ရီထံမပြန်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မအချိန်ဆွဲထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဘုရားသခင်၏ တားမြစ်ချက်ကို ဆန့်ကျင်သောအမှုကိစ္စအဖြစ်ဖြင့် ကျွန်မသည် ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ပါသည်။ ခုတော့ ကျွန်မသည်ထုတ်ဖော်ပြောရပါတော့မည်။

မိန်းကလေးသည် အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရေးနိုင်ခြင်းပရှိပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို သဘောပေါက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပမ်းစားရေးထားခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဆိုလိုချင်သည်မှာ ကျွန်မက သူနှင့် ပတ်သက်၍ ခွင့်ပြုချက်တစ်စုံတစ်ရာပေးလိုက်သည်တိုင်အောင် သူသည်ကျွန်မနေရာကို ဝင်လှမည့်လူမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မသဘောပေါက်စေရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

အစ်မကြီးဟာ ပီကင်းမှာ တော်တော်ကြာကြာနေဖူးခဲ့သူမို့ ကျွန်မတို့ တရုတ်လူမျိုးများအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြိုးသဘောပေါက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ ခုတော့ တရုတ်ပြည်ဟာ ပြောင်းလဲနေပါပြီ။ လူတိုင်းလူတိုင်း အချိန်အားမရအောင် အလုပ်လုပ်ကြရပါသည်။ အစ်မကြီး၏ ခင်ပွန်းအပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။ သူဟာ ခုအခါမှာ သူ့ရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက် လိုအပ်နေပါသည်။ ချက်ရေး ပြုတ်ရေး၊ လျှော်ရေးဖွတ်ရေးက အစပေါ်ရှင်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မက အစ်မကြီးဆီမှာ ရွှင့်တောင်းဖို့ သူ့ကို စာရေးခိုင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ 'မရှိသုံးမယား'အဖြစ် သူ့အိမ်ကို ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ဖို့ အကြောင်းပါပဲ။ ဒါကို ဟိုအရင် ရှေးအယူအဆအရ ဆိုရင်တော့ မယားငယ် အမြှောင်သဘောလို့ ဆိုကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ပြောချင်တာက 'မရှိသုံး မယား' ပါ။ အစ်မကြီးတကယ်လို့ တရုတ်ပြည်ကို တစ်နေ့နေ့ ပြန်ရောက်လာခဲ့လျှင် အစ်မကြီးကလဲ အလိုမရှိဘူးဆိုလျှင် ကျွန်မထွက်သွားပေးပါမည်။ ကျွန်မ

ကတော့ အစ်မကြီးကို ကိုယ့်အစ်မရင်းတစ်ယောက်လိုပင် သဘောထားပါမည်။ ခွင့်ပြုချက်ကလေးသာ ပေးပါ အစ်မကြီးရယ်။ ပြီးတော့ ... 'ကျွန်မတို့ရဲ့ ခင်ပွန်း'ကို ဘယ်လိုပြုစုစောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်မကို သင်ပြပေးပါ။ ကျွန်မ လိုက်နာပါမည်။ သူ့စိတ်ပျော်ရွှင်စေဖို့ရမှာ ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ပထမဆုံး အစ်မကြီးသိက ခွင့်ပြုချက်ကို အရင်ပေးပါ အစ်မကြီးရယ်။ 'ကျွန်မတို့၏ ခင်ပွန်းသည်'၏ ဘဝကိုစောင့်ရှောက်ပါရစေရင် ...။

ဒီစာကို စကားပုဒ် ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှ တစ်ဆင့် ပို့ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းလိပ်စာဖြင့်ပင် အကြောင်းပြန်စေလိုပါသည်။

ဓယတောင်းပန်လျက်
သင့် - ညီမငယ်
ပီလင်း

သူပေးသောလိပ်စာမှာ စကားပုဒ် ပိုးကုန်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ လိပ်စာဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆိုင်ရှင်သည် တရုတ်ပြည်သစ်နှင့် တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ဆက်သွယ်နိုင်သူ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မတွင် ဂျယ်ရီထံသို့ စာရေးခေါ်သတ္တိအပြည့်ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မဘာကို ရေးရပါမည်နည်း။ ကျွန်မနေရာတွင် အခြားမိန်းမသားတစ်ယောက်ကို အစားထိုးခွင့်ပေးချေမည်လား။ ထိုမိန်းမကလေးကကော ကျွန်မရှိပြီးသားနေရာကို ဝင်ယူ၍ရန်ပါမည်လား။ ကျွန်မတို့ အမေရိကန်မပျားသည် ခုကဲ့သို့သောအကဲ့သို့ အတည်းမျိုးကို ကြုံဖူးကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မ၏ လှိုင်းတံပိုးထန်နေသော ခြံမြေများနှင့် ဟော့သည် ဓားမောင်နယ်မြေသည် ... ဂျယ်ရီနှင့် ဝေးကွာလှပါသည်။ သူ့သေရောက်နေသည့် အလားပင် ဝေးကွာ လှမ်းလှသည်။ ကျွန်မသည်လည်း သေရောက်နေသည်ကမှ ကောင်းပါသေးသည်။ အချစ်မရှိသော အရပ်တွင် ကျွန်မသည် အသက်ရှင်နေထိုင်၍ကော ဘာများထူးလာမည်နည်း။ ကျွန်မသည် အချစ်ဆိုသောအရာကို ရင်မှာပိုက်ပြီး ခုအတိုင်း

ဆက်နေတော့ကော ဘာဖြစ်လာမှာမို့လို့ပါသနည်း။

သူ့ထံမှစာကို သည်နေ့မပြန်နိုင်တော့ပါ။ စာပြန်ဖို့နေနေသာသာ ကောင်းလဲမပြောချင် စဉ်းပင်မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။ ကျွန်မသည် သူတို့ကို ဘာပြောရမည်နည်း။ နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီပြန်ပြီး ဆုံတွေ့ကြရအုံးမည်ဆိုသည်တိုင် ကျွန်မသည် ခုကိစ္စအတွက် ဘယ်လို အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်ကို မသိတတ်နိုင်တော့ပါရင်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မအခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်ခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံဖတ်တော့ပါဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျိန်တွယ် ထားခဲ့ပါလျက် ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးရောက်ခဲ့သော စာကို ထုတ်ယူမိပါသည်။ ဂျယ်ရီထံမှ နောက်ဆုံးစာ သို့မဟုတ် ... ကျွန်မချစ်သူ၊ ကျွန်မဘဝ၏ အလင်းရောင်သဖွယ် ဖြစ်သော ကျွန်မကိုယ်ပိုင် 'ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ' မှာအောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ချစ်လှစွာသော မောင့်အချစ် ...

မောင်ရေးစရာရှိတဲ့ အကြောင်းတွေ မရေးခင် မင်းကိုသာ မောင်ရဲ့အချစ်ဆုံးဆိုတာ မင်းမေ့မသွားဖို့ သတိကလေး ပေးပါရစေ။ ခုအခါမှာ မောင် ဘာတွေပဲလုပ်နေလုပ်နေ၊ ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မင်းကိုသာ မောင်အချစ်ဆုံးဆိုတာကိုလဲ မပေ့ပါနဲ့။ နောက်နောင် မောင်ဆိုက စာတွေမင်းထံရောက်မလာခဲ့ရင်လဲ မင်းတစ်ခုတော့ သိထားပါ။

မောင့်နှလုံးသားက မင်းသိ စာရေးနေပြီဆိုတာ ...။ အချစ်ရေ ... မောင်တော့ တရုတ်အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်ကို မောင့်အိမ်ပေါ် ခေါ်ထားရမယ့် အခြေအနေ အကျပ်အတည်းမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီကွယ်။ မင်း သဘောပေါက်ကဲ့လား။ မင်းဟာ မောင့်အတွက် အစစပြီး ပြည့်စုံလုံလောက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ခုအခါမှာ မောင်ဟာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုရမှန်းမသိအောင် ယောင်ချာချာနဲ့ အကူအညီမဲ့တဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့

မင်းက ပြောလိမ့်မယ်။ 'မောင့်ဝေယျာဝစ္စအတွက် အရှုတ်အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက် အိပ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားတာများ၊ ဘာဆန်းလိုက်လို့' လို့။ မဟုတ်သေးဘူးကွယ်... မဟုတ်သေးဘူး။ မောင့်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ၊ အိမ်မှုကိစ္စ ဗဟိုရ အတွက် သက်သက် အဲဒီမိန်းကလေးကို ခေါ်ထားရမဲ့ သဘောမျိုးမဟုတ်ဘူး။ မင်းသဘောပေါက်ကဲ့လား။ လူမှုကိစ္စ အဝဝအတွက် နိစ္စရူဝ ညဉ့်သုံးယံဆိုသလို မောင်နဲ့အတူတူ နေဖို့ခေါ်ထားရမဲ့ သဘောမျိုးကို ပြောတာ။ မင်းသဘောပေါက်ကဲ့လား။

အမှန်တော့ ခုအချိန်မှာ မောင်ဟာ မောင့်အလုပ် ကလွဲရင် ဘာမှမလုပ်တတ်တဲ့လူဖြစ်နေပြီ။ အရင်ကတော့ မင်းက အစစ၊ ကူညီခဲ့တာကို။ ဒါပေမဲ့လဲ အဖိုးတန်လှတဲ့ မင်းမရှိတဲ့အတွက် မောင်ကိုယ်မောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် တတ်လာတာတော့ ရှိသလိုပေါ့ကွယ်။

အေး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ခုတော့ ... မောင့် တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ နေနိုင်ပါတယ်ဆိုတာတောင် မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေမျိုးရောက်နေပြီ။

မောင်ဟာ အလုပ်ကြိုးစား လုပ်ပြန်နဲ့၊ မောင့် တစ်ယောက်တည်း နေပြန်နဲ့တင် တာဝန်မကျေနိုင်တော့ ဘူး။ မင်းနဲ့ ပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့ကာလတွေအတွက်ရော မောင့်မှာ ရှိနေတဲ့ လူမျိုးခြားသွေးတစ်ဝက်အတွက်ပါ ဆန့်ကျင်ပြီး သစ္စာတိုင်ပြနိုင်ရမယ်။ အဲဒီအတွက် အခိုင် လုံဆုံး သက်သေ တိုင်တည်မှုကတော့ ...။

တရုတ်အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်ကို မောင် လက်ထပ်ပြရတော့မယ်ကွယ်။ မင်းမင့်ရဘူးနော်။

မောင်နဲ့ မင်းနဲ့ဟာ ဘယ်လောက်အထိ ချစ်ခဲ့ကြ သလဲ။ မင်းလဲအသိ ငါလဲအသိပါ။ မောင့်ရဲ့မင်းအပေါ် ထားတဲ့ သစ္စာတရားဟာ လျော့ပါးသွားတယ် ဆိုရင် မင်းကို

မောင့်မေ့သွားလို့သာ ဖြစ်ရမယ်။ စိတ်ချပါကွယ် တစ်သက် မပေပါဘူး။ မောင့်ရဲ့လက်ရှိပြဿနာကို အရင်းခံအတိုင်း မင်းကို ခုလိုရေးပြတယ် ဆိုကတည်းက မင်းအပေါ် မောင်သစ္စာ ရှိလို့သာပေါ့။ မဟုတ်လား။

နောက်နောင် မင်းဆီ မောင်စာမရေးနိုင်တော့ဘူး။ အန္တရာယ် ကြီးလွန်းတယ်ကွယ်။ ဒါဟာ မင်းရော ... မောင်ရော ... တို့သာကလေး အတွက်ပါ အကောင်းဆုံးပဲ။ အို ... အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးပါလေ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ သားအမိကိုတော့ မောင်မေ့သွားပြီ မထင်နဲ့။ မင်းတို့နဲ့ပြန်ပြီး ဆုံစည်းမဲ့နေ့ကို မျှော်လင့်ရင်းနဲ့ မောင်ဟာ တရုတ်ပြည်ကြီးအတွက် အလုပ်ကြိုးစားလုပ်နေပါတယ်။ ဒီလိုကြိုးစားနေရင်းနဲ့ပဲ မောင့်ရဲ့ လူ့ဘဝသက်တမ်း ကုန်ဆုံးသွားမယ်ဆိုရင်လဲ ... မင်းတစ်ခုတော့ ယုံကြည် လိုက်စမ်းပါ။ မောင်အသက်မထွက်ခင် တဒင်္ဂကလေးအထိ မောင့်မျက်စိထဲမှာ မင်း၊ မောင်နားထဲမှာ မင်းအသံ၊ မောင့် ရင်ထဲမှာ မင်းနှလုံးသားပါ အချစ်ရယ်။ ယုံလိုက်စမ်းပါ ချစ်တဲ့ အိမ်(စ်) [၁၀] ရယ်။

ဂျယ်နီ

ကျွန်မသည် ခွင့်ပြုချက်ပေးသင့်သည်မဟုတ်ပါလားရှင်။ ကျွန်မလုပ်သင့် သည်ကို လုပ်ရန် ဂျယ်နီထံမှ နောက်ဆုံးစာလာပြီးသည်မှ လ၊ ပေါင်းများစွာ ဘာကြောင့် အချိန်ဆွဲနေမိပါသနည်း။ ခု ... ထိုမိန်းကလေးထံမှ စာရောက်လာပြီ။ ခုအထိ ထိုမိန်းကလေးသည် ဂျယ်နီ အိမ်ပေါ်မရောက် သေးပါလား။

ကျွန်မသည် ခွင့်ပြုချက်ကို ချက်ချင်းပေးသင့်ပြီ။ ကြေးနန်းပင်လျှင် ရိုက်သင့်သည်။ အို ... ကြေးနန်းရိုက်လို့တော့ မဖြစ်ပါ။ ကြေးနန်း ဟူသည်မှာ ကြေးနန်းလက်ခံရသူကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေသော အလွန် အရေးကြီးသည့် ကိစ္စမှသာ ရိုက်သင့်သောအရာ မဟုတ်လား။ စာရေးတာ ပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။

ကျွန်မပြန်ရေးလိုက်သောစာကို ကျွန်မဘာသာ ကူးယူထားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ တစ်နေ့နေ့များပြန်လည်ဆုံစည်းရလျှင် သည်စာသည်မှတ်တမ်းဝင်ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ ရေးတုန်းကတော့ ဂျယ်ရီဆီကို တိုက်ရိုက်ရေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမှန်ပါ။ ချစ်လှစွာသော 'အချစ်'ဆီကို ရေးခြင်းပါ။ ရှင်နှင့် ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့နိုင်ကြတော့သော်ငြားလည်း သည်စာကိုဖြင့် မှတ်တမ်းအဖြစ် တစ်နေ့နေ့မှာ ပို့ပေးနိုင်တန်ကောင်းပါရဲ့။ နောက်ဆုံး တစ်နေ့ကျွန်မစာကို ရှင်လည်ဆီသို့တော့ ထားပါဆိုတာလောက်တော့ ကျွန်မပြောရပါလိမ့်မည်။ အို ... မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး။ ရှင်ဆီ ကျွန်မ တိုက်ရိုက်ရေးလို့မဖြစ်ဘူး။ ရှင်မရှိသခိုက် ဒီစာရောက်သွားလို့ အိမ်ဖော်တွေကတစ်ဆင့် သူတို့ဆီ ရောက်သွားမှဖြင့် ခက်ရချည်။

ကျွန်မသည် ပြန်စာကို 'မီလင်း'ထံသို့ ရေးပို့လိုက်ရပါတော့သည်။ တကယ်တော့ 'မီလင်း'ဆိုသည်မှာ သာမန်အရပ်သုံး နာမည်သာဖြစ်မှန်း ကျွန်မသိပါသည်။ သူ့မှာ မျိုးရိုးနှင့်ချီ၍ ပုညသော နာမည်ရှိရပါအုံးမည်။ သူငှက်ထားပုံရပါသည်။ အို ... ဒါပေမဲ့ နာမည်ဆိုတာ အရေးမှ မဟုတ်တာ။

ချစ်စွာသော ညီမငယ်

ညီမငယ်ရဲ့ စာကိုရပါတယ်။ စာမတ်ပြီးပြီ။ မမ ဝင်ခွင့်ပြုပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ... မမနေရာကို မင်း ဝင်ယူမယ်ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်တဲ့စကားပဲ။ မိန်းမတိုင်းမှာ ယောက်ျားတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကိုယ်ပိုင်နေရာကလေး တွေ ရှိရမှာပေါ့။ ဒီတော့ မင်း မမယောက်ျားနဲ့အတူ မမအိပ်မှာ နေနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမနေရာမှာမဟုတ်ဘူး။ ညီမငယ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်နေရာမှာ ...။ ညီမသဘောပေါက် ရဲ့လား။

အဲဒီအကြောင်းတွေကိုလဲ တို့ဆီမှာ မမဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြဘူး။ ပြောပြလဲ ဘယ်သူမှ နားလည်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ညီမငယ်ရဲ့ စာထဲမှာပါတဲ့ ညီမရဲ့ သဘောထားကို

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

မမနားလည်ပါတယ်။ မှန်လဲမှန်ပါတယ်ကွယ်။ မမ နှလုံးသားတွေ ကြော့ကုန်ရပေမဲ့လို့ပေါ့လေ။

သူ့ကိုကရစိုက်ပါ ညီမငယ်
ဘာလို့ဆို မမ သူ့ကို ချစ်လွန်းလို့ပါ
ဆယ်လစ်ဇဘတ်

ကျွန်မသည် စာအိတ်ပိတ်တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ပြီးလျှင် ... ရွာစာတိုက်ကလေးသို့ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ စာတိုက်မှူးသည် အပျိုကြီးဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ပြုရန် အချိန်များသည် ပြုန်းတီးပစ်ခဲ့သူ ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ စပ်စုတတ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ၏ အိမ်ထောင်ရေး။

"ရှင်ယောက်ျားဆီကိုလား"

"မဟုတ်ဘူးရှင်"

သူသည် ကျွန်မစာကို အံ့ဆွဲထဲမှ ဆွဲယူကြည့်ပြီး ...

"တရုတ်ပြည်ကို တစ်ဆင့်ပို့ဖို့လား"

"ဘယ်ကလား ... စင်ကာပူကိုပါ အင်္ဂလိပ်ဩစာပဲ နိုင်ငံကနေ ဘယ်လိုလုပ် တရုတ်ပြည်ပို့လို့ရမှာလဲ"

"ဟင် ... စင်ကာပူဟာ ကိုလိုနီနိုင်ငံမဟုတ်ဘူးမို့လား"

'အိန္ဒိယပြည်သာ လုံးဝလွတ်လပ်ရေးရသေးတာ၊ စင်ကာပူနဲ့ ဟောင်ကောင်ကတော့ အင်္ဂလိပ်ဩစာ ကင်းမှမတင်းသေးဘဲ"

"ခုထက်ထိ အင်္ဂလိပ်က ကြိုးကိုင်ထားတုန်းပဲလား"

သူသည် ကျွန်မကို မယုံသင်္ကာဖြစ်နေပါသေးသည်။ ကျွန်မ သူ့အမေးကို မဖြေဘဲ အိမ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘာဘာ အိပ်ရာမှ မထသေးပါ။ ဘာဘာ၏ တစ်နေ့တာသည် နေ့လယ်မှ ညနေထိသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အမြင်သည် အမြဲတမ်းမှိုင်းနေပါသည်။ အမြဲတမ်း မပီမသဖြစ်နေပါသည်။ ဘာကိုမှ ရေရေရာရာ မသိမမြင်ဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။ အရင်နေ့တွေကလို သူ့ကို ချက်ချင်းလှုပ်နှိုး၍ပင် မရပါ။

သို့ရာတွင် သူ့အဝတ်အစားလဲပြီး၍ စားစရာ သောက်စရာများ တားသောက်ပြီးသောအခါတွင်တော့ ချက်ချင်း လန်းဆန်းလာပါသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ယောင်ဝါးဝါးမဟုတ်ဘဲ တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက်ထားပုံပေါ်လာပါသည်။ ရယ်နီကိစ္စ ဖြစ်တန်ရာသည်။

“မနေ့က ဒီကိုတစ်စုံတစ်ယောက် လာတယ်မဟုတ်လား”

“ရယ်နီ ... ဟုတ်လား ... ရယ်နီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဘာဘာမြေးပေါ့ ဘာဘာရယ်”

သူသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စဉ်းစား ကျန်ရစ်ပါသည်။ နာရီဝက် အကြာ နောက်တစ်ခေါက် သူ့အခန်းကို ကျွန်ုပ်ပြန်ရောက်သောအခါ သူသည်စိတ်ထဲမှာ ရှင်းသွားသလို ကျွန်ုပ်မကို ရုတ်တရက်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ငါက ငါ့မိန်းမ ‘အေလင်း’ များလားလို့”

“အို ... ဘာဘာကလဲ ကြံကြီးစီရာ ‘အေလင်း’ က မိန်းမ ရယ်နီက ယောက်ျားကြီးပဲ ဖြစ်နေမည်ဟာကို”

“သူ့ကို ယောက်ျားလို့ပဲ ထင်ရတယ် ... အပြာရောင် ယူနီဖောင်းကြီးကို သူ့အမြဲဝတ်တယ် ... အကျီကလဲ လည်ပင်းထိ ကြယ်သီး တွေတပ်ထားပြီး ယောက်ျားဝတ်ဘောင်းဘီကြီး တကားကားနဲ့ နဲ့ အဲဒီဝတ်စုံမြင်ရရင် ငါ့ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်ရတယ်”

လက်စသတ်တော့ ရယ်နီဟာ သူ့အတွားနဲ့ တူနေတာကိုး။ ရယ်နီသည် သူ့အဖေဂျယ်ရီနှင့်လည်း တော်တော်တူပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျယ်ရီသည်လည်း သူ့အဖေနှင့် တူပေလိမ့်မည်။ ပီကင်းမှာရှိစဉ်တုန်းကတော့ ဂျယ်ရီသည် သူ့အဖေနှင့်တူသည်ဟု ပြောသံကြားရ၏။ ဒါကတော့ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ကိုယ်လိုရာကိုယ်ဆွဲပြီး ပြောကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“အေလင်းဟာ အသတ်ခံရတာ”

ဘာဘာသည် နာကြည်းစွာပြောလိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်များဝဲနေပါသည်။

“ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါစေတော့ ဘာဘာရယ်၊ ကြာလဲကြာခဲ့ပြီပဲ ...”

“မကြာသေးပါဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ပဲ ရှိဦးမယ် ထင်တယ်။ သူ့ သင်္ချိုင်းဘယ်မှာပဲ၊ သူ့သင်္ချိုင်းဟာပျက်စီးဦးမှာ မဟုတ် သေးဘူး”

ဘာဘာသည် သူ့ဇနီးအတွက် ငိုကြွေးချင်ဟန်တူပါသည်။ ခုမှ

ဘာကြောင့် သည်လိုဖြစ်ရသနည်း။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘာလို့သူ့မဆိုဘဲ နေခဲ့သနည်း။

“ဘာဘာ ... သူ့ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ငါ့ချစ်ဖို့ကြိုးစားတယ်၊ မရဘူး။ တရုတ်နတ်တွေရဲ့ အဆိုအရဆိုရင် ယောက်ျားတွေဟာ သူ့တို့မိန်းမတွေနဲ့ အမြဲတမ်း တပူးတွဲတွဲရှိရမယ် ဘဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို ပူးတွဲနေရမယ် ဆိုတဲ့နည်းတော့ မမေးခဲ့ကြ ဘူး။ ငါ့သူ့ကို ချစ်ဖို့ကြိုးစားမရမှန်း အေလင်းကလဲ သိပါတယ်လေ ...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဘာဟာ သူ့ကို သားတစ်ယောက်မွေးပေးနိုင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ ... သူကတော့ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ကောက်တာကလား။ နေ့နောင်းရာသီရဲ့ တစ်မနက်မှာ လမစေ့ဘဲ ဂျယ်ရီကိုမွေးတယ်၊ ငါလဲ ဆရာဝန်နဲ့ သဘောတူတာနဲ့ သူ့ အခန်းထဲဝင်သွားတယ်၊ ကလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်ပျော်နေတယ်။ သူက ငါ့ကိုဘာဆီးပြောတယ်ထင်သလဲ။ ရှင်အတွက် ကျွန်ုပ်မကလေးတစ်ယောက် မွေးပေးလိုက်ပြီ” တဲ့၊ ငါက ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ကလေးဟာ ဆံပင်မဲ့ကလေးနဲ့ ... အဲဒီမှာ ငါ့ကလေးဟာ ဘရုတ်ကလေးပါလားဆိုပြီး ငါ့ငိုငိုနေမိတယ်။ ဒီကိစ္စကို ငါဘာမှကြိုတင် မစဉ်းစားခဲ့မိဘူး”

ကျွန်ုပ်မရယ်လိုက်မိပါသည်။

“အော် ... ဘာဘာရယ်၊ သူ့အမေဟာ တရုတ်မဆိုတာလဲ သည်စဉ်းစားဦးမှပေါ့”

“အို ... ငါစဉ်းစားခဲ့ဖို့ကောင်းပါတယ်လေ”

ကျွန်ုပ်သိပါပြီ ...။ သူသည် ကလေးကိစ္စကို လုံးဝစဉ်းစားခဲ့ဟန် မတူ။ သူသည် ဂျယ်ရီအမေကို သူ့အတွက်သာ လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ကလေးရဖို့ အတွက် မစဉ်းစားဟုထင်ပါသည်။ သူသည် ဂျယ်ရီကို အလိုမရှိ၊ မိမိကို အလိုမရှိဟူသော အသိသည် ဂျယ်ရီ၏ ဦးနှောက်ထဲမှာ စွဲထင်ခဲ့လေသည်။ ခတ်လိုက်သောစားမ ပြန်မနတ်သရွေ့သည် ဘယ်မှာ ပျောက်ဖွယ် ရှိတော့ မည်နည်း။ ထိုအခွဲအလမ်းအနာ ဂျယ်ရီ၏ ဦးနှောက်တွင် စွဲထင်နေသော အခါ သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အမေရိကားသို့ ပြန်လိုက်ရန် ငြင်းဆန်

လေတော့သည်။

ကျွန်မသိပါပြီ ...။ ရယ်နီသည်ပင် ထိုအစွဲအလမ်းမျိုးကို မျိုးစေ့ရခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား ...။ မိမိကို အလိုမရှိ၊ မိမိကို မချစ်ဟုထင်သော အစွဲအလမ်းသည် မည်မျှနက်နဲ လိုက်ပါသနည်း။ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က နှလုံးသား အနားမျိုးစေ့သည် သားမြေးလက်ထက်တိုင် မပျောက်ကင်းနိုင် တတ်ချေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှ တစ်နေရာရာသီမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ရရှိသည်တိုင်အောင် ထိုအစွဲအလမ်းကား မပျောက်ကင်းတတ်ချေတကား။

ဘာဘာသည်ဆက်၍ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေပြန်သည်။ ကျွန်မသည် သူ့စိတ်ပြောင်းသွားစေရန် စကားကို လွှဲရပါသည်။

“ဘာဘာ ... ဆိပ်ဘလိန်းကို မှတ်မိသလား”

“ငါ့အသိလား ... သူက ...”

“အင်းလေ ... ‘ကင်ဆတ်’ မှာတုန်းက ဘာဘာ သူ့အိမ်ကလေး ထဲမှာ နေခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... တခြားကြောင့်မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုရယ်။ သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်းသွားပြီးနေချေရဲ့။ ဆိပ်ဘလိန်းဟာ စစ်အတွင်း တုန်းက တရုတ်ပြည်ရောက်ခဲ့တယ်။ သူဟာ တရုတ်ပြည်နဲ့ တရုတ်လူမျိုးကို ချစ်တယ်။ တရုတ်တွေကလဲ သူ့ကို လေးစားချစ်ခင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ခုထမ်းပေါ်မှာ နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ ဘာဘာကို တရုတ်တွေက သူ့လက်ထဲ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အပ်လိုက်ကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီနည်းနဲ့ ဘာဘာဟာ သူ့မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ရတာ ...။ ဟော ... ခုဆို ရယ်နီဟာလဲ သူ့မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေပြီ”

သူသည် ကျွန်မပြောပြနေသော အဖြစ်အပျက်များကို မမှတ်မိတော့ သည့်တိုင် သူ့စနိုးအတွက် ပူဆွေးဝမ်းနည်းခြင်းကိုတော့ မေ့ပျောက်သွား လေသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ထိုင်နေကျဖြစ်သော ပြတင်းပေါက်နားသို့ ကုလားထိုင် ရွှေပေးလိုက်ပါသည်။ သူသည်ရှုမျှော်ခင်းကို ကြည့်စေလို တတ်ပြီး သိုးများကိုလည်း သဘောကျသူ ဖြစ်သည်။ ခုလည်းသူသည် သိုးများမြက်စားနေသည်ကို လည်တဆန်ဆန်ဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

“ကျွန်မ တော်ကြာမှပြန်လာခဲ့ဦးမယ်”

သည်ည ဘာဘာအိပ်ရာဝင်သောအခါ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဆိပ်ဘလိန်းအကြောင်းကို သူ့သတိရလာလေသည်။ ကျွန်မသူ့အခန်းမှ ပြန်မည့်အလုပ်တွင် သူ့စကားစတော့သည်။

“မင်းနေ့လယ်ကပြောတာ ဆိပ်ဘလိန်းနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အေး ... ဆိပ်ဘလိန်းဟာ အသက် လေးဆယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီ။ ခုထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူး။ သူ့အဖေဟာ လယ်မြေကုန်ထောင်လောက် ပိုင်တဲ့လူပဲ ... သူက ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်တွေ မွေးမြူတယ်။ နီးဟားဒါးနီဘတ် မှာပဲ သတ္တုပိုင်း နှစ်တွင်းလောက်ပိုင်တယ်။ အဲဒီလူရဲ့မိန်းမဟာ ကလေးနှစ် နှစ်သား အရွယ်မှာဆုံးသွားတယ်။ ဆိပ်ဘလိန်းဟာ အဲဒီလူရဲ့ ကလေးပေါ့”

“ကြည့်စမ်း ... ဘာဘာကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေသေး တာပဲ”

ကျွန်မသည် တအံ့တဩဖြစ်ကာ သူ့ရတင်ဘေးမှာ ပြန်၍ ထိုင်လိုက်မိပါသည်။ ဘာဘာက ပြောပြသည်မှာ သူ့ကိုအဖျားရောဂါ ပြင်း ထန်နေသဖြင့် ရထားပေါ်မှသယ်ချပြီး ဘူတာရုံတစ်ခုမှာ ထားခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာလျှင် ဆိပ်ဘလိန်းသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် သူ့ထံရောက်လာ ပြီး ချက်ချင်းအိမ်ခေါ်သွားကာ ပြုစုယုယသည်။

“ဒီတုန်းက ငါဟာ တိုက်ဖျက်ဖြစ်နေတာ ဆိပ်ဘလိန်းဆိုတာ ငါ့အနားက ပဗ္ဗာနီင်ဘူး။ ပြုစုရတာပဲ”

တစ်ထစ်ချင်းတစ်ထစ်ချင်း ဘာဘာသည် စာတီကြောင်ပြန်နိုင်လာ လေသည်။ ထိုညက သူ့အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ သူ့ဘယ်ရောက်နေသည်ကို မသိတော့ပါ။ သူ့အနားတွင် ထိုင်နေသောဆိပ်ဘလိန်းကိုသာ တွေ့ရပါသည်။ ဆိပ်ဘလိန်းသည် သူ့ကို တရုတ်ပြည်အကြောင်းပြောနေသည်။ တရုတ် ပြည်ကျေးရွာများ၊ မြို့များ၊ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်များ၊ ညနေစောင်းတွင် သာယာစွာမြည်တွန်တတ်သော ငှက်ကလေးများ၏ တေးသံများ၊ နွေရာသီ၏ ညနေရီကာလများစ၊ သဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် စစ်တွင်းက တရုတ်ပြည်မှာ နေဖူးသူဖြစ်သော်လည်း စစ်အကြောင်း လူတွေသေရ

ခြင်းအကြောင်းများကို လုံးဝထည့်မပြောပါ။ ငြိမ်းချမ်းသာယာသော အခြေအနေအကြောင်းအရာများကိုသာ သူပြောပါသည်။ တရုတ်မိသားစုများ ညနေတိုင် အိမ်ရှေ့ကပြင်ထွက်၍ စကားပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ ကကြသည်ကို လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားများလယ်ထဲဆင်း၍ မိန်းမများ အိပ်မှုကိစ္စ လုံးပန်းကြသည်ကိုလည်းကောင်းစသဖြင့်သာ ပြောလေသည်။

'ဆဲမ်'ပြောသည်များရော သူမှတ်မိသည်များကို ပြန်လှန်ပြောဆို နေရင်းမှ ဘာဘာသည် ရုတ်တရက်တွေဝေသွားပြန်ပါသည်။

"အေး ... အေး ... အဲဒီ ငါတို့နေခဲ့တဲ့နေရာဟာ ဘယ်ရောက် နေသလဲ"

"အဲဒီနေရာဟာ ဘယ်မှပြောင်းမသွားပါဘူး။ သူ့အတိုင်းရှိနေတာ ပေါ့ ... အဲဒီ နေရာမှာ ဘာဘာသား ဂျယ်ရီရှိနေတယ်"

"အဲဒါဆို တို့က ဘာလို့ ဒီကိုရောက်နေကြတာလဲ"

ဘာကြောင့် ဒီကို ရောက်နေရသလဲတဲ့။ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မလုံးသားများကြော့ကျကုန်ရပါသည်။

ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်တော့ဘဲ သူ၏ အရိုးပြိုင်း ခြိုင်းထနေသော ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်လိုက်မိပါတော့၏။

"အော် ... ခုအခါ မင်းငိုရမဲ့အလှည့်ကို ..."

ဘာဘာသည် ဝေဒနာတစ်ခုခုကို ခံစားရင်းငြိမ်နေပါသည်။ သူသည် ကျွန်မမျက်နှာ ပြန်မော်လာမည်အချိန်ကို စောင့်နေပါသည်။ သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာသည် နွေးနွေးထွေးထွေး မရှိပါ။ ကျွန်မ မျက်ရည်များကုန်သွား သောအခါမှ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှ မျက်နှာခွာလိုက်ပါသည်။

"ကဲကဲ ... ဘာဘာ အိပ်ချိန်တန်ပြီ"

"မင်းကော အိပ်လို့ရပါ့မလား"

"ခဏတစ်ဖြုတ်နေရင် အိပ်မှာပါ"

သူ့ကို စောင့်လွှမ်းပေးပြီး ကျွန်မသူ့အပါးမှ ပြေးထွက်ခဲ့မိပါ တော့သည်။

အို ... ညသည် ထိတ်စဖွယ်တိတ်ဆိတ်လှသည်တကား။

သက်မဲ့ ပြိုဟ်တစ်ခုပေါ်မှာ ရောက်နေသလို ကျွန်မသည် အထီးကျန် လှသည်တကား။ ဟိုးအဝေးဆီမှာ မီးရောင်ကလေးတွေ တလက်လက်၊ မီးရောင်ရှိရာအရပ်သည် အိမ်ကလေးများ မိသားစုများရှိရာ အရပ် ဖြစ်ပေမည်။ အနည်းဆုံး ကလေးနှစ်ယောက်လောက်တော့ မီးရောင်တစ်ရောင် မှာ အဖော်အဖြစ်ရှိကြပါလိမ့်မည်။ မက်တို့လင်မယားအိမ်မှ ဆီမီးရောင်ကို လည်း မြင်ရပါသည်။ ဒေါက်တာဘရစ်သည် အလုပ်ခန်းထဲမှ လျှပ်စစ် ဓာတ်မီးရောင်ကိုလည်း မြင်ရပါသည်။

ဟိုနားသည်နားမှ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း လင်းလျက်ရှိသော မီးပုံကလေးများကားနေရာသီ ဧည့်သည်များ အနားယူနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသိပါသည်။ ထိုမီးပုံကလေးမျိုးသည် ကျွန်မနှင့်မဆိုင်ပါရင်၊ ကျွန်မ သည် တစ်ခါတစ်ရံတစ်အိမ်လုံးထိန်ထိန်ညှိုးမျှ မီးထွန်းထားတတ်ပါသည်။ ပြတ်သွားဖြတ်လာသူများက ကျွန်မအိမ်မှာတော့ ဧည့်သည်တွေစုံညီပြီး ဝည့်မက်လာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံနေပြီဟု ထင်ကြစေရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကတယ် တော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရယ်။

သည်ညတွင် ကျွန်မသည် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ပင် အထီးကျန် နေရပါသည်။ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်လာသောအခါ တစ်ခုတည်းသော ကျွန်မအလုပ်မှာ ဂျယ်ရီ၏ စာများကို သေတ္တာထဲမှ ပြန်ထုတ်ယူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီစာများကို စားပွဲပေါ်တွင် အစဉ်အလိုက်ချ လိုက်ပါသည်။ စုစုပေါင်းဆယ်နှစ်စောင့်တည်းပါ။ ပထမဆုံးစာမှာ 'ရွန်ဟဲ' မှ သူနှင့်ခွဲခဲ့ပြီး မကြာမတင် ရောက်လာသောစာဖြစ်ပါသည်။

ဂျယ်ရီ၏ ပထမစာသည် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ရွှင်ပျဉ္စာပင်ရေးလိုက် ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ 'အခြေအနေကောင်းပါတယ်။ ခုလိုရင် မောင်ဟာမင်းတို့ သားအမိတရုတ်ပြည်မှာ နေနိုင်ဖို့ကိစ္စကို စပြီးစဉ်းစားနေနိုင်ပြီ။ အခြေ အနေတွေကလည်း တော်တော်ကောင်းနေပြီ မဟုတ်လား။ ရယ်နီ့ကိုလဲ ပီကင်းက တက္ကသိုလ်မှာပဲထားနိုင်လိမ့်မယ်။ အေးကွယ် ... မောင်တို့ ဘာဖြစ်လို့ ခုလောက်အစိုးရိမ်စောသွားတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမရဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ။ မောင့်နိုင်မှာ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမဲ့ နေတစ်နေ့ကို ရောက်လာမှာပါ။

ကြည့်စမ်း 'မောင်နိုင်ငံ' တဲ့။ 'မောင်တို့နိုင်ငံ' မဟုတ်ဘူးလားကွယ်။ ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ မယ်ထားသနည်း။ ထိုစာပါ အသုံးအနှုန်းသည် ကျွန်မနှင့် သူ့လိုဝဆက်စပ်လို့ မရသည့်အကြောင်းမသိမသာ သတိပေးလိုက်ခြင်းဟု ကျွန်မသိလိုက်ပါသည်။ သူသည် သူ့နိုင်ငံကို ရှာလေပြီ။

မျှော်လင့်ချက်များသည် သူ၏ ပဉ္စမစာအထိ ဆက်လက်တည်ပါသည်။ 'အိမ်(ဝေ)ရေ ... မောင်တို့ တစ်နှစ်တန်သည်နှစ်၊ နှစ်တန်သည် ခုလိုပဲ တကွဲစီနေကြအုံးစို့ကွယ်။ မောင်ရဲ့နိုင်ငံမှာ နိုင်ငံအစိုးရက ဆူးညှောင်ခလုတ်တွေကို အပြီးအပြတ် ရှင်းလင်းပြီးတဲ့ အချိန်အထိဆိုပါတော့။ မင်း'လျှူချင်း' ကို မှတ်မိသလား။ ပိုးကုန်သည်ကြီးလေ။ အေး ... သူ့အပါအဝင် သစ္စာဖောက်ဆယ်တစ်ယောက် ဒီနေ့ ... မာကိုပိုလို တံတားကြီးပေါ်မှာ ကွပ်မျက်ခံရတယ်။ ဒီမှာတော့ အခြေအနေအရ အမိန့်သစ်တွေ အစီအစဉ် လုပ်နေကြတယ်'။

သည်နောက်ပိုင်းတော့ သူသည် အရေးကြီးသည့် ကိစ္စများဆက် မရေးတော့ဘဲ ရှန်တုံဒေသမှ နင်းဆီပန်း အဝါကလေးများအကြောင်းကိုသာ တဖွဲတဖွဲ ရေးပါတော့သည်။

'အိမ်(ဝေ)ရေ ... ဒီနှစ် နှင်းဆီပန်းတွေအပွင့် နောက်ကျတယ် ကွယ်။ ဒီနှစ် သဲမှန်တိုင်းကျတယ်။ မောင်တို့ရေကန်ထဲမှာ ရွှေငါးလေးတွေ သေကုန်တယ်။ မောင်ရေကို သန့်နိုင်သမျှ သန့်အောင်ကြိုးစားပါသေးတယ်။ တို့ရဲ့ ဥယျာဉ်မှူးကြီးမျှန်စီက သူ့ပိဘာဆီကို ပြန်သွားတာ တစ်လရှိ သွားပြီ။ နောက်တစ်ယောက်ရှာရတာလဲ မလွယ်ဘူးကွာ။ လူတွေက သိပ် အလုပ်မလုပ်ချင်ကြဘူး။

သူ့စာပါ အကြောင်းအရာများသည် အခြေအနေများကို ပေါ် ပေါ် လာစေပါသည်။ 'လူတွေက သိပ်အလုပ်မလုပ်ချင်ကြသေးဘူး' တဲ့။ ကျွန်မ သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူ့ဆီစာရေးပြီးတစ်ပတ်တစ်ခါ စာမှန်မှန်ပို့ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မစာတွေ သူ့ဆီ မရောက်ပြီလား။ ဘာဖြစ်လို့ မရောက်ပါသလဲ။ သူ၏ အဋ္ဌမစာသည် တိုတိုပင် ဖြစ်ပါသည်။

'ချစ်ဇနီး ဒီနေ့တော့ ဘာမှ မထူးဘူး။ တခြားနေ့တွေ အတိုင်းပါပဲ။ ပါမောက္ခကို နောက်နှစ် စာအင်နှစ်ဝက်အတွက် အသေးစိတ် စာရင်းတွေ ဘင်ပြုဖို့ သွားတွေ့ရတယ်။ ရယ်နီကို ပြောကွယ်။ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်အောင် ကြိုးစားလို့၊ ကျောင်းဆရာလုပ်ရတာ စိတ်ပင်ပန်းတယ်လို့နော်။ အချစ်ရေ ... ဒီည ရာသီဥတုကပူလဲပူတယ်။ ခြောက်သွေ့သွေ့နဲ့ မောင်ကတော့ ဘယောက်တည်း နေ့ရာသီနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရတယ်'။

နဝမစာသည် တက်ကြွမှုကင်းမဲ့လှချေ၏။ မူလစိတ်ကူးတို့သည် သပျက်လွင့်လျက် သူသည် စိတ်ပင်ပန်းနေလေပြီ။ ကျွန်မသူသည်သို့ခံစား သည်ကို သိပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် ခရီးသွားခြင်း အနားယူခြင်းတို့ကို အလေ့ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ တစ်ခါတစ်ရံ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြသည်။ စိန်တောင်တန်း'အမည်ရှိ ကိုရီးယားပြည်မှ တောင်တန်းများပေါ်သို့ အလည်သွားခဲ့ကြသည်။ တစ်နှစ်သောအခါက 'တိုင်ရီနီ' ရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ တစ်လတိတိ အနားယူခဲ့ကြသည်။ ရယ်နီသည် သို့ဒေသများကို မှတ်မိမလားမသိ။ ထိုကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး အကြီးသည် အဝတ်နှင့် ကြောင်ရုပ်လုပ်သောနည်းကို ရယ်နီအား သင်ပေးခဲ့၏။ ရယ်နီ မှတ်မိမလားမသိ။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီကတော့ မှတ်မိကြပါသည်။

နောက်ထပ်သုံးလကျော်ကျော်ကြာမှ ဒဿမစာရောက်လာပါသည်။ သို့စာကား မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သော စာတည်း။ ထိုစာကို ဖတ်ရစဉ်က ကျွန်မဝမ်းနည်းငိုကြွေးခဲ့ရပါသည်။ ထိုစာထဲတွင် ဂျယ်ရီသည် လက်လျှော့ အရှုံးပေးလိုက်ပြီဟူသော သဘောပေါ်လွင်နေပါသည်။

'မင်းတို့သားအမိနဲ့အတူ အမေရိကားကို ပြန်မလိုက်ဖို့ မောင် ဆုံးဖြတ်မိတာ မောင်ကိုယ်မောင် အံ့သြမဆုံးတော့ဘူး။ ခုတော့ အချိန်တွေ သွန်ကန်ပြီအချစ်။ မင်းနဲ့မောင် ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးထင်ရဲကွယ်'

သည်စာမှာလည်း သူ၏ သဘောထားနှင့် အခြေအနေသည် ပေါ်လွင်သထက် ပေါ်လွင်နေလေပြီ။

ဆယ့်တစ်ကြိမ်မြောက်စာသည် ဒုတိယနောက်ဆုံးလာသော ကျွန်မ နှစ်သူ၊ ကျွန်မကိုယ်ပိုင် ရှင်နေမင်းမှ ပေးသောစာ ဖြစ်ပါတော့သည်။ 'ချစ်စွာသောအချစ်၊ မင်းနဲ့မောင်နဲ့ ပြန်ဆုံဖို့ရက်ကိုမမျှော်လင့်ကြ

တာကောင်းလိမ့်မယ်ကွယ်။ ကျရာဘဝမှာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ထူထောင်ကြရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်။ မင်းလဲမင်းကမ္ဘာမှာ မောင်လဲ မောင်ကမ္ဘာမှာ။ ရယ်နီကို အမေရိကန်တိုင်းရင်းသားသာဖြစ်ပါစေတော့။ သူ့တိုင်းပြည်သူရှာနိုင်အောင် မင်းကူညီလိုက်ပါတော့။ သူ့မောင်ကို မေ့သွားပြီဆိုရင်လဲ ... ရှိပါစေတော့'

သူ့ဘဝကို လွယ်လွယ်ကလေး သိနိုင်ပါပြီ။ သူ့ဘဝသည် ဘယ်နည်း နှင့်မျှ မလွတ်လပ်တော့ပြီ။ သူမလွတ်လပ်လျှင် ကျွန်မလည်း အကျဉ်းကျ ရပါတော့သည်။ သူ့ကို ကျွန်မချစ်သည်မဟုတ်လားရှင်။ သူ့အသက်ခွင့် နေသမျှ ကျွန်မသည် 'အကျဉ်းသမ'။ ခုအခါမှာ ခြောက်သွေ့စွာသောသူ ဘဝမှာ အမျိုးသမီးဖော်ကလေးတစ်ယောက်တလေ ရှိနေဖို့အတွက် ကျွန်မသည် ဝမ်းသာရမည်မဟုတ်လား။ ထိုမိန်းကလေးသည် ကျွန်မ မဟုတ်သည်တိုင် သူ့အတိုင်းအတာနှင့် သူတော့ ဂျယ်ရီအဖို့ လိုအပ်ပါ သည်။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ဘယ်အတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးရအံ့နည်း။

ထိုသို့ ကျွန်မမှာ သိနားလည်မှုကလေးရလာသောအခါ ကျွန်မ ဘာလုပ်မည် ထင်ပါသနည်း။ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပူဆွေးရပြန်သည်ပေါ့။

မြင့်မြင့် ★ တပေ

31, ထန်းတပင်အနောက်လမ်း။

လှည်းတန်း၊ ကမာရွတ်

သည်မနက် ဘာဘာသည် ယခင်နေ့များကကဲ့သို့ပင် အိပ်ရာမှထပြီး ခံနက်စာကို စားပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ အတော်ကြီးမကောင်းပါ။ သူသည် စားသောက်ပြီးသည်နှင့် သူ့အခန်းကို ပြန်ပြီးကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မအိပ်သာထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဝေဒနာပြင်းပြစွာဖြင့် ရှုံ့တွနေပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း တန်းနိုးတချို့ ဖြစ်နေရာပါသည်။ ကျွန်မသည် 'မက်' ကိုခေါက်တာဘရစ်ထံ အခေါ်လွှတ် ပေးပါသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ဒေါက်တာဘရစ်သည် သူ့အိမ်မှာပင် ငိုနေခဲ့ပါသည်။

ဘရစ်သည် ကျွန်မတို့ခြံတံခါးဝမှ ဦးထုပ်မပါ အပေါ်အကျီမပါဘဲ ဆေးအိတ်ကြီးတစ်ရမ်းရမ်းဖြင့် ပြေးဝင်လာသည်ကို ကျွန်မသည် ပြတင်း ခေါက်မှ လှမ်းမြင်ရပါသည်။ သူ့အိပ်ပေါ်တက်လာသောအခါ သူ့မျက်နှာ သည် ပြုံးရယ်ခြင်းကင်းလျက် သူ့မျက်လုံးများက လူနာမှတစ်ပါး ဘာကိုမှ မမြင်သော အသွင်ကို ဆောင်နေပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို ဘာမျှမမေး ပြောဘဲ သူ့ဘာပြောမည်၊ ဘာခိုင်းမည်ကိုသာ အသင့်ရပ်စောင့်နေပါသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

“အင်္ကျီလက်ပင့်လိုက်”

ကျွန်မသည် ဘာဘာ့ အင်္ကျီလက်ကို ပင့်ပေးလိုက်သောအခါ ဘရစ်သည် လျှင်မြန် ကျွမ်းကျင်စွာပင် ဘာဘာ၏ လက်မောင်းရင်းမှာ ဆေးတစ်လုံးထိုးလိုက်ပါသည်။ ပြီးချွန် သူ့ကိုယ်တိုင်ဘာဘာ့ကို တွဲလျက် ခြိပ်ရှာထက်သို့ ပို့ပေးပါသည်။

“သူ့ကို စောင့်အမြဲခြုံပေးပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး အမြဲထား။ သူ့ဖယ်ပစ်ချင်တယ်ဆိုလဲ ဇွတ်သာခြုံပေးပါ။ ဒီတရက်နှစ်ရက်တော့ ခုလို နွေးထွေးစထွေးနေမှ ဖြစ်မယ်။ သိပ်လဲပူပန်သောကတွေ ဖြစ်မနေပါနဲ့။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့အနားထိုင်စောင့်နေရင်တောင်မှ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာရင် ဘာမှတတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ စောစောကလို စိတ်ငြိမ်ဆေးထိုး ပေးတာဟာလဲ ခဏတစ်ဖြုတ် သက်သာရုံသဘောပဲရတယ်”

“ကျွန်မသူ့ကို နီးတဲ့အထိ ဒီမှာထိုင်စောင့်နေမယ်လေ”

“မလိုအပ်ပါဘူး ခင်ဗျားလုပ်စရာရှိတာသာ သွားလုပ်ပါ။ မကြာ မကြာ သူ့ကို တက်ပြီး ကြည့်နိုင်ရင်ပြီးတာပါပဲ”

ဘရစ်သူ၏ ဆေးသေတ္တာကို သိမ်းဆည်းနေစဉ် ကျွန်မသည် ဘာဘာ့ကို နွေးနိုင်သမျှနွေးအောင်စီစဉ်ပေးနေရပါသည်။ ဘာဘာ့အသား သည် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်သေပြီးခါစ လူ့အသားကဲ့သို့အေးစက်စက်နိုင် လှပါသည်။ သို့သော် ... သူ့အသက်ရှူနေသေးသည်။ ကျွန်မသည် ဘာဘာ့ကိုစွဲပြီး၍ ဘရစ်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘရစ်သည်အိမ် အောက်သို့ ဆင်းမသွားသေးဘဲ တံခါးဝမှာ ကျွန်မကို ရပ်စောင့်နေပါသည်။ သူ့မျက်လုံးသည် လူနာကျိကြည့်သောမျက်လုံးနှင့် မတူတော့ပါ။

“အောက်ခဏဆင်းကြရအောင်”

ကျွန်မသူ့နောက်ကလိုက်သွားပါသည်။ ကျွန်မ အထင်ကသုသည် ဘာဘာ့အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာပြောပြီး ပြန်ရန်တံခါးဝသို့ သွားမည်ဟန္တ ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူသည်ညှော်ခံ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ အတန်ကြာတွေ့နေပြီး ကျွန်မကို ကြည့်ပါသည်။

“ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ဒီမေးခွန်းကို မပေးသင့်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်မှာ ဆန္ဒတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာ

တယ်ဆိုရင် ဘယ်အချိန်ကျမှ ပြောတာပိုကောင်းမယ်ရယ်လို့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ အယ်လစ်ဇဘယ် ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုလက်ထပ်နိုင်မလား”

အို ... သူ နောက်ပြောင်နေခြင်း မဟုတ်ပါကလား။ သူ့မျက်လုံး များက သိသာစေလှသည်။

“ကျွန်မလက်ထပ်ပြီးပြီပဲ ကျွန်မယောက်ျားလဲ မသေသေး ပါဘူး...”

“ဒါကို ကျွန်တော်မသိဘူး။ ဒီမှာမှ သူမရှိဘဲ”

“ဒီမှာ သူ့ဘယ်လိုမှမရှိနိုင်ဘူး။ သူကပီကင်းမှာကိုး”

“ဒါဆိုရင် သေသွားတာနဲ့ ဘာထူးတော့သလဲ။ သူပြန်လာလို့ရမှာ မဟုတ်တာ”

“သူမသေပါဘူး။ ကျွန်မအတွက်တော့ သူဟာ မသေသေး ပါဘူး...”

ဘရစ်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး သူ့ဆေးဆိတ်ကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ မ. ယူလိုက်ပြီး တံခါးဝသို့လျှောက်သွားပါသည်။ တံခါးဝတွင်အတန်ကြာ ရပ်နေပြီးမှ ကျွန်မကိုသူ့လှည့်ကြည့်ပါသည်။

“ဒီအတိုင်းပါပဲ အယ်လစ်ဇဘက်၊ လောကကြီးမှာ ဘာမှမသေချာ ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာလဲ မသေချာတဲ့ အရာတစ်ခုကို အသက်ထက်ဆုံး မျှော်လင့်နေပါမယ်”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ ... ရှင့်ကို မြင်တဲ့အခါတိုင်း ရှင့်ကိုစွဲကို ကျွန်မ စဉ်းစားပေးပါမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ ကတိပြုပါတယ်”

သူ့အပြုံးကို ဖျတ်ကနဲမြင်လိုက်ရပါသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းနေကျ အပြုံးမျိုး မဟုတ်ပါ။ သူ့ထွက်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ လှုပ်ခါကျန်ရစ်ပါ သည်။ သူ့ကိုချစ်မိသည် မဟုတ်ပါ။ မိန်းမသားတို့၏ သဘာဝအတိုင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ကျေနပ်ပီတိဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ခုတစ်ကြိမ် သည် ကျွန်မဘဝအတွက် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ချစ်ရေးအဆိုခံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘သဘာဝကျစွာချစ်ရေးဆိုခြင်း’ အရ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ယခု တစ်ကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဟုဆိုရပါမည်။ အကြောင်းမှာ ဂျယ်နီ

ကျွန်မကိုလက်ထပ်ခွင့်တောင်းစဉ်ကာလက သဘာဝကျပါ။ သူသည် တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်းဖြစ်ခဲ့၏။ သံသယမကင်းစွာဖြစ်ခဲ့၏။ မရုံ့မရဲဖြစ်ခဲ့၏။ ယုံယုံကြည်ကြည် ပြက်ပြက်ထင်ထင်ချစ်ရေးဆိုခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ သူသည် အမည်မဲ့လူမျိုးဖြစ်ပြီး စစ်မှန်သောမျိုးရိုးအခြေခံလဲမရှိဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေသည်။ သူသည် လမ်းတစ်လမ်းတည်း ဖြောင့်ဖြောင့်လျှောက်နိုင်သူ မဟုတ်ဘဲ။ အမြဲတမ်း နှစ်လမ်းနှစ်ခွဲဖြင့် ပရေမရာ ဖြစ်နေသူဖြစ်သည် ဟူ၍ သူ့ကိုယ်သူဖွင့်ပြောခဲ့၏။ သူ့ကို ကမ္ဘာနှစ်ဖက်ခြမ်းစလုံးက ပိုင်ဆိုင် ပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ကမ္ဘာ့မည်သည့်ဘက်ခြမ်းကမှ သူ့ကိုမပိုင်ဆိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပြန်သည် ဟူ၍လည်းပြော၏။ ထိုစိတ်များ သူ့ထံမှ ဖယ်ခွာသွားစေရန် ကျွန်မကသာ ဖျောင်းဖျားချခဲ့ရ၏။

ခုကျွန်မသည် သဘာဝကျသော ချစ်ရေးဆိုခြင်းကိုလက်ခံရရှိသော် လည်း ဘာမှစဉ်းစားနေစရာမလိုတော့ပါ။ ကျွန်မလောက်နီးနီးတော့ ဘယ်မိန်းမကိုမဆို ဘရစ်ချစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါ၏။ သူသည် ကလေးလည်း ချစ်တတ်သူဖြစ်ပြီး ကလေးတွေနှင့်နေသောအခါလောက်မှာ သာလွင် သူ၏ ပုံသေမျက်နှာသွင်ပြင်သည် ကြင်နာယုယသည့်အသွင်ဆို နည်းနည်းကလေး ပြောင်းတတ်ပါသည်။ များသောအားဖြင့်ကတော့ မလှုပ်တလှုပ် ဝိုင်တိုင်းတိုင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် တစ်ယောက်တည်း နေတတ်ပါပြီ။ နေတတ်အောင်လဲ လေ့ကျင့်နေရပါပြီ။ သို့ပေမည် မလှုပ်တလှုပ် လူ့ကျောက်ရုပ်နှင့် အတူနေနိုင် မနေနိုင်ကား မသေချာပါရှင်။

ကျွန်မသည် ဘရစ်ဖွင့်သွားသော အိမ်ရှေ့တံခါးကို ပြန်မပိတ်မိဘဲ သည်အတိုင်းပင် အိမ်ပေါ်မြို့တက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ဘာဘာသည် သတိ ကင်းမဲ့နေတုန်းပင်ရှိပါသေးသည်။

သည်နေ့ ... တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ တံဆိပ်ခေါင်းတပ်ထားသော စာအိတ်တစ်အိတ် ကျွန်မကို စာပို့လုလင်က လာပေးပါသည်။

"ခင်ဗျားယောက်ျားဆီက ထင်တယ်"

စာပို့လုလင်သည် သည်စာကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပင်လယ်ကြီးလက်ပစ် ကူး၍ ယူဆောင်လာသူသဖွယ် ဂုဏ်ယူစွာနှင့် ကျွန်မကို လှမ်းပေးပါသည်။ 'ကျေးဇူးပါပဲ'ဟူသော စကားအပြင် သည်စာသည် ဂျယ်ရီထံမှလာခြင်း မဟုတ်ကြောင်းကို သူ့အားပြောမပြလိုက်ပါ။ လက်ရေးကို ကြည့်ကတည်းက သည်စာသည် ဘယ်သူထံမှလာသော စာနုန်း ကျွန်မသိပါသည်။ သည်စာရေး လိုက်သူမှာ ဟို ... သူ့ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲရှင်။ သူ့ကို ဂျယ်ရီ ဇနီးဟု ပြောရမှာလည်း ကျွန်မသည်ပင် ဂျယ်ရီဇနီးမဟုတ်လားရှင် ...။ ကျွန်မသူ့ကို ဘယ်လိုမှမခေါ်တတ်ပါ။ မယားငယ် အမြှောင်ဟူသော ကောားလုံးကိုလည်း ကျွန်မ မသုံးချင်ပါ။ ထားပါလေ ... သူ့နေရာနှင့် သူဟာ တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့။ အင်း ကျွန်မတို့ ပီးကင်းက လမ်းပေါ်မှာ နေစဉ် သွားလာနေသူတွေကတော့ သူ့ကို တရုတ်ဇနီး။ ကျွန်မကို

အမေရိကန်ဇနီးဟု ကင်ပွန်းတပ်ကြပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် မေးကြည့်စမ်းချင်ပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးကပင်လျှင် ကျွန်မထံစာရေးနိုင်သေးလျှင် သူက ဘာလိုမရေးနိုင်ရမည်နည်းဟု။ သူသိပ်သစ္စာရှိနေရသလား။ သိပ်ကြောက်နေရသလား။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်အသက်ပေးချစ်ကြမုန်းလည်း သူသိပါလျက်ကယ်နှင့် ဘုရားသခင်အလိုတော်ကျ ကျွန်မနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြခြင်းကို ဆန့်ကျင်သွေဖည်ခဲ့လောက်အောင် သူသည်သစ္စာရှိနိုင်စွမ်းပါ၏တကား ...။

ကလေးမ၏စာကို ဖောက်လိုက်သောအခါ ရိုးသားသော လက်ရေးကလေးများကို ပထမဆုံး ဂရုစိုက်မိပါသည်။

ချစ်စွာသော အစ်မကြီး

အစ်မကြီးရဲ့စာရောက်လာပါပြီ။ အစ်မကြီးရဲ့ သဘောထားကို သိရသဖြင့် ကျွန်မကျေးဇူးတင်မဆုံးပါရှင်။ ခုကျွန်မမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ခင်ပွန်းသည်အကြောင်းအစ်မကြီးကိုပြောပြဖို့ တာဝန်ရှိလာပါပြီ။ သည်စာအစ်မကြီးထံရောက်မရောက်မသေချာသော်လည်း ကျွန်မမှာတာဝန်ရှိသည့် အတိုင်းပေးပို့လိုက်ရပါသည်။ သည်စာကို လျှို့ဝှက်စွာပင် ပေးပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အခု သူဟာ အခြေအနေကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေသလိုပဲ။ သူဟာ မနက်အလုပ်သွားညနေအိမ်ပြန်ရုံကလွဲလို့ ကျွန်မကို စကားမပြောဘူး။ အိမ်ကကျော့ အရင်အတိုင်းပုံစံမပျက်ပါဘဲ။ ကျွန်မကလဲ အစ်မကြီးရဲ့ခြေရာလက်ရာမပျက်ဘဲ ထားပါတယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အစ်မကြီးရှိစဉ်ကလောက်တော့ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်အောင် ကျွန်မ မလုပ်တတ်သေးဘူး။ သူက တစ်ခါတလေ ကျွန်မကို ဆူပါတယ်။ အိမ်ကိုသန့်ရှင်းအောင် ကောင်းကောင်းမလုပ်တတ်လို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူကြိုက်တတ်တဲ့ ဟင်းတွေကိုတော့ ကျွန်မချက်ကျွေးတတ်ပါတယ်။ သူဟာ အစ်မကြီးရဲ့ နာမည်ကို စကားထဲထည့်မပြောတတ်ပေမဲ့

သူ့စိတ်က အစ်မကြီးဆီအမြဲရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ လသာတဲ့ညတွေဆိုရင် သူဟာ ခြံထဲဆင်းပြီး လကို ငေးကြည့်နေတတ်တယ်။ အစ်မကြီးတို့ဆီမှာ သာတဲ့လ၊ ဟာလဲ အဲဒီလပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်မသိပါတယ်လဲ... သူဟာ အစ်မကြီးဆီကို လဲကနေတစ်ဆင့် စကားပြောနေတယ်ဆိုတာ။

သူ့ကျန်းမာရေးလဲ ကောင်းပါတယ်။ ညညသိပ်မအိပ်တာကလွဲလို့ပေါ့။ ကျွန်မတို့မှာ ကလေး မရသေးပါဘူး။ သူကလဲ ကလေးမလိုချင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မက မေးတော့ သူနဲ့ရတဲ့ကလေးဟာ သွေးမစစ်မှာပို့ ကလေးမရတာအကောင်းဆုံးပဲလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ခလေးလိုချင်တယ် အစ်မကြီးရယ်။ ကျွန်မလေ နတ်ကွန်းတွေနတ်ရုပ်တွေတွေ့ကို သွားသွားပြီးဆုတောင်းရတာ အမောပဲ။ ဒါပေမဲ့ တိတ်တိတ်ကြိုက်သွားရတာ။ ဒီမှာနတ်တွေဘာတွေအယုံအကြည်မရှိဘူးတဲ့။ အစ်မကြီးကိုယ်အစ်မကြီးလဲ ကောင်းကောင်းဂရုစိုက်ပါနော်။ အစ်မကြီးရေ ... ဒီမှာသာ အစ်မကြီးရှိနေရင် အိပ်ကလေးဟာ ခုထက်ပိုပြီး စိုစိုပြည်ပြည်ရှိမှာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်မနဲ့အစ်မကြီးဟာလဲ သူငယ်ချင်းပေါ့နော်။

သင့်ညီမငယ်

သည်တစ်ကြိမ်တွင် လက်မှတ်ထိုးမထားပါ။ အန္တရာယ် ကင်းအောင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ စာသည်လည်းစကားပူမှ လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဟောင်ကောင်မှ ဘာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့စာကို ဖတ်ပြီးတော့ ကျွန်မကြည့်စူးမှုကလေး ချစ်လိုက်ပါသည်။ သူ့ စာသည် ရိုးသားသည်။ ချိုသာသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ နှစ်သက်ပါသည်။ သူ့စာဖတ်အပြီး ကျွန်မသည် သဝန်တိုစိတ်လုံး ဖြစ်မလာဘဲ အကယ်၍ သည်ညလသာလျှင် ကျွန်မသည် လရောင်အောက်မှာ နေထိုင်၍ မတ်တတ်ရပ်ရပေလိမ့်မည်။ မိန်းကလေး၏ စာအရဆိုလျှင် ဂျယ်နီ

သည်လည်း လသာလျှင် အိမ်ပြင်ထွက်၍ လ၊ ကိုငေးကြည့်နေမည်မဟုတ်ပါလား။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမငယ်။

ကျွန်မစိတ်ကူးထဲ၌ ရောက်ရှိနေသော 'နေရာဆန်း' ကလေးအကြောင်းကို သည်ရွာမှာ ရှိသောသူများမသိနိုင်ပါ။ ပြောပြသည်တိုင် မသိနိုင်ပါ။ ကျွန်မကလည်း မပြောပါ။ ခုတော့ ကျွန်မရောက်နေသော နေရာသည် ဂျယ်ရီနှင့်အတူနေရသော နေရာမဟုတ်ဘဲ ကမ္ဘာ့စက်ဝန်းကြီးက ဝင်သောနေနှင့် ထွက်သောလ၊ကို ခြားထားဘိသကဲ့သို့ ကျွန်မစိတ်မပါဘဲ ဂျယ်ရီနှင့် ခြား၍နေနေရသော နေရာမှာဖြစ်ပါသည်။ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ တောင်တန်းကြီးပေါ်က ထင်းရှူးတောထဲမှာ။ တကယ်တမ်းတော့မူကျွန်မသည် ကျွန်မအသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်ရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သော ချစ်သူ နိုင်ငံကိုလည်း မေ့မရ၊ ကျွန်မမနေချင်ဘဲ နေနေရသော ဟောသည့်ဗားဟောင့်မှာလည်း နေလိုမရနှင့် ဖြစ်နေရပါသည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးထဲမှ ကျွန်မရောက်နေသော နေရာ ဆန်းကလေးသည် အာကာသဟင်းလင်းပြင်ပမာတည်း။

ကျွန်မသည်ဘာကိုမှ သတိမရချင်ပါ။ သတိရလာလျှင် ကျွန်မနှင့် သူကြားမှ သံယောဇဉ်ကြီးများကို တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်းဂျယ်ရီက ဖြတ်တောက်ပစ်နေသည်ကို ခံစားရမိလိမ့်မည်။ သူသည် ကျွန်မထံစာမေ့ရုံတင် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မအကြောင်း စဉ်းစားမိမှာကိုပင် သူ့ကိုယ်သူ အတင်ငြင်းဆန်နေရရှာလိမ့်မည်ကို ကျွန်မသိပါသည်။ သူနှင့် ကျွန်မ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ဖို့အကြောင်း ရှိသေးသည်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မအဖို့ သူနှင့် ပတ်သက်စရာ အကြောင်းများကို တွေးတောခံစားနိုင်ပါအံ့မည်။ ခုတော့လူငယ်... စိတ်ကူးနှင့်သူ့ကိုရှာဖွေပင်လယ်ကြီးတွေဖြတ်၊ တောင်တန်းကြီးတွေ ကျော်၍ သွားပါသော်လည်း သူသည် ပုန်းအောင်းနေခဲ့၏။ သူ့ကို ရှာမရလိုသည်မှာလည်း အကြောင်းတစ်ကြောင်းတည်းသာလျှင် ရှိ၏။ ကျွန်မနှင့်သူ ပြန်၍ ဆုံစည်းနိုင်စရာ လမ်းမရှိတော့သောကြောင့် စိတ်ကူးထဲမှာပင် သူ့ကို ရှာမရချေတာကား။

သို့သော် ... သူ့အချစ်သည် ရပ်တန့်သွားခြင်းမရှိနိုင်ပါ။ ရပ်တန့်သွားရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကမ္ဘာလောကကြီး၏ ဖြစ်မြဲအတိုင်း ရုပ်ဝတ္ထု

ပစ္စည်းများကွဲကွာနေကြသည် သဘောဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့အချစ်ကား ကျွန်မနှင့်မကင်းကွာနိုင်ပါ။

ကျွန်မသည် အာကာသဟင်းလင်းပြင်ပမာ နေရာဆန်းကလေးမှာ သာရောက်ရှိနေပါသေးသည်။ ကျွန်ရစ်လေသော အတိတ်ကိုလည်း မေ့ပျောက်မရ၊ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်မှာလည်း ရပ်တည်လို့မရ။

ဘရစ် ကျွန်မကို ချစ်ရေးဆိုသောစကားများသည် ကျွန်မနားထရာပဲ့တင်ထပ်နေပါသည်။ သို့ပေမည် ကျွန်မနှလုံးသားဆီသို့ကား ပဲ့တင်မခတ်နိုင်ပါ။ ဝိကင်းအိမ်ကလေးထဲမှာ ကျွန်မချစ်သူပြောသောစကားများလိုတော့ ကျွန်မအဖို့ အနှစ်သာရမရှိပါ။

ကျွန်မသည် ခုအခါမှာ ပျက်စီးဆိတ်သုဉ်းနေပြီဖြစ်သော နန်းတော်ကြီးထဲ၌နေရသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ လူသူကင်းမဲ့သည့် ပန်းခြံပန်းတောကြီးထဲမှာ လည်ရသကဲ့သို့လည်းကောင်း ခံစားနေရပါသည်။ ခုကျွန်မဘာဘာ၏ အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါလည်း သူ၏ လူကြီးရောဂါဖြင့် အိုနာမကျန်းရှိနေသည့် ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ရှုရအပြင် ဘာမှမပိုပါ။

“ဘာဘာနေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ်”

ဘာဘာသည် သူ့ဘယ်နေရာရောက်နေမှန်း သူ့ဘာသာမသိပါ။ သူ ခုရောက်နေသောနေရာသည် တစ်ခါက ခဏသာ သူရောက်ဖူးသော နေရာတစ်နေရာမှန်းတော့ သူ့သိပုံရ၏။ သူသည် သူ၏အိမ်စေ့များကို သတိရသွားသည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်မကို မေးပါသည်။

“မင်းက 'အမား' ကို ငါ့အင်္ကျီတွေလျှော်မခိုင်းဘူးလား”

“အို ဘာဘာကလဲ ဒီမှာ 'အမား' မှမရှိတာ”

“ဟေ ...”

ဘာဘာသည် 'အမား' အကြောင်းဆက်မမေးတော့ပါ။ ကြည့်စမ်းပါဦး... ဂျယ်ရီအဖေ ကျက်သရေရှိသော အဘိုးအိုကြီး။ အရပ်ရှည်ရှည် ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်နှင့် သူ၏ဆံပင်များသည် နင်းတောင်သူတ်မှ နင်းရည်များကဲ့သို့ ဦးခေါင်းထက်မှာ တဖွဖွာရှိ၏။ မရိတ်မသင်ဘဲ သားသော မုတ်ဆိတ် ပါးမြိုင်းဖွေးတို့မှာလည်း ဘော်ငွေသွေးရောင်။

ဘာဘာသည် ရယ်နီကိုပင်လျှင် မမှတ်မိတော့ပါ။ သူ့ကိုယ်သူမှ လွဲ၍ ဘယ်သူ့အကြောင်းကိုမှလည်း မစဉ်းစားတော့ပါ။ ဘဝဟူသည် ထိုကဲ့သို့ပင် ဘာကိုမှ တွေးတော စိုးရိမ်စရာမရှိဘဲ ကလေးငယ်များကဲ့သို့ပင် သန့်စင်ကြည်လင်သော အပြစ်မဲ့ စိတ်များနှင့်သာ အမြဲတမ်းရပ်တည်နေရသည်ဟူမူ ဘယ်မျှကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။ ခုတော့ ကျွန်ုပ်မမှာ လွမ်းလိုက်ရသည် 'ပီကင်း'။

ကျွန်ုပ်မသည် ပီကင်းကို စိတ်ဖြင့်သာ မြင်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်မ စိတ်ကူးထဲမှ ပီကင်းသည် သည်ကနေ ပီကင်းနှင့်တူသည်။ မတူသည် ကျွန်ုပ်မသိပါ။ စိတ်ကူးထဲမှ ပီကင်းသည် အပြာရောင်ကောင်းကင်နှင့် ရွှေရောင်မြေလွှာကြားမှ နန်းတော်ကြီးများနှင့် ရှေးဟောင်းအထင်ကရ မြို့တော်ကြီးဖြစ်၏။ လမ်းတိုင်း လမ်းတိုင်းမှာ လူတို့ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည်။ မိုးဦးကာလရောက်ပြီဆိုလျှင် လေရှူးနှင့် အတူပါလာတတ်သော ဖုန်မှုန့်အခါရောင်များသည် ပြောက်ကျား ကျလာသော တင့်တယ်လှသည့် နေရောင်ခြည်အောက်မှာ အလွန်ရှုဦးဖွယ်တည်း။

ကြည့်စမ်းပါဦးနှင့် သက်ဝင် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိသည့် ကျွန်ုပ်မ၏ ဟောသည့် ဗားမောင့်တောင်တန်းကြီးများကို။ အမြဲတစေ ညအချိန်ကဲ့သို့ မှောင်မိုက်နေတတ်သော တောင်တန်းကြီးများကလည်း ဘေးရန်အပေါင်း ခညောင်းနေသည်နှင့်တူလှ၏။ သစ်ပင်ကြီးများကို ဖြတ်ဖောက်၍ ပြောက်တိပြောက်ကျား ကျလာသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ချုံပင်ချုံပုတ်ကလေးများသည် အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့လျက်ရှိကြ၏။ သူတို့၏ အလှကား ပြုနေကြရှာ၏။ သို့သော် ဗားမောင့်တွင် နေစောစောဝင်တတ်သဖြင့် ညနေစောင်း၏ အရိပ်ရည်ကြီးများကား ချစ်ဖို့ကောင်းတတ်ပါသည်။

တရုတ်ပြည်တွင် လယ်သမားများနှင့် သူတို့ကိုးကွယ်သည့် နတ်များအကြား မိတ်ဆွေရင်းချာသဖွယ် ဆက်ဆံရေးရှိ၏။ လယ်သမားများသည် မိုးရွာပါမည့်အကြောင်း၊ နေပူပါမည့်အကြောင်းကို နတ်များအား ယုံကြည်စွာ အားကိုးခဲ့ကြ၏။ ပူစွေးသော ဆောင်းရာသီတွင် ဆောင်းဂျူစိုက်ပျိုးအောင်မြင်တတ်သော်လည်း ရာသီဥတုပြင်းသထက်ပြင်းထန်လာသောအခါ ခရဲခဲခြင်း နှင်းခဲခြင်းကြောင့် ဆောင်းဂျူစိုက်ပျိုးရသည်မှာ ခက်ခဲလှတတ်

၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် လယ်သမားများက နတ်များအား ရေရွတ်ပြောဆိုတတ်သည်မှာ ...

"သင်နတ်မင်း... ဘယ်လိုလဲ၊ ရေခဲအစားနေရောင်ခြည်ကလေး ဘာလေးတစ်လှည့်ပေးဖို့ သတိမရဘူးလားဗျာ ဘာလဲ... ခင်ဗျား အရက်ပူးနေသလား၊ စဉ်းစဉ်းစားစားလဲ လုပ်ပါနော် ... ဒါပဲ ခင်ဗျားကို မပူဇော်မပသဘဲ ထားလိုက်မယ်၊ ဘာမှတ်လို့လဲ" ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါက ထိုသို့သော ဆုတောင်းနည်းမျိုးကို ကြားရပြီး နှစ်ရက်မျှ အကြာမှာပင် နေပူမလာသည့်အပြင် ပြောက်ဘက်မှ နှင်းပုန်တိုင်းပင် ကျလာခဲ့ပါသည်။ ကိုးကွယ်ကိုင်းရှိုင်းမှုကို ကျွန်ုပ်မယုံကြည်သော်လည်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုကား စိတ်ဝင်စားစွာ ရယ်မောရပါသည်။ ကျွန်ုပ်မရော ကျယ်ရီပါ ရယ်မောပျော်ရွှင်ကြရပါသည်။ အို... ကျွန်ုပ်တို့ အိပ်ထောင်ရေး တည်မြဲစဉ်ကာလက ဘယ်လောက်များ ရယ်မောပျော်ရွှင်စရာတွေ ပေါများခဲ့သနည်း။ ကျွန်ုပ်မ သတိရပါသည်။ များသောအားဖြင့် သူပျော်လာအောင် ကျွန်ုပ်မကသာ ရယ်စရာများ ပြောခဲ့ရပါသည်။ တရုတ်ကပြားဖြစ်သော သူ့ကို အမေရိကန်မ ကျွန်ုပ်မက တရုတ်ဟာသများကို ပြောပြခဲ့ရသည်ကိုက ရယ်မောစရာကောင်းမနေပေဘူးလား။ သူပျော်ရွှင်ရယ်မောနေလျှင် သူ့ရှုပ်သွင်သည် တရုတ်နှင့်ပို၍ တူပါသည်။ သူ၏ ယခုမိန်းမ တရုတ်မလေးသည် သူ့ကိုပျော်ရွှင်ရယ်မောလာအောင် လုပ်နိုင် မလုပ်နိုင် ကျွန်ုပ်မ စဉ်းစားမိပါသည်။

သည်နေ့ည ကျွန်ုပ်မအိပ်ခန်းပြတင်းကို ဖွင့်၍ ရွာလမ်းကလေးသို့ ငေးနေစဉ် နှင်းငွေ့များသည် ကျွန်ုပ်မပျက်နာကို ပက်ဖျန်းကြပါသည်။ လေအေးသည် ကျွန်ုပ်မ၏ ညဝတ်အင်္ကျီကြားသို့ အတင်းတိုးဝင်လာပါသည်။ ကျွန်ုပ်မသည် ခုတင်ပေါ် အမြန်တက်၍ ရင်ခေါင်းထိရောက်အောင် စောင်ခြံ၍ လှဲနေလိုက်ပါသည်။ သည်စောင်သည် ပြီးခဲ့သော ဇူလိုင်လက ကျွန်ုပ်မမွေးထားသော သိုးကလေးများမှရသော သိုးမွေးဖြင့် ရက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မသည် ခုတင်ပေါ်တွင် အအေးဒဏ်ကို တစ်ယောက်တည်း ခံစားနေရပါပေလားဟု သတိမရနိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်မစောင်ကလေးက နွေးလှချေလားဟုသာ 'ဆန္ဒပြေစေမှု အသေးအဖွဲ့' ကလေးများကိုသာ

ကျေးဇူးတင်မိနေလေသည်။

ကျွန်မ၏ သိုးလေးများက ကျွန်မကို နွေးထွေးစေသည်။ ကျွန်မ၏ နွားမများက နွားနို့ကိုပေးသည်။ ကျွန်မ၏မြေကြီးက ကျွန်မကို စားစရာ ပေးသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏သိုးကလေးများက ပေးသော စောင်ကလေး အောက်တွင် နွေးထွေးသက်သာစွာ ကြည့်ရှုမိပါသည်။ အသေးစားကြည့်ရှုမှု ကလေးပါတကား ...။

သည်နေ့ နှင်းခဲများထူထပ်လှသဖြင့် လမ်းတကာ ဖွေးနေပါသည်။ တောင်ထွတ်ကြီးများသည် နှင်းခဲများဖြင့် မြင့်သထက်မြင့်နေကြပါသည်။ ရယ်နီ၏ပထမဆုံးစာ ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။

'ချစ်လှစွာသောမေမေ ...'

ကျွန်မသည် သား၏လက်ရေးကလေးကို နှမ်းမိပါသည်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် မနေ့ကမှ ရေးလိုက်သလို ခံစားရပါသည်။ ရယ်နီထွက်သွား သည်မှာ လပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ... မင်းဘယ်မှာလဲရယ်နီ။ သူ၏စာသည် 'အနောက်ပိုင်း တက္ကသိုလ်' မှလာသော စာဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်မသွားစေချင်သော 'ဟားဗတ်' တက္ကသိုလ်သို့ မသွားချင်ကြောင်း ပြောဖူး၏။ 'ဟားဗတ်' သည် သူ့အဖေနှင့်သူ့အဘိုးနေခဲ့သော တက္ကသိုလ်ဖြစ်၏။ သူသည် သူ့ လမ်းသူလျှောက်ချင်သူ၊ သူ့ဘဝသူ ထူထောင်ချင်သူဖြစ်၏။

သူ၏စာသည် သူ၏လက်တွေ့အခြေအနေများကို တင်ပြသော စာဖြစ်၏။ သူ့စာကြိုးစားသည့်အကြောင်း၊ ဓူပပေဘာသာ၌ စိတ်သန်သည့်

အကြောင်း။ ဂျော့ချ်တိုဝင်ဆိုသူနှင့် အဆောင်မှာ တစ်ခန်းတည်းအတူနေသည် အကြောင်း။ အလို့ ... ဂျော့ချ်တိုဝင်မှာ ညီမတစ်ယောက်ရှိသည်ဆိုပဲ သိပ်မလှပါ။ ကြည့်ပျော်ပျော်ပါတုံး။ အလွန်ညာဏ်ကောင်းသော မိန်းကလေးတုံး။

“မေမေ ... သိပ်ပြီးတွေးတော့ ပူပန်မနေပါနဲ့တော့ ... ကျွန်တော် မိန်းမဆိုတာ ဘာလဲလို့သိပါပြီ”

အလိုလေးလေး ... ဆယ့်ကိုးနှစ်သား ကျွန်မသားက မိန်းမဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ သိနေပါပြီတုံး။ အို ... အယ်လီဂရာရယ်၊ ညည်းအတွက် စိတ်မကောင်းလိုက်တာအေ ...။

သို့ပေမည် ... ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီတို့လို အချစ်ဦးမှာ ခုနစ်နှစ်အောင် ချစ်ခဲ့ကြသူများကလွဲလျှင် ဘယ်ယောက်ျားလေး ဘယ်မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် အချစ်ဦးမှာ ရူးလောက်အောင် ထိခိုက်ကြေကွဲရသည်သာတည်း။

“ခရစ္စမတ်ကျရင် ကျွန်တော်လာဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဤသည်မှာ ကျွန်မ၏ ဆုတောင်းပြည့်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မသားသည် အိမ်သို့လာလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ခရစ္စမတ်ပွဲကျင်းပကြရမည်။ အိမ်မှာ ဘာဘာနှင့် ကျွန်မနှစ်ယောက်တည်း ခရစ္စမတ်ပွဲကျင်းပရမှာ ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းမည်နည်း။ ရယ်နီထံမှ ခုစာသာရောက်မလာလျှင် ခရစ္စမတ်နေ့သည် အခြားနေ့များကဲ့သို့ပင် ဘာမျှမထူးခြားဘဲ ကျွန်မကုန်ဆုံး ပစ်ရမည်သာဖြစ်၏။ ခုတော့ ကျွန်မသည် ခရစ္စမတ်အတွက် ပြင်ဆင်ရ တော့မည်။ ရယ်နီရောက်လျှင် သူကြိုက်တတ်သော သစ်ချသီးတော်ဖီများ လုပ်၍ ကျွေးရမည်။ သူ့ဖို့ ခွယ်တာအနီကလေးတစ်ထည် ခုကတည်းက စပြီး ထိုးမှပဲ။ ရယ်နီရောက်လာလျှင် ကျွန်မအိမ်သည် အစစပြည့်စုံသွား တော့မည်။ ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း ... ခုပင်လျှင် ကျွန်မ၏ တစ်အိမ်လုံး မီးရောင်ထိန်ထိန်နီနီနေသည်အလား။

ကျွန်မသည် ဘာဘာအခန်းသို့ ပြေးတက်လာခဲ့ပါသည်။ ဘာဘာ သည် ကျွန်မထားခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ပြတင်းပေါက်အနီးက ကုလားထိုင် ပေါ်မှာ ...

“ငါ့ဒူးခေါင်းတွေအေးတယ်” သူသည် တရုတ်လို ကျွန်မကို ဆီး၍

ပြောပါသည်။

“အို ... ကျွန်မပတ်ပေးခဲ့တဲ့စောင်ကို ခွာချပစ်လိုက်တာကိုး ခက်တာပဲ”

ကျွန်မကလည်း တရုတ်လိုပင် သူ့ကို ကရုဏာခေါ်သော ပြောလိုက် ပါသည်။

ပြီးမှ ဘုရားသခင်ပေးသော သတင်းကောင်းကို ဘာဘာအား အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

“ရယ်နီ ခရစ္စမတ်ကျလာလိမ့်မယ် ဘာဘာ ... ဘာဘာ ကျွန်မ ပြောတာ ကြားလား။ ကဲကဲ ... ကျွန်မပြောသလို လိုက်ပြောစမ်းပါ ဘာဘာရယ် ... ‘ရယ်နီဟာ ငါ့ရဲ့မြေးကလေး’ ပြောလေ”

ဘာဘာသည် ကျွန်မမျက်နှာကို မသက်မသာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဘုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြောပါသည်။

“ရယ်နီဟာ ငါ့ရဲ့မြေးကလေး”

“သူ ခရစ္စမတ်ကျ လာလိမ့်မယ်”

“သူ ခရစ္စမတ်ကျ လာလိမ့်မယ်”

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သူပြောသည့်အဓိပ္ပာယ်ကိုပင် နားလည်ရဲ့လားဟု သံသယဖြစ်မိပါသည်။ သို့ပေမည် ရယ်နီကိုယ်တိုင် ရောက်လာသည်အခါ သူကောင်းစွာ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်လာလိမ့်မည်ထင်ပါ၏။

ကျွန်မသည် ဘာဘာ၏ နဖူးကို ငုံ့နှမ်းလိုက်ပြီး လိပ်ပြာကလေးလို ဝဲ၍ ရယ်နီအခန်းသို့ ပြေးလာခဲ့မိပါသည်။ ကျွန်မသည် ‘မက်’ တို့ အကူအညီခေါ်၍ ရယ်နီအခန်းရံရံများကို ဆေးသုတ်ရဦးမည်။ အဝါနုရောင် ကလေးဆိုရင် ကောင်းမည်။

ခရစ္စမတ်မတိုင်ခင် လေးရက်အလိုတွင် ရယ်နီရောက်လာပါသည်။ ထိုအတောအတွင်း တရုတ်ပြည်မှ စာနှစ်စောင် ကျွန်မထံ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ပီကင်းမှ ရေးလိုက်သောစာများ ဖြစ်သော်လည်း တစ်စောင်က 'မနီလာ' မှ လာသည်။ တစ်စောင်က ဘန်ကောက်မှလာသည်။ တရုတ်မလေးသည် ကြံရည်ဖန်ရည်ရှိလှသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမိလေပြီ။ သူ့တွင် ခုကဲ့သို့ စာထည့်နိုင်စွမ်းလောက်အောင် မိတ်သင်္ဂဟများ ရှိလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ဂျပန်အဖွဲ့ အန္တရာယ်မဖြစ်ရအောင်လည်း ကြိုးစားဦးလုပ်ပေလိမ့်မည်။ သူသည် စာအိတ်ကလေးများကို ဝှက်ယူ၍ သူ၏ အသိများ ဆွေမျိုးများထံသွားရင်းလာရင်း တစ်ဆင့်ပို့ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်မသည် ထိုကလေးမ မည်သို့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိမည်ကို သိချင်လှသည်။ သူ့ထံမှ ဓာတ်ပုံလည်း မတောင်းချင်ပေ။ သို့ပေမင်္ဂ အလျဉ်းသင့်လျှင်တော့ သူ့ဘာသာ သူ့သဘောဖြင့် ပို့ပေးလိမ့်မည်ထင်သည်။ ကျွန်မအထင်တော့ ထိုမိန်းကလေးသည် မိမိအကြောင်းကို တစ်ပါးသူအား သိစေချင်တတ်သော မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဓာတ်ပုံပန်းချီစာဖြင့် ပစ္စည်း အတိုအထွာ

ကလေးများ စုဆောင်းတတ်သောအလေ့ရှိသူ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ၏စာများတွင် ဂျပန်အကြောင်း၊ အိမ်အကြောင်း၊ သူ့အကြောင်း၊ သူတို့၏နေထိုင်ပုံစံများ များအကြောင်း ပါရှိပါသည်။ ကလေးမသည် ဂျပန်စာများကို စာထဲတွင် ထည့်မရေးဘဲ 'သူကလေး' 'သူကလေး' နှင့် ရေးတတ်သည်။

"ဒီနေ့ သူ့လေ ကျောင်းခန်းထဲမှာ စာသင်နေတုန်း ဖုန်မှုန့်တွေ လည်ချောင်းမှာကပ်ပြီး ပါလာတယ်။ အအေးလဲနည်းနည်းမိလာတယ်။ ကျွန်မက ချင်းလက်ဖက်ရည်ပူပူကလေးနဲ့ ပျားရည်ရောတိုက်လိုက်တယ်။ ခု သက်သာသွားပါပြီ"

ဒါကတော့ ဂျပန်ဖြစ်နေကျဖြစ်သည်။ ဓနုဇနင်းကာလတွင် ဖုန်ထူသဖြင့် သူ့လည်ချောင်းမှာ ဖုန်များဝင်ကပ်ပြီး ချောင်းဆိုးတတ်သည်။ သို့အခါမျိုးတွင် သူ့ကောင်းကောင်း မအိပ်ရပါ။ ကျွန်မ ဖုန်အထူသက်သာ မသာ ယန်စိမြစ်အနီးတစ်ဝိုက်က မြို့တစ်မြို့ကို ပြောင်းဖို့ပြောဖူးသော်လည်း သူသည် ပီကင်းမှမခွာနိုင်ခဲ့။

"ဒီမှာက မောင့်ဇာတိမို့ အကျွမ်းတဝင်လဲ ဖြစ်ပြီးသား... ပြီးတော့ ပီကင်းကို ကိုယ်စားပြုတာဟာ တရုတ်ပြည်ကို ကိုယ်စားပြုတာနဲ့အတူတူ ပါပဲ။ တခြားမြို့တစ်မြို့မှာဆိုရင် မောင့်ကို နိုင်ငံခြားသားလို့ သတ်မှတ်ကြမှာ သေချာတယ်"

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မတို့ပီကင်းမှာ ဆက်၍နေခဲ့ကြရပါသည်။ ဖုန်ထူသောကာလတွင် သူ့ခမျာ ချောင်းချည်းဆိုးနေရတော့သည်။ ကျွန်မသည် ချင်းလက်ဖက်ရည်ပူပူနှင့် ပျားရည်ကို ဘာလို့ ဖျော်မတိုက်မိခဲ့ပါသနည်း။ တရုတ်မိန်းကလေးသည် သည်နေရာမတော့ ကျွန်မထက် အပြုစုကောင်းပေသည်။

သို့ပေမင်္ဂ မိန်းကလေးသည် သူ့ကိုကျွန်မလောက် ချစ်တတ်ပါ့မလား။ ချစ်တော့ချစ်ပေလိမ့်မည်။ သူ့ချစ်နိုင်သည် အစွမ်းကုန်ချစ်လိမ့်မည်။ သို့ပေမင်္ဂ... ကျွန်မပြောဖူးသလို အချစ်တစ်ခွက်စာလောက်သော နှလုံးသားနှင့်သာ ချစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဂျပန်အဖွဲ့ လုံလောက်ပါ့မလား ကွယ်။ အို... လုံလောက်ချင်လည်း လုံလောက်မှာပဲပေါ့။ ကျွန်မ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။

“နံရံကပ်ပင်တွေကတော့ ဒီနှစ်နွေနှောင်းမှာ သိပ်တန်တာပဲ အစ်မကြီးရေ ... မြောက်ဘက်အုတ်နံရံမှာဆို အရမ်းကိုပွင့်တာပဲ”

ထိုအပင်များကို ကျွန်မမျိုးခွဲခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အပွင့်ဖြူမျိုးနှင့် အပွင့်ပန်းနုရောင်မျိုးကို ကျွန်မတို့အိမ်ခန်း အပြင်ဘက်နံရံတွင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပျိုးခွဲခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မိန်းကလေးနှယ် ဒါတော့ထည့်မပြောဘူး။

“ခု သူလေ အလုပ်သိပ်များတာပဲ။ ကျောင်းသားသစ်တွေကလဲ သူ့ကျောင်းမှာအရမ်းများတာပဲ၊ ညတိုင်တောင် သူလေ ကောင်းကောင်းမအိပ်ရရှာဘူး အိပ်တဲ့အခါလဲ ကျွန်မ နားမလည်တဲ့စကားတွေကို သူကလေးယောင်တတ်တယ် အစ်မကြီးရဲ့”

အို ... သူယောင်တဲ့အခါ ကျွန်မနာမည်ကိုများ ခေါ်မိသေးသလား။ ကျွန်မနာမည်ကို သူ့ယောင်ယမ်းခေါ်သည်ဆိုလျှင်တော့ မိန်းကလေးက ကျွန်မကို မပြောဘဲနေမည်မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မတို့သည် အနေဝေးခဲ့ကြရသည်။ တကယ်တမ်း ပြန်ဆုံကြသည်တိုင် သူသည် ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် ဖြစ်နေဦးမည် ထင်သည်။ ကျွန်မနှင့် သူကတော့ အမြဲတမ်းလိုလို ကဏ္ဍခွဲပြီး နေတတ်ကြပါသည်လေ ...။ တကယ်တမ်း ပြန်ဆုံကြလျှင်လည်း သူသည် ကျွန်မနှင့် ကွဲကွာနေရစဉ်က အကြောင်းများကို ပြောမည်မဟုတ်သလို ကျွန်မကလည်း မေးဖြစ်ချင်မှမေးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့လင်မယားကား ခပ်မဆိတ်နေရင်း ချစ်တတ်သူများသာတကား”

ထားလိုက်ပါလေ ... အဲသည် 'စာ' တွေကိုစွဲ။ ကျွန်မသားသည် ညရောက်မည်။ ကျွန်မသည်သားအခန်းကို အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးပြီ။ ကြည့်စမ်း အပါနုရောင် အခန်းနံရံကလေး ဘယ်လောက်လှသနည်း။

ပရိဘောဂများမှာလဲ ပြောင်သမုလက်လို့။ ဝန်တစ်မူနပ်ပင်မရှိအောင် သူ့အခန်းကို ကျွန်မ ရှင်းလင်းပြီးပြီ။ မီးလှုံဖို့ မီးဖိုကလေးကိုလည်း ခေတ်ဟောင်းက စတိုင်အတိုင်း ကျွန်မလုပ်ထားသည်။ နှင်းထူသောအခါ နှင်းလျှောစီးချင်စီးရအောင် သူ၏ နှင်းလျှောစီး ဖိနပ်များကို ဖယောင်းတိုက်ပြီး အသင့်လုပ်ထားသည်။ နေ့လယ်လောက်မှာပင် ကိစ္စစွဲဖြစ်ချီး ကြည့်ကွယ်၊ အချိန်များကလည်း နှေးတတ်လိုက်တာ လွန်ပါရော။ နာရီကလဲ ရပ်များနေသလား အောက်မေ့ရတယ်။ တကတည်း။

ပထမတွင် ကစားစရာအရုပ်ကလေးများဖြင့် ခရစ္စမတ်သစ်ပင်တူ ပြုလုပ်မည်ဟု စိတ်ကူးသေးသည်။ နောက်မှ ကျွန်မငယ်စဉ်က အလေ့အထ လေ့ရှိသော တောင်တန်းပေါ်မှ သစ်ပင်အစစ်သွားခုတ်ပြီး ခရစ္စမတ်သစ်ပင် လုပ်သလိုပင် လုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရသည်။ ဤသည်မှာ အရေးကြီးပါသည်။ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် ထုံးစံကို ကျွန်မက သားလက်ထက်အထိ ကျင့်သုံးရပေမည်။ အတိတ်ကာလကို ပစ္စုပ္ပန်နှင့် ဆက်နွယ်၍ အနာဂတ် ကာလသို့တိုင် သယ်ဆောင်ရမည်လေ ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍သာ ဂျပန်၏အမေသည် သူ၏ဆွေမျိုးများအား ဘာဘာ အိမ်သို့ဝင်ထွက်သွားလာစေပြီး ဂျပန်ကိုလည်းဆွေမျိုးစုအတွင်း အရာသွင်း ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဂျပန်သည် ခုလို အထီးကျန်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ဘာဘာကလည်း ထိုအခွင့်အရေးမျိုး ပေးခဲ့ဟန်မတူ။ ဂျပန်အမေကလည်း ဘာဘာနှင့် ဆန်းကျယ်စွာ လက်ထပ်မိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ထိုဆွေစဉ်မျိုးဆက် အလေ့အထမျိုးမှ ဇွတ်ဖြတ်တောက်ခဲ့ဟန် တူသည်။ သည်လိုနှင့် ဂျပန်အမေသည် တော်လှန်ရေးမယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အော် ... တော်လှန်ရေးဟူသည် မျှော်လင့်ချက် အပေးမခံရသူများ၊ အရေးစိုက်ခြင်း မခံရသူများမှ စတင်ခဲ့သည်တကား။

ကိုင်း ... ကျွန်မသည် ကျွန်မသား ရယ်နီကို တော်လှန်ရေးသမား အဖြစ် မရောက်အောင် ကြိုတင်တားဆီးရပေတော့မည်။ ကျွန်မ၏ ဘိုးဘွား အစဉ်အဆက်ခေါင်းချခဲ့ရာ သည်ရွာကလေးမှာ သူ့အတွက် နေရာရအောင် ရွာရပေတော့မည်။ သူ့ကိုပိုင်ဆိုင်သောဒေသကို သူ့အတွက်ရအောင် ဖန်တီးပေးရတော့မည်။

သူ့ဒေသကိုလူချစ်တတ်လာအောင် ဒေသ၏ချစ်စဖွယ်တို့ကို သူ့အား ပေးရပေတော့မည်။ သို့မှမဟုတ်လျှင် ရယ်နီတစ်ယောက်တော်လှန်ရေး သမားဖြစ်သွားလိမ့်မည်ရှင်။

ရယ်နီရောက်လာတော့မည်မှန်းသိသဖြင့် ကလိကလိနေအောင် ကျွန်မဝမ်းသာနေရသည်ကြားက စိတ်ထဲမှာလဲ မသက်မသာ ဖြစ်နေရသေးသည်။ အမေနဲ့သားတဲ့ရှင် ကြည့်ပါဦး။ ရယ်နီ သည်ကို ရောက်လာမည်မှာ ခရစ္စမတ်ပည့်သည်အဖြစ်နှင့် မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်သားကိုယ့်အိမ်

ပြန်လာသည်မှာပင် ကျွန်မမှာ မမြင်ဖူးသည် ဧည့်သည်ကို ဖျော်နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်ရပါမည်။ အမေနဲ့သားတို့ရင် ကြည့်စမ်းပါဦး။

သည်လိုနှင့် ညနေစောင်းလာသည်။ နှင်းခဲများအထွတ်၌ နေခြည်ရောင် ဖြာကျနေသည်။ ဝင်လှလှနေလုံးကို တောင်တန်းများက တစ်ဝက်တံတိုဖြတ်ထားကြသည်။ ရယ်နီအလာကို ဖျော်မောရင်းက ဘာဘာအခန်းသို့ ကျွန်မရောက်သောအခါ ဘာဘာသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ထိတ်လန့်နေပါသည်။ သူသည် အိပ်ရန်ငြင်းဆန်ပြီး သူ၏ တရုတ်ဝတ်ရုံအသစ်ကြီးကို ကျွန်မအား ရှာပေးရန် ပြောပါသည်။ ထိုဝတ်ရုံကြီးသည် နီညိုရောင်ဖြစ်ပြီး ရွှေရောင်ကြယ်သီးကြီးများ တပ်ထားပါသည်။ သူသည် ထိုဝတ်ရုံကြီးကို စတိုင်ကျကျဝတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်နားမှ ကုလားထိုင်မှာ ငူငူလေးထိုင်နေပါသည်။

ကျွန်မသည် ညစာအတွက် ပြင်ဆင်ရန် ကျန်နေသေးသဖြင့် နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်ထဲ ဝင်ခဲ့ရပါသည်။ ညစာကိစ္စ ပြီးပြန်သောအခါ ကျွန်မမှာ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်လာသဖြင့် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးနားသွားထိုင်နေမိပါသည်။ ရယ်နီရောက်လာလျှင် ချက်ချင်း သိနိုင်ရန်အတွက် ကလေးဆန်စွာ ပြုမူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ညနေရီ၏ မှန်ပျံမြင်ကွင်းတွင် တစ်ပြိုင်နက် ညီညီညာညာ လင်းလျက် တရွေ့ရွေ့လာနေသော မီးလုံးစုံတွဲတစ်ခုကို မြင်ရပါသည်။ သူပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူသည် 'မန်ချက်စတာ' မှ မော်တော်ကားတစ်စီး ငှား၍လာခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့ဘယ်အချိန်ရောက်မည်ကို ကျွန်မအား အသိပေးမထားပါ။ 'မန်ချက်စတာ' ဘူတာမှ ကျွန်မလာ၍ စောင့်နေမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

မော်တော်ကားသည် ကျွန်မအိမ်ရှေ့မှာ ထိုးဆိုက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် တံခါးကို ငေးကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်မရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်နှင့် မမြင်ရသော တံခါးအပြင်ဘက်သို့ လည်တဆန်ဆန် ကြည့်နေမိပါသည်။ ဟော... တံခါးခေါက်သံ...။ မိုးကြိုးသံလိုပင် ကျွန်မဒိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။ ရယ်နီမှန်းသိပါလျက် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အခြားလူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခံစားထူးခြားနေမိပါသည်။ ကျွန်မသည် တံခါးကိုသော့ပင် ခတ်

မထားပါ။ အလျင်စလိုဖွင့်၍ရနိုင်အောင် ပြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရင်ခုန်သံနှင့်အတူ ကျွန်မတံခါးကို ပြေးဖွင့်လိုက်သောအခါ၌ကား အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ယောက်ျားနှစ်ယောက်...။ တစ်ယောက်က ရယ်နီ။ တစ်ယောက်က 'ဆမ်' က ဟုတ်တယ်။ 'ဆမ်ဘလီနီး'။

ဆမ်ဘလီနီးကစ၍ နှုတ်ဆက်ပါသည်။

"မင်္ဂလာပါ မစွပ်မက်ကလွိုက်ယဒါ။ ကျွန်တော်ဟာ ရယ်နီနဲ့ ခုလိုလိုက်လာပြီး ကျွန်တော့်အဘိုးကြီးရဲ့ အခြေအနေကိုကြည့်မယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့ပါတယ်။ ခရစ္စမတ်နေ့ညသည်အဖြစ် ကျွန်တော့်ကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် အိမ်ထဲကနေ ခုပဲ ရိုက်နှက်မောင်းထုတ်နိုင်ပါတယ် ဟဲ့... ဟဲ့..."

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျွန်မကို လက်ခွဲနှုတ်ဆက်ပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ကျွန်မ လက်ကောက်ဝတ်ပြုတ်ထွက်မတတ်ပင် လှုပ်ရမ်းနှုတ်ဆက်ပါသည်။ သူ့မျက်လုံးပြာကြီးများက တဖျတ်ဖျတ်အရောင်တောက်နေကြပါသည်။ ပြီးမှ သူက ကျွန်မပခုံးကိုလှမ်းဖက်ပြီး ကျွန်မပါးကို နမ်းရှုံ့နှုတ်ဆက်ပါသည်။ သူနမ်းသောအခါ အသံပင်ထွက်၏။ ကျွန်မသည် ထိုကဲ့သို့ပင် နှုတ်ဆက်ခြင်းကို အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် မှင်သက်မိလက်ခံနေစဉ် ရယ်နီသည် တံခါးဝတွင် ရပ်စောင့်နေရရှာပါသည်။ အသားညှို့ချော သားမောင်ရယ်နီသည် ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြောသေးဘဲ ပြုံးပြုံးကြီးရပ်လျက်...။ ထိုအခါမှ သူ့ဆူညံသံ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုနေသော ဆမ်ဘလီနီးက သတိရလာပြီးနောက် ခြေတစ်လှမ်းသုတ်ပေးပါသည်။

"ခွင့်လွှတ်ပါအစ်မကြီး"

ရယ်နီသည် ကျွန်မထံ ပြုံးပြုံးကြီးပင် လျှောက်လာပြီး ကျွန်မလက်ကို သူ့လက်အစုံဖြင့် ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး ဆမ်ဘလီနီးမနမ်းရသေးသောပါးကို ညှင်ညှင်သာသာ နမ်းပါသည်။ အေးမြညင်သာလိုက်သည့် နှုတ်ခမ်းကလေးပါလား။

"မင်္ဂလာပါမေမေ"

သူသည် ကျွန်မကိုဝှံ့၍ ကြည့်ပြီး ကျွန်မကသူ့ကို မော့၍ကြည့်သည်။

“ကဲ ... ကဲ အထဲဝင်ကြ အထဲဝင်ကြ၊ ဒီည သိပ်အေးတယ်၊ အထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေးနေကြရအောင် ရယ်နီရေ ...၊ မင်းတော့ နက်မြန်နင်းလျှောစီးဖို့ ဟန်ကျတာပဲ”

ရယ်နီသည် ဧည့်ခန်းကို သေသေချာချာ လျှောက်ကြည့်နေပါသည်။ မမြင်ဖူးတာကျလို့ ရယ်နီရယ်။ ကျွန်မသည် တစ်ခန်းလုံး ထိန်ညီးသွားအောင် မီးများဖွင့်လိုက်ပါသည်။ စားသောက်ခန်း စားပွဲပေါ်မှာလည်း ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိလိုက်ပါသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ကျွန်မပိုင် အကောင်းစား စားပွဲခင်းနှင့် ကျွန်မအမေပိုင် ငွေထည်ခွက်ယောက်များဖြင့် ပြင်ဆင်ထားပါသည်။

“ရယ်နီ ... မင်းမျက်စိထဲမှာ ဘာမှ မထူးခြားပါဘူးနော်”

ရယ်နီသည် ကျွန်မအမေးကို မဖြေပါ။ ခေါင်းသာခါပြသည်။ သူ့အဖို့ ထူးခြားနေပါလိမ့်မည်။ သူသည်ပင် ထူးခြားပြောင်းလဲနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ရယ်နီသည် ကျွန်မကို ရွံ့နေပါသည်။ သူသည် ကျွန်မအသိ ဟိုအရင်က အရွယ် ကလေးငယ်ကဲ့သို့ ဝင်ပြုမှုဆက်ဆံမည်ကို ကြောက်နေဟန် တူပါသည်။ ရယ်နီသည် ကလေးငယ်ဘဝသို့သာ ပြန်ရောက်ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မသားပင်လျှင် သူဖြစ်စေချင်ပုံမပေါ်။

“ရယ်နီ ... မင်းအခန်းကို သွားချင်သေးလား။ မင်းအခန်းကို အမေပြင်ဆင်ထားတယ်။ ဆိပ် ... ရှင်ခုလို ကျွန်မအိပ်ရောက်လာတဲ့ အတွက်လဲ ကျွန်မဝမ်းသာပါတယ်”

အမှန်တော့ ရောက်စက သူ့ကို ကျွန်မ မနှစ်မြို့ခဲ့ပါ။ ကျွန်မသားနှင့် လူစိမ်းတစ်ယောက် ဘယ်အုတ်တွက် ပါလာရမည်နည်း။ နောက်တော့ သူ ဘာကြောင့် လိုက်လာသည်ကို ကျွန်မ သဘောပေါက်သွားသည်။ ရယ်နီ သည် သူ့အမေဖြစ်သော ကျွန်မနှင့် နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ဖို့ရာ ဝန်လေးနေသဖြင့် သူ့ကို အဖော်ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ရယ်နီသည် သူ့နှင့် ကျွန်မတွေ့သောအခါ ကျွန်မက သူ့ကိုကလေးငယ်လို ဆက်ဆံခြင်း၊ ပြီးခဲ့သည့်ကိစ္စများကို ပြန်လည်အပြစ်တင်ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်အောင် သူ့အနီးတွင် ယောက်ျားသားတစ်ယောက် ရှိနေဖို့ လိုအပ်သည်မဟုတ်လား။

ကျွန်မအဖို့ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ သူ့ကို ဆက်ဆံဖို့ လိုအပ်ပါ

သည်။ လူကြီးဖြစ်စေ ရယ်နီကို ကျွန်မက သိပ်ပလူးပလဲဆက်ဆံဖို့ မသင့်ပါ။ ကောင်းပါသည်။ ဆိပ်ပါလာသည်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ဧည့်သည်အဖြစ်သာ ဆက်ဆံလို့ ပို၍ကောင်းသည်ပေါ့ရှင်။ ဆိပ်ပါလာသည်ကို ကျွန်မဝမ်းသာရပါပြီ။

“ရယ်နီ မင်းအခန်းကို မင်းသိသားပဲ၊ သွားလိုက်ပါဦး။ ဆိပ်ကော လိုက်ချင်လိုက်သွားလေ”

“ကျွန်တော့်အဘိုးကြီး ဘယ်နှယ်နေလဲ”

“ရှင်ကို တွေ့ချင်စရာမှာပေါ့”

“သူဘယ်မှာလဲ”

သူ့ကို ဘာဘာအခန်းသို့ ခေါ်ခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... ဘယ်လိုလဲ”

ဆိပ်သည် ကျယ်လောင်စွာ နှုတ်ဆက်ရင်း ဘာဘာ၏လက်ကို လှုပ်ရမ်းဆွဲကိုင်လိုက်ပါသည်။ ဘာဘာသည် ဆိပ်ကို အထိတ်တလန့် ကြည့်ရင်း ကြောင်အနေပါသည်။

“ဟား ... ဟား ... ခုလိုထိုင်နေပုံမျိုးကတော့ တကယ် တရုတ်ပြည်က ကေရုတ်ကြီးပဲဗျ။ ဆိုစမ်းပါဦး နေကောင်းရဲ့လား ဒေါက်တာ မက္ကလွိုက်ယဒ်”

ဆိပ်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆွဲ၍ ဘာဘာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို လှည့်မြှောက်ပြပါသည်။ ဘာဘာသည် ကျွန်မကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

“နေကောင်းပါတယ် ... ဒါနဲ့ မင်းငါ့မြေးရယ်နီလား”

“အာ ... မဟုတ်တာဘဲ၊ ရယ်နီက ကျွန်တော့်လောက် မရင့်သေးပါဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလားဗျ ဘကြီး။ ကျွန်တော့် တဲကလေးထဲမှာ ကျွန်တော့်အပြုအစုကို ခံခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ဒီလောက်ထူးထူးဆန်းဆန်းကြုံခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေရင်းကြီးတွေဟာဗျာ”

ဘာဘာသည် တဖြည်းဖြည်း သတိရလာပြီ။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပါသည်။

“ဆိပ် ... ဒို ... ဆိပ်ပါလား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ... ကြည့်စမ်းဗျာ၊ ဘကြီးက ကျန်းမာရေး ကောင်းလှပါကလား။ ဒီမှာ အပြုအစုကောင်းကောင်းခံရတယ်နဲ့တူတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မသားရှိရာအနီးသို့ ကူးသွားရန် စိတ်ကူးမိပါသည်။ သားနှင့်နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ဖို့ ခုအချိန်သည် အခွင့်ကောင်းဖြစ်သည်။ သို့ပေမင့် ဆဲမ်သည် ကျွန်မကို လှည့်လှည့်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်မ အသာကလေး ထွက်လာခဲ့ရာ အခန်းဝသို့ ရောက်လျှင်ပင် ဆဲမ်၏အသံက ကျွန်မကို ဟန့်တားလိုက်ပါတော့သည်။

“အစ်မကြီး ... ရယ်နီတစ်ယောက်တည်း ခဏလေးနေပါစေလားဗျာ၊ ခုအချိန်ဟာ သူနဲ့နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ဖို့ အချိန်ကောင်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ နောက်တော့ အချိန်ကျလာမှာပါ။ ကျွန်တော်ပြောတာ သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား။”

“ကျွန်မသိပါတယ်လေ”

ကျွန်မသည် အသာ ပြန်ထိုင်နေလိုက်ရပါသည်။ အတန်ကြာလျှင် ရယ်နီရောက်လာပါသည်။ အဝတ်အစားလဲလာပါသည်။ ကျွန်မ မမြင်စူးသော အဝတ်အစားများဖြစ်၏။

ရယ်နီကို ကြည့်ရသည်၌ ရယ်နီသည် တကယ့်ယောက်ျား ပီသသော ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် အသွင်ပေါ်နေပါသည်။ ငယ်ပင်ငယ်သော်လည်း ယောက်ျားရင့်မကြီးတို့၏ အင်အားမျိုး သူ့တွင်ရှိနေသည်။

“နေကောင်းရဲ့လားအဘိုး”

ရယ်နီသည် ဘာဘာ့ကို နှုတ်ဆက်ရင်း ဘာဘာ့ဘေးမှာ ခူးထောက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ အို ... ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း တရုတ်အဘိုးတွေရဲ့ အနားမှာ တရုတ်သေထိုင်တတ်တဲ့ တရုတ်မြေးကလေးတွေရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးပါလား။ ရယ်နီသည် ဘာဘာ့လက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ဘာဘာသည် သူ့ကိုသေချာစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဂျယ်ရီလား” ဘာဘာကမေးသည်။

“အဘိုးရဲ့တစ်ဦးတည်းသောမြေးကလေးပါ” ရယ်နီကဖြေသည်။

သူတို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြပါသည်။ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ရုပ်ချင်းဆင်ဆင်တူသည်ကို ကျွန်မအဖို့ ပထမဆုံး

အကြိမ်မြင်လိုက်ရသည်။ ရယ်နီကို ခပ်စောင်းစောင်းမှ ကြည့်သောအခါ မျက်နှာကျသည် စကော့တလန် မျက်နှာကျဖြစ်သည်။ တရုတ်နှင့်မတူ။

“အော် ... မြေးကလေးပါလား”

ဘာဘာသည် ထိုစကားလုံးကို ထပ်တလဲလဲပြောပြီး သူ့တို့ယံကို ကိုင်းချလိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာကိုရယ်နီမျက်နှာထံသို့ ငုံ့လိုက်ပြီး ရယ်နီ၏ ဖျော်ဖြင့်ကို နှမ်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မအဖို့ ဘာဘာက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မိမ်းရှုပ်သည်ကို ခုတစ်ခါသာ မြင်ဖူးသေး၏။ ရယ်နီသည် ဘာဘာ၏လက်ကို သူ့ပါးမှာ အပ်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အိပ်ပြန်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာစရာကောင်းပါတယ်လေ”

ရယ်နီသည် ခေါင်းငုံ့လျက်ပြောပြီး ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်ပါသည်။ အို ... ရယ်နီမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေဝိုင်းလို့ပါလားကွယ် ... သားရယ်။

ညပိုင်းမှာ ပျော်စရာကောင်းလှပါသည်။ လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ဘာဘာ့ကို ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ရက်အတိုင်းပင် အောက်ထပ်သို့ ကုလားထိုင်နှင့်အတူ မချီခဲ့ကြပါသည်။ ဘာဘာသည် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ညစာစားပါမည်။ ကျွန်မသည် ပျော်ရွှင်နေမိသည်နှင့် အပေါ်ထပ်သို့ အဝတ်လဲရန် မြေးတက်ခဲ့ပါသည်။ ဂျယ်ရီနှင့် ခွဲခွာပြီးခဲ့သည့်နောက်ပိုင်း သုံးဝမေ့ထားခဲ့သော ညစာစားဖွဲ့အခမ်းအနားတွင် ဝတ်သော ကတ္တီပါ ခြုံထည်ကြီးကိုပင် ခြုံကြည့်မိပါသေးသည်။ ထိုခြုံထည်ကြီးကို ရှန်ဟဲတွင် ဖုန်ရီနှင့် နောက်ဆုံးညအဖြစ် ဆုံခဲ့ကြစဉ်က ကျွန်မဝတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အဲဒါက ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီနှစ်ယောက်တည်း ညစာစားဖွဲ့ ကျင်းပခဲ့ကြပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ တွဲကခဲ့ကြပါသည်။ ဟောသည် ကတ္တီပါခြုံထည်နှင့်ပင် ခြုံမိပါသည်။ စစ်အတွင်း ကာလတစ်လျှောက်လုံးပင် ကျွန်မသည် ‘နှုတ်ဆက်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်’ ကတ္တီပါ ခြုံထည်ကြီးကို ဂရုစိုက်သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီသည် လမ်းပေါ်မှလူများကိုပင် မရှက်နိုင်ဘဲ ဂျယ်ရီနှင့် ပါးချင်းအပ်လျက်နေခဲ့ပါသည်။ အတန်ကြာလျှင် ကျွန်မအပါအဝင် မျက်နှာဖြူများ ရှန်ဟဲကမ်းခြေမှ ခွာရတော့မည်။ ကျွန်မတို့

ချစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မပိုင်ဆိုင်သော နိုင်ငံမှခွာရတော့မည် ဖြစ်ပါတော့သည်။ သည်ကတ္တီပါခြုံထည်ကြီးဖြင့် ကျွန်ုပ်မသည် ရန်ဟံမှ ခွာရမည်။ ဂျယ်နီကနေရစ်မည်။

ခုညလည်း ကျွန်ုပ်မသည် သည်ကတ္တီပါခြုံထည်ကြီးကို ထုတ်ဝတ်ကြည့်ပြီးကာမှ ပြန်သိမ်းထားလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်မသည် ဤအိမ်မှ ခွာသွားစရာမလိုပါ။ ဤဒေသမှထွက်သွားစရာမလိုပါ။ ဤမြေဤရေသည် ကျွန်ုပ်မပိုင် ကျွန်ုပ်မနိုင်ငံ။

သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြင်ဆင်ပြီး ကျွန်ုပ်မအိမ်ပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာသောအခါ ရယ်နီနှင့်ဆစ်သည် ကျွန်ုပ်မကို တအံ့တကြဲငေးကြည့်လိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်မသည် ပီဘီမိန်းမသားတစ်ဦးအသွင် ပေါ်လွင်နေပါပြီ။ လူငယ်နှစ်ယောက်သည် မတ်တတ်ရပ်လျက် ကျွန်ုပ်မကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသောအသွင်ဖြင့် ကြည့်နေကြပါသည်။ ဟော ... ကျွန်ုပ်မအဖို့ ရယ်နီက ကျွန်ုပ်မကို သူ့အမေအဖြစ်မမြင်ဘဲ၊ အခြားမိတ်ဆွေမိန်းမသားတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်နေသည်မှာ ဘယ်ကလောက်ဝမ်းမြောက်နိုးကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ သူ့အမေ မုဆိုးမတစ်ဦး။ အပူသည်မိန်းမကြီးအဖြစ် မမြင်သည်မှာ ကျွန်ုပ်မအဖို့ ကြည့်စူးစရာပါတကား။ ခုတိုင်းဆိုလျှင် ရယ်နီသည် ကျွန်ုပ်မကို ကြောက်ရွံ့မနေတန်ကောင်းပါ။

'ဆစ်ဘာလီနီး' က ကျွန်ုပ်မကို ငေးကြည့်နေရာ၌ သူ့အဖို့ ကျွန်ုပ်မကို ဘယ်လိုမြင်နေသည်ဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်မအဖို့ အကြောင်းမဟုတ်။

ညနေစာစားကြသောအခါ ရယ်နီကို စားပွဲထိပ်မှာ နေရာပေးလိုက်ပြီး ဘာဘာကိုကျွန်ုပ်မညစ်တက်မှာ နေရာချထားလိုက်ပါသည်။ ဘာဘာအတွက် အသားလှီးပေးဖို့ လွယ်ကူရန် ဖြစ်ပါသည်။ စွပ်ပြုတ်ရည်ကို နယူးယောက်မှ ကျွန်ုပ်မ ဝယ်လာသော တရုတ်ပြည်ဖြစ် ပန်းကန်နှင့် ထည့်ထားပါသည်။ ထိုပန်းကန်မျိုး ပီကင်းတွင် ကျွန်ုပ်မသုံးဖူးသောကြောင့် ဝယ်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရယ်နီသည် ပျော်ရွှင်ကြည့်စူးစွာ စကားစောင့်ခွဲနေပြီ။ ခုအခါမှ ရှက်အန်းအန်းဖြစ်နေသူက 'ဆစ်ဘာလီနီး'။

"ကျွန်တော် 'ဆစ်' ကို နှင်းလျှောစီးသင်ပေးရဦးမယ် ဆစ်ဘို ဒေသက မြေပြန်ပေါတော့ တောင်စောင်းတွေမှာ နှင်းလျှောစီးတဲ့နည်းကို

သူမသိသေးဘူး မေမေရဲ့"

"ဟုတ်တယ် တောင်ပေါ်ကနေ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမိပြီး ဆင်ချွန်မသိဘူး တစ်ခါမှလဲမစီးဖူးတော့ အကြောက်သားချ"

သူတို့သည် ရယ်မောစကားပြောရင်း သုတ်သုတ်သုတ်သုတ်နှင့် စားနေကြပါသည်။ တော်တော်ဆာနေကြထင်ရဲ့။ သူတို့သည် စားကောင်းကောင်းနှင့် တော်တော်နဲ့ မပြီးပါ။ ကျွန်ုပ်မသည် ဧည့်သည်များစားသောက်ကောင်းမှန်း သိသဖြင့် ကျေနပ်စွာထိုင်စောင့်နေပါသည်။

"မေမေအချက်အပြုတ်ကောင်းတာ ကျွန်တော်မေ့နေတယ်"

ရယ်နီကပြုံး၍ ပြောပါသည်။ ရယ်နီသည် ရှက်ရွံ့ရွံ့ ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။ သူသည်အရင်က အကြောင်းများကို သူ့ဘာသာ သတိရသွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် စားရင်းမှခိုက်တင်းလာသောအခါ ခါးပတ်ကွင်းကို နှစ်ဆစ်လောက် လျှော့လိုက်ပါသည်။ ခါးပတ်ကွင်းကို လျှော့ရာ၌ ကျွန်ုပ်မ မမြင်သာအောင် ဂရုစိုက်လုပ်ရှာပါသည်။ ယဉ်ကျေးသည်သဘော ကျွန်ုပ်မကို ရိုသေသမှုထားသည် သဘောဖြစ်ပါသည်။ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာမှုသည် ရယ်နီ၏မွေးရာပါ အကျင့်ကောင်းကလေးဖြစ်သည်။ ထိုအကျင့်ကောင်းကလေးကို သူပီကင်းတွင်နေစဉ်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ ယဉ်ကျေးဖွယ်စွာကို အပြုအမူတတ်ဆုံး တရုတ်လူမျိုးများထံမှ တစ်ဆင့် ရယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မရဘူးရယ်နီ ... မင်းဘယ်လောက်ပဲ မင်းရိုင်းချင် ရမ်းချင် ပေမယ့် အကျင့်ကောင်းလေးက မင်းအရိုးထဲစွဲနေပြီ။

စားသောက်ပြီးကြ၍ ကျွန်ုပ်မဘာသာတစ်ယောက်တည်း ဆေးကြောနေစဉ် ဆစ်သည် ပန်းကန်များ ဝိုင်းဝန်းစုပေးနေပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်မက ထားလိုက်ရသည်။ ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့ခန်းဆီသို့ ဘာဘာကို မချီရွှေပြီး ငီးလှဲနိုင်ရန် ပီးဖိုကလေးဖိုလိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ်မှာ တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။ ရယ်နီသည် ကျွန်ုပ်မကို လှည့်ကြည့်ပါသည်။

"တစ်ယောက်ယောက်ကို မေမေ ဝိတ်ထားသေးလား"

"ဟင့်အင်း ... ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ဘယ်သူလာမယ်လို့မှ အမေပထင်ဘူး"

ရယ်နီသည် တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးမကြီးကို ဆွဲခွင့်

လိုက်ပါသည်။ အလို ... ဒေါက်တာဘရစ်၊ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသော ဘရစ်၏လက်ထဲတော့ နှင်းဆီပန်းခိုင်အစည်းကြီးနှင့် ရယ်နီသည် ဘရစ်ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်နေပါသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိကျွမ်းပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဘရစ်ထံသို့ လည်ချောင်းနာပြရန် ရယ်နီကို ခေါ်သွားဖူးပါသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် တစ်စိမ်းဆန်စွာ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ကြည့်နေကြပါသည်။ ရယ်နီကစ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာနေမကောင်းတဲ့လူ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ရယ်နီ”

ကျွန်မက ရယ်နီကို လှမ်းအော်ရပါတော့သည်။ တံခါးနားသို့ ကျွန်မ လျှောက်လာသောအခါ ဘရစ်က ကျွန်မလက်ထဲသို့ နှင်းဆီပန်းခိုင်အစည်း ကို ကမ်းပေးပါသည်။

“ဝင်ပါ ဝင်ပါ အထဲမှာမီးလုံကြရအောင်”

ရယ်နီသည် မှန်တေတေနှင့် ရပ်ကျန်ခဲ့ပါသေးသည်။

ကျွန်မသည် နှင်းဆီပန်းများကို စားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုးမှာ ထိုးစိုက် လိုက်ပြီး မီးခိုးဘေးတွင်ထိုင်မည်အပြုတွင် ဘာဘာအိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကုလားထိုင် နောက်ပိုပေါ်တွင် ခေါင်းမော့လျက် ဘာဘာ အိပ်ပျော်နေရာပြီဖြစ်သည်။

“ဘရစ် ... သူ့ကို အိပ်ပေါ်တင်လိုက်ရင်ကောင်းမလား”

“မထူးပါဘူး။ သူကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်နေပြီပဲ”

ကျွန်မတို့မီးခိုးဘေးတွင် ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသောအခါ ယောက်ျားကြီး နှစ်ယောက်၏ ကြားတွင် ရယ်နီသည် မှန်တေတေလုပ်ရင်း ကျွန်မကို အထဲ ခတ်နေပါသည်။ ဘရစ်သည် သူ့ဘာသာထသွားပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်ခွက် သောက်ပါသည်။ သူသည် အရက်မသောက်တတ်ပါ။ ရယ်နီသည် ဝိုင်ပုလင်းကိုသွားထုတ်လာပြီး သူနှင့်ဆိပ်အတွက် ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ ဘာမျှမသောက်ချင်ပါ။ ကျွန်မ ဆိပ်နှင့် ဘရစ်တို့ဆုံးပိုင် ဆိုင် စကားပြောနေကြစဉ်တွင် ရယ်နီသည် မှန်တေတေဖြင့် ငြိမ်နေပါသည်။

ကျွန်မစဉ်းစားမိပါသည်။ သည်နေရာသည် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ခိုင်

တည်း။ သည်နေရာမှာ ကျွန်မကိုမွေးခဲ့သည်။ အတယ်၍ သည်နေရာမှာ ကျွန်မသည် တစ်ယောက်တည်းနေရသည် မတုတ်လွှင့် ဝိတင်းကို ကျွန်မ မေ့ထားနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ဂျယ်ရီကိုပင် မေ့ထားလျှင် မေ့ထားနိုင်မည်ထင်သည်။ ကျွန်မသည် ရယ်မောခြင်းမပြုခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

ခုတော့ကြည့်စမ်း ... ယောက်ျားသား သုံးယောက်ကြားတွင် ကျွန်မရယ်မောနေမိပြီ။ သူတို့သုံးယောက်သည် ကျွန်မ ဂရုတစိုက်ရှိသည့် အပေါ်မူတည်၍ ရယ်စရာမောစရာများကို သူ့နည်းနှင့်သူ ပြောဆိုနေကြ ပါသည်။ ဆဲမိသည် အနောက်တိုင်းသားဆန်သည်။ ယောက်ျားပီသစွာ စကားပြောတိုတုတ်၍ ပပြေပြစ်ရှိသည်။ ဘရစ်သည် အထွေအထွေကလေး များဖြင့် စကားကိုသတိထားပြောတတ်သည်။ ကျွန်မသား ရယ်နီကတော့ သူ့ထက်အသက်ကြီးသော ယောက်ျားနှစ်ဦး၏ အခြေအတင် စကားပြော နေခြင်းကို ဘေးမှ ဂရုစိုက်နားထောင်နေသည်။ သူတို့၏စကားများသည် သိကာဝိုက်ကာ ရှိနေကြသော်လည်း ကျွန်မ နားလည်ပြီးသားများဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကျွန်မရှေ့တွင် အကွက်ချ၍ အချီအချပြောနေကြသည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် သနားသလိုလိုရီချင်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။ သူတို့၏ စကားများသည် သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိသော်လည်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံတော့ ရှိလေသည်။

“တော်လှန်ရေးဆိုတာ အခြေအနေအချိန်အခါအလျောက် မလွဲသာဘဲ ဖြစ်ပေါ်တတ်တာပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ခင်ဗျားတို့ဟာ ပင်လယ်ခရုကြီး တွေလို သဘောတမ်းစိုက်မှာ ကပ်ပြီး မျှော်လင့်ချက်မရှိ ရေသာခိုလိုက်နေ လို့မရဘူး။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းအတွက် အတာအရံ အတာအဆီးတွေကို ဖောက်ထွက်ရုန်းကန်ရမှာပဲ ဒီလိုနဲ့ အသစ်အသစ် ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာရတာမျှ”

ကျွန်မသည် ဆဲမိကို ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေး သုပ်ကိုင်သူတစ်ယောက်ထံမှ ကျွန်မ သည်လိုစကားမျိုး မမျှော်လင့်ခဲ့။ ဆဲမိသည် လူသားပီသစွာ တွေးခေါ်တတ်သည်တကား။

ဘရစ်သည် ဆေးတံကို မှိုန်းရင်းဖွာရှိုက်နေရာမှ ...

“ကျွန်တော်ကြားဖူးသလောက်တော့ တော်လှန်ရေးဆိုတာ ပဋိပက္ခတွေ စစ်ပွဲတွေနဲ့ အဆုံးသတ်တာပါပဲဗျာ”

“ဒီလိုလဲ သိမ်းကြိုးမပြောပါနဲ့လေ၊ ပေါက်ကွဲမှုတို့ ပဋိပက္ခတို့ ဆိုတာလဲ လွှဲရှောင်လို့ရတဲ့ ကိစ္စတွေမှမဟုတ်တာ၊ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ အခြေအနေ တည်ပြုသွားတဲ့ တော်လှန်ရေးတွေလဲ ရှိနေသေးတာပဲ၊ ဆိုမိန့်ဗျာ ... တရုတ်ပြည်”

‘ဆိမ်’ သည် ထိုစကားကိုပြောပြီး ကျွန်မကို ဖျတ်ကနဲ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဧည့်ခန်းသည် ‘အာရှ’၏ အငွေ့အသက်များဖြင့် နွေးထွေးလာပါသည်။ ကျွန်မစိတ်သည် ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်၍ တရုတ်ပြည်ကြီးဘက်သို့ ဝေ့ကနဲ ရောက်သွားပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ၏ ဆန္ဒကို ချက်ချင်းပြန်ပြီး ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရပါသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... တရုတ်ပြည်အကြောင်း မပြောကြပါစို့နဲ့ ခြစ်နိုင်ရင် ဘယ်တော့မှ မပြောကြပါနဲ့၊ တရုတ်ပြည်မှာ ခု ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့”

ရယ်နီသည် မီးခိုကို ငေးစိုက်နေရာမှ ကျွန်မကို ဟောကြည့်ပါသည်။ တွန့်မကလည်း သူ့ကိုကြည့်ရင်း ပြောနေသဖြင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့အဖေအကြောင်း၊ တရုတ်ပြည်အကြောင်းကို သူ့အား ပြောပြသင့်မှန်းသိပါသည်။

ကျွန်မသည် ဘရစ်နှင့် ဆိမ်တို့၏ ငြင်းခုံသံများကို နားမထောင်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်မစိတ်ကို အိမ်အပြင်သို့ လွှင့်ထုတ်ထားရပါသည်။ သူတို့ကတော့ ဆက်လက်ငြင်းခုံနေကြပါသေးသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မ၏ အရေးတယူ ဂရုတစိုက်နားထောင်ခြင်းကိုရယူနိုင်ရန် ကျွန်မကို ကြည့်၍ ပြောနေကြပါသည်။ ကျွန်မ အရေးတယူ မလုပ်နိုင်တော့ပါ။

ရယ်နီကို သူ့အဖေအကြောင်း ဘယ်လိုပြောရပါလိမ့်မလဲ။ အတန်ညဉ့်နက်သောအခါ ဘရစ်ပြန်သွားပါသည်။ သူသည် မပြန်ခင် ကျွန်မကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကျွန်မရင်ထဲ နွေးကနဲ မနေပါရှင့်။

“နင်းဆီပန်းကလေးတွေပေးတာ ကျေးဇူးပါရှင်”

“ကျွန်တော် ... နင်းဆီပန်းကိုတွေ့တိုင်း ခင်ဗျားကို သတိရနေပါ့မယ်”

ဘရစ်သည် အထက်ပါစကားကို ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ပြုံးပြရန် ကြိုးစားမရပါ။ ကျွန်မနှလုံးသားသည် တဖျပ်ဖျပ် ခုန်နေပါသည်။ ဘရစ်ကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ရယ်နီကို သူ့အဖေအကြောင်း ပြောပြရာ၌ သူ့အဖေပေါ် ရယ်နီ ခွင့်လွှတ်တတ်နိုင်ရန် ဘယ်လိုလိမ္မာစွာပြောရမည် စဉ်းစားမရသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။

‘သားနဲ့အမေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောရတာ ကြာပြီ ကွယ်၊ ပြီးရင် အမေ့အခန်းခဏနေလိုက်ခဲ့ဦးနော် ... သား’ ဟူ၍ စောစောကပင် ရယ်နီကိုချီချီသာသာ ပြောခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်မဟုတ်တာ။ “ကဲ ... ထိုင်သား”

ကျွန်မအခန်းထဲရောက်သောအခါ တစ်ချိန်က ဘော့စတွန်သူ ကျွန်မအမေထိုင်ခဲ့သော ကုလားထိုင်ကြီးမှာ ကျွန်မထိုင်မိပြီး သားကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“အမလေး ... အမေ့သားကြီးကြည့်ရတာ နေ့ချင်း ညချင်း လူကြီးကြီးဖြစ်လာသလား အောက်မေ့ရတယ်”

တကယ်လည်း သူ့ရုပ်သွင်မှာ ပြောင်းလဲနေပါသည်။ ကလေးငယ်ကဲ့သို့သော မျက်နှာဝိုင်းကလေးသည်မရှိတော့။ မေးရိုးကြီးများ ပါးစုံရိုးကြီးများ ခိုင်မာတောင့်တင်းနေပါပြီ။ ကျွန်မသားကို ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် စပိန်ပြည်သားလား၊ အီတလီပြည်သားလား၊ ဘရာဇီးကလား၊ အိန္ဒိယပြည်မြောက်ပိုင်းကလားသလားဟုပင် ထင်ရသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မသားပါရှင်။

“ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး ကောလိပ်မှာ ဘယ်ဘာသာ အကြိုက်ဆုံး ဘာညာဆိုတာတွေ အမေ့ကိုပြောဦးမှပေါ့”

“သင်္ချာနဲ့ ဂီတ”

ဟုတ်သားပဲ။ ကျွန်မမေ့နေလိုက်တာ။ ရယ်နီသည် ဂီတ၌ ဝါသနာသန်သူ

ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။ သည်ဝါသနာမှာ ကျွန်မထံမှ အမွေရထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ငယ်စဉ်က သည်အိမ်၏ညောင်ခန်းထဲမှာ စန္ဒရား တီးတီးနေတတ်သော်လည်း တရုတ်ပြည်မှ ပြန်လာပြီးနောက်ပိုင်း စန္ဒရားနဲ့ မှာပင် မထိုင်ဖြစ်တော့ပါ။ ဂီတသည် ဂျယ်နီနှင့်အတူ ကျွန်မကိုယ်မှသာ သွား ခဲ့သည်။ ရယ်နီသည် ဂီတ၌ ဝါသနာထုံသူဖြစ်သော်လည်း သူ့ကို ကျွန်မက ဂီတသင်တန်းများ သင်ပေးဘူးပါ။ သို့ရာတွင် စန္ဒရားတီးခြင်းကိုလည်း မပိတ်ပင်ခဲ့ပါ။ သူ့ဘာသာ မရဲတရဲ စမ်းသပ်တီးခတ်နေတတ်ရတာပါ။ အခုအခါမှာ သူ့အလိုကို အားပေးလိုက်လျော့ရပေမည်။

“ဟာ ... မင်းကြိုက်တဲ့ ဘာသာတွဲက သိပ်ကောင်းပါလား။ တရုတ်ပြည်မှာဆိုရင် ‘ကွန်ဖြူးရှပ်’ ဟာ လူတော်လူကောင်းတွေမှန်သမျှ သင်္ချာနဲ့ဂီတရဲ့ သဘောကို ခံစားတတ်သိရမယ်လို့ ပြည်သူလူထုကို တိုက်တွန်းခဲ့တယ်”

“အဲဒီဘာသာတွဲဟာ သိပ်လိုက်ဖက်ညီတယ်မေမေရဲ့၊ နှစ်ဘာသာ စလုံးဟာ တိကျတဲ့သဘောစိတ်ကူးနဲ့ အကောင်အထည်ဖော်လိုရတဲ့ သဘောရှိတယ်”

“မင်းဘဝကို ဂီတနယ်ထဲမှာပဲ မြှုပ်နှံဖို့စဉ်းစားထားသလား”

“ကျွန်တော်က သိပ္ပံပညာရှင်ဖြစ်ချင်တာ မေမေရဲ့၊ သိပ္ပံပညာဟာလဲ တိကျတဲ့သဘော၊ စိတ်ကူးနဲ့အကောင်အထည်ဖော်လို ရတဲ့သဘောရှိတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ် မင်းစိတ်ကူးကို မင်းအဖေသာ ကြားရင် သူဝမ်းသာမှာပဲ”

ရယ်နီက ဘာမှပြန်မပြောပါ။ သူ့အဖေအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စကားထပ်ပါလာလျှင် သူသည်လှုပ် မထုံတက်သေး။

“ကဲ ... ကဲ ... မင်းသူငယ်ချင်း ဂျော့ချီတိုဝင်ရဲ့ ညီမအကြောင်း အဖေ့ကို ပြောပြပါဦး”

ကျီစားသလိုလို တကယ်လိုလိုနှင့် ကျွန်မမေးလိုက်ပါသည်။ သူ့အဖေအကြောင်း ကြားလိုက်ရလို့ သည်ကောင်ငြိမ်ကျသွားသဖြင့် စကားလွဲလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ဂျော့ချီတိုဝင်၏ နှမအကြောင်း ကျွန်မ

စိတ်မဝင်စားပါ။

ရယ်နီသည်ကျွန်မကိုမကြည့် မီးဖိုကိုသာ ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်မကို ပြန်မေးပါသည်။

“သူ့ရဲ့ ဘာအကြောင်းလဲ”

“အော် ... သူကချောရဲ့လားလို့ပေါ့”

“မချောဘူး ဒါပေမဲ့ယဉ်တယ်”

“အရပ်ရှည်သလား ပုသလား ပြီးတော့ပိုင်တိုင်တိုင်နေတတ်သလား ကြည်ကြည်လင်လင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း နေတတ်သလား”

“အရပ်ရှည်တယ် ... ကြည်ကြည်လင်လင် နေတတ်တယ်၊ ပြီးတော့တည်ငြိမ်တယ်”

“အဖေ့လို မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ...”

ကျွန်မကို သူ့ဖျတ်ကနဲကြည့်ပြီး သူ့ကောင်မလေးနှင့် ယှဉ်ကြည့်နေပုံ ရပါသည်။ ပြီးတော့ မီးဖိုကိုပြန်ငေးနေပြန်သည်။

“မင်းသူ့ကို သိပ်သဘောကျတာပဲလား ရယ်နီ”

“ကျွန်တော်မသိဘူး သိလဲမသိချင်ဘူး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ကျွန်တော် အချစ်နာကျရမှာ သိပ်ကြောက်တယ်”

“အေးလေ ... အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်၊ စဉ်းစားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

စကားပြောစရာကုန်သွားပြန်သည်။ ကျွန်မသည် ခုအတိုင်းဆက်ပြီး ဝေဝေညည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနိုင်တော့ပါ။ ရဲရဲတင်းတင်းပင် ကျွန်မ ပြောချင်သောစကားကို စလိုက်ပါသည်။

“ရယ်နီ ... မင်းအဖေအကြောင်း စကားနည်းနည်း ပြောချင် တယ်ကွယ်”

ရယ်နီ၏မျက်နှာသည် ဆတ်ကနဲမော့လာပါသည်။ စိတ်မပါသလိုလို စိတ်ဝင်စားသလိုလိုနှင့် ကျွန်မကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“သူ့ဆီက စာလာသလားမေမေ”

“ခုနောက်ပိုင်းဆို သူ့ဆီကတင် ဘယ်ကမလဲ၊ အေး ... သူ့ဆီက

နောက်ဆုံးစား အရေးလဲအကြီးဆုံးစား ရောက်လာတာတော့ ကြာပါပြီ”

“စာရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ အသိမပေးလဲ”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက မင်းဟာ သိပ်နုနယ်သေးတယ်၊ မင်း နားလည် နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီစာဖတ်ပြီး မင်းဟာ မင်းအဖေအပေါ် အပြစ်တင်ဖို့ပဲသိမှာပဲ”

“သူ့ဘာလုပ်လို့လဲ”

“နေဦး ... အမေရှင်ပြပယ်”

ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မ စတော့သည်မှစ၍ ရှင်းပြသည်။ ဘယ်လိုချစ်ကွမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်ကို ပြောပြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ပထမဆုံး အချစ်ညာကိုတော့ ကျွန်မပြောမပြပါ။ ပထမဆုံး အချစ်ညာအကြောင်းသည် ကျွန်မနှင့်ဂျယ်ရီ နှစ်ဦးတည်းသာဆိုင်သော ‘စိတ်ကူးရတနာကြွယ်’ ကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်သူမှ ဖွင့်ကြည့်မရပါ။ ကျွန်မသည် ရယ်နီကို ‘ပီကင်း’ အကြောင်းလည်း ပြောပြပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဟောသည့်ကျဉ်းမြောင်းသည့် ဗားမောင့် ရွာကလေးမှာ စတင်ချစ်ခဲ့ကြပြီး ကျွန်မတို့ အချစ်လေးနက် သလောက် အတိုင်းအဆမရှိကျယ်ဝန်းစွာ ဘဝကို တန်ဆာဆင်နိုင်ခဲ့ ကြောင်းလဲ ပြောပြပါသည်။

“ရယ်နီ ... အဲဒီလိုအချစ်မျိုးတွေ လောကမှာ ရှိသေးတယ်ကွဲ့၊ အမေအမေ မင်းအဘွားဆိုရင် မင်းအဖေကို ငါယူမယ်ဆိုတော့ ဘာပြော တယ်မှတ်သလဲ ‘ညည်းတစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရမှာပါတဲ့၊ အေး ... မင်းအဘွား စကားများသွားတယ်၊ အမေမှန်တယ်သား၊ အမေတို့ဟာ ချစ်သလောက် စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရတယ်၊ ဒီမှာ ရယ်နီ ... မျိုးရိုးအစဉ် အဆက်ဆိုတာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းအဖေတစ်ခါက ပြောတာလေး အမေမှတ်မိသေးတယ်၊ ‘တို့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးဟာ ပြီးပြည့်စုံ တာထက်တောင် လွန်နေသေးတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တို့အိမ်ထောင်ရေး တို့ဘာသာ ဖန်တီးခွင့်ရှိပြီး ဘယ်မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်ရဲ့ ဩဇာသက်ရောက်မှု အတည်ပြုမှုမှ မပါခဲ့လို့ဘဲတဲ့”

“အမေဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ”

“အမေဆိုလိုချင်တာက ခုလို ... တို့နဲ့ မင်းအဖေ တကွတပြား

ဖြစ်နေရတဲ့အကြောင်းရင်းမှာ အမေရော မင်းအဖေရော အပြစ်မရှိကြဘူး ဆိုတာပဲ၊ တကယ်တော့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ခွဲခြားခွဲခြားလုပ်တတ်တဲ့ သဘာဝသာ မရှိဘူးဆိုရင် ငါတို့ဟာ ခုဆိုရင် ပီကင်းမှာပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြမှာ”

“ခုကော ဘာဖြစ်လို့ နေလို့မရမှာလဲ”

“မပေးခဲ့ရယ်နီ၊ မင်းသိရက်သားနဲ့ ဘာလို့မေးရသလဲ၊ ငါဟာ အမေရိကန်၊ မင်းအဖေဟာ တရုတ် အမေရိကန်ကပြား၊ ဒါကို မင်းသိသား ပဲ၊ အေး ... ဒါပေမဲ့ ငါတို့မှာ အပြစ်မရှိဘူး၊ ငါ့ဘာသာငါ အမေရိကန် ဖြစ်ပြီ။ သူ့ဘာသာသူ တရုတ်ကပြားဖြစ်နေတာ ငါတို့အပြစ်လား၊ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ခွဲခြားခွဲခြား လုပ်တတ်တဲ့ သဘာဝလှိုင်းကြမ်းရဲ့ခေတ်ကို ငါရော မင်းအဖေပါ သက်သက်မဲ့ခံလိုက်ရတာ”

“လှိုင်းကြမ်း အပုတ်ခံရတာချင်းတူတူ၊ သူက ဘာလို့ တရုတ်ပြည် မှာ နေခဲ့ရသလဲ”

“သူတရုတ်ပြည်မှာ နေကိုနေခဲ့သင့်လို့”

“ဘာလို့လဲ”

ရယ်နီပျက်နာသည် သူ့အဖေအပေါ် အခဲမကြေနိုင်ဖြစ်နေမှန်း သိသာလှပါသည်။

“ဒီမှာ ရယ်နီ ... သူ့ဒီမှာ မင်းကို စကားပြောဖို့အတွက် ရှိမနေတော့ ငါကပဲ သူ့ကိုယ်စား ကာကွယ်ပြောရမှာပဲ၊ မင်းဟာက တစ်ခါလားလဲ ဒီဘူတာပဲဆိုက်ချင်နေတယ်၊ မင်းခုလောက်တောင် အပြစ် ရှာချင်နေရင် မင့်အဖေကို အရင်အပြစ်မရှာနဲ့၊ မင်းအဘိုး ဘာဘာကို အရင်အပြစ်ရှာ၊ မင်းအဘိုးဟာ သူတကယ်လဲ မချစ်ဘဲနဲ့ မင်းရဲ့တရုတ် အဘွားကို လက်ထပ်ယူခဲ့တဲ့လူ၊ မင်းပြောသလို မျိုးရိုးစဉ်ဆက်သဘောနဲ့သာ ကြည့်ကြကြေးဆိုရင် မချစ်ဘဲလက်ထပ်တာဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့တာဖြစ် ချက်ကို ဖောက်ဖျက်တာပဲ၊ ဟင်း ...”

ကျွန်မသည် ရုတ်တရက် မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး ရယ်နီအဘွား၏ ရုပ်ပုံကို သွားထုတ်ယူခဲ့ပါသည်။ ထိုရုပ်ပုံကို ရယ်နီအား ထပ်ပြရင်း သူ့အဘွား ‘ဟန်အလင်း’ အကြောင်း၊ သူ့ဘဝကို တရုတ်ပြည်၏ သမိုင်းမှာ ဘယ်လို မြှုပ်နှံခဲ့သည့်အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။

“သူ့လင်သားရဲ့မေတ္တာကို မရခဲ့တဲ့ မင်းအဘွားဟာ သူ့ကိုယ်သူ တိုင်းပြည်အတွက် ပုံအပ်ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ သူ့တာဝန်ပဲလို့ သူနားလည်ခဲ့ တယ်။ အချစ်မခံရဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်နေတဲ့လူတွေဖြစ်တတ်ခဲ့ သဘောပဲ။ အေး... အဲဒီစိတ်မျိုး မင်းအဖေမှာ စွဲကပ်နေပြီ။ သူဟာ သူ့ရဲ့ကပြားသွေးအတွက် လူတွေရဲ့ အချစ်မခံရမှာ ကြောက်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့နိုင်ငံကို သူ့ရှာဖို့ ပထမကြိုးစားတော့တာပဲ။ မင်းကော ဘာထူး သလဲရယ်နီ၊ မင်းမှာလဲ မင်းအဘွားရဲ့ စိတ်မျိုး ပါလာတာပဲမဟုတ်လားဟင်”

“အဘွားဟာ အဘိုးကို ချစ်ရဲ့လားမေမေ”

“သိပ်ချစ်တာပေါ့ ရယ်နီ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချစ်တော့မှ ကိုယ့် ကိုယ်ကို အဆင်းရဲဒုက္ခခံနိုင်တာကလား။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချစ်လွန်းမက ချစ်လာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိပ်စက်တဲ့အထိ ဖြစ်လာတတ်တယ် ရယ်နီ။ ကိုယ့်အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြု မခံရဘူးဆိုရင်တော့ ပေါက်ကွဲတတ် တာပဲ။ အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြုမခံရလို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပေါက်ကွဲမှုဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးမားဆုံးပဲ”

“ကျွန်တော့်အဖေဟာ မေမေရဲ့အချစ်ကို အသိအမှတ်မပြုဘူး မဟုတ်လား”

သူ့စကားကို ကျွန်မလက်မခံပါ။ ကျွန်မ သူ့စကားအတွက် ဝမ်းနည်း သွားရပါသည်။

“အမေ့အချစ်ကို သူ့အသိအမှတ်ပြုတာပေါ့ကွယ်။ တို့တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်နေသမျှကာလပတ်လုံး သူ့အမေ့အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြု ရမှာပေါ့။ တို့ဟာ တစ်ယောက်ဘဝကိုတစ်ယောက် နားလည်ပြီး ကရုဏာ သက်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အချစ်ဆိုတာ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အမြဲ ရှိနေမှာပဲ”

ရယ်နီသည် ကျွန်မကိုမြင်တတ်လေပြီ။ မိခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် မဟုတ်တော့ဘဲ အချစ်စွဲမှ အချစ်ကျွန်သဖွယ် တစ်ဝဲလည်နေရရှာသူ မိန်းမသားတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်တတ်နေပေပြီ။ ရယ်နီသည် အချစ်၏ ကျေးကျွန်မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ယခင်ကမြင်ဖူးခဲ့ဟန်မတူပါ။ သူသည် ကျွန်မကိုငေးကြည့်နေရှာပါသည်။

“မင်းအဖေရဲ့စာ မင်းကို ပြဖို့ အချိန်တန်ပြီသား”

ပိတ်ထားသော အံ့ဆွဲထဲမှ ပိတ်ထားသောသေတ္တာကလေးကို ထုတ်ယူဖွင့်လိုက်ပြီး ချိတ်ပိတ်ထားသော စာတစ်စောင်ကို ယူ၍ ရယ်နီအား ပေးလိုက်ပါသည်။ ထိုစာသည် ဂျယ်ရီထံမှနေောက်ဆုံးလာသောစား ရှင်နေမင်းမှပေးသောစာ။

ရယ်နီသည် ပိတ်ထားသော ချိတ်ကိုခွာ၍ ကတုန်ကယင်သော လက်ဖြင့် စာအိတ်တွင်းမှစာကို ဆွဲထုတ်ပြီးဖတ်ကြည့်လေသည်။ ကျွန်မသည် ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်ထိုင်ရင်း သူ့စကားကို စောင့်နေပါသည်။ ရယ်နီသည် စာကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် စဉ်းစဉ်းစားစား ဖတ်ကြည့်ပါသည်။ စာအိတ်ထဲ သို့ စာရွက်ခေါက်ကလေး ပြန်ထည့်ပြီး စားပွဲပေါ် အသာချထားလိုက် ရင်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မေမေ”

“အေး... အဲဒီတရုတ်အမျိုးသမီးကလေးကို အမေခွင့်ပြုလိုက် ပြီ။ အမေ သူ့ကို သဘောပေါက်တဲ့အကြောင်း မင်းအဖေ ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်းအတွက်ဆိုရင်အမေ ဘာမဆိုစွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့အကြောင်း တွေလဲ အမေရေးပေးလိုက်တယ်။ နေဦး အဲဒီမိန်းကလေးဆီက စာလဲ မင်းကိုပြရဦးမယ်”

ကျွန်မသည် 'ပီလင်း' မှပေးသောစာများကိုလည်း ရယ်နီအား ပေးလိုက်ပါသည်။ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် ဖတ်ပြီး ကျွန်မကို ပြန်ပေး ပါသည်။

“အဲဒီမိန်းကလေးအကြောင်း ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖေက ဘာပြုလို့ အဲဒီမိန်းမကို ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လက်ခံထားရ မှာလဲ”

“သူ့ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့နေရာ 'ပီကင်း' မှာ သူ့ဘယ်လောက် အထိ အကျပ်အတည်းနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရသလဲဆိုတာ တို့မှ မသိနိုင်တာ ဘဲကွယ်”

“မမေးခဲ့ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကိုပဲ ကျွန်တော် ထပ်မေးရဦးမယ် မေမေ။ ကျွန်တော်တို့ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ပီကင်းမှာနေခဲ့ဖို့ သူ့ဘာလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့

သလဲပြောစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်လွန်းလို့ပါ။

“အော် ... မင်းဟာ ခွင့်လွှတ်နိုင်လောက်တဲ့အထိ မင်းအဖေကို မချစ်တတ်သေးဘဲကိုး”

“ဒါဖြစ်နိုင်တယ်မေမေ၊ ဒါသိပ်ဖြစ်နိုင်တယ်”

ရယ်နီသည် မြတ်ကနဲ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်နားကို လျှောက်သွားပါသည်။ သူသည်အပြင်ဘက်ကညာကို ငေးကြည့်နေပါသည်။ အတန်ကြာမှ ကျွန်မဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြီး -

“မေမေ ... ကျွန်တော့်မှာလဲ ပြောစရာစကားတွေရှိတယ်။ အယ်လီဂရာနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြဿနာတွေဖြစ်ခဲ့တဲ့နားက ကျွန်တော်ဟာ ပီကင်းကို ထွက်ပြေးချင်စိတ်တောင် ပေါက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အဘွားဟာ တရုတ်မဖြစ်လို့မို့ အယ်လီဂရာတို့က ကျွန်တော့်အချစ်ကို အသိအမှတ် မပြုတာဆိုရင် ကျွန်တော်က တရုတ်ပြည်မှာပဲ သွားနေသင့်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခုနားလည်ပြီမေမေ၊ ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မသွားတော့ဘူး။ ကျွန်တော် မေမေနဲ့ပဲနေတော့မယ်။ မေမေနေတဲ့ မြေကြီးဟာ ကျွန်တော့်မြေကြီး။ ကျွန်တော့်နိုင်ငံ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒီပြင်နိုင်ငံ ဒီပြင်မြေကြီးမရှိတော့ဘူး”

ကျွန်မရင်ထဲမှာ ခုန်သလောက် ကျွန်မစကားများသည်လည်း ခုန်၍ ထွက်လာပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး။ သား ... မင်းဒီလောက် မြန်မြန် ဆန်ဆန်ကြီး မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့၊ မင်းအဖေနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး မင်းမဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ ရယ်နီရယ်”

“ကျွန်တော် အဖေ့ကိုဆန့်ကျင်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာမဟုတ်ဘူး မေမေ မေမေ့ကို လိုက်လျောပြီး ဆုံးဖြတ်တာ မေမေ့အတွက် ဆုံးဖြတ်တာ”

ရယ်နီသည် ကျွန်မထံသို့ လျှောက်လာသည်။ ကျွန်မပါးကို ညင်ညင် သာသာ၍ နမ်းပြီးလှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။

ရယ်နီသည် တကယ်ပဲစဉ်းစဉ်းစားစား ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူသည် မဆုံးဖြတ်နိုင်သောကာလတွင် မည်မျှဒုက္ခခံစားခဲ့ရသနည်း။ သူသည် အဖေနိုင်ငံနှင့် အမေနိုင်ငံကြား မျက်ရည်ပင်လယ်တွင် တချာချာ

လည်ခဲ့ရသည်။ ခုတော့ သူသည် ကျွန်မနှင့် ကျွန်မနိုင်ငံကို ခြေချယ်လိုက် လေပြီ။ ဂျယ်ရီရယ် ... ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါရဲ့။ ရှင်နောက်ထပ် သားတစ်ယောက်ရဖို့ ကျွန်မဆုတောင်းပါမယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပိုင်တဲ့ သားကို ကျွန်မက လုယူလို့ရမယ်ထင်သလားဂျယ်ရီ၊ ရယ်နီဟာ သူ့ဘဝကိုသူ ဆုံးဖြတ်တာပါ။ ကျွန်မရှင်ရဲ့နောက်ကို ပီကင်းထိ ကောက် ကောက်ပါလိုက်ခဲ့သလို ... ရှင် ... အခုပီကင်းကနေ ကျွန်မတို့ နောက်ကိုလိုက်မလာခဲ့သလို ရယ်နီလည်း သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့သူ မှန်ပါတယ် ဂျယ်ရီ။

တကယ်တော့ ဟော့သည် ဗားမောင့်ရွာကလေးရယ်၊ တောင်တန်း ကြီးတွေရယ်၊ ကျွန်မတို့အဖေဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ကလေးရယ်ဟာ ဘူမိနက်သန် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မဘဝတွင် လသာလာပါပြီ။ နေဝင်လျှင် လထွက်စမြဲ မဟုတ်ပါလားရှင်။

ရယ်နီထွက်သွားပြီး အတန်ကြာအောင်ပင် မီးဖိုကလေးနဲ့ဘေးမှာ ကျွန်မထိုင်နေပါသည်။ ကျွန်မဦးနှောက်နှင့် ကျွန်မစိတ်သည် ပေါ့ပါး လန်းဆန်းသွားပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မနိုင်ငံတွင် အထီးကျန်ဘဝဖြင့် ကြာကြာမနေရတော့ပါ။ ရယ်နီသည် ကျွန်မထံသို့ တစ်နေ့နေပြန်လာပြီး ကျွန်မနှင့်အတူ နေတော့မည်။ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်။

ယခုတိုင် ဂျယ်ရီကို စိတ်ထဲမှ ဖျောက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားမရပါ။ ခရစ္စမတ်အပြီး လပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ပြီးခဲ့ပြီမို့ ရယ်နီသည် ကောလိပ်တွင် နှစ်ကုန်တော့ မည် ဖြစ်သည်။ သည်အတောအတွင်း 'ဆိမ်' သည် အိမ်သို့ နှစ်ခေါက် ရောက်လာပါသေးသည်။ သည်နေ့လည်း နုယူးယောက်သို့လာရင်း ထိုမှ တစ်ဆင့် ကျွန်မထံ ရောက်လာပြန်သည်။ သူအိမ်သို့ ရောက်တိုင်းလည်း ကျွန်မကို ဂျယ်ရီနှင့် ကွာရှင်းပစ်ရန်သာ တွင်တွင်ပြောတတ်ပါသည်။ သည်နေ့မနက်လည်း ရောက်မဆိုက်ပင် ထိုကိစ္စကို စလာသည်။

“အယ်လစ္စဘက်ရယ်၊ ဟို ... ပီကင်းကလူကို ကွာရှင်းပစ်လိုက် ဝမ်းပါဗျာ၊ သူဟာ ခင်ဗျားအဖို့ ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့

ပါဘူး”

“သူ့ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မကွာရှင်းနိုင်ဘူး ဆဲမ် ... သူ့ရဲ့ ကွာရှင်းစရာအကြောင်းလဲမရှိဘူး။ သူ ကျွန်မကို ချစ်ပါတယ်”

“ဘာလဲ ... အဝေးရောက်အချစ်လား”

“သူ့အချစ်ဟာ အဝေးမရောက်ပါဘူးလေ”

“ဒါကို အဝေးရောက် အချစ်မခေါ်ရင် ဘယ်လိုခေါ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိတော့ဘူး”

ဒါပေါ့လေ ... သူ့ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ သူသည် ပုန်းဆရာသာ တတ်နိုင်ပါ၏။ သူသည် ဂျယ်ရီနှင့်လည်း မဆုံဖူးပါ။ ကျွန်မနှင့်လည်း ဂျယ်ရီနှင့်ကျွန်မ၏ အချစ်အကြောင်းကို မပြောဖူးပါ။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မတို့အချစ်အကြောင်းကို သူ့အားမပြောပြလိုပါ။

“ဂျယ်ရီနဲ့ကျွန်မဟာ ကင်းကွာမနေကြပါဘူးလေ ... အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါအရ ခွဲခွာထားခံနေရတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ သူ့အဖေဟာ အမေရိကန်တစ်ယောက်ပဲဟာ တကယ်ဆို သူခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ ဒီကိုပြန်ခဲ့ဖို့ကောင်းတာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ... ဒီမြေဒီရေဟာ သူ့အိမ်၊ သူ့ယာ သူ့ဌာနေမှမဟုတ်တာဘဲ”

“ဟာဗျာ ... ဒီမှာလဲ သူ့အဖို့ ပိကင်းမှာလို တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုမှာ အလုပ်ရနိုင်သားပဲ”

“ကျွန်မပြောတဲ့ ဌာနေဆိုတာ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ရပ်တည်နိုင်ရုံကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးဆဲမ်။ သူ့နုလုံးသားနဲ့ သူ့ဝိညာဉ်ကပါနေနိုင်မယ့် ဌာနေကိုပြောတာ၊ သူ့ဒီမှာမနေနိုင်ပါဘူးရှင်”

“အော် ... လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျား သူ့ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေတုန်းကိုး”

ဆဲမ်သည် ကျွန်မခံနိုင်ရည် မရှိနိုင်လောက်အောင်ပင် ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားကိုကျုပ် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိနိုင်ဘူးလားဗျာ ဟင် ...”

“အို ... ဆဲမ်ရယ် ... မဟုတ်တာဘဲရှင်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

ကျွန်မတို့နှစ်ဦးစလုံး အသက်မရှုမီအောင်ပင် တစ်ယောက်တို့ တစ်ယောက် ကတုန်ကယင်ကြည့်နေမိကြပါသည်။ ဆဲမ်သည် သူ့ကိုယ်ကို ကျွန်မထံသို့ယိမ်းလိုက်ပြီး ကျွန်မကိုငွေဖက်ရန် ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို တွန်းပစ်လိုက်ရပါသည်။

“အဲ့လိုမလုပ်နဲ့လေ ဆဲမ်”

“ခင်ဗျားကျွန်ုပ်ကို စိတ်ဆိုးသလား”

“ကျွန်မစိတ်မဆိုးပါဘူး ဒါပေမဲ့ ...”

ထိုနေ့ည ဆဲမ်သည် အိမ်မပြန်ဖြစ်တော့ပါ။ အကြောင်းမှာ သူနှင့် ကျွန်မတို့၏ကိစ္စနှင့် လုံးဝမဆိုင်ပါ။ အထက်ပါ စကားကို ကျွန်မပြောလိုက် သည့် အချိန်မှာပင် အပေါ်ထပ်ဆီမှ ဘာဘာလဲကျသွားသောအသံကို ကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်မတို့ဘာဘာအခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘာဘာ၏ အခြေအနေကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ကျွန်မတို့ သည် ရယ်နီထံသို့ အမြန်လာရန် သံကြိုးရိုက်လိုက်ရလေသည်။

ဘာဘာသည် တရုတ်ဝတ်ရုံကြီးနှင့်ပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲကျနေ ပါသည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် စောစောက ကျွန်မနှင့် ဆဲမ်ပြောနေကြသော စကားများကို ဘာဘာဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှအထိ ကြားသွားသလဲမသိဟု အောက်မေ့မိပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဆဲမ်သည် ဘယ်လောက်ကျယ်လောင်စွာ စကားပြောနေမိကြသနည်း။ ဖြစ်နိုင်သည်မှာ ဘာဘာသည်အောက်ထပ်သို့ အကြောင်းတစ်ခုခုဖြင့်ဆင်းရန် ကုလားထိုင်ပေါ်မှအဆင်းတွင် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဘာဘာသည်ခရစ္စမတ်ကာလကတည်းက သူ့အခန်းထဲမှာပင် တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ပါ။ ဘာဘာသည် ခုကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲလျက်သား။ သူ့ဦးခေါင်းသည် မီးဖို အုတ်ခုံနုတ်ခမ်းစွန်းပေါ်မှာ၊ သူ၏တရုတ်ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်လျက်သားနှင့်ပါ။

ဘာဘာဆုံးရှုံးပြီကောကွယ်။

ရယ်နီသည် အသုဘကိစ္စအတွက် အချိန်မီရောက်လာသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်ထဲမဟုတ်။ သူနှင့်အတူ အရပ်ရှည်ရှည်

ကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိသော ကောင်းမလေး တစ်ယောက် ပါလာပါသည်။ ကောင်းမကလေး၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် သိမ်မွေ့ညင်သာလှသည်။

“မေမေ ... ဒါမေရီဘိုဝင်ပါ”

“ဟုတ်လား ... ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ တကယ် မေရီနတ်သမီးကလေးကျနေတာပဲ”

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မေရီကို နမ်းချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်မသည် မေရီ၏နုထွေးသော ပါးစုံကလေးကို ညာသာစွာနမ်းလိုက်ပါသည်။

“ရယ်နီ ... သားကံကောင်းပါတယ်ကွာ၊ မေရီဟာ သာမန် မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး”

သူတို့ချစ်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသိပါသည်။ ဘယ်အတိုင်း အတာအထိ ချစ်ကြသည်ကိုလည်း ကျွန်မမြင်နိုင်သည်မို့ ကျွန်မစိတ် သက်သာရာရပါသည်။ ကျွန်မသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်တစ်ဖက်စီဖြင့် ဆွဲခေါ်ပြီး ဘာဘာလဲလျောင်းနေရာ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ ဘာဘာသည် သူ၏အပြာရောင် တရုတ်ဝတ်ရုံကြီးဖြင့် ဖြူလွှာသော အိမ်ရာ ခင်းပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာပင် လဲလျောင်းနေပါသည်။ ကျွန်မသည် ဘာဘာ၏ ခြေထောက်တွင် သူဝတ်နေကျ ကတ္တီပါတရုတ်ဖိနပ်အမည်းကို ဝတ်ဆင်ပေး ထားပါသည်။ ယောက်ျားသားချင်းသာ ပြုအပ်သောကိစ္စမှအပ ကျွန်မသည် ဘာဘာကို သူ့ကိုယ်ပိုင်အခန်းတွင်းမှာပင်အစစ ကျွန်မပြင်ဆင်ပေးခဲ့ပါ သည်။ ဘာဘာကို ကျွန်မနားအလည်ဆုံး မဟုတ်ပါလားရှင်။ သူ့ရင်ဘတ် ပေါ်တွင် ယုတ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကြားမှာ ‘ပြောင်းလဲခြင်း’ ဟူသော သူ့အမိန့်တလဲလဲ ဖတ်နေကျ တရုတ်စာအုပ် ခွမ်းခွမ်းကလေးကို ညှပ်ထား ပေးသည်အထိပင် ဖြစ်ပါသည်။

မေရီသည် ကျွန်မတို့နေနားမှာ ရှိရှိကလေးလိုက်လာပြီး ဘာဘာကို ရပ်ကြည့်နေပါသည်။ ပြီး ... ရယ်နီကိုလှည့်၍ပြောပါသည်။

“အိပ်နေသလား အောက်မေ့ရတယ် ရယ်နီရယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး လိုလိုက်တာ၊ ရယ်နီ မင်းကိုယ့်ကို မင်းအဘိုး ဒါလောက်လှပနန်းတစ်ခါမှ မပြောဖူးပါလား”

ကျွန်မသည် မေရီ၏စကားကို သဘောကျလွှားသည်နှင့် ... “ဟုတ်တယ်မေရီ ... မသေခင်ကဆို တစ်ခါတစ်ခါ အခုထက် တောင် လှသေးတယ်”

မေရီသည် ရယ်နီအနားသို့ လျှောက်သွားပြီး ရယ်နီ၏လက်ကို ကိုင်၍ သူ့ပါးမှာ အပ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သောအခါ မေရီအပေါ် ကျွန်မ သမီးကလေးအလားပင် ချစ်ခင်မိပါ တော့သည်။

“ရယ်နီ ... တို့ ဘာဘာကို ဒီမှာပဲ သင်္ကြိုဟ်ကြရအောင်”

“ကောင်းတယ်မေမေ ... ဒီမှာပဲ သင်္ကြိုဟ်ကြရအောင်”

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အိမ်နီးနားချင်းအချို့ ရောက်လာကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်နောက်ဖေးဘက် တောင်ကုန်းကလေးပေါ်ရှိ ထင်းရှူးပင် စုစုကလေးရှိရာသို့ ကျွန်မတို့မိသားစု မိတ်ဆွေသင်္ဂဟအပါအဝင် အိမ်နီး နားချင်းများပါ အတူတူသွားကြပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ဘာဘာကို မြှုပ်နှံ သင်္ကြိုဟ်လိုက်ကြပါသည်။ ‘မက်’ သည် တွင်းတူးသည့်ကိစ္စမှအစ ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ပေးရှာပါသည်။ ဘာဘာ၏ မြေပုံဘေးတွင် အမှတ်တရအနေဖြင့် ထင်းရှူးကိုင်းကလေးများကို အစီအရီ ပျိုးလိုက်ပါသည်။ မက်၏ဇနီးသည် က ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးရန် ကျွန်မအိမ်တွင် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ် ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့ရွာ၏ သာရေးနာရေးကိစ္စအတွက် အမြဲတမ်း ဆောင်ရွက် ပေးလေ့ရှိသော မန်ချက်စတာမြို့မှ တရားဟောဆရာကိုပင် ခေါ်၍ ခရစ္စယာန်ဓမ္မသတ်ကျမ်းစာသစ်ကို ဘာဘာ၏အသုဘတွင် ရွတ်ဖတ်စေပါ သည်။ အကြောင်းမှာ ထိုကျမ်းစာသစ်ပါ အကြောင်းအရာများ တရားဓမ္မ များသည် အာရှတိုက်၏အတွေးအခေါ်မှတစ်ဆင့် လာသည်။ တစ်နည်းအား ဖြင့် ကွန်ဖြူးရှပ်၏ အတွေးအခေါ်မှလာခြင်း ဖြစ်တန်သည်ဟု ဘာဘာက ကျွန်မကို ပြောဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘာဘာက ပြောပါသည်။ “သခင်ယေရှုဟာ သူငယ်စဉ်က ‘နီပေါ’ နိုင်ငံကို ရောက်ဖူးတယ်၊ အဲဒီအချိန် မှာ အာရှတိုက်မှာ ဗုဒ္ဓနဲ့ကွန်ဖြူးရှပ်တို့ ပေါ်ပေါက်ပြီးပြီပဲ သူ့တရားတွေ ဟာ ဗုဒ္ဓနဲ့ကွန်ဖြူးရှပ်ရဲ့ ဒြဿနာမကင်းလှဘူး၊ အေး ... ဒါဟာ

ကောလာဟလလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့လေ”

မည်သို့ပင်ရှိစေ ဘာဘာသည် သခင်ယေရှု၏ခရစ္စယာန်ဓမ္မသတ် ကျမ်းသစ်များသည် အာရှတိုက်မှ တွေးခေါ်ရှင်ကြီးများ၏ သြဇာမကင်းဟု ယုံကြည်ခဲ့သည်။

ဟော... ခုတော့ သူ့အသုဘမှာ ထိုတရားစာများကို ရွတ်ဖတ်နေ လေပြီ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော လေထုအတွင်းဝယ် ဓမ္မတရားသံသည် လွင့်ပျံလျက်ရှိရာ ဗားမောင့်သားများသည် ဘုရားသခင်၏ ကြည်ညိုဖွယ် သော စကားသံများပါတကားဟူ၍ အောက်ပေ့ငြိမ်သက်လျက်ရှိကြ၏။ ဗားမောင့်သားတို့သည် ယေရှုခရစ်ကို ဘုရားသခင်ဟုပင် မှတ်ယူကြလေ သည်။ အမှန်တကယ်တော့မူ ဘာဘာ၏အဆိုအရ ထိုဓမ္မသတ်ကျမ်းသစ် တို့သည် နောင်တော် နောင်တော် ဘုရားသခင်များ၏ စကားများသာတည်း။ ကျွန်မသည် ဘာဘာမှတစ်ဆင့် ထိုဓမ္မသတ်ကျမ်းသစ်များနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်မျိုးတစ်မည်ကြားဖူးခဲ့ရလေရာ ကျွန်မကြားဖူးသည့်အကြောင်းကို ဗားမောင့်သားများအား မည်သို့ပြန်ပြော၍ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။ သူတို့သည် ကျွန်မစကားကို နားမလည်နိုင်သည့်အပြင် အငြင်းအခုံပဋိပက္ခများပင် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ထိုအကြောင်းကို လျှို့ဝှက်၍သာ ထားရပါတော့မည်။ ကျွန်မတို့၏ဗားမောင့်ရွာကလေးသည် ကျဉ်းမြောင်း သောဒေသပါတကား။ သို့ပေမည်လည်း ကျွန်မ၏နေအိမ်ဌာနမဟုတ်ပါလား။

ဘာဘာ၏ဈာပနမှ ကျွန်မတို့ပြန်လာကြသောအခါ ‘ဆမ်’ ရော ‘ဘရစ်’ပါ ကျွန်မကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဂရုစိုက်ကြပါသည်။ တကယ်တော့ သူတို့အစိုးရိမ်ကြီးနေခြင်းသာဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ပထမတွင် ဘာဘာကို မီးသဏ္ဍိန်ပြီး သူ့ပြောဆိုကို ကျယ်ရှိရှိရာ ပိကင်းသို့ ဝိုင်းပေးမည်ဟု စိတ်ကူးပါသေးသည်။ ဝိုင်းပေးရန်မှာလည်း ဖြစ်နိုင်သောကိစ္စပင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မထင်ခဲ့သည်။ တရုတ်ပြည်မှ ပြည်နှင့် ဒဏ်ခံရသူများပင်လျှင် ပိပိတိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးရှိရာအရပ်ဖြစ်သော တရုတ်ပြည်တွင်သာ ပြန်လည်၍ခေါင်းချချင်တတ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ဘာဘာကိုယ်တိုင်၌က သူ့အလိုဆန္ဒအရသာလျှင် တရုတ်ပြည်မှ ခွဲခွာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီး... ခုအချိန်တွင် သူ၏အမျိုး

ပြောဆိုကိုပင် တရုတ်ပြည်က လက်ခံနိုင်မည်မဟုတ်တော့ပါ။ ဘာဘာတို့ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော တရုတ်ပြည်သည် ရှေးတရုတ်ပြည်သို့မဟုတ် ကွန်မြူနစ် သြဇာကြီးမားစဉ်က တရုတ်ပြည် မဟုတ်ပါလားရှင်။

သဏ္ဍိန်ရေးကိစ္စပြီးသောအခါ ကျွန်မတို့သည် ဧည့်သည်များနှင့် အတူ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ ဝတ်စုံအနက်ဖြင့် ပျာရာခတ်နေသော ‘မစ္စစ်မက်’ကို တွေ့ရပါသည်။ ဧည့်သည်များ ကျွေးမွေး ဧည့်ခံရန် အလုပ်ရှုပ်နေရပါသည်။

ဘာဘာကိစ္စအတွက် ကျွန်မရော ရယ်နီရော ပူဆွေးငိုကြွေးခြင်း မပြုကြပါ။ လောကဝံကို ရင်ဆိုင်ခြင်း၏ အဆုံးသတ်အတွက် ပူဆွေးငိုကြွေး ရန် မလိုအပ်ပါ။

ဧည့်သည်များနှင့်အတူ စားကြသောက်ကြရင်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ပင် စကားပြောနေကြပါသည်။ ဘာဘာအကြောင်းကို သိမ်မပြောဖြစ်ကြတဲ့၊ ကျွန်မတို့ရွာကလေး၏ ထွေရာလေးပါးအကြောင်းများကိုသာ ပြောဆို ဖြစ်ကြပါသည်။ ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲမမှန်ပုံ၊ အဓိက စိုက်ပင်ဖြစ်သော သကြားပင်များ၏အခြေအနေစသဖြင့် ရောက်တတ်ရာရာပြောဆိုပြီး ဧည့်သည်များ ပြန်သွားကြပါတော့သည်။

ဘရစ်တစ်ယောက်တည်းသာ ကျွန်မအနားမှာ ကျန်ရစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မ၏မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကကို ခတ်နေပြီးမှ ...

“ခင်ဗျား မငိုဘူးနော်”

“ဘာဘာအတွက် ငိုစရာအကြောင်းမရှိပါဘူးလေ”

“ဘယ်သူ့အတွက်မှ ငိုစရာအကြောင်းမရှိစေမည်ဘူးဗျာ”

ကျွန်မ သူ့ကို ခုအချိန်မှာ ဘာမျှပြန်မပြောချင်ပါ။ တကယ်တော့ ဘာဘာဆုံးပါးသွားခြင်းသည် ကျွန်မ၏ အတိတ်ကာလမှ ဖြစ်ရပ်များပါ ကုန်ဆုံးပျောက်ကွယ်သွားခြင်း၏ နိမိတ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ချစ်သူ နိုင်ငံ ချစ်သူအိမ် ချစ်သူကာလများသည် ဘာဘာမှတစ်ဆင့် ကျွန်မစိတ် တွင် ချိတ်တွယ်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ရာတွင် ဘရစ်ကတော့ ကျွန်မသည် ပိကင်းကိုပင် တသသ ဖြစ်နေဦးမည်ဟု စိုးရိမ်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို ဘာမှ

ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းကို သူနမ်းချင်နေသော အပူအရာပေါ်လွင်နေကြောင်း တွေ့ရ သည်။ သူ၏ မီးခိုးရောင် မျက်လုံးများက ကျွန်မနှုတ်ခမ်းကို ကြည့်ရင်း တငွေငွေတောင်တနေကြပါသည်။ သို့ပေမည် ကျွန်မအနမ်းမခံချင်သေးပါ။ ခုလောလောဆယ်တွင် ဂျယ်ရီမှလွဲ၍ အဘယ်မည်သော ယောက်ျား တစ်ယောက်၏နှုတ်ခမ်းနှင့်မျှ ကျွန်မနှုတ်ခမ်းကို အတိပခံချင်သေးပါလှဦး။

ညနေစောင်းသောအခါ ဆဲမ်ပြန်သွားပါသည်။
 နေ့လယ်ခင်းက ဧည့်ခန်းတွင် ကျွန်မနှင့် ဘရစ်နစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေစဉ် ဧည့်ခန်းမှ နောက်ဖေးဘက်သွားသော လမ်းသို့ ဆဲမ် ရောက်လာသည်ထင်ပါသည်။ သူသည် ဘရစ်မျက်နှာကို မြင်သဖြင့် ချက်ချင်းပြန်လှည့်ထွက်သွားဟန်တူသည်။ သူ့ခြေသံကို ကျွန်မကြားလိုက် သည်။ အတန်ကြာ ဘရစ်ပြန်သွားမှ သူ ကျွန်မကို လာနှုတ်ဆက်ပါသည်။ နယူးယောက်မြို့သို့ အလုပ်ကိစ္စနှင့် သွားစရာရှိသေးသည်ဟု ပြောပါသည်။ ပြန်ခါနီးတွင် သူသည် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မကို လက်ကြမ်းကြီးဖြင့် ဆွဲရမ်း နှုတ်ဆက်ပြီး ...

“ခင်ဗျား တစ်ခုခုလိုတာရှိရင် ကျွန်ုပ်ဆီချက်ချင်း ပုန်းဆက်ပါ”
 ဆဲမ်သည် စကားဆုံးလျှင် ဆုံးခြင်း ရုတ်တရက် ကျွန်မပခုံးကို ဆွဲ၍ ကျွန်မနှုတ်ခမ်းကို နမ်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ သူ့လက်ထဲမှ အတင်း ရုန်းထွက်လိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျား ဒါမျိုးမကြိုက်ဘူးကိုး”
 “ဟုတ်တယ်”
 “နောက်ကျွန်ုပ်မလုပ်တော့ပါဘူး”

ပြောပြီးပြီးချင်း ဆတ်ကနဲ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲ ခိုက်သွားသည်အတွက် ကျွန်မစိတ်မကောင်းပါ။ သို့သော် ကျွန်မ အနမ်းမခံ ချင်သေးခင် ကျွန်မကို နမ်းသည်ကို ကျွန်မမကြိုက်ပါ။ အပျိုမနုနုထွတ်ထွတ် ကလေးအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့ရသောနေ့များသည် ကျွန်မအဖို့ ကုန်ဆုံးခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မသည် ခုအခါအပျိုမ မဟုတ်တော့ပါ။ အရွယ်ရောက်ပြီးသော မိန်းမ ပြစ်နေပါပြီ။ အရွယ်ရောက်ပြီးသော မိန်းမတို့အဖို့ နှုတ်ခမ်းချင်းထိခမ်းခြင်း သည် အရာရာ ပြီးပြည့်စုံခြင်း သို့မဟုတ် ဘာမှထူးခြားမှုမရှိခြင်းဟူသော အကြောင်းနှစ်မျိုးတည်းသာ ရှိနိုင်သည်မဟုတ်ပါလော။

ဘာဘာနှင့်ပတ်သက်သမျှကိစ္စအားလုံး ပြီးလေပြီ။ ရယ်နီနှင့် မေရီတို့သည် နက်မြန်မြန်ကြမည်။ ကျွန်မသည် တစ်ယောက်တည်းမှ တကယ့်တစ်ယောက် တည်း ကျန်ရစ်ရဦးတော့မည်။ ရယ်နီနှင့် မေရီတို့ကလဲ ကျွန်မတစ်ယောက် တည်း ထားခဲ့ရမည်အတွက် စိတ်မကောင်းကြပါ။ စိတ်လဲမချကြပါ။ ကျွန်မကတော့ ထိုအကြောင်းကို မစဉ်းစားချင်ပါ။ စဉ်းစားတော့ကော ကျွန်မ ဘာသိနိုင်မည်နည်း။

ကျွန်မအိမ်သည် အိမ်နီးချင်းများနှင့် အလှမ်းဝေးလှသည်။ နေ့လယ်ခင်းတွင် ဗားမောင့်ရွာနီးချပ်စပ်မှ တောတန်းကလေးသည် ပကတိ လှပပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သစ်ပင်များကို ဖြတ်ဖောက်လာသော နေခြည်နု သည် ကျွန်မအိမ်ရာပေါ်သို့ပင် ပြောက်ကျားကျတတ်သည်။ ဟော ... ညရောက်တော့လည်း မှောင်လိုက်သည့်ဒေသ။ တောတန်းကလေးလည်း နေ့အခါကနှင့်မတူဘဲ မှောင်ကြီးကျလျက် တိတ်ဆိတ်လှ၏။ တောတန်း ကလေး၏ အတွင်းပိုင်းသို့ တော်တော်ရောက်သွားလျှင် သဲနုံးရွှံ့နုံးများပင် ရှိသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ထိုတောထဲ လမ်းပျောက်၍ မုဆိုးများ ပျောက်ဆုံးသွားတတ်သည်ဟု ကြားရသည်။ တစ်ခါတုန်းကလည်း ရွက္ခဗေဒပညာရှင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကျွန်မအိမ်အနီးစပ်ဆုံး တောထဲ မှာပင် ပျောက်ဆုံးသွားသည်ဟု ကြားရသည်။ သည်တော့ ဟောသည့် ချေးဟောင်း အိမ်အိမ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေနိုင်မလား ဆိုသည်ကို ကျွန်မဘာယုံနယ် သိနိုင်ပါမည်နည်း။

“မေမေ ... ကျွန်တော် ကောလိပ်ကျောင်းက ဆင်းပြီးရင် မေရီနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ဒီအိမ်မှာပဲ မေမေနဲ့အတူလာနေချင်တယ်”
 လက်ထပ်ရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဤအကြိမ်သည် ရယ်နီက

ကျွန်မကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“အေးပေါ့ကွယ်... မင်းတို့လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုရင် အမေဝမ်းသာရမှာပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီအခါကျရင် အမေမှာ စိုးရိမ်ပူပန်စရာရယ်လို့ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

နာရီအနည်းငယ်မျှသာ မေရီကို ကျွန်မမြင်ရသေးသော်လည်း မေရီသည် ရယ်နီ၏ချစ်သူအဖြစ် ဇနီးသည်အဖြစ် ရွေးချယ်သင့်သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မသိနေသည်။

အကယ်တည့် ရယ်နီသည် သူ့အဖေရီရာ တရုတ်ပြည်သို့သွား၍ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်တော့ မေရီသည် ရယ်နီနှင့်အတူ လိုက်သွားရန် မဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ တရုတ်လူမျိုးတို့သည် အလွန်ချစ်ခင်လွယ်လျက် ချစ်မိပြီးလျှင်လည်း မေ့တတ်သူများမဟုတ်ချေ။ မေရီသည် ကျွန်မကဲ့သို့သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် သူတရုတ်ပြည်လိုက်သွားပြီး တရုတ်လူမျိုးများနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးလေမှ ကျွန်မနှင့် ဂျယ်ရီ ကွဲကွာကြရမလို သူ ရယ်နီနှင့် တရုတ်ပြည်ကို ကွဲကွာရမည်အဖြစ်ကို ကျွန်မမလိုလားပါရင့်။ မေရီသည် ကျွန်မလို မခံစားရသင့်ပါ။

ရယ်နီသည် မေရီကို ဧစုဧကြည့်ရင်းက ...

“ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမှာလဲ”

ကျွန်မသည် မေရီက မဖြေခင် ရယ်နီကိုဝင်၍ ပြောရပါသည်။ ပြောစရာလည်း လိုအပ်ပါသည်။

“ဒီမေးခွန်းဟာ မလိုအပ်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းတို့လက်ထပ်ချင်တာဆိုရင် လက်ထပ်လိုက်ရုံပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မေရီရဲ့အဖေ အမေများမှာ မေရီနဲ့ပတ်သက်လို့ အစီအစဉ်တွေ ရှိနေဦးမလားဆိုတာပဲ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မေရီဟာ ငယ်သေးတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်မမှာ မိဘမရှိတော့ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက နှုံးသွားရှာကြပါပြီ၊ ကျွန်မရယ်၊ ကျွန်မရဲ့အမြွှာအစ်ကို ဂျော့ချီရယ်ဟာ အဘွားလက်မှာ ကြီးလာကြရတာ၊ ခုတော့ အဘွားလဲဆုံးသွားပါပြီ”

တစ်ပါးသူတစ်ယောက်၏ အတွင်းရေးကို အလိုလိုသိလိုက်ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါသည်။ ကျွန်မသည် ရယ်နီအတွက် ဝမ်းသာသလိုလို

ဖြစ်သွားပါသည်။ ရယ်နီသည် ချစ်သူကြင်ဖက်ကို ရွာဖွေတွေ့ရှိရာ၌ အဟန့်အတားဖြစ်စေတတ်သော မိဘ ဘိုးဘွားဟူ၍ သူ့ချစ်သူ၌မိလားဥဲ။ ရယ်နီ ကံကောင်းလေစွာ၌ ကျွန်မကြည်နူးကျေနပ်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မဘာမှ ဆက်မပြောဖြစ်ပါ။ ကျွန်မသားအတွက် ကျွန်မကြည်နူးသွားမိသည်ကို ရိုးသားစွာ ဖွင့်မပြောဖြစ်သည့် အတွက် ကျွန်မနည်းနည်းတော့ ရက်ပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မေရီ မိဘမဲ့ဘဝအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ဖွင့်မပြောလိုက်သည်မှာလည်း ကျွန်မရိုးသား ပြောင့်မှန်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

“ကဲ ... မင်းတို့ချင်းညှိပြီးလို့ လက်ထပ်ချင်တဲ့အချိန်ရောက်ရင် ဒီအိမ်မှာပဲ လက်ထပ်ပေးမယ်၊ ဒီအိမ်ဟာအမေနဲ့ ဂျယ်ရီလက်ထပ်ခဲ့တဲ့ အိမ်ဆိုတော့ မင်းတို့ဒီမှာ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် အမေဝမ်းသာရမှာပဲ၊ မင်းတို့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါကျရင် မင်းတို့ဒီမှာပဲနေနေ၊ ဘယ်မှာပဲနေနေ အမေအဖို့ တစ်ယောက်တည်းနေရလဲ နေပျော်ပါပြီကွယ်”

ရယ်နီသည် မေရီအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး မေရီလက်ကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဇွန်လ ၁၈ ရက်နေ့ကျရင် ကိုယ့်အသက် ၂၀ ပြည့်ပြီ ... အဲဒီနေ့မှာ တို့လက်ထပ်ကြရအောင်”

“ကိုယ့်သဘောပဲလေ ...”

လရောင်သည် ရယ်နီ၏ပျက်နာပေါ်မှ ဖြတ်၍ ဝေပီ၏ ရှည်လျားကြော့ရှင်းသော ဆံပင်များပေါ်သို့ ကျရောက်နေပါသည်။ ချစ်သူကို ကြည့်ငေးနေသော ကောင်ကလေးနှင့် ခေါင်းကလေးငုံနေသော ချစ်သူကောင်မလေးတို့သည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှပဆုံး ချစ်သူများပါတကာ။ ထိုအဖြစ်ကို ဂျယ်ရီသည် မမြင်နိုင်ပါလားရှင်။ ကျွန်မစိတ်သည် ဂျယ်ရီရဲ့ရာသို့ ပျံလွင့်သွားပြန်ပါသည်။ ကျွန်မစိတ်ကို ဂျယ်ရီအထံသို့ ဖြန့်လွှင့်ခြင်း မပြုခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ၊ ခုတစ်ခါ ကျွန်မပြန်၍ ကြိုးစားကြည့်မိပြန်သည်။ ကျွန်မစိတ်နှင့်ဆန္ဒကို အပြင်းထန်ဆုံးသော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဂျယ်ရီရဲ့ရာ ပီကင်းသို့ လွှင့်ထုတ်မိပါသည်။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီကို ဟောသည့် ငုံ့တွဲကို ခေါ်ပြချင်စမ်းပါဘိ။ အလွန်ချောမောသောယောက်ျားတစ်ယောက်

ဖြစ်သည် ကျွန်ုပ်တို့သားရယ်နီနှင့် အရပ်မြင့်မြင့်၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသောမေဇီတို့ကို သူမြင်စေချင်စမ်းပါဘိ။ သို့ပေမင် ကျွန်ုပ်မ စိတ်သည် သူ့ကို ရှာမတွေ့နိုင်ပါ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မနလုံးသားနှင့် ဦးနှောက် သည် တစ်ဖန်ပြန်၍ အသက်ကင်းမဲ့သွားပါတော့သည်။

“ကဲ ... ဇွန်လ ၁၈ ရက်နေ့ကျရင် ဒီအိမ်မှာ မင်းတို့အတွက် အစစအရာရာ အသင့်ဖြစ်ပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ကြပေရော ... ဟုတ်ပ လား”

ကျွန်ုပ်မအိမ်ခန်းသို့ ကျွန်ုပ်မ ပြန်ရောက်လာသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက် တည်း လသာဆောင်မှာ ကျန်ရစ်ပါသည်။ ဘာဘာသည် တစ္ဆေဘဝ ရောက်နေသည်ဆိုလျှင်လည်း ခုလောက်ရှိသူသည် ကျွန်ုပ်မအိမ်မှ သူနှင့် သင့်ရာနေရာသို့ ပြန်သွားရောပေါ့။ အသုဘအိမ်ဟူသော အငွေ့အသက် သည် ကျွန်ုပ်မအိမ်မှာ အစရှာမရတော့ပေ။ တကယ့်ဘာဘာသည် သည်အိမ် မှာ ဘယ်တော့မှ မရှိနိုင်တော့ပြီ။ တစ်ချိန်တုန်းက ဒေါက်တာမက် ကလျိုက်ယဒ်ဆိုသည် ပညာရှင်လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်သာလျှင် ဘာဘာ၏ ရုပ်ကြွင်းအဖြစ် သည်အိမ်မှာ ကျန်ရစ် တော့သည်။

ဘာများကော ထူးပါသနည်း။ သူ့သား ဂျယ်ရီသည်လည်း ကျွန်ုပ်မ အိမ်ကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ပြီပဲ။ သူပြန်မလာတော့ပေ။ သူသည် ကျွန်ုပ်မအတွက် သူ့ကိုယ်ပွားသား ရယ်နီကို ထားခဲ့ရစ်သည်။

ကျွန်ုပ်မဘဝတွင် အထူးခြားဆုံး အကြောင်းအရာတစ်ရပ် ပေါ်လာလေသည်။ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝအနေဖြင့်လည်း ထူးခြားသည်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အနေဖြင့်လည်း ထူးခြားသည်။ ရုပ်သဘောအရလည်း ထူးခြားသည်။ နာမ်သဘောအရလည်း ထူးခြားသည်။

ကျွန်ုပ်မသည် နာမ်သဘာဝ ယုံကြည်သူမဟုတ်ပေ။ စုန်းကဝေ နတ်အစရှိသော နာမ်နှင့်ဆိုင်ရာကိစ္စများကို ကျွန်ုပ်မ မသိ။ ကျွန်ုပ်မသည် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ရှုပ်နေသူသာဖြစ်၏။ တစ်ခါက ဂျယ်ရီ ကျွန်ုပ်မကို ပြောဖူးပါသည်။ ‘အချစ်ရယ် မင်းဟာ တစ်သက်လုံး အိမ်မှကိစ္စတွေထဲက ရုန်းထွက်နိုင်မယ့်သူမဟုတ်တော့ဘူး’ သူ့စကားမှန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မသည် အိမ်အလုပ်၊ ခြံအလုပ်ထဲတွင်သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲတစေ နှစ်မြှုပ်ထား သူ ဖြစ်ပါသည်။ လူ့သဘာဝအလျောက် ပြောကြဆိုကြ ယုံကြည်ထွမ်း အားကိုးလွယ်ကြသော ကိုးရီးကားယား အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်ုပ်မ မသိကျိုးကျွံပြုနိုင်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မသည် ပညာတတ်တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပြန်ပါ။ ကောလိပ်မှ ပညာကို သင်ယူ

ခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း စာကျက်၍ စာမေးပွဲအောင်ခြင်းသဘောမျှသာ ကျွန်မတွင်ရှိပါသည်။ ဘာသာရပ်အချို့၌ ကျွန်မလောက် ကြောက်လန့် စိုးရိမ်စွာ စာကျက်ခဲ့သူ ကောလိပ်၌မရှိ။ ထို့ကြောင့် စာမေးပွဲ အောင်မင် အောင်ခဲ့သော်လည်း ကောလိပ်က ခတ်နှိပ်ပေးလိုက်သော 'ပညာသင် တံဆိပ်' သည် ကျွန်မနှင့် မထိုက်တန်ပါ။ တကယ်ပညာတတ်ဉာဉ်သည် ကျွန်မ၌မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် စိတ်ကူးအိပ်မက်များနှင့်လည်း ကင်းကွာခဲ့သူသာဖြစ်၏။

ဂျယ်ရီ၏အကြောင်းကို စိတ်ကူးရာ၌ပင် တစ်ချိန်က သူနှင့်အတူ နေခဲ့စဉ်က အကြောင်းများအပေါ် အခြေခံ၍သာ စိတ်ကူးခဲ့၏။ မရှိသေး သော မမြစ်သေးသော အကြောင်းအရာများအတွက် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ စိတ်ကူးရန်ပင် စိတ်မကူးဖူးပါ။ မမြင်ရသောအရာကို ကျွန်မ မယုံကြည်ပါရင့်။

သို့ပေမည် ညကကျွန်မမြင်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မကျိန်ပြောရုံပါ သည်။ ညကသန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက် ဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိတွင် ကျွန်မ အိပ်ခန်းထဲ၌ ကျွန်မအသေအချာ မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ မြင်လိုက်ရသည်ကား ... ကျွန်မချစ်လင် ဂျယ်ရီတည်း။ သူ့ကို မျက်စိ ထင်ထင်မြင်မြင်ရခြင်းသည် ရယ်နီနှင့် မေရီတို့ပြန်သွားကြပြီး ရက်သတ္တ ငါးပတ်တိတိပြည့်သောနေ့ညတွင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ တစ်အိပ်လုံးတွင်မှ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရှိနေပါသည်။

'မက်' သည် မနက်စောစောလာပြီး ညနေမိုးချုပ်မှပြန်တတ်သည်။ မက်၏ဇနီး မစွက်မက်သည်လည်း တစ်နေ့လုံးလိုလို ကျွန်မအိပ်သို့လာပြီး ကျွန်မကို ဝိုင်းဝန်းကူညီရင်း စကားတင်းပြောခြင်း (သူ့ယောက်ျား မကောင်းကြောင်းသာများသည်)များလုပ်တတ်ပါသည်။ အခြားအခြားသော အိမ်နီးချင်းများလည်း မကြာမကြာ ကျွန်မထံလာ၍ အားပေးစကားပြော တတ်ကြသည်။ တရားဟောဆရာနှင့် ကျွန်မတို့ရွာမှ ကျောင်းဆရာမကြီး မစွန်မွန်ရိုးတို့လည်း ရောက်လာတတ်သည်။ ဘရစ်သည် ကျွန်မထံ နှစ်ကြိမ် ရောက်ရှိခဲ့ပါသေးသည်။

ဘရစ်သည် ကျွန်မထံရောက်လျှင် ကြာကြာမနေတတ်ဘဲ သဏတစ်ဖြုတ်

အားပေးစကားပြောပြီး ပြန်သွားတတ်သည်။ သူက ကျွန်မကို တွေ့ထ ငေးငိုင်နေသူ အပူသည်ဟုထင်နေသည်။ မဟုတ်ပါရင့်။ မနေ့က သူ ရောက်လာသောအခါ ...။

"စိတ်ချမ်းသာရဲ့လား"

"စိတ်ချမ်းသာတယ်လဲမဟုတ်၊ စိတ်ဆင်းရဲတယ်လဲမဟုတ်ပါဘူး ရှင် ... ကျွန်မဟာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုသိပ်မရှိတော့ဘူး၊ စိတ်တည်ငြိမ်မှု ကလေးရနေပြီ"

"အမြဲတမ်းဒီလိုပဲ နေသွားတော့မှာလား"

"ဒီလိုတော့လဲ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့"

"ခုအခြေအနေဟာ အတိတ်ကနေ အနာဂတ်ကို ပြောင်းလဲတဲ့ ခေတ္တခဏအခြေအနေကလေးပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလိုထုံနေတဲ့ အခြေအနေမျိုးဟာ ကျွန်မအဖို့ ကောင်းတော့လဲကောင်းပါတယ်"

"အထီးကျန်မခိုင်လွန်းဘူးလားဗျာ"

"ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ ... ဇွန်လကျရင် ကျွန်မသားကို ဒီအိမ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ပေးမှာပဲဟာ"

မနေ့က ဒီပြင် အခြားအကြောင်းထူးမရှိခဲ့ပါ။ အိပ်အလုပ်များ လုပ်ရင်းသာ အချိန်ကုန်ခဲ့ပါသည်။ အလုပ်လဲသိပ်မများလှပါ။ ကျွန်မ အိပ်ရာကိုပင် စောစောစီးစီး ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် ညအိပ်လျှင် အလွန်ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် အိပ်တတ်ပါ သည်။ ဂျယ်ရီကတော့ လူးလိုမ့်အိပ်တတ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ တရုတ် ခုတင်ကျယ်ကြီးပေါ်တွင် သူ့ဘေးမှာ ကျွန်မ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး အိပ်ပျော် နေတတ်သည်ကိုကြည့်ပြီး ဂျယ်ရီက 'မင်းဟာ အိပ်ပျော်နေရင် အရုပ် ကလေးလိုပါပဲ' ဟု ပြောဖူးပါသည်။ သို့ပေမည် ကျွန်မသည် သူ့ထက် အအိပ်ဆတ်ပါသည်။ ချွတ်ကန်ကြားလျှင် ကျွန်မနီးနှင့်လေပြီ။

မနေ့ညကလည်း ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှ ဖျတ်ကန်နီးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှနီးလျှင် နာရီကိုကြည့်တတ်သော အကျင့်ရှိသည်။ ကျွန်မခုတင်ဘေးမှ စားပွဲတင်နာရီကလေးသည် ညသန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက် ဆယ့်ငါးမိနစ်အချိန်သို့ပြန်နေသည်။

ကျွန်ုပ်မသည် ဂျပန်နိုင်ငံခွဲခွာခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် အိပ်ရာဝင် စာဖတ်သော အကျင့်ကလေးကိုလည်း ရရှိခဲ့ပါသည်။ ရယ်နီအိမ်မှ ထွက်သွား စကတည်းက သူ့အခန်းရှိ စာအုပ်ခိရိမှ စာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်ကို ရရှိခဲ့သည်။ 'ဆက်ခွယ်မှုသဘောနှင့် ပတ်သက်၍ သိပ္ပံပညာရှင် အင်စတီနို၏ စိတ်ကူးတွေ့ဆချက်များ' ကို နားလည်အလွယ်ဆုံးနည်းဖြင့် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ သာမန်စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ရည်ရွယ်သည်ဟု စာအုပ်ကဆိုထားသည်အတိုင်း ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုက်ညီသော စာအုပ်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင်စာအုပ်ပါအကြောင်းအရာ များကို ကျွန်ုပ်ဖတ်လိုရုံတင်ရှိပြီး နားမလည်နိုင်ပါ။ တကယ့်လက်တွေ့ အဖြစ်အပျက်များကိုသို့ ဆုပ်ကိုင်ပြသမရနိုင်သောအကြောင်း အရာများကို ကျွန်ုပ်အဖို့ ရှုပ်ထွေးစေပါသည်။ စာအုပ်၏ အညွှန်းအရဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်မသည် သာမန် စာဖတ်ပရိသတ်ထက်ပင် သာမန်ကျနေပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မသည် စာအုပ်ပါအကြောင်းအရာကို နားလည်နိုင်ရန် အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဖတ်ရင်း ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း အချိန်ဖြုန်းရပါသည်။

သည်လောက်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်မသည် တွေးတောစိတ်ကူးယဉ်တတ်သူ မဟုတ်၊ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်လေ့ရှိသည်များအပြင် ဘာကိုမှ သိသူမဟုတ် ဟူ၍ သိလောက်ပါပြီရှင်။

ကျွန်ုပ်မ၏ဦးနှောက်သည် လက်တွေ့ဆန်လှသည်နှင့်အညီ ကျွန်ုပ်မ သည် ဖြစ်ခဲ့ပြီးသော အကြောင်းအရာများကို အလွန်မှတ်မိနိုင်သော မှတ်ဉာဏ်ရှိသူကား ဖြစ်ပါ၏။ ကြည့်လေ ...။ ဝေးကွာလွန်းလှသော အရပ်မှ အကြောင်းအရာများကိုပင် မှတ်မိနေသေးသည်တကား။

အထက်ပါစာအုပ်ငယ်ကို လေးကြိမ်မြောက်ဖတ်မိသောအခါ၌ကား ရုပ်ဝတ္ထုများနှင့် ရုပ်ဝတ္ထုမဟုတ်သော 'အင်အား' ဆိုသည့်အရာတို့၏ ဆက်စပ်မှုသဘောအခြေခံကို ကျွန်ုပ်မနားလည်လာရတော့သည်။ ထိုသို့ နားလည်လိုက်ရသော တဒဂ်တွင် ကျွန်ုပ်မသည် ဖျတ်ကနဲထိတ်လန့်သွားမိ ပါသည်။ မှောင်မှိုက်သောညတွင် ကျွန်ုပ်မအိမ်ကြီး၏ထိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း ဟိုမှသည်မှ အရောင်ကလေးများ ပြောက်ကျား ကျနေခြင်း၊ ငိုညည်းသံ ကဲ့သို့သော လေညင်းကလေးများတိုက်ခတ်ခြင်း၊ အို ... ဒါတွေကို

ကျွန်ုပ်မအရင်က ဂရုမထားမိပါကလား ...။ ကျွန်ုပ်မ အရင်က အပြောကြီး ခဲ့သည့်စကားများကြောင့် ရုတ်တရက်ပင်ရုတ်မိပါ၏။

ကျွန်ုပ်မရင်ထိတ်ခြင်းဖြစ်တတ်ပါလေပြီ။

ဆုပ်ကိုင်ပြသ၍ရသော ရုပ်ဝတ္ထုတို့သည်၊ ဆုပ်ကိုင်ပြသ၍မရသော အင်အားအဖြစ်သို့ ဓာတ်သဘာဝအလျောက်ပြောင်းလွဲတတ်သည် တကား ...။

မနေ့ညမတိုင်ခင် တစ်နေ့ညက ထိုသဘောကို ကျွန်ုပ်မသိခဲ့ရသည်။ ထိုအတွေးကလေးသည် ကျွန်ုပ်မကိုယ်၌ဝင်ရောက် ပူးကပ်နေခဲ့သည်။ ဦးနှောက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကိုမနည်းကြီး ဖြေလျှော့ချလိုက်မှ ကျွန်ုပ်မ အိပ်ပျော် သွားခဲ့ရာ မနေ့ကမနက်နေ့မြင့်မှ ကျွန်ုပ်မအိပ်ရာမှ နိုးခဲ့သည်။ မစွပ်မက် ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်မအိမ် ရောက်နေနှင့်သည်မှာ ကြာလှပြီ။ အိပ်ရာထနေမြင့် သွားသဖြင့် မနေ့ကညမိုးချုပ်သည်အထိ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းများ မပြီး မပြတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်မသည် တစ်နေ့တွက်လုပ်ငန်းကို တစ်နေ့နှင့်ပင် အပြီး လုပ်ချင်သည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်မဘဝတွင် ဂျပန်နိုင်ငံလည်း ခွဲခွာနေရ သည်။ ရယ်နီလည်း လူလားမြောက်သွားပြီဆို စက်ရုပ်သဖွယ်သော ကျွန်ုပ်မသည် မျှော်လင့်ချက်ထားခြင်း စောင့်ဆိုင်းခြင်း ဟူ၍မထားတော့ဘဲ၊ တစ်နေ့အလုပ်ကို တစ်နေ့ စက်ရုပ်ကဲ့သို့သာ လုပ်သင့်နေသောကြောင့် တည်း။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းသူတို့၏ စက်ရုပ်ဘဝသည် နေ့ကုန်လျှင် နှစ်ကူး၍ နှစ်ကုန်လျှင် ဘဝကူးရမည်ဟူ၍သာ သဘောထားရမည်မဟုတ်ပါလားရှင်။

သည်လိုနှင့်မနေ့ညက ကျွန်ုပ်မအတော်ပင်ပန်းသွားပါသည်။ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းလည်း အပြီးမသတ်နိုင်ခဲ့။ ဟောမောနှင့် စောစော အိပ်ရာဝင်မိသည်။ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရာမှ စောစောက ပြောသလို ညသန်းခေါင်နှစ်ချက်ဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် အိပ်ရာမှ ဖျတ်ကနဲ လန့်နိုးသွားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်မ ဦးနှောက်သည် အိပ်ရေးဝခြင်းဖြင့် ကြည်လင် လန်းဆန်းနေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်မသည် ခုတင်ဘေးမှ မီးတိုင်ကိုလှမ်းဖွင့်ပြီး အင်စတီနို၏ စာအုပ်ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် စာဖတ်ချင်စိတ်များ ပြင်းပြနေသည်။ ကျွန်ုပ်မတွင် ထိုအချိန်က ထိတ်လန့်စရာ ဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ ကျွန်ုပ်မသည် စာအုပ်ပါအကြောင်းအရာများကိုဖတ်ရင်း

ထူးဆန်းသောအရာများကို သိချင်စိတ်သာရှိနေသည်။ စာအုပ်ကိုဖတ်ရန် ပြင်ဆင်ရင်း ရုတ်တရက် ကျွန်မအိပ်ခန်းတံခါးသို့ ကြည့်ချင်စိတ်ပေါက်လာ သဖြင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဘုရား ... ဘုရား ...။ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ ရဲ့လား ...။

ကျွန်မအိပ်ခန်းတံခါးအနီးတွင် တွေ့ရသည်ကား ဂျယ်ရီ ...။ တကယ့်ကို ဂျယ်ရီရယ်ပါရင်။

ထိုစဉ် ကျွန်မမြင်ရသော ဂျယ်ရီသည် ရုပ်သွင်အားဖြင့် ပြောင်းလဲ နေပါသည်။ သူသည်စိတ်ထိခိုက်နေသော မျက်နှာထားရှိနေသည်။ မှတ်ဆိတ် ပါးမြိုင်းခပ်ပါးပါးရှိနေသည်။ ဆံပင်ကို ပီဘီခေါင်းတုံး ဆံတောက်ညှပ်ထား သည်။ တရုတ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ဘာဘာဝတ်သည် ဝတ်ရုံမျိုးမဟုတ်ဘူး။ တရုတ်ကျောင်းသားကလေးများ ဝတ်သည့် ယူနိုဖောင်းဝတ်စုံမျိုး။ လည်ပင်းအထိ ကြယ်သီးတပ်ထားသော အပြာရင့်ရောင်ဝတ်စုံမျိုးဖြစ်သည်။ သူ့ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကောင်းစွာမမြင်ရ။ သူ့မျက်နှာကိုသာ ကျွန်မသေသေချာချာ မြင်နေရသည်။ သူသည် ကျွန်မကို ငေးကြည့်ရင်း တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သောအခါ သူ၏မိုင်းသော မျက်လုံးအစုံ သည် ဖျတ်ကနဲတစ်ချက်တောက်လာ၏။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် သူသည် ကျွန်မကို လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်ဟု ထင်လိုက်၏။ ကျွန်မသည် ခုတင် ပေါ်မှ မထမိဘဲ။ သူ့ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်မိသည်။

“ဂျယ်ရီ ... ဂျယ်ရီ ... အို ... အချစ်ရယ် ...”

ကျွန်မအသံကို ကြားသောအခါ သူ၏မျက်နှာသည်ချက်ချင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပြီး အန္တရာယ်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသလို ဖြစ်သွား ၏။ ကျွန်မသည် ခုတင်ပေါ်မှလူးလဲထပြီး သူ့ထံသို့ ပြေးသွား၏။ သူ့ကို လှမ်းဖက်လိုက်၏။ သို့ပေမင့် ကျွန်မရင်ခွင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့။ ကျွန်မ သည် သူရပ်နေခဲ့သော နေရာတွင် တစ်ယောက်တည်း။ သူကားမရှိတော့။ ကျွန်မသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ပြန်လှဲချလိုက်ပြီးမှ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်လာ တော့၏။

ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီကို မြင်လိုက်ရ၏။ သိပ်သေချာသည်။ အိပ်မက် မဟုတ်။ စိတ်ကထင်လိုက်ခြင်းမဟုတ်။ တကယ့်ကို မြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

စိတ်ကထင်လိုက်ခြင်း။ အိပ်မက်မက်ခြင်းဖြစ်သည်ဆိုလျှင် သူ့အသွင်အပြင် သည် ကျွန်မနှင့် ခွဲခွာခါနီးအချိန်က အသွင်အပြင်ဖြစ်ရမည်။ ရုတ်တရက်ဖြေ မှ ကျွန်မတို့သားအမိ ခွဲခွာကာနီးကျန်ရစ်သောမျက်နှာထား၊ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် မျိုးဖြစ်ရမည်။ ထိုအချိန်က သူ့မျက်နှာထားသည် ကျွန်မအဖို့ စွဲထင်ရော အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

ကျွန်မနှင့်သူ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မဝအောင် ငေးမောရင်းနှင့် ကမ်းစပ်နှင့်လှေသည် ရေဂယက်လေးများ ခြား၍ ကွာလှမ်းခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလားရှင်။

‘မောင်အရိပ်အရောင်မှန်သမျှ မင်းမျက်လုံးထဲက စွဲနုတ်ခံလိုက်ရပြီ လို့ မောင်ခံစားရတယ်အချစ်ရယ်’ ဟူ၍ သူ့စာထဲမှာရေးခဲ့ဖူးသည်။

ခုကြည့်လေ ... သူသည် ကျွန်မတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော အသွင် အပြင် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် ဖြစ်နေလေပြီ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော အသွင်ဖြင့် မြင်ရခြင်းသည် အိပ်မက်စိတ်ကူးဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

သူ့ကိုမြင်ရပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်မအိပ်၍မရတော့ပါ။ အဝတ်အစားလဲ ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့ရတော့သည်။ အိပ်အပြင်ဘက်ခြံထဲတွင် လမ်း လျှောက်ရင်း တောင်တန်းကြီးများ နောက်ကွယ်မှ ရောင်နီကိုမျှော်နေမိ သည်။ သူ၏ရုပ်သွင်ကို မြင်လိုက်ရခြင်းသည် ဘာအဓိပ္ပာယ်နည်း။ အသက်ရှင်ခြင်း။ သေဆုံးခြင်းတို့၏ နိမိတ်လက္ခဏာများလေလား ကျွန်မ စဉ်းစားမရနိုင်အောင်ပါ။ ပြီးတော့ သူ့ရုပ်သွင်ကို နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရ သောခဏတွင် သူ့မျက်နှာသည် အဘယ်ကြောင့် အန္တရာယ်တစ်ခုခုအတွက် စိုးရိမ်နေဟန် ပေါ်နေရသနည်း။ ကျွန်မ ဘယ်တော့များမှ သိရပါတော့အံ့။

ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နည်းနည်းကလေး မျှပင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းမဖြစ်ခဲ့သည်ကို အံ့ဩရသည်။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီကို ဘယ်လိုပုံပန်းသဏ္ဍာန်ဖြင့် တွေ့ရသည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မကြောက်ရွံ့မိမည် မဟုတ်ပါ။ တစ်ချိန်က ကျွန်မအမြဲတမ်း ရီစရာအဖြစ် သဘောထားခဲ့သော အဖြစ်အပျက် ပုံပြင်ကလေးများကိုတော့ အမှတ်ရမိသည်။ ထိုပုံပြင်ကလေး များသည် သေသောသူသည် တစ္ဆေသရဲအဖြစ် ဝိညာဉ်အဖြစ် သူချစ်ခင် စွဲလမ်းသူထံ လာရောက်တွေ့ဆုံတတ်သည် ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ

မယုံကြည်ခဲ့။ ခုလည်း ကျွန်မ မယုံကြည်နိုင်ပါ။ ကျွန်မ၏ စိတ်ပျက်စီးကသာ ကျွန်မ၏ပင်ကိုယ်စိတ်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် သစ္စာဖောက်လှည့်ခြင်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

မစ္စက်မက်သည် ကျွန်မသံသယရှိသော ယင်းကိစ္စများကို ယုံကြည်သူဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အိုင်ယာလန်တွင် သေသည်အထိ နေထိုင်သွားသော သူ၏မိခင်ကို သုံးကြိမ်သုံးခါမျှမြင်ရဖူးသည်ဟု သည်နေ့ကျွန်မကို ပြောပြပါသည်။

“နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်မြင်ရတာကတော့ သူသေပြီးမှ မြင်ရတာ” ကျွန်မက သူ့အမေကိုသူဘယ်လို မြင်တွေ့ရသည်ကို မေးပါသည်။

“ပထမဆုံးအကြိမ်က သူ့ကိုငိုယိုပြီး ဆုတောင်းနေတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ တွေ့ရတာရှင်၊ အမည်းရောင်ဝတ်စုံနဲ့ ဒူးနှစ်ဖက်ထောက် လက်နှစ်ဖက် မြှောက်ပြီးတော့ပေါ့ ... ကျွန်မမြင်ရတုန်းကများလေး၊ သူ့ဆံပင်တွေဟာ ရေစီးချောင်းကလေးလိုပဲ သူ့နောက်ကျောဘက်မှာ ဖြာကျနေတာ၊ သူ့ခြုံနေကျ ခြုံထည်ကလေးလဲ ခြုံမထားဘူးရှင်၊ ကျွန်မအမေဟာ တနင်္ဂနွေနေ့ကလွဲရင် အမြဲတမ်းခြုံထည်ခြုံထားလေ့ ရှိလေတော့ သူ့ကို ကျွန်မ တွေ့ရတဲ့နေ့ဟာ တနင်္ဂနွေနေ့ပဲဆိုတာ ကျွန်မချက်ချင်းသိလိုက်တာပဲ မကြာပါဘူးရှင်၊ အဲဒီ တနင်္ဂနွေနေ့က ကျွန်မအမေဆုံးတဲ့နေ့ဆိုတာ သိရတော့တာပါပဲ”

“ဒုတိယအကြိမ်တွေ့ရတာကကော”

“ဒုတိယအကြိမ်ကတော့ ကျွန်မ ‘မက်’ ကို ကွာရှင်းတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးတဲ့အချိန်က၊ ဟုတ်တယ်ရှင် ကျွန်မ ‘မက်’ ကို ကွာရှင်းဖို့ တကယ်ပဲ စဉ်းစားဖူးတယ်”

ပြောရင်းနှင့်ပင် မစ္စက်မက်သည် ခြံထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသော ‘မက်’ ကို ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ လေဆံဖြင့် တိုးတိုးကလေးပြောပါသည်။

“သူက သိပ်သဝန်ကြောင်တဲ့လူရှင် ... ကျွန်မရဲ့ပထမဆုံး ကလေးဟာ သူ့နဲ့ရတဲ့ကလေးမဟုတ်ဘူးကိုး ... အဲဒီကိစ္စကိုလဲ ဘယ်တော့မှ အမေမခံဘူး ... အမလေး ... ဟော့ဒီလေးဆယ်နှစ်နှစ်လုံးလုံး

ကျွန်မဖြင့် သူ့ဒုက္ခကိုပဲ ခံနေရတာပါရှင်”

ကျွန်မသည် သူတို့အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေများကို မသိချင်ပါ။ ပ.ထုတ်လိုက်ရပါသည်။

“ကဲကဲ ... တတိယအကြိမ်တွေ့တာကကော ... ဆက်ပါဦး”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီတတိယအကြိမ်မြင်ရတာက မနက်ခင်းကြီးရှင် ... အဲဒီမနက်မတိုင်ခင်ညက ဟိုညစွာရှင် ... ဟိုဟာ... ဘာလဲ ... သူ့နဲ့ကျွန်မနဲ့ ဟိုဒင်း ... ဖြစ်ကြတယ်၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါနဲ့ မနက်မိုးလင်းတော့ သူက ကလေးတွေနဲ့အတူ ဘုရားကျောင်းသွားဖို့ ကျွန်မကိုခေါ်တယ် ... ကျွန်မကလဲညက ဟိုဒင်းဖြစ်ထားလေတော့ ဘုရားကျောင်းသွားချင်စိတ်မရှိဘူးလေ ... ကျွန်မ မလိုက်ဘူးဆိုတာနဲ့ သူ့လဲကျွန်မကို ကြိမ်းမောင်းပြီး ကလေးမြှောက်ယောက်လက်ဆွဲပြီး ဘုရားကျောင်းကို ချီတက်သွားတော့တာပဲ၊ အေး ... အေး ... အဲဒီအချိန်က ကျွန်မတို့ကလေး မြှောက်ယောက်ရပြီးနေပြီ၊ ပြီးတော့ ပြောရဦးမယ် ... ကျွန်မရဲ့ ခုနစ်ယောက်မြှောက်ကလေးက အဲဒီညက ရတဲ့ကလေးပေါ့ရှင် ... ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း တစ်အိမ်လုံးမှာ ကျန်ခဲ့တယ်၊ ညက အိပ်ပျက်ထားတာကြောင့် အားမွေးလိုက်မယ်ဆိုပြီး ကျွန်မလဲ သူတို့ထွက်သွားတာနဲ့ ကိုယ်လက်သန့်စင် အဝတ်အစားလဲပြီး တစ်ချိုးတည်း အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်တာပဲ၊ အဲ ... အဲဒီတုန်းမှာ ကျွန်မအမေကို မြင်ရတာ ရှင် ... အမလေး ... ကျွန်မအမေဟာ ဝတ်စုံအဖြူနဲ့ တကယ် နတ်သမီးကလေးကျနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း ထုံးလေ့ရှိတဲ့ ဆံပင်အထုံးမျိုးနဲ့ အမေက ကျွန်မကို ‘သမီး ... ခုရမယ့် ကလေးကို သေသေချာချာမွေးပါ၊ ဒီကလေးဟာ အမေဝင်စားမယ့်ကလေးပဲ’ လို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်မကလဲ တကယ်လား ... ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ မက်တို့ သားအဖတစ်တွေ ပြန်ရောက်လာမှ နိုးတော့တယ်”

ကြည့်စမ်းပါဦးရှင် ... အဟုတ်မှတ်လို့နားထောင်နေတာ ... ဘယ်လောက် အူကြောင်ကြောင်နိုင်သနည်း။ ‘မစ္စက်မက်’ သည် အလွန် ချိန်းကျသော ချဲ့ချဲ့ထွင်ထွင်ပြောတတ်သော၊ မဟုတ်တမ်းတရားပြောတတ်

သော မိန်းမကြီးဖြစ်မှန်း ကျွန်မသိပါသည်။ သို့ပေမည် ... သူသည် သူတွေ့ကြုံခဲ့ရသည်ကို တကယ်ပဲ ယုံကြည်နေဟန်ရှိသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ကျွန်မသည် အနီးဆုံးမြို့လေးမှ စာကြည့်တိုက်သို့ ရောက်သည်။ အိမ်မက်အကြောင်း ကိုယ်ထင်ပြခြင်းအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့်စာအုပ် တစ်အိတ်ကို ငှားသည်။ ထိုအကြောင်းများ ဖတ်မှတ် ရမည်မှာ ရှက်ဖို့တော့ အကောင်းသားရှင်။ ကျွန်မသည် နာမ်စိညာဉ် သဘောကို 'မယုံကြည်သူ' မဟုတ်ပါလား။ ခက်သည်က သိပ္ပံပညာရှင် အင်စတိုင်း၏ အဆိုအမိန့်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကမ္ဘာကလက်ခံထားသလို ကျွန်မလဲ လက်ခံရမည်။ သစ်တုံးသစ်စများပင်လျှင် မီးလောင်ကျွမ်းသဖြင့် အပူရှိန်၊ အပူငွေ့၊ မီးစွယ်၊ မီးလျှံ အစရှိသော အင်အားသို့ ဓာတ်ပြောင်း လဲခြင်း ဖြစ်ပေါ်သည်ဆိုလျှင် ဦးနှောက်အသိဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော လူသားတစ်ဦးသည်လည်း ထူးဆန်းသော အင်အားတစ်ခုခုကို ဖတ်သဘာဝ ပြောင်းလဲခြင်းအားဖြင့် မရရှိနိုင်သလော။

သို့ဆိုလျှင် စိတ်အင်အားတစ်ခုခုသည် လူရုပ်အသွင်သဏ္ဍာန်တစ်ခု ကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သလော။

ကျွန်မသည် အခြားမိန်းမတွေကဲ့သို့ နာမ်သဘော၊ ဝိညာဉ်သဘော အားဖြင့် ကျွန်မယောက်ျားကိုယ်ထင်ပြသည် မပြသည်ကို သိလိုခြင်းမဟုတ် ပါ။ ကျွန်မ၏မနေ့ညက အတွေ့အကြုံသည် သိပ္ပံပညာအလိုအရ မည်သို့ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်သည်ကို သိလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ 'အင်စတိုင်း'၏ ရုပ်နှင့် ခြင်္သေ့အင်အား ပုံသေနည်းအတိုင်း လိုက်လျှင် စိတ်အင်အားနှင့် ရုပ်တို့၏ သဘောကို ကျွန်မသိရမည် ထင်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်မယောက်ျားကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ပေမည်။ သူသေပြီလော ... အသက်ရှင်ဆဲလော။

အဖြေသိတော့မလိုလိုနှင့် လိုက်လေဝေးလေ ဝေးတတ်လေသော ပဟေဠိပမာတည်း။

ပဟေဠိမှာ အဖြေတော့ရှိပြီဖြစ်သည်။ ပဟေဠိအဖြေရှိလာလေသောအခါ ဌ်ကား ...

သည်နေ့အဖြေကို ကျွန်မသိရပြီ။ စာကြည့်တိုက်မှ ငှားလာသော စာအုပ်များကို တစ်ရွက်တလေမျှ လှန်ကြည့်စရာမလိုပါ။ ရိုးရိုးခွင့်ခွင့် ကလေးနှင့် လွမ်းမောဖွယ်သောရသ အပြည့်ပါသော အဖြေသည် ကျွန်မထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ရှိခဲ့ပါပြီ။

ခုတစ်ကြိမ်တွင် မီလင်းသည် သူ၏စာကို ကာလကတ္တားမှတစ်ဆင့် ပို့လိုက်လေသည်။ ကာလကတ္တားမှ ပီကင်းသို့ ရောက်ရှိလာသော ဧည့်သည် တစ်ဦးဦးမှ တစ်ဆင့် ဤစာရောက်ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မီလင်း၏စာတွင် သူနှင့်ဂျယ်ရီမှ သားဦးကလေးဖွားမြင်သည် အကြောင်းကိုလည်း ရေးထားသည်။ စာသည် တိုတိုနှင့် မြန်မြန်သောသော ရေးထားမှန်းသိသာလှသည်။ မပီမသ ယိုင်ယိုင်နဲ့နဲ့နိုင်သော စာလုံးကလေး များတွင် ဟိုတစ်လုံးသည်တစ်လုံး ပျက်ပြယ်နေကြသည်။ စာလုံးပျက်ပြယ် နေသော နေရာများတွင် မင်ရည်ကျဲ၍ ကွက်နေသောအရာကလေးများ လည်း တွေ့ရသည်။ မီလင်းသည် စာရေးနေရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျခဲ့သည် ထင်ရသည်။ မီလင်း၏ စာကို ဖတ်နေခိုက် ကျွန်မကတော့ မျက်ရည်မကျပါ။ သို့ပေမည် သူ့စာ၏ အဓိကအကြောင်းရင်းကား ... ဂျယ်ရီဆုံးလေပြီ။ ကျွန်မသည် သူ၏စာကို တစ်ခေါက်သာ ဖတ်နိုင်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ဖတ်ဝံ့ပါ။ ဂျယ်ရီသည် ပီကင်းမြို့ ကျွန်မတို့နေအိမ် ကလေး၏ ခြင်္သေ့ငါတ်ဝတွင်ပင် တစ်စုံတစ်ဦး၏ ပစ်သတ်ခြင်းကို ခံလိုက် ရသည်တဲ့ရှင်။

"ကျွန်မအထင်တော့ သူအစ်မကြီးတို့ဆီကို အရောက်ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတယ်ထင်တာပဲ"

ကျွန်မယုံကြည်ပါသည်။ ဂျယ်ရီသည် ကျွန်မတို့ထံသို့ ထွက်ပြေးလာ ရန် အမြဲတမ်း ချောင်းမြောင်းနေခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ထိုအတူပင် ဂျယ်ရီကို ဘယ်တော့မှ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ လျစ်လျူရှုထားလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဂျယ်ရီသည် သူထွက်ပြေးဖို့ကိုစွဲကို သူ၏တရုတ်ဇနီးမီလင်းကိုပင် ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခဲ့ပုံမရ။

"သူက ကျွန်မကို ဘာမှမပြောဘူး။ ကျွန်မအထင်တော့ သူထွက် ပြေးမယ့်ကိုစွဲကို ကျွန်မသိသွားရင် ကျွန်မပါ ကြံရာပါအနေနဲ့ အပြစ်ဖြစ်မှာ

မိုးလို့လို့ ကျွန်မထင်တာပဲ။ တကယ်တော့ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ ဘာမှ မသိပါဘူးအစ်မကြီးရယ်၊ ယုံပါ။"

ဂျယ်ရီသည် ခြံဝင်းတံခါးအပြင်ဘက်နားတွင် ဘယ်ဘက်ရင်အုံ တည့်တည့် နောက်ကျောဘက်ကို အနီးကပ် ပစ်ခတ်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ အချိန်ကား နေ့လယ်ဘက်စောစောပိုင်း။ ဂျယ်ရီသည် အိမ်မှကျောင်းသို့ ပြန်သွားမည့်အသွင်မျိုးဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။ ဂိတ်ပေါက်စောင့်သည် ဂျယ်ရီ၏ နောက်မှ လူတစ်ယောက်ကပ်လိုက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ နေသည် ကျဲကျဲတောက်ပူနေသည်။ အနီးကပ်ပစ်ကွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ထိုလူ သည် ဂျယ်ရီ၏နောက်ကျောကို ပစ္စတိုဖြင့် ပစ်ခတ်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွား သည်။ ဂိတ်ပေါက်စောင့်သည် ပုံလျက်သားလဲကျနေသော ဂျယ်ရီကို ထိတ်လန့်စရာကြား ပြေးပေ့သည်။ ဂျယ်ရီအသက်မရှိတော့။

"သူ့ကို ကျွန်မတို့ အိမ်ခန်းအပြင်ဘက် ပန်းခြံထဲမှာပဲ မြှုပ်နှံ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြတယ်"

နေ့လယ်ပိုင်းခပ်စောစောတဲ့ အို ... တရုတ်ပြည်က အဲဒီအချိန် ဟာ ကျွန်မတို့ဆီက ညနှစ်ချက်ဆယ်ငါးမိနစ်ပါလား။

စိတ်အင်အားသည် ရုပ်သဏ္ဍာန်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်လိုက်ရမလားရှင်၊ အို ... မသိဘူး ... မသိဘူး ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး။ သိလည်း မသိချင်ဘူး။

ကျွန်မသိစရာ နှစ်ခုသာ ရှိသည်။

တစ်ခုက ကျွန်မချစ်သူသည် ကျွန်မကိုချစ်သည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီး များ၊ တောင်တန်းကြီးများကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ကျွန်မသည် ချစ်သူထံ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစား၍ စိတ်ဖြင့် သွားခဲ့သော်လည်း တစ်ခေါက်မှ မရောက် ဟော ... သူက ကျွန်မထံ ရောက်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်ခုက ကျွန်မချစ်သူသည် ကျွန်မထံ နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့မှလာတော့မည်မဟုတ်။ သူ့မျက်နှာကို နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့မှ ကျွန်မ မြင်ရတော့မည်မဟုတ်။

ကျွန်မတစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်သော ကျွန်မ၏ ရှင်နေမင်းသည် အနောက်ကျွန်းသို့ စုံးစုံးမြှုပ်ကွယ်သွားလေပြီ။ သူရိယနေသည် ညတွင်

အနောက်သို့ ဝင်သော်လည်း နံနက်တွင် အရှေ့မှ မြန်ထွက်မြင်ပေါ်သည်။ သို့ပေမင် ကျွန်မကိုယ်ပိုင် ရှင်နေမင်းသည်ကား အရှေ့အရပ်မှ မြန်ထွက် ပေါ်လာတော့မည်မဟုတ်။ ကျွန်မဘဝတွင် မိုးသောက်ဟူသည် မရှိပြီ။

ကုန်ဆုံးသွားလိမ့်မယ်... အဖေ့ရဲ့ ကျွန်ုပ်ကြည်နူးဟာ
မင်းရဲ့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းပါကွယ်...'

ရယ်နီထံ ကျွန်မရေးလိုက်သောစာတွင် သူ့အဖေ၏ ခွင့်လွှတ်ကို
ကျွန်မသည် တစ်ည၌ နောက်ဆုံးအနေနှင့် သို့မဟုတ် တစ်သက်စာ
အနေနှင့် မြင်လိုက်ရသည်ဟူသောအကြောင်းကို ထည့်မရေးလိုက်ပါ။
ရေးလျှင်လည်း ရယ်နီကယုံကြည်မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင်
ထိုကိစ္စကိုရေရေရာရာ မသိသေးမဟုတ်လား။ အချိန်တန်လျှင်တော့ ကျွန်မ
သိလာရပါလိမ့်မည်။

'ကျွန်တော် ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်တတ်ပါပြီ မေမေ၊ ဖေဖေကို
ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူ့ လှုံ့ဆော်ချက်မျိုး
မှ မပါပါဘူး။ ကျွန်တော့်သဘောနဲ့ ကျွန်တော် လွတ်လွတ်
လပ်လပ်ကြီး ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ အချစ်များစွာနဲ့ ခွင့်လွှတ်ခြင်း
ပါ။ မေမေ စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ဆိုတဲ့ သဘောလဲ မပါဘူး
မေမေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်သဘောနဲ့ ကျွန်တော်ဖေဖေ
အပေါ် ခွင့်လွှတ်တာကိုပဲ မေမေတော့ ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်
ဟာ ကောင်းသင့်တာထက်အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာဆိုရင်
ကောင်းတဲ့အကောင်းဆုံး လုပ်ရပ်ပဲပေါ့။

ပြီးတော့လေ ... ဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်တော်
မေဇီကိုလဲ ပြောပြလိုက်ပြီပဲ ...'

ရယ်နီထံမှ ပြန်စာ

ကျွန်မ၏မောင်အတိသော ဘဝညတွင် ကျွန်မတစ်ဦးတည်းပိုင်
ဖြစ်သော 'ဖိုးရွှေလမင်း' မှပေးသော စာပါတကား။ နေဝင်သောအခါ
လသာပါသည်။

'သူဟာ ... တို့ဆီကို ပြန်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရတယ်။
ဒါကိုတော့ သူ့ရဲ့ တရုတ်ဇနီး မိလင်းကတောင် အဲဒီအတိုင်း
ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ပထမတော့ တို့ခွဲခွဲခွဲပြီး သူ့နေနိုင်လိမ့်မယ်
လို့ သူ့ကိုယ်သူ ထင်ပုံရတယ်။ တကယ်တော့ သူမနေနိုင်
ပါဘူး။

သူ့အချစ်ဟာ သူ့ရှာဖွေထက် အင်အားကြီးတယ်။
ဒါကို တို့ယုံကြည်ရလိမ့်မယ်။ ယုံကြည်အောင်လဲ သူ့သေဆုံး
ခြင်းက သက်သေထူတယ်။ သူ့သေတဲ့သတင်းဟာ သူ့ရဲ့
အချစ်ကို တို့သိအောင် ကြေညာလိုက်တဲ့သဘောပဲ။ သူ
အချစ်ကို ဖော်ကျူးတဲ့နေရာမှာ လုံလောက်ပါပေကွယ်။

ရယ်နီရယ်... မင်း သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ လုံလောက်
ပါပြီ။ အမေတောင်းပန်ပါတယ် သားရယ် ... မင်း
အဖေကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့။ မင်းက မင်းအဖေကို
ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီဆိုမှ အမှောဝဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု

မိန်းကလေး၏အပြုံးသည် တည်ငြိမ်လှပါသည်။

“အင်း... သားကိုကြည့်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါ သူ့အဖေရဲ့အကြောင်း ကလေး တစ်ခုစနစ်ခုစကို သတိရမိသေးတော့ကွယ်”

“ကျွန်မသဘောပေါက်ပါတယ် မေမေ”

‘မေမေ’တဲ့။ မေမီ၏ ဟောသည့် ‘မေမေ’ သည် ကျွန်မကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ခေါ်သော ‘မေမေ’ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ထို ‘မေမေ’ ဟူသော အသံသာကလေးကြောင့် ကြက်သီး ထမတတ် ဝမ်းသာကြည်နူး သွားရပါသည်။ ဆေးလက်စပန်းကန်တစ်လုံးကို လက်တွင်ကိုင်လျက် ဖြစ်နေသော ကျွန်မကို မေမီသည် လှမ်းဖက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မနဖူးကို မေမီက ငုံ့ရွံ့နမ်းပါသည်။ မိန်းကလေးသည် ကျွန်မထက်အရပ်မြင့်သည် မဟုတ်လား။ သူ၏ထွက်သက်လေကို ကျွန်မ ရှုရှိုက်လိုက်ရပါသည်။ အို... ဝမ်းခိုက်တွင်းကလာသော သူ၏ထွက်သက်လေသည် ရနံ့ကင်းလှ ချေသည်။ ရယ်နီသည် သန့်စင်သောမိန်းကလေးကို ရပြီပါလား။ မေမီ၏ ထွက်သက်လေကို ရှုရသည်မှာ ရနံ့မဲ့သောပန်းကလေးများကို နမ်းရသည် နှင့်မခြားပါတကား။

မင်္ဂလာနေ့နံနက်အစောကြီးတွင် မေမီအစ်ကို ဂျော့ချ်ဘိုဝင် ပေါက်ချ လာပါသည်။ သူ၏မော်တော်ကား သေးသေးကလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာ ခဲ့သည်။ သားရေအိတ်ကြီးလက်ကဆွဲ၍ အိမ်ထဲဝင်လာသော ဂျော့ချ်ဘိုဝင် သည် မေမီကဲ့သို့ပင် အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ယဉ်ယဉ်ကလေး ချောသူဖြစ်၏။ စကားပြောလျှင်လည်း လေအေးကလေးနှင့်ဖြစ်၏။ ကျွန်မအိမ်သို့ ခုတစ်ခေါက်သာ ရောက်ဖူးသေးသော်လည်း ရင်းနှီးပြီးသား အိမ်တစ်အိမ် ကဲ့သို့ပင် သဘောထားပုံရသည်။

သူသည် ရယ်နီကို ထိပ်တစ်ချက်လှမ်းပုတ်၊ သူ့နဖူးကို နားရွက် လှမ်းဆွဲလှုပ်ပြီးမှ -

“ကျွန်တော် အဒေါ်ကိုသိပါတယ်၊ ဟောဒီကောင် ရယ်နီ ပြောပြော နေကတည်းက ကျွန်တော်က အဒေါ်ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ”

“ကဲ... အဒေါ်တို့နဲ့တစ်ခါတည်းဝင်ပြီး မနက်စာစား”
ဂျော့ချ်သည် ကျွန်မစိတ်ကူးထဲမှ ဂျော့ချ်နှင့်မတူပါ။ ရယ်နီ ပြောပြော

ရယ်နီတို့မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ပြင်ရင်းဆင်ရင်းပင် ကျွန်မဘဝသည် အချိန်ကုန်နေရ၏။ ဟော... နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ကျွန်မသား မင်္ဂလာဆောင်၊ တကယ်တော့ ဂျယ်ရီနှင့် ကျွန်မဘဝစတင်ကြောင်းကား ကုန်ဆုံးပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ပေမင် ကျွန်မသားကလေး၏ မင်္ဂလာဆောင်ကလေးကိုတော့ ပြောပြချင်ပါသေးသည်။ ပြောပါရစေရင်။

သည်ညနေတွင် ကျွန်မနှင့်မေမီသည် ပန်းကန်များ အတူတကွ ဆေးကြောနေကြသည်။ ရယ်နီသည် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် ဆေးတံခဲလျက် ဟန်ပါပါထိုင်နေသည်။

“မေမီ... ရယ်နီဟာ သမီးအတွက် ချစ်သူအစစ် အိမ်ထောင် ရှင်ကောင်းတစ်ယောက်လို့ အမေထင်တယ်၊ သူ့အဖေဟာ အမေ့အချီ တကယ်ချစ်သူအစစ် အိမ်ထောင်ရှင်ကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်လား ရယ်နီမှာ သူ့အဖေရဲ့ ဗီဇ ပါလာတန်ကောင်းပါရဲ့”

“သူ့အဖေရဲ့ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ဗီဇကတော့ သေချာပေါက်ပါမှန်း ကျွန်မသိတယ်”

နေတုန်းက ကျွန်မထင်သော ဂျော့ချီသည် တစ်မျိုးကလေးဖြစ်သည်။ ခုတော့ ယဉ်ကျေးလိုက်သည့် ဂျော့ချီ၊ ခင်မင်တတ်လိုက်သည့် ဂျော့ချီ၊ ဂျော့ချီ၏ ရုပ်သွင်သည် ရယ်နီကဲ့သို့ ဖတဆိုးကလေးများကို သနားကရုဏာထားတတ်၊ ပို၍ ချစ်ခင်တတ်သော ရုပ်သွင်မျိုးဖြစ်၏။

“ဂျော့ချီ ... ကြက်ဥ”

“ကြော်ပေးပါဗျ အဒေါ်ရ”

ဂျော့ချီသည် တစ်နေ့လုံးအလုပ်ရှုပ်ရပါသည်။ ‘မက်’ နှင့်အတူ စားပွဲကလေးထိုင်မှအစ တိုက်ချွတ်ဆေးကြောထမ်းပိုးနှင့် မင်္ဂလာအခမ်းအနားအတွက် ကူညီပြင်ဆင်ပေးနေပါသည်။ ဂျော့ချီ၏လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှတွင် နှစ်လိုဖွယ်အကောင်းဆုံး၊ ချစ်စရာအကောင်းဆုံးကား သူ့နှမနှင့်ရယ်နီအပေါ် ဂရုတစိုက် ကြင်နာယုယမှုမြဲခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရယ်နီရောမေရီပါ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသောမင်္ဂလာဆောင်ကို အလိုမရှိကြပါ။

ညနေလေးနာရီတွင် သူတို့တစ်တွေသည် ကျွန်မ အိမ်အနီးမှ တောတန်းထဲ လျှောက်ကြည့်ကြရာမှ ပြန်လာကြပါသည်။ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ဝင်ပြီး ရေခိုးသန့်စင်ကြပါသည်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနားအတွက် ဝတ်စုံများလဲလှယ်ကြပါသည်။

မစွမ်းမက်နှင့် အိမ်နီးချင်းမိန်းမနှစ်ယောက်က မီးဖိုခန်းချက်ရေပြုတ်ရေးကို တာဝန်ယူကြပါသည်။ ‘ရှင့်ဘာသာ အေးအေးနေစမ်းပါတော့ဟူ၍ပင် မစွမ်းမက်က ကျွန်မကို မီးဖိုခန်းမှ တွန်းထုတ်ခဲ့ပါသေးသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... သွား ရှင်လဲအဝတ်အစားလဲတော့”

မစွမ်းမက်သည် ဂုဏ်ယူစွာပင် ကျွန်မကို အမိန့်ပေးပါသည်။

“အမလေး ... ကျွန်မအဝတ်လဲတာ ဆယ်ငါးမိနစ်ပေါ့”

“ဒါဖြင့်လဲ သတို့သမီးအခန်းကို သွားလိုက်ပါဦး။ တော်ကြာကလေးပျာ ချိတ်တစ်ချောင်းထိုးရမယ့်နေရာ နှစ်ချောင်းထိုး နှစ်ချောင်းထိုးရမယ့်နေရာ တစ်ချောင်းတည်းထိုးခဲ့ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်။ ဒါက ကျွန်မကိုယ်တွေ့ခဲ့ပြောတာ၊ ကျွန်မတုန်းကများ အတွင်းခံအင်္ကျီချိတ်ထိုးတာတွေများလို့ ... အမလေး ... အသက်ရှူကျပ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့”

ကျွန်မသည် ကျွန်မအခန်းထဲသို့ပြန်ခဲ့ပြီး နှမ်းနယ်နေသော ကျွန်မ၏ အညိုရောင်ဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးလျှင် မေရီအခန်းတံခါးကို သွားခေါက်ပါသည်။ မေရီကဝင်ခဲ့ပါဆိုမှ ကျွန်မ သူ့အခန်းထဲဝင်၏။

ဟယ် ... လှလိုက်တဲ့သတို့သမီးကလေးနယ်။

မေရီသည် ဝတ်စုံအဖြူကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့ကိုယ်နေဟန်ထားနှင့် ကိုက်ညီအောင် ပြင်ထားသည်။ ပြင်တတ်ဆင်တတ်လိုက်သည့်အမေ ချွေးမကလေး ...။ ဝတ်စုံအဖြူနှင့် သတို့သမီးလောင်းကလေးသည် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်မှ ကျွန်မတို့ရွာကလေးသို့ ငေးမောနေပါသည်။ ကျွန်မ သူ့အနီးသို့ရောက်သောအခါ သူ့လည်တိုင်ကိုကြည့်မိသည်။ ကျွန်မ မျက်စိသည် ထိုမှခွာမရ။ မေရီ၏ လည်တိုင်တွင် ရွှေဆွဲကြိုးကလေး ဆွဲထားသည်။ ဆွဲကြိုးလေးတွင် လောကကံသီး ခပ်ပြားပြားကလေးတစ်ခု တပ်ထားသည်။ ထိုလောကကံသီးကလေး၏ ဖန်ပြားအောက်တွင် ကျွန်မသား ရယ်နီ၏ဓာတ်ပုံကလေးကို ထည့်ထားပါလေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ရယ်နီသည် တစ်သက်မြဲစေတာ။

“သမီးလေး မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှာကိုင်ဖို့ ပန်းစည်းလေး အောက်ထပ်မှာ အသင့်ဖြစ်နေပြီ၊ အမေ ပြေးယူလိုက်ရမလားသမီး ...”

ရွာလမ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်မတို့ အိမ်ကလေးသို့ ဦးတည်၍ မင်္ဂလာဆောင်လာသော ဧည့်သည်များ ခြေလျင်လျှောက်လာနေကြသည် လှမ်းမြင်နေရ၏။ တရားဟော ဘိသိက်ဆရာသည် ဧည့်ခန်းတွင် အသင့်ရောက်နေလေပြီ။

မနက်တုန်းကတည်းက ပန်းခင်းများဆီမှ ပန်းများကိုကျွန်မတို့ ခူးထားနှင့်ကြသည်။ မေရီကိုင်ဖို့ ပန်းစည်းတွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ချိုးထားသော နှင်းဆီပန်းကလေးများလည်း ရောစည်းထားခဲ့သည်။ သည်အချိန်တွင် ကျွန်မတို့ဒေသမှာ နှင်းဆီပန်း ပွင့်ခဲ့သည်ဖို့ ကျွန်မမှာ ထိုနှင်းဆီပန်း ပင်ကလေးများကို မနည်းကြီး ယုယပြီးပျိုးခဲ့ရသည်။ ပန်းနုရောင်ကလေးက သုံးပွင့် ... အဝါနုရောင်ကလေးက သုံးပွင့် ... အားလုံးပပွင့်တပွင့် မပွင့်တပွင့်ကလေးများဖို့ ရေခဲရေစိပ်ပြီး ပွင့်အာလာအောင် သည်း ကြိုးစားခဲ့ရသေးသည်။

“ကောင်းသားပဲ မေမေသွားယူပေးလေအောင်”

ကျွန်မသည် မေရီအခန်းမှ ပြေးဆင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် သုတ်သီးသုတ်ပျာဖြင့် ပန်းစည်းကလေးကိုင်းပြီး မေရီအခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ၌ကား ...။

ရယ်နီရောက်နှင့်နေပြီ ... ရယ်နီသည် မေရီပခုံးကိုကိုင်လျက် မေရီရှေ့မှာ ရပ်နေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းသည် ကျွန်မတစ်သက်တွင် စိတ်ညစ်စရာဟူသမျှ နောက်ထပ်မရှိတော့ဟူသော အမှတ်လက္ခဏာပမာတည်း။ သေချာပါသည်။ သောကဟူသည် ကျွန်မအဖို့မရှိပြီ။

ကျွန်မသားက သူ၏ သတို့သမီးလောင်းအပေါ် ကြည့်နေသော အကြည့်ကို ကျွန်မကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ပါသည်။ ထိုအကြည့်မျိုးကို သူ့အဖေမျက်လုံးတွင် ကျွန်မကိုယ်တိုင်အကြည့်ခံရရင်း မြင်ဖူးခဲ့သည်။ ကြာပါပြီ ...။

မင်္ဂလာအခမ်းအနားသည် ရိုးရိုးကလေးနှင့် ပြည့်စုံလှသည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ ကျွန်မတို့ရွာခံမိတ်ဆွေ နှစ်ဆယ်အစိတ်လောက် ဧည့်သည်အဖြစ် ရောက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ရွာသို့ နွေရာသီအပန်းဖြေလာသူများကို ကျွန်မ မမိတ်ကြားခဲ့ပါ။ လူစုံသောအခါ မေရီနှင့်ရယ်နီသည် ဧည့်သည်များအကြားတွင် မဟာတဟစကားဆိုနေသည်။ မပွင့်တပွင့် ပြုံးနေသည်။

အချိန်တန်သောအခါ ရယ်နီနှင့် မေရီတို့သည် လက်ချင်းချိတ်လျက် ဘိသိက်ဆရာထံသို့ ညင်သာစွာလျှောက်သွားကြပါသည်။ ဘိသိက်ဆရာသည် သူ၏ကုလားထိုင်မှ ထုလာပြီး ရယ်နီတို့စုံတွဲရှေ့တွင်ရပ်လျက် သူ၏ စာအုပ်ငယ်ကလေးကို ဖွင့်သည်။ ရယ်နီနှင့် မေရီတို့သည် အကြင်လင်မယားအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပါသည့် စကားလုံးများကို ရွတ်ပတ်သည်။

ကျွန်မသားမင်္ဂလာဆောင်မှာ နောက်ခံတီးလုံးမပါပါရှင့်။ သီချင်းဆိုကြရအောင်လည်း မေရီတစ်ယောက်သာ ကျွန်မတို့အထဲတွင် အသံသာသည်။

အခမ်းအနားပြီးသောအခါ ဧည့်သည်များသည် သတို့သမီးကလေး

မေရီ၊ သတို့သားကလေးရယ်နီတို့အနားတွင် တပိုင်းပိုင်းတလည်လည်။

အို ... ကျွန်မမျက်လုံးများမှာလည်း မျက်ရည်တလည်လည် ...။ ကျွန်မသည် ဧည့်ခန်းထောင့်မှနေ၍ သူတို့စုံတွဲနှင့် ပိုင်းပိုင်းလည်နေသော ဧည့်သည်များကိုကြည့်ရင်း ပီတိမျက်ရည်လည်နေရပါသည်။ ထိုစဉ်မှာ ကျွန်မအနားသို့ ဘရစ်ရောက်လာသည်။ ဘရစ်သည်ကား ကျွန်မကို ကြည့်နေသူပါတကား ...။

ဘရစ်သည် သစ်သီးရည်တစ်ခွက် ကျွန်မကို လှမ်းပေးရင်း ...။

“အယ်လစ်ဘောက်၊ ခင်ပျားကိုယ်တိုင်လဲ သတို့သမီးတစ်ယောက် အဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြင်ကြည့်စမ်းပါလားဗျာ”

ဘရစ်သည် ထိုစကားပြောပြီး ကျွန်မအနားမှခွာမသွားဘဲ ရပ်နေပါတော့သည်။

စားကြ၊ သောက်ကြ၊ စကားပြောကြနှင့် ဧည့်ခံချိန်ကုန်သလောက်ရှိ သောအခါ ရယ်နီနှင့်မေရီသည် သူတို့အခန်းများသို့ ပြန်တက်သွားကြသည်။ အတန်ကြာသောအခါ သူတို့သည် ခရီးသွားဝတ်စုံများဝတ်ပြီး ပြန်ဆင်းလာကြသည်။ ဧည့်သည်များကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့သည် အိမ်အပြင်ဘက် ထွက်သွားကြသည်။ မော်တော်ကားအနီးမှ ကျွန်မကို ရပ်စောင့်နေကြသည်။ ကျွန်မ သူတို့အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရယ်နီသည် ကျွန်မကို ပွေ့ဖက်ပြီး ကျွန်မပါးကို နမ်းပါသည်။ မေရီလည်း ကျွန်မကိုဖက်တွဲထားပါသည်။ ကျွန်မသည် သူတို့ကိုသွားခွင့်ပြုလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာကျန်ရစ်နေသည့် သဘောမရောက်အောင် ဧည့်သည်များသည် တော်တော်နှင့် ထမပြန်ကြ။ သို့ပေမည် တဖြုတ်ဖြုတ်နှင့် ဧည့်သည်များလည်း အိမ်ပြန်ကြလေပြီ ...။ ဂျော့ချ်ဘိုဝင်သည် နောက်ဆုံးနီးမှ ပြန်သွားပါသည်။ ပြန်ခါနီးတွင် ဂျော့ချ်သည် ကျွန်မပါးကို နမ်းပါသည်။

“နှုတ်ဆက်ပါတယ်အဒေါ်”
“နှုတ်ဆက်ပါတယ်ကွယ်”
“အဒေါ်”
“အေး ...”

“အဒေါ်ကို မေရီတို့လိုပဲ ‘မေမေ’ လို့ ခေါ်ချင်တယ်ဗျာ ... ခေါ်ရမလား”

“ခေါ်ပေါ့သားရယ်”

ဂျော့ချီသည် ကျွန်မကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ခေါ်မယ့်သားခေါ်ရမှာ မေမေဟာ ကျွန်တော်ရော ... ရယ်နီရော ... မေရီရောက ... မေမေလို့ ခေါ်ရလောက်အောင် အရွယ်မဟိုင်းသေးပါဘူးဗျာ ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟယ် ... ဒီကောင်လေး သွားစမ်း ... သွားစမ်း”

ဂျော့ချီသည် ကျွန်မကိုရင်းရင်းနှီးနှီး ကျီစယ်ရသဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောရင်း သူ့ကားသေးသေးကလေးပေါ် တက်ပြီး ဖောင်းထွက်သွားခဲ့ တော့သည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်မအိမ်မှာ ကျန်ရစ်သူကား ဘရစ် ...။

ဘရစ်သည် ရယ်နီအဖေသေဆုံးသွားပြီး ကျွန်မအား ပြောသည်များကို ကျွန်မအား မြန်မြန်ပြောပြပါသည်။

“သားက ဘယ်လိုပြောလိုက်လို့လဲ”

“အော် ... အဖေမရှိတော့လို့ အဖေရော ကျွန်တော်ရော တစ် ဖွဲ့ပြည်သွားစရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူးလို့ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မေရီလဲ ဒီမှာနေလို့မဖြစ်ဘူးလို့ ... ဒီမှာက ဓာတ်ခွဲခန်းတွေမှ မရှိဘဲလို့ ...”

“အဲဒီတော့ ဘရစ်က ဘာပြောလဲ”

“ဘရစ်ကလား၊ အော် ... ‘ယောက်ျားဆိုတာ အလုပ်တာဝန်ရှိတဲ့ နေရာကို သွားရစေပေါ့ကွာ’ တဲ့ ပြောတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကလဲ ပြောလိုက်တယ်၊ ‘ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားလဲဒီမှာပဲ အမြဲနေပေါ့လို့’”

“ဟင် ဘာပြောတယ်ရယ်နီ”

“အို ... မေမေကလဲ ဘရစ်ဟာ မေမေရဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ် ဒီမှာအလုပ်တာဝန်ရှိရမယ်မဟုတ်လား”

ရယ်နီသည် ထိုစကားကို လွန်ခဲ့သော လေးငါးရက်က ပြောခဲ့ခြင်း မြင်ပါသည်။ ပြောရင်းမှ သူသည် ကျွန်မ မျက်စိကို စူးစူးစိုက်စိုက်

ကြည့်ရင်း...

“မေမေရယ် ဘရစ်ကိုသာ မေမေ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် ဘဝမှာလဲ စိတ်ညစ်စရာရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ မေမေ သူ့ကို လက်ထပ် လိုက်တာဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဝမ်းသာကြည်နူးမှု အပြည့်အဝ စေတနာပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်မက သူ့အဖေကိုခွင့်လွှတ်ရန် သူ့ထံရေးသောစာ၌ သုံးခဲ့သော စကားကို သူပြန်သုံးသည်။ ကျွန်မကလေးသံဖြင့် ...

“အို ... သားကလဲကွယ်၊ ဘာတွေမေးနေတာလဲ”

“ကျွန်တော်မေးနေတာ မဟုတ်ဘူးမေမေ၊ တကယ့်ကို မေမေ့ အတွက် စိတ်ချရချွန်လို့ ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို ပြောပြနေတာ”

သူ့စကားအတွက် သူ့ကိုဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဘာမှလည်း မပြောသင့်ပါ။ ပြောလဲမပြောတတ်ပါ။ ရယ်နီပြောသောကိစ္စမှာ မြစ်နိုင်သော ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ... အမြဲတစေဖြစ်နိုင်နေရုံနှင့်သာ ပြီးသွားမည် ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။

ဘရစ်နှင့် ကျွန်မ၊ အိမ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မနှင့် အနီးဆုံး ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လျက် ဆေးတံခဲနေပါသည်။ ကျွန်မတို့စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဖြစ်ကြပါ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည်ပင် ကျွန်မအဖို့ စိတ်သက်သာရာ ရစေပါသည်။ ကျွန်မသည် ဂျယ်ရီ၏ အကြောင်း ပီကင်းရှိ ကျွန်မအိမ်ကလေးတွင်ဖြစ်သွားသော အဖြစ်အပျက် များ ထိုအဖြစ်အပျက်၏ ကျွန်မထံသို့ ရောက်လာသော ဂယက်စသည်တို့ကို ဘရစ်အား ပြောဖြစ်တော့မည်တက်ကဲ ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

ဗြဲထဲမှ ပန်းသီးပင်များကို ဖြတ်သန်းလာသော လေစုအေးသည် တေးသံသာပမာ ... တောင်တန်းကြီးများ အရိပ်မည်းကြီးများကလည်း ပန်းချီကားချပ်ကြီးများနယ် ...။

ကျွန်မသည် ရယ်နီအကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ရယ်နီကို မွေးဖွားခြင်းအကြောင်း စဉ်းစားမိသောအခါ မိလင်းထံသို့

စိတ်ကရောက်သွားပြန်၏။ မိလင်းသည်လည်း ဂျယ်ရီသားတစ်ယောက်ကို မွေးဖွားခဲ့ပြီးလေပြီကော။

ဘာမျှမပြောချင်းသည် ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်စေခြင်းပင်။

ဘရစ်က ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ပြီးထပြန်တော့မည်လုပ်သည်အထိ ကျွန်မသည် တွေးတော၍သာနေမိသည်။ ဘာမျှမပြောဖြစ်ခဲ့။ ကျွန်မ၏ ဘဝသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မ၏အချစ်သည်လည်းကောင်း၊ ၎င်းလျှိုးနေပြီ ပါလားကွယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘရစ်၊ ရှင်ဟာ ... ကျွန်မရဲ့အခင်မင်ဆုံး မိတ်ဆွေပါပဲ”

ဘရစ်သည် ကျွန်မကိုလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကျွန်မလက်ကို ပြန်မလွှတ်ပါ။

“ပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာတော့ ဒီအတိုင်းနေသွားပါ့မယ်ဗျာ”

ဘရစ်သည် ကျွန်မလက်ကို သူ့ပါးမှာ အပ်လိုက်ပါသည်။ ပါးမြိုင်းမွှေးရိတ်ပြီးစ နူးညံ့သောသူ့ပါးပြင်ကို ကျွန်မ ထိတွေ့လိုက်ရသော အခါ သူ့အသားအရေ အေးစက်နေခြင်းကို ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မ ရင်ထဲ လှုပ်ကနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားပါသည်။ သို့ပေမင် ဘာမှနောက်ထပ် စကားမဆက်ဘဲ သူ့လှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။ သူထွက်သွားသောအခါ ကျွန်မမော၍ ကျန်ရစ်သည်။ ပင်ပန်းသောအမောမဟုတ်။ ချိုသာသော အမော။

ကျွန်မ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါတော့သည်။

နေ့များ ကုန်လွန်ပြန်ပါသည်။

ရယ်နီတို့ နွေရာသီတွင် ဗားမောင့်သို့ လာလည်ကြမည်အရေးကို မျှော်ချပြန်ပါသည်။

ထိုအတွင်း ပီကင်းမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာပြန်သည်။

“ကျွန်မရဲ့သားလေးအကြောင်းကို ပြောပြဖို့ ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိတယ် အစ်မကြီး၊ သူဟာ ... သူ့အဖေ ခွဲတူပါတယ်၊ အသားဖြူတယ်၊ ဆံပင်မည်းတယ်၊ အသား အရည်နူးညံ့တယ်၊ ဆံပင်ကလေးက လှတယ်၊ သူ့ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်က ထွားကြိုင်းတယ်၊ အားသန်တယ်၊ ကျွန်မ အမေက ကလေးဟာ အရပ်မြင့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ဒီလိုကလေးမျိုး မွေးနိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အိုအားတောင်သင့်မိတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မ အမေဟာ ကလေးရဲ့ ရွှေ့ရေးကို အကောင်းဆုံး ဂရုစိုက်ပါမယ်။

ဒါဟာ... သူ့အဖေရဲ့ ဆန္ဒနဲ့လဲ ကိုက်ညီပါတယ်၊
အစ်မကြီးတို့ ဆန္ဒနဲ့လဲ ကိုက်ညီလိမ့်မယ်။

ကြည်စမ်း... ကျွန်မတို့နဲ့တဲ့။
ထိုကလေးသည် ကျွန်မတို့နှင့် တစ်စုံတစ်ခုပတ်သက်နေပါသလား။
ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်မဘာသာ မဖြေတတ်နိုင်ပါ။

ကျွန်မစဉ်းစားကြည့်မိပါသည်။ ထိုကလေးသည် ရယ်နီနှင့် အေ
တူမအေကွဲ ညီအစ်ကို။ သူတို့ညီအစ်ကိုသည် တစ်နေ့နေ့တွင် ပြန်ဆုံမိနိုင်
စရာအကြောင်းရှိသည်။ ထိုအခါ သူတို့ညီအစ်ကိုသည် အဘယ်မျှကျွေးခြား
နေမည်နည်း။ အဘယ်မျှတူညီနေမည်နည်း။

လောကကြီး၏ ပေးစွမ်းမှုသည် နက်နဲဆန်းကျယ်လှချေ၏။ နားလည်
နိုင်ခဲ့လှချေ၏။ မကျေလည်မှုများ၊ ဒေါသများ၊ ပေါက်ကွဲခြင်းများ၊ စစ်ဖြစ်
ခြင်းများကြားတွင် မေတ္တာတရားသည် ရှင်သန်နိုင်သည်တကား...။
'သွေး' သည် လူသားတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးကို ချုပ်နှောင်တွယ်ရစ်ထားသည်
တကား...။ သည်လိုဆိုလျှင်...။

အချစ်ဟူသည် ပေးဆပ်အပ်သော အရာလား။ ထိန်ဂှက်ချုပ်တီးထား
အပ်သောအရာလား...။

ဘာဘာ... ဒီကိစ္စကို ဘာဘာ သိပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ ဘာဘာကို
မေးစမ်းချင်ဖို့တယ်။

ဘာစာဟာ အမေရီးယားနဲ့မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့တယ်။ သူက
ပြန်မချစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း တရုတ်ပြည်ကို သွားခဲ့တယ်။ တရုတ်မလေး
တစ်ယောက်ကိုတော့ မချစ်ဘဲနဲ့ ဘာဘာ လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ တရုတ်မလေး
ကတော့ ဘာဘာကိုချစ်ရှာတယ်။ တရုတ်မလေးဟာ ဘာဘာအတွက်
သားတစ်ယောက်မွေးပေးခဲ့တယ်။ သူ့ကို ကျွန်မတွေ့တော့ ချစ်မိတယ်။
ချစ်လို့လဲ သူ့မြို့၊ သူ့ရွာ 'ပိကင်း' ကို ကျွန်မမြို့၊ ကျွန်မရွာအဖြစ်မှတ်ယူ
ခဲ့တယ်။ ဟော... ကျွန်မဟာ ကျွန်မမြို့၊ ကျွန်မရွာကို ပြန်ပို့ခံခဲ့ရပြန်
တယ်။ ကျွန်မအထီးကျန်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မချစ်သူကို တစ်သက်ပြန်မတွေ့ရ

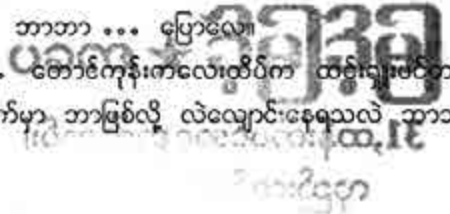
ရွန်ပွင့်တအုပ်တိုက်

တော့ဘူ။

ကြည်စမ်း... ဘာဘာ... ခု ဘာဘာမှာ ပြေးနှစ်ယောက်
ရှိနေပြီ...။ နှစ်ယောက်စလုံး ဘာဘာရဲ့ပြေးအရင်းတွေပါ။ ဒါပေမဲ့
သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဟောဒီကမ္ဘာကြီးက ခြားထားပြန်တယ်။ ဒီကမ္ဘာလုံးကြီး
ခြားထားပေမဲ့လဲ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဘာဘာ့ပြေးတွေပါပဲ။ ရေမြေ
ဒေသကွဲပြားပေမဲ့ ဘာဘာကတစ်ဆင့် တစ်နည်းနည်းနဲ့ သူတို့ဟာ
ဆက်နွယ်နေကြတယ်။ ဒီအကြောင်းကို သူတို့တစ်နေ့နေ့မှာ သိသွားကြမှာ
သေချာတယ် ဘာဘာ။

ဘာဘာ ဖန်တီးခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဘာဘာ ဘယ်လိုထင်
သလဲ။ ဘာပြောချင်သလဲ။ ဘာများကော ပြောချင်သေးသလဲ ဘာဘာ။
ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ပေးဆပ်အပ်သောအရာလား... ထိန်ဂှက်
ချုပ်တီးအပ်သောအရာလား...။

ပြောလေ... ဘာဘာ... ပြောလေ။
ဟော့ဟိုး... တောင်ကုန်းကလေးထိပ်က ထင်ရှားမင်္ဂလာနန်း
ကလေးတွေရဲ့ အောက်မှာ ဘာဖြစ်လို့ လဲလျောင်းနေရသလဲ ဘာဘာ
ရယ်...။

သုမောင်
၁၃-၃-၇၆

မြင့်မြင့်★စာပေ

31,ထန်းတပင်အနောက်လမ်း၊

လှည်းတန်း၊ကုန်း

မှတ်ချက်

မူရင်းစာအုပ်တွင် အမျိုးသားဇာတ်ဆောင်၏ အမည်မှာ (EGRALD) ဂါရယ်(လ်)ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာတို့၏ နား၌ အမှတ်ရ လွယ်ကူစေရန် ဂျယ်ဒီဟူ၍ ပြင်ဆင်ခဲ့ပါသည်။

ကျေးဇူးတင်ခြင်း

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရာ၌ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ပတ်သက်သော အခက်အခဲအချို့ကို ကူညီဖြေရှင်းပေးခဲ့သော ဒေါ်ခင်မြဦးကို ကျေးဇူးတင် ပါသည်။